

שער א פרק א השער הא' בו נבאר כמה שהוא קודם האצילות והם הי"ס הנזכרים בכל מקום ונחלק לג' חלקים: החלק הא' בעצמות א"ק ופנימיותיו: החלק הב' באורות היוצאים חוץ לא"ק מן האוזן ומן החוטם: החלק הג' האורות היוצאים מן הפה של א"ק והם הנקראים עולם העקודים: והנה חלק הא' נבאר עצמות א"ק לב' פרקים ואלו הן: פרק ראשון דע כי טרם שהאציל המאציל את האצילות האלו אשר עכשיו נאצלים ונבראים ונוצרים ונעשים הנה אז טרם שנאצלו היה הא"ס ממלא כל המקום הזה אשר בו עומדים די עולמות אבי"ע האלו ולא היה שום דבר חוץ ממנו ואפילו ריקות ואויר פנוי בתוכו או בשום צד מצדדיו לא היה בשום אופן בעולם כי אותו אור לא היה לו סוף כלל ועיקר.

וכיון שהכל היה ממולא מן האור ההוא הנקרא א"ס א"כ לא היה הפרש בו מקצותיו אל קצותיו עד שיצדק בו בחי' מעלה ומטה פנים ואחור כמו שיצדק עתה אחר אציל' הי"ס והטעם כי הרי כל האור היה שוה באחדות ובהשוואה גמורה ואין בו לא התחלה ולא סוף עד שנא' כי מקום ההתחלה תקרא מעלה ומקום הסוף נק' מטה.

וגם כיון שהכל אור א' לא היה שייך בו שום שם או כינוי כי השם מורה על דבר קצוב ומיוחד להכיר ההפרש שבין ספי' זו לחברתה אמנם כיון שהכל אור א' לא היה שייך בו שום שם או כינוי או אות או נקודה. ולא שום דמיון ותמונה כלל.

וגם לא נוכל לכנות בכינוי רחום וכו' כי כיון שלא היה נבראים על מי ניכר רחמנותו או שאר כינויים. וזה נרמז בפ' פנחס דף רנ"ד ב' וז"ל אוף הכי מרי עלמא קודם דברא עלמא ובריין דילי' על מה אתקרי רחום וחנון וכו' ע"ש.

אמנם כאשר עלה ברצונו הפשוט להאציל עולמות ולהוציא כוחותיו אל הפועל כי אינו יכול להקרא רחום או מלך או חנון או דיין וכיוצא בו אלא אחר בריאת העולם כמ"ש במבוא שערים אז הוצרך תחלת הכל לברוא המקום החלול והפנוי להאציל אח"כ העולמות תוך החלל ההוא כאדם הבונה בית חתנות לבנו ואח"כ מכניס לתוכו ועושה לו חופה.

ובתחלה ברא ועשה המקום של כל העולמות כולם מראשית א"ק עד סוף העולם העשייה ואח"כ ברא העולמות עצמם. והנה אחר שהא"ס היה בתחלה ממלא מקום העולמות כולם שברא אח"כ ולא היה אז מקום פנוי והוצרך שהא"ס יצמצם מציאותו ואורו ויניח מקום, פנוי להאציל בתוכו העולמות ואמנם הצימצום ה"ה לא היה בשום צד מצדדיו זולתו באמציעותו ממש בנקודה אמצעית שבו וצימצם בעצמו אל הצדדים בשוה בכל צדדיו כי כל האור א"ס הוא בהשוואה אחת כנזכר ונשאר המקו' פנוי באמצע והנה כיון שהצימצום היה באמצע מכל צד כי כל האור א"ס הי' מכל צדדיו בשוה א"כ בהכרח שבמקום שנשאר פנוי יהיה עגול לגמרי כי אם יהיה במרובע בזוויות יהיה המקיפו אינו שוה בחלקי עצמותו.

גם היה המקום עגול לסיבת העולמות הנאצלים בתוכו כדי שיהיה אור הא"ס מאיר בהשוואה א' על כולם. וע"ז אנו אומרים שא"ס מאיר בשוה לכל העולמות והוא מלמעלה ומלמטה ומכל הסביבות כנודע בזוהר ובר"מ.

ואמנם הבט נא וראה ענין הצימצום הזה מה עניינו ויובן בפסוק מי מדד בשעלו מים וכו' כי הבינה נק' בוצינא דקרדוניתא לפי שהוא שורש הדין ומינה דינין תליין והיא הנק' מ"י ולהיותה גבורה ודין לכן כל מדת האצילות היה על ידה לפי שמדת החסד מתפשט בלי גבול אמנם הדין אינו מאיר אלא במדה ובמשקל לפי הראוי לכל א' לפי מעשיו וא"כ נמצא כל הצימצום הוא דין.

ומזה תבין כל הצימצום שיבואו אח"כ שנבארם במקומם כמו צימצום א"ק שצימצם עצמו להוציא עולם הנקודים כמ"ש במקומו ש"ב ח"א פ"א גם הוא בחי' דין. ונמצא כי מעת התחלת צימצום א"ס לעשות המקום חלל התחיל שורש הדין להתגלות קצת עם היות שאסור להזכיר בחי' דין זולת מן האצילות ולמטה להיות כי שם התחילו הכלים להתגלות והעיקר הצימצום והגבלה הוא ע"י הכלים.

אמנם מה שאנו מזכירין כאן בחי' דין הוא שורש הדין בהעלם גמור בערך הא"ס אמנם כאן היא רחמי' פשוטים נמצא כי הצימצום הזה היה כדי שיוכלו הכלים דא"ק הזה להתגלות ולהתהוות כי האור מבטל הויות הכלים שהוא עב וחשוך מן האור ואח"כ בעת חזרת האור הקו של הא"ס להתלבש בתוכם כמ"ש פ"ב אז חזר האור דעצמות דא"ק ונתלבש תוך הכלים שלו ונשאר בבחי' העצמות וכלים עם היות שאסור להזכיר כאן שום כלי כי אין גילוי כלים רק בעולם הנקודים אבל אנו קוראים עתה כלים בערך אור של עצמות הגדול הזך ממנו המתלבש בתוכו.

והענין משז"ל כי תחלה ברא העולם במה"ד ואח"כ שיתף עמו מדה"ר והנה כי בעת עשיות מקום ע"י הצימצום היה במה"ד ואח"כ שנאצל העולמות בתוך המקום ואור א"ס נתלבש בתוכם כמ"ש בע"ה אז היה מדה"ר. והנה גם הצימצום הזה היה דין נקרא מקלקל ע"מ לתקן כי היה בהכרח להתגלות שורש הדין אז תחלה כי כל כוונות האצילות העולמות היה לברר העולמות כנז' במבוא שערים והנה זה היה הצימצום הראשון של האצילות כל העולמות.

ונלע"ד כי הנקודה האמצעית דא"ס שם היה בחי' שורש הדין שנתגלה אח"כ למטה וממנו נעשה מקום שהוא דוגמת הכלים ומה שסובב על הנקודה הוא נמשכו חיצוניות העולמות ויהיו סובב נמשך פנימיות ודי בזה שלא נחטא והזהר שלא תחשוב כי שם בנקודה הוא היה דין או גילוי דין ח"ו ע"כ: פרק ב ואחר שהא"ס האציל והניח מקום לברואבתוכו העולמות ראה שהנה אם נשאר אורו מצומצם כאשר הוא מאציל להעולמות תוך המקום הפנוי שהוא בלתי המשכות אור הא"ס בפנימותם אלא שיאיר חוצה להם בבחי' אור מקיף עליהם מבחוץ בהשוואה א' מכל צדדיהם היה ח"ו גרעון בעולמות והוא כי לא ימנע מב' בחי' כי אם היה בורא העולמות זעג"ז וזה למטה מזה הנה כיון שהא"ס היה מקיף מבחוץ בהשוואה אחת לכולם לא היה יתרון לעולם א' על חבירו ולא זאת היתה כוונתו של הא"ס אלא שישתלשלו זה למטה מזה ועולם התחתון יתרחק הרחקה יתירה מא"ס יותר מעולם העליון אשר עליו.

ועד"ז עולם אחר עולם כדי שיתרחק מא"ס הרחקה נוספת וחלוקות זו מזו ויכול הדין להתגלות ולהתהוות מדרגה אחר מדרגה עד שיתברר פסולת הסיגים האחרון שבכולם שהוא בעולם העשייה כמ"ש במקומו בע"ה. והנה אם הא"ס היה מאיר בשוה בהם בכל

העולמות לא היה הדין מתגלה וכל העולמות חשובים כעולם א' ואם היה מאציל העולמות זה בתוך זה כמו שהם עתה כפי האמת היה נמצא כי העולמות הפנימיים לא היה מתגלה בהם האור א"ס ולא יכולים להתקיים ועוד כי העולם החיצון מכולם היותר דבוק בא"ס לא היה בו שינוי בחלקיו לא מעלה ולא מטה וכו' כי הא"ס מאיר בו בעיגול בהשוואה אחד מכל צדדיו וכן בכל שאר עולמות האור שלהם של כל א' וא' היה בהשוואה א' בכל חלקיו ולא הי' ניכרים בו חלקי י"ס ולא היה מתחברים בו העולמות ולא היה מתקיים מחשבתו אשר חשב מבריאות העולם.

ואמנם קושיא זו הוקשה לקצת מקובלים ואמרו כי אחר שא"ס שוה בעצמות חלקיו וגם הוא מאיר מכל צדדיו אל הי"ס בהשוואה א' גמורה דאיהו לבר מכל ספי' וכו' כנז' בפ' בהר ד' ק"ט ע"ב פינחס ז' תכ"א ע"ב במה תתעלה ספי' מחברתה ואיך יחוס מעלה או מטה וכו'. והנה מחמת זו הוכרח הא"ס להקיף את כל העולמות כנז' ואח"כ נתלבש בפנים מכל העולמות ואז בוקע האור הפנימי של הא"ס מבפנים ויוצא לחוץ ואור המקיף מבחוץ נכנס בפנים כי חשק האור במציאותם הוא להדבק יחד ועד"ז נמצאים כל העולמות שמאיר בהם הא"ס הן מבפנים הן מבחוץ והן בעובי כל ספי' וספירה נוקב האור ועובר כמ"ש בפ' בהר ד' ק"ט ב' וז"ל אנת לבר מכולא ולגו מכולא ולכל סיטרין וכו' ומלגאו דעשר ספיראן ואנת בכל ספי' וכו' וכן בפ' פינחס ד' רכ"א וז"ל ואיהו סובב על כל עלמין וכו' איהו ממלא כל עלמין וכו' וכן שם בדף רנ"ז ע"ב הרי נתבאר שם כי הא"ס סובב בעיגול כמבואר לעיל על כל העולמות וגם הוא ממלא כל העולמות מבפנים וכעד"ז בעתיק ואריך ושאר הפרצופים כולם יש להם אור פנימי תוך הכלי ואור המקיף סובב כל השאר שבתוכו לסיבה הנז' כמ"ש בפ"ג והנה בעת אשר חוזר ומתלבש קצתו תוך העולמות הוא מוכרח שיתפש' וימשך קו אחד דק מאוד תוך העיגול מא"ס וימשוך מלמעלה למטה תוך העולמות כזה \$ ציור בספר \$ ועי"כ נמצאו מעלות חלוקות ומובדלות בעולמות שברא ואין כולם שוין במעלה א' כמ"ש לקמן פ"ד ופ"ה גם בי"ס עצמן שבכל עולם ועולם יש מעלה לזו מזו כי באותו ראשית הקו היוצא מתוך עיגול א"ס מלמעלה למטה שם בראשיתו יקרא מעלה שהוא הכתר ובסוף הקו יקרא מטה שהוא המלכות וטעם הענין כי הקו ההוא הנמשך לא חזר להדבק בתחתיות העיגול דא"ס ולא נמשך למטה ולכן שם בסוף הקו ההוא נק' מטה כי אלו היה חוזר בסוף להדבק בעיגול הא"ס היה נק' גם שם למעלה והרי ידעת בזה איך העולמות בכללותם וכן י"ס שבכל עולם ועולם הן בבחי' מעלה מטה והוא מחמת הקו ההוא הנמשך תוך החלל המקום ההוא ודרך אותו הקו מאיר הא"ס בעולמות התחתונים בבחי' אור פנימי וכל הקרוב בראשית הקו נק' מעלה בערך חבירו שלמטה הימנו מריחוק מקום ראשית הקו הדבק בא"ס.

והנה אין כאן מקום לשאלה הנ"ל והוא שכיון שאור א"ס הוא מקיף כל העולמות וחוזר אח"כ ומתלבש בתוכם דרך קו הנז' וכן בחי' אחרת כמבואר לקמן בפ"ג. והנה כל הדבק בקו ההוא הוא מעולה ע מי שסובב עליו ומלבישו כי הוא רחוק מאור הפנימי אשר בקו הזה כמ"ש בפ"ג כי א"ק מלביש לקו הזה ועולם האצילות מלביש לא"ק הזה וכן עד"ז בכל שאר העולמות כל הפנים מעולה מחבירו כי יונק האור הא"ס הפנימי ההוא בקירוב גדול יותר מחבירו הסובב עליו גם הסכימה דעת המאציל העליון שלא להמשיך קוים רבים מכל צדדי הא"ס להאיר בעולמות בחלל שבתוכו רק קו א' בלבד כנז' והסיבה לזה

הוא להיות העשרה ספירות נמשכי' ממדרגה אחר מדרגה לסיבה הנ"ל ואלו היה הרבה קוים היה כל עולם ועולם היונק בראשית הקו ההוא שבצדו שוה למדרגת חבירו היונק מן הקו האחר ולא היתה כן כוונת המאציל כמו שנבאר אלא כל מדריגה ומדריגה לבדה משונה ומעולה מחברתה זו למעלה מזו וכל הקרוב יותר אל הקו והצינור מקבל ממנו ראשונה הוא גדול מחבירו.

עוד טעם אחר כי אם היה קוים רבים מאירים בהם מכל צדדים היו מאירים כמעט באור הא"ס עצמו ולא זו היתה כוונתו כי אם שיהיה אור המאציל מאיר בקו האחד לבדו והיה הבדל גדול בין המאציל אל הנאצלים. ועם טעם זה יובן ג"כ טעם לשאלה אחרת והוא למה קו הצינור הנז' דק מאוד ולא היה רחב והענין הוא שלא ימשך אור נוסף בנאצלי' יותר מהצורך להם שע"כ יוכלו כוחות הדין להתגלות והסיגי' להתברר ואלו היה האור הא"ס מאיר בהם ביתר שאת יתבטלו הדינים והסיגי' לא יתבררו כמבואר בהקדמה דמבוא שערים ולקמן בשער ג' ח"ב פ"ה.

וע"כ היה הקו הזה דק וקצר מאוד כשיעור ומדה הצריך אל הנאצלים ויתבררו הסיגים כי זה היה תכלית כוונתה המאציל כנ"ל והנה כל בחי' ודביקות הנאצלים במאציל דיבוק גמור ממש הוא ע"י הקו הזה הנמשך מהא"ס עצמו הסובב ונכנס בפנימיות הנאצלים וזהו דיבוק גמור ונשארו האצילות באמצע בין אור הפנימי לאור הסובב.

אך קשה א"כ על מה זה נסתלק הא"ס לגמרי וצימצם עצמו לעשות אותו המקום כולו פנוי לגמרי בלתי קו כלל והיה די שיניח אותו הבחי' של אותו הקו הפנימי העתידה לחזור ולהמשיך בתוכו ולא תסתלק משם ומה שבין הב' האורות לבד שם היה לצמצם עצמו להאציל שם העולמות ולמה הוצרך הא"ס להסתלק לגמרי ואח"כ לחזור ולהתלבש בפנים דרך הקו הנזכר.

והתשובה בזה מבוארת כי הנה הטעם הצימצום היתה כדי להסתלק משם מן המקום ההוא אור הא"ס ועי"כ יוכלו הכלים של הא"ק להצטייר שם כנ"ל פ"א כי אם היות שאין בחי' הכלים נזכר עד אצילות וכו' עכ"ז שרשי הכלים ברשימו והעלם מתחילין מכאן דאל"כ במה יפרד א"ק מהא"ס הזה ובהכרח שמא"ק ואילך התחילו העולמות להתברר כי זה היה כוונת האצילות כנזכר ולכן כיון שכוונת המאציל היה להתחיל מכאן התחלת הכלים בהעלם נמרץ לכן סילק כל האור למעלה כי הנה הסיבה שאין הדינים והכלים נגלים בא"ס הטעם הוא כי רוב האור ההוא מבטל וא"כ אם הא"ס היה נשאר שם בסוד אור פנימי ואור מסבב לא היו הכלים מתהווים בנתיים והיו מתבטלין מרוב הארה.

אמנם אח"כ שכבר נתהוו הכלים ונצטיירו אז אף אם יחזור הא"ס דרך הקו ההיא לא יתבטלו כיון שכבר נתגשמו והקרישו וגם כי לא היה חוזר האור למקומו ממש כבתחלה אלא באמצע דרך הקו הנ"ל. והנה עד"ז היה בעולם הנקודים בעשיות.

הכלים שלהם ועיין בח"ג פ"ג ובש"ב ח"א פ"ב: (הגה"ה ונלע"ד עם הנז' אצלי בהגה"ה בפ"א כי הנקודה האמצעית שהוא העלם שורש היין נשאר שם במקומו והאור החסד ההוא שנסתלק וצמצם אל הצדדים והנקודה האמצעית היא נשאר' בחי' אויר שאינו

נתפס כנודע כי גם האור נבר' ממשי הוא ואינו נפרד בלתי יתברך ואז בהיותו יחידה בלתי החסד אז נתגשמו הכלים ונתהוו ואח"כ חזר אור החסד לתוכו ונעשה בחי' א"ק ושאר העולמות): שער שני פרק ראשון הנה נודע כי העשרה נקודים יצאו מן האור שעלה מן נה"י דא"ק למעלה מן הפרסה מהטיבור דא"ק ולמעלה שהם בחי' עינים דא"ק שהם גבוהים ולא יצאו תחלה ר"ל קודם העקודים שהם מאח"פ כי עיקרם היא מאור הפנימי המתפשט מטיבור א"ק ולמטה אלא שחזר ועולה עד העינים ויוצא משם וכמ"ש בע"ה בפ"ב.

ואע"פ שנמשכו מן העינים אינם מתגלים היטב אלא מטיבור א"ק מבחוץ בסיום עולם העקודים ונמשכים עד סיום קומת א"ק כמ"ש בע"ה בפ"ב. והנה דבר נרגש הוא כי מן האוון והחוטם והפה יוצאים הבלים ממש מתגלים עד שיש הפרש ביניהם כי הבל האוון ממועט מן הבל החוטם והבל החוטם ממועט מן הבל הפה כנ"ל ש"א ח"ב פ"ג.

ואמנם העין אינו מוציא הבל ממש להיות בחי' הנקודות דס"ג כנ"ל שאורם ממועט מאור הטעמים דס"ג שהם אח"פ ואמנם עכ"ז מצינו שיש כח ממשי בהסתכלות העינים כבנות היענה מחממת ביציה בהסתכלות עיניה בהם בלבד ומוציאים אפרוחים ולכן מן זה הסתכלות נתהוו עולם הנקודים. וזהו מ"ש בתקונים תיקון ע"ד קמ"ב וז"ל וגבות' מלאות עינים אלין נקודים ואתוון מלאות עיני' \$ ציור בספר' כו' ע"ש.

והענין כי כל הוויות שהם בבחי' עינים הם בבחי' האותיות מצויירות מנקודות העיגוני' כצורת עינים שהם עיגולים ונמצא כי אלו הנקודות הם הנקודים משם ס"ג ונודע כי שם ס"ג בבניה דכל דינין נפקין מינה ולכו ביטול הכלים ושבירתן האמיתי היה בעולם הנקודים כי אלו הן ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וימת וימלוך וכו' כמ"ש בפרקים הבאים בע"ה ונמצא שביטול היה בס"ג דס"ג כי הוא עיקר הדינים וז"ס כולו ס"ג יחדיו נאלחו כי להיות כל הבחי' בחי' ס"ג כי הכללות כולו דא"ק מאוון ולמטה הוא סיג וגם בפרטות הוא ס"ג שהם סוד עינים ולהיות הכל בחי' ס"ג לכו יחדיו נאלחו המלכים ונתבטלו וכן הבנת ביאור מלת ס"ג מורה על זה כי האורות של הכלים נסוגו אחור ונשברו הכלים וכמ"ש בש"א ח"ב פ"ג כי כל האורות של הנקודות הם אורות נקבות ומ"נ ובפרט אלו שהם נקודות דשם ס"ג אשר הוא עצמו נקודות בלבד דכללות וכן נת' בחלק ג' פ"י ע"ש.

ולכן כל המיתה היתה בהן סוד רגליה יורדת מות כי כל הקליפו' הנק' מות מסיטרא דנוק' יצאה ונוסף ע"ז כי לא יצאה רק בבחי' נפש שלהם בלבד שהיא נקבה כנז' בפ"ג ולכן נשברו הכלים שלהם כי הם פרטי הנקבות של נוק' כמו שבפ"א ח"א נתבאר איך נרמז שם ס"ג באח"פ וג"כ נבאר פה שם ס"ג בעין ולבאר נאמר תחלה ענין אחד ובו יתבאר זה והוא כי הלא כאשר נתחיל למנות שם הוייה בקומת א"ק יהיה אות י' במוחין והוא שם ע"ב.

ואות ה' ראשונה הם כל אלו הבחי' דשם ס"ג מאוון א"ק ולמטה עד רגליו. ואות ו' שהוא שם מ"ה שיצא מן המצח לתקן עולם הנקודות כמ"ש לקמן ח"ב.

ואות ה' אחרונה הוא שם בין שהוא הנקודים אחר התיקון כמ"ש לקמן. והרי זה הוי"ה של כללות דא"ק ואמנם הוי"ה הפרטות של ס"ג לבדו הנה אות י' תהיה באח"פ שהם ג' מיני הטעמים כנודע.

ואות ה' הם הנקודים היוצאים מן העין ואם תרצה לחלק באופן אחר הוי"ה פרטים ולחלק גם הטעמים דס"ג נמצא שאות י' הם טעמים האוזן ואות ה' טעמים החוטם ואות ו' טעמים הפה ואות ה' אחרונה נקודות של העין כי הרי העין יש לו ב' בחי' בשם ס"ג הפרט כי הוא בה' שנייה וה' אחרונה וז"ס אני ישנה ולבי ער כי השינה הוא בסוד עינים כמ"ש המפיל חבלי שינה על עיני ואני ישנה כנגד ה' אחרונה אני שניה כנגד ה' ראשונה שהיא חכמה שני' לספירות והוא בחי' הנקודות כי טעמים בכתר ונקודות בחכמה ותגין בבינה ואותיות בז"א ועיין היטב בש"א ח"ב פ"ב.

וגם כי החכמה נק' עינים כמ"ש והיה אם מעיני העדה כי החכמים נקראים עיני העדה והם הסנהדרין ולהיות כי ביטול המלכים היה באורות העינים לכן אמר הכתוב והארץ היתה תוהו ובוהו כי הארץ היא ה' אחרונה כנודע שהוא בחי' העין והיא אשר היתה תוהו ובוהו ביטול המלכים וחושך על פני תהום אותיות המות דמתו ונחשכו העינים ואח"כ היה תיקונים ע"י פתיח' דעיינין ויאמר אלהים יהי אור ונרמז הוא בו בפ' תוהו א' מפורש וא' למפרע והאר"ץ הית"ה תוה"ו כנגד ב' בחי' מיתת המלכים כנגד ז' אחרונות זו"נ שגם הפנים שלהם מתו זה תוהו המפורש בכתוב ביושר וכנגד או"א שלא מתו רק האחוריים לכן נרמז תוהו למפרע בר"ת כנודע כי כל בחי' האחוריים הם למפרע כי האחור הוא הנקבה שהוא תשר"ק והפנים שהוא הזכר הוא אבג"ד.

גם זה פי' הפסוק פקח עיניך וראה שוממותינו כי כמו שנחלקים הטעמים לג' חלקים לג' בחי' האח"פ שהם עליוניות ואמצעי' ותחתונות כן הנקודות ג"כ נחלקים לג' כי הלא הם ט' נקודות קמ"ץ פת"ח ציר"י סגו"ל שב"א חול"ם חירי"ק קיבו"ץ שור"ק והנקודות העליונות אינו אלא אחת שהיא החול"ם גם האמצעי אחת והוא שור"ק והשאר הוא תחת האותיות והנה כל הז' נקודות אחרונות הם צורת יודי"ן כמנין עי"ן לפי שהם י"ג נקודות כי הנקודות מעין יצאו.

אך הב' הראשונות שהם קמ"ץ פת"ח שהם בכתר ובחכמה כנודע הם בצורת ווי"ן והם בגי' כ"ב לרמז לכ"ב אותיות אשר מהם נעשו הכלים להנקודות כי לעולם הכלים מן האותיות כנז' בש"א ח"ג פ"א וטעם הדבר כי לא היה יכולת להוציא כלים אל הנקודות אם לא מאלו השנים הראשונים והם הולידו כלים לכולם.

עוד יש לומר טעם שני והוא כי הז' אחרונות מתו ונשארו אורות בלתי כלים אך ב' הראשונות נשארו האורות עם הכלים ולא מתו כי גם בבינה לא היה ביטול אלא באחוריים כמ"ש בפ"ב ולכן לא נרמזו זו הכלים אלא בב' נקודות הראשונות כי נקודו' הם האורו' וחשבונ' שהם כ"ב בחי' כלים כי האורות נעלמים תוך הכלי' ואינם עולים בחשבון רק כלי' המגולי' ונודע כי קמ"ץ בכתר שהם הטעמים ופת"ח בחכמה שהוא הנקודות להורות כי בתחלה היה הטעמים באח"פ קמוצים וכשבאו הנקודות מן העין שהוא חכמה והוא נקודות פת"ח היה פתיחה דעיינין וז"ש פקח עיניך וראה כי בבוא

הנקודות בבחי' עינים אז פקח עיניך ולא אמר פתח לרמוז כי כמו שיש ס"ג באח"פ כן יש בעין אך באח"פ הם ס"ג דהוי"ה ובעין הם ס"ג דאהי"ה דעין.

ואמנם כל אהי"ה מאלו הג' לוקח כל בחי' כ"ב אתוון הרמוזים בחשבון קמ"ץ ופת"ח לעשות מהם כלים אל הנקודים כי בכח ראות העין נעשו כלים וא"כ ג"פ אהי"ה וג"פ כ"ב גי' עי"ן והרי איך נרמז שם ס"ג בעין. והנה אם תמנה ג' ס"ג של אח"פ גי' פקח ואח"כ באו ג' אהי"ה ואהי"ה ביודי"ן בגי' עיניך הרי כי פקח באח"פ ועיניך בעינים ואז כתיב ורא' שוממותינו כי הוא שממון ביטול המלכים: פרק שני ונבאר איך יצאו אלו הנקודות הנאצלו מן העינים דא"ק וכבר נת' שער א' ח"ב פ"ד כי כל האורות היוצאים הן מן האוזן או מן החוטם או מן הפה או מן העין הם עיקר האורות אמנם ודאי שדרך הגומות העור סביבות א"ק יוצא ג"כ הארה אל הנקודים הללו ולכל שאר האורות ונבאר עתה עיקר יציאת מן העינים הנה בש"א ח"ג פ"א כתב כי העולם העקודים היוצא מפה א"ק נמשך עד הטיבור ואמנם עולם הנקודי האלו הם מקיפים ומלבישי' הא"ק מטיבורו ולמטה עד סיום רגליו ואעפ"י שהם מתחילין לצאת מן העינים הם נבלעים תוך עולם העקודים ונתבטל הארתם בתוכם אמנם בסיום עולם העקודים שהוא מטיבור ולמטה משם ניכרים ומתחיל היכר התפשטותם ולקמן בפ"ד ית' מה הועיל אותה הארה שלהם שנבלע בעקודים מהעין עד הטיבור ומתחלה נבאר איך יצאו אלו האורות חוץ לעינים כמ"ש בש"א ח"ג פ"ד כי אור הפנימי המתפשט בפנימיות א"ק כל מה שהוא מתפשט למטה הוא מתחלש כוחו והנ' בהגיע א"פ שלו מהטיבור ולמטה עד סיום רגליו מאותו האור עצמו יצאו לחוץ אלו הנקודים.

והענין כי הנה הטיבור הוא מקום סתום ואין מקום יציאות האור לחוץ ולכן מה עשה א"ק צימצם את כל האור הפנימי שלו שמן הטיבור ולמטה והעלה כולה למעלה מן הטיבור במקום החזה ונשארו הכלים דא"ק מטיבורו ועד סיום רגליו כלים ריקים בלתי אורות ואז שם במקום ההיא עשה חד פרסא עם מסך שנפסק חלל הגוף לשניים והטיבור באמצע ושם הניח במקום ההוא הפרסה והוא הנקרא טרפשא דלבא אשר עליה רמזו בזוהר פ' בראשית אמר ר"י אית קרומא באמציעותא מעוי דב"נ דאיהו פסיק מתתא ולעילא ושאב מעילא ויהיב לתתא כגוונא דא רקיע בתוך המים.

והענין הוא כי בכל שיעור קומה יש חד פרסא באמצעו אשר עליה נאמ' יהי רקיע בתוך המים וז"ש באדרא נשא תנאעתיקא דעתיקין כו' פריס חד פרסא כי אלו הנקודי הם אלה המלכים אשר יצאו ע"י הך פרסא דא"ק ובה הוה גליף ומשער המלכים הם הנקודים וכן אמר בתיקונים דשוי חד פרסא בין כתר לעילת העילות וביאור הענין כי כל מאציל עולם שתחתיו יקרא לו עילת העילת כי הוא עילה וסיבה להאציל העולם שתחתיו וזה הא"ק יקרא עילות העילות בערך עולם הנקודים וכן כמה כתרים וכמה גלגלים אית דלית להו חושבנא כנז' בריש אידרא נשא ועילא מכל חד וחד מהני גלגלים אית חד פרסא בינו לבין מאציל הנק' בערכו עילת העילות כנז' בזוהר פרשה בראשית דאית עילת העילות ואית עילות על כל העילות ולולא האי פרסא לא היתה יכולת בו לקבל הארה ממאצילו כי ע"י פרסא האור מתמעט ויכול לקבלו.

וכבר ידעת מ"ש פ"ג איך ת"ת דאימא נק' כתר דזעיר ויש שם ג"כ פרסא אשר דרך בה מאיר הבינה אל הז"א וכן עד"ז בכל העולם ובכל שיעור קומה ופרצוף וכן בכאן אין הנקודים יונקים הארה מחדש אם לא דרך הך פרסא דא"ק והנה אחר הצימצום והפרסא הנז' נמצאו שם האורות רבים מאד במקום החזה והועיל עליהם שם לצורך מ"נ.

וזה תבין ממ"ש בש"ה ח"א פ"א ענין או"א שנחלקו לשנים כל א' וא' אבא וי"ס ובינה ותבונה וע"ש והמשכיל יבין כי כן היה כאן כי שם ע"ב דא"ק שהם המוחין דגולגלתא מלגו ושם ס"ג שהוא מאוזן ולמטה עד הטיבור בפנימיות ולא בבחי' האורות היוצאים לחוץ אלא האורות בפנימיות עצמן של א"ק הנה ע"ב הוא דוכרא שהם המוחין שלו נזדווגו עם הטעמים של הס"ג שהם מן האח"פ הפנימי' שהם השרשים אל האורות והענפים היוצאים לחוץ ואלו הטעמים שלהם ג' הפנימים הם נוק' ונזדווגו יחד אז אלו האורות דמטיבורא ולמטה שעלו במקום החזה היו שם בחי' מ"נ אל הנוק' שהיא טעמים דס"ג וע"י מ"נ אלו היה הזיווג הנז' וע"י זיווג הזה הולידו אור חדש וירד זה אור חדש ובקע בהאי פרסא כי הרי למעלה ממנו במקום החזה יש עתה אורות רבים מאוד ואין כח במקום לסובלם ונבקע הפרסא וירד האור דרך שם מן הטיבור ולמטה וממלא כל אותו המקום שהיה ריקם כנז' בזה האור החדש הנולד וז"ש בפ' בר' דף ל"ב ב' וז"ל ושאיב לעילא ויהיב לתתא וכו' אכן האור שהיה למטה בתחלה ועלה למעלה כנ"ל זה נשאר אח"כ תמיד למעלה בחזה ולא ירד בפרסא.

ואמנם להיות שם למעלה והם דחוקים שם הוציאו מהם ענפים לחוץ דרך העינים והם הם הנקודי' הנ"ל שנתפשטו לחוץ לא"ק מן הטיבור עד סיום הרגלים וזהו עיקרם. אמנם גם אותו האור החדש שירד בפנים דרך הפרסא גם הוא בוקע הכלי והגוף של א"ק ומאיר בנקודות אלו הן דרך גומות השער כנ"ל בריש פרק זה והן דרך הטיבו' והיסוד כמ"ש בפ"ה ונמצ' כי זה האור חדש בוקע ב' בקיעות א' דרך פרסה וא' דרך דופני הכלי דא"ק כנז'.

וצריך לתת טעם למה הוצרכו בי דברים א' הצימצום ב' הנחת הפרסא כנ"ל אך הענין כמ"ש בש"א ח"ב פ"א כי עיקר התיקון לכשיוכלו התחתונים לקבל את האור ההוא ע"י המעטות האור וגם בהיותו בא דרך מסכים. והנה כיון שבעולם הנקודים היה עיקר התחלת גילוי הכלים הוצרך הצימצום הנז' כדי למעט האור ויוכלו כלי הנקודים לסובלו וגם כי בהיותו מצומצם שם היו דחוקים מאוד ועי"ז יוצאים בחוזק דרך העינים ומתפשטים למטה והוכרח ג"כ לשו' הפרסא ולהמעט יותר האורות היוצאים דרך הפרסא כנ"ל והטעם תוספת המעטתו ע"י הפרסא אינו לענין עולם הנקודים עצמו שהוא עולם האצילות (הטעם הוא שע"י עלייתו למעלה יצא אור מחודש ובודאי שהאור ההוא הבא ממועט אפי' משם ס"ג עצמו היה יכולת לקבלו.

מפי מורי זלה"ה) אלא לצורך עולם הבריאה שתחתיו שיהא יכולת בו לקבלו האור הנמשך לו. ובזה תבין מ"ש ח"ב איך יש מסך פרסא בין הבריאה באצי' ולמה מן האצי' אל מה שלמעלה ממנו אין צריך מסך ממש רק ריחוק מקום בלבד שהוא הצימצום הנ"ל כי עלה האור למעלה מהטיבור ונתרחק מן הנקודות אשר מנגד הטיבור ולמטה מבחוץ והמשכיל יבין מזה בש"א ח"א פ"א כי בכל יציאות אורות מחודשות נעלמות מספי' אינו

אלא ע"י צימצום האור כי כן היה צימצום הא"ס להוציא א"ק וא"ק להוציא הנקודות הוא האצ"י וכ"ז הוא קרוב אל ביטול המלכים ואסור להוציאם בפה כי זה המקום מקום גבוה וענין זה של הפרסא לצורך הבריאה נז' קצת בפ': פרק שלישי אחר שנת' בפ"א מזה החלק היות אלו הנקודות יוצאים בב' בחי' אם בבחי' עיגולים ואם בבחי' היושר משא"כ באח"פ רק כלים יושר לבד ולתת טעם לזה למה יצאו הנקודים דרך העיגולים.

אמנם הטעם כי אינו דומה ההבל והאור היוצא דרך אח"פ לאור היוצא מן העין כי האורו' והבלים היוצאים מאח"פ מקלחים ביושר דרך הנקבים אך אור העינים גם אם האדם יעמוד ביושר יוכל לנענע ולהפך הבטתו אל הצדדים לכל מקום שירצה אך ודאי כי עיקר ההארה בהבטתו יהיה במה שכנגד פניו אך מהצדדים הארתו מתמעטת ונמצא כי אלו האורות שיצאו מן העינים הנק' נקודים עיקר הארתו הוא בפנים ולא באחור.

אמנם ודאי שמכח ההארה ההוא שמצד פנים מתפשט אל האחור בין בבחי' האורות ובין בבחי' כלים ובין באור היושר ובין בעיגולים ונמצאים אלו הנקודים מתעגלים סביב א"ק מהטיבור ולמטה. עוד טעם ב' כי הרי נת' לעיל פ"ב כי האורות העיקרים של הנקודים הם האורות היוצאים דרך העינים גם ניתוסף בהם הארה מאור חדש שבקע וירד דרך הפרסא ולמטה מהטיבור ויוצא דרך גומות שבעור ונמצאים הנקודות ימין אלא שהוא רחוק מן הצדדים הוא הארה מועטת ונק' אור פנימי וכנגדו בצד שמאל מה שהוא שואב ביושר כנגד העין הוא חיצוניות הכלי וממה שהוא שואב מן הצדדים הוא פנימיות הכלי.

ואמנם באור החוטם הוא באופן אחר כי מה שהוא שואב מאור החוטם בצד ימין קודם הגיע האור עד מקום הפה הוא אור מקיף ומה שמן הפה ולמטה הוא פנימי וכן בצד שמאל לעשות כלים כי מה שקודם הפה הוא חיצוניות הכלי ומה שלמטה מן הפה הוא פנימי וכן באור הפה מה שלוקח מן הפה קודם שיגיע אל הזקן מצד ימין הוא א"מ ומה שמתפשט מן הזקן ולמטה הוא פנימי וכן בצד שמאל מה שהוא קודם הגיע אל הזקן הוא חיצוניות הכלי ומה שמתפשט מן הזקן ולמטה הוא פנימיות הכלי: פרק חמישי ונבאר ענין אור חדש הג' כנ"ל בפ' הקודם.

ואמנם זה האור החדש ודאי שגדול ועליון יותר מן האור העינים שממנו נעשה הנקודים מן הטיבור ולמטה כנז' בפ' הקודם והוא לסיבת היותו נמשך מהזיווג דע"ב עם ס"ג משא"כ באור העין של הנקודים שהוא אור תחתון משם ס"ג לבדו אך בערך אחר הוא יותר גדול אור העין של הנקודים מאור החדש הזה כי אור הנקודים עלה למעלה בחזה ויוצא דרך העין בגלוי גמור ואורו גדול אך אור חדש הוא מכוסה תוך הגוף א"ק למטה מהטיבור תכלית הכיסוי ואין יוצא ממנו רק אור מועט מאוד בהעלם דופני הכלים והגוף של א"ק להאיר בנקודות.

והנה נת' בפ"ג כי ה' נקודות התחילו מהטיבור דא"ק עד למטה ואמנם סדר התחלקות הוא ע"ד שביארנו בש"ד ח"ב פ"ב האיך ז"א מלביש את א"א וכן הענין כאן כי כתר הנקודים מלביש את חצי ת"ת דא"ק שהוא חצי הגוף מהטיבור ולמטה וחב"ד דנקודים מלבישים ג' פרקים הראשונים דנה"י דא"ק וחג"ת דנקודים מלבישים ג' פרקים שניים דנה"י דא"ק ונה"י בג"פ בתראין דנה"י דא"ק ודאי וכן עד"ז בז"א כנז' אך יש הפרש ביניהם כי ז"א המלביש את א"א מכל סביבותיו בהשוואה אכן כל אלו הנקודים עיקר מקומן

היא בצד פנים דא"ק כנגד העינים שמשם הם נמשכים אמנם הארתם מתפשטים גם האחור והצדדים בין מבחי' האורות ובין מבחי' הכלים של הנקודים אך עיקר הארה ומקומה העיקרי הוא בצד פנים ע"ד שביארנו באח"פ כנ"ל פ"ג ובש"א ח"ב פ"ד.

ונבאר עתה אור החדש המאיר בהם כי מלבד האור הנמשך ממנו להם דרך גומות העור יש עוד ג' מיני אורות והבלים יוצאים והוא כי הלא ג' נקבים שבאדם מן הטיבור ולמעה והם נקב הטיבור ונקב פי היסוד מצד פנים ונקב האחור הרי ג' וג' אורות אלו הם יוצאים אור שברשיה אלא שהאורותיהן מתפשטים אל הצדדים ע"ד הנ"ל.

ואמנם נת' כי עיקר הנקודות שהם בפנים כנז' וא"כ היה ראוי שיהיה ג' נקבים מצד פנים ולא היה אלא ב' לבד כנגד הבל החוטם והבל הפה אבל כנגד הבל האוזן לא מצינו כאן נקב מצד הפנים כנגדו. גם היה ראוי שיהי' י' נקבים כנגד י' הנקודות אלא שהטעם הוא עם הנזכר בפ"ד כי הנה הכתר של הנקודים לבד הוא שלוקח מן אור האוזן ולא או"א לכן גם כאן חסר נקב שכנגד האוזן ולא המה רק ב' נקבים כנגד אור החוטם והפה שמהם מקבלים או"א.

ואמנם להיות שהז' נקודות תחתונים לא לקחו רק מהשיכולת הזקן ולמטה שנפסק לגמרי אור האוזן כנז' לכן לא היה כנגדם ז' נקבים אחרים להאיר להם אמנם יצאו האורות דרך צפרני רגלי א"ק זהו ויפוזו זרועי ידיו האמור ביוסף שהם י' טיפין דקרי שיצאו מבין צפרני רגליו בענין אשת פוטיפרע כנז' בתיקונים תיקון ס"ט דף ק"ח עי"ש כי יצאו מזכר בלתי נוקבא והם י' הרוגי מלוכה והבן מלת מלוכה כי הם ממש אלו הי' מלכים דמתו ונשברו עליהם וגופם ממש והסיבה היתה ג"כ לפי שהיו בלתי תיקון זו"נ עד שבא הדר מלך הח' ואז נתקנו כנז' באדרא נשא ד' קמ"ב ובאדרא האזינו תצ"ב וית' לקמן בפ"ח וזהו ג"כ אמרם במס' שבועות פ"ב היה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי ינעץ צפרני רגליו כדי שיצא הזרע דרך צפרניי של הרגלים ויפרוש באבר מת.

ונמצא כי אור זה החדש המאיר אל הג' נקודות הראשונים הוא ע"י ב' נקבי הטיבור והיסוד אך הז"ת הם מאירים דרך הצפרנים של הרגלים. ונבאר עתה סדרן כי הנה י' נקודות אלו כבר נת' פ"א כי הם הנקודות דס"ג והנה ט' נקודות הם מן הקמ"ץ עד השור"ק ולא נמצא בכלים נקודה שתהי' ע"ג האות רק א' והוא נקודות חולים וגם נקודה הא' לבד באמצע והוא נקודות שור"ק והשאר נקודות הם למטה מאותיות.

והנה נקודות חולם הוא ת"ת כנודע תיקון ע' ד' קנ"ח ונמצא כי הת"ת דא"ק ממנו יוצא החולים אל כתר הנקודות דרך הטיבור. ונודע כי חול"ם איהו כתר על אתון כנז' בתיקונים תיקון י' א' הרי כי החול"ם עיקרו בת"ת דא"ק אמנם נעשה כתר אל הנקודות והבן זה שלא יחלקו מאמרי הזוהר זע"ז ועד"ז מקי' בשאר הנקודות שהוא כעין י' שבשורה הוא יותר עליונה כי היא נקודה וממנו יונק אבא דנקודים גם כי צורת הי' וחכמה היא ו' דשמא קדישא והוא"ו של שור"ק שהוא אות ממנו יונק אימא דנקודים כנודע כי נקודה בחכמה ואתון בבינה גם הענין כי הלא בחי' הו' דז"א שהוא ו"ק לבד שנתנו באימא להוציאם לחוץ ולכן היא לוקחת ו' זו ונת' בתיקונים ד' קנ"ח כנז' כי ניקוד שור"ק ביסוד כמ"ש ולכן ניקוד באמצע האותיות כי כן היסוד ניתן באמצע נ"ה והבל היוצא ממנו נק' שור"ק בו' כנודע כי גם היסוד ו' זעירא אמנם יש כאן מקום שאלה כי

הרי ז"א מלביש אימא לנה"י שלה כנז' בש' אח"פ הנה היסוד דאימא הוא דעת דז"א וכן כאן בא"ק יהיה כן כי דעת דנקודות יונק מיסוד א"ק ולא חו"ב הגדולים ועליונים ממנו ותשובה לזה כי אימא דאצי' מרבצת עצמה ורבעת על בנה ז"א לעשות לו מוחין וכשהיא רובצת מוכרח שנשפל יסודה למטה מריש ירכותיה שהם נ"ה ולכן דעת זעיר לתת מחו"ב שלו ואמנם א"ק עומד ולא רובץ ואז פרקי קדמאי דיסוד הקבוע בסוף הת"ת הוא הגוף ודאי שהוא גבוה מניה נמצא כי בנקודה הזאת דעת שלהם גבוה למעלה מחו"ב שלהם נמצא כי מסיום היסוד דא"ק הניתן בדעת הנקודו' משם בסופו יוצא הבל והארה לחכמה ובינה דנקודות שהם תתאי מיניה נשארו עתה ז' נקודות שהם תחת האותיות ולכן יצאו למטה מתחת הז' הנקודות תחתונים דנקודות מי' צפרנים רגלי א"ק להאיר להם.

והנה הנקודות הם ז' וצפרנים הם י' והענין כי הנה ז"ת מתו לגמרי פני' ואחור כנז' בפ"ד ואחוריים דאו"א גם הם נשברו ועוד יש בחי' אחרת שהם נה"י דכתר דנקודות בחי' אחוריים שלהם יורדין לעשות מוחין לאבא וגם הם נשברו הרי הם י' מלכים אשר הם מאירים דרך צפרנים ואמנם היות י' בחי' אלו מאירים דרך הצפרנים כבר נת' כל זה גורם היות ז' נקודים תחתונים חסרים האר' האוזן כלל ואו"א לא היה להם הארת האוזן רק הארה בעלמא והכתר גם הוא אעפ"י שלקח האור עצמו של האוזן הנה הוא בריחוק מקום וכפי מדריגת האלו היה אופן שבירת הכלים משונים כמ"ש בפ"ד ועיין ש"ב ח"ב פ"ד: פרק ו' ונבאר עתה ענין אופן התחלת הנקודים ויציאותיו מן האורות עין דא"ק ואמנם יציאתם לא היה כסדר יציאות העקודים כי שם יצאה המלכות ראשונה מכולם והכתר אחרונה כנ"ל ש"א ח"ג פ"ג.

אכן פה היה להיפך כי תחלה יצא הכתר ובו כלולים כל הט' שאחריו ונשאר במקומו ואח"כ יצאה חכמה מכלי הכתר ונכנס במקומו ובה כלולים כל הח' שתחתיו וכן עד סוף עד שיצאת המלכות באחרונה במקומו וכמ"ש כ"ז באורך להלן גם פה היה שינוי אחר כי בעקודים יצאו תחלה האורות אח"כ בחזרת' להתעל' בשרש' נעשו בחי' הכלים כנ"ל ש"א ח"ב פ"ג.

אכן בנקודי' תחל' יצאו הכלים ונעשו ע"י הסתכלות אור העין בג' אורות אח"פ כנ"ל פ"ד ונמשכו במקומם זא"ז ע"ד הנ"ל שתחלה יצא הכתר בכלי שלו ובו כלולים כל הט' אורות וכן עד תשלום הי' אורות. והנה בצאת אלו הי' נקודים הנה בג"ר שלהם כח"ב יצאו יותר מתוקנים כי יצאו דרך קוים ועי' בח"ג פרק ד' איך יש קוים עם היותם עגולים אך הז' תחתונים לא יצאו מסודרים דרך קוין אלא זו תחת זו נפרדים זה מזה וכמ"ש חלק ב' פ"א כי לזה נק' רשות הרבים ש ראשונות כח"ב קבלו אור מאח"פ בחי' כליהם כנ"ל פ"ד ולכן יצאו מתוקני' והז"ת שחסר מהם אור האוזן כנ"ל פ"ד ולכן לא יצאו כליהם בתיקון זו מזו כי לא היה מי שיחברם יחדיו ויהיו לאחד' ובש"ב ח"א ע"ש ועי' באדרא נשא קל"ה איך חסרון התיקון גרם מיתת המלכים שיצאו דרך קוין.

עכ"ז לא היה כי אם בפני עצמו בבחי' פרצוף ממש כאשר הוא אחר התיקון כנז' בח"ג זולתי היה שג' בכללות היו דרך קוין כתר חכמה בינה אך לא כ"א בבחי' עצמה ולכן בג' כלים הראשוני היה בהם יותר חוזק וקיום מז"ת כמ"ש בח"ב פ"ג וד' ולכן לא נשברו.

ונבאר עתה סדר יציאתם של האורות כי תחלה יצאו הי' כלים ואח"כ התחילו לצאת האורות כנ"ל ותחלה יצא האור הכתר בכלי שלו ויצאה עמו כל הי' אורות התחתונים ולהיות אורם בטלים באורו דוגמת שרגא בטיהרא ולכן היה יכול הכלי של הכתר לסובלם שם ולא נשבר וגם לסיבה הנ"ל כי קיבל הארת האוזן ואח"כ נשאר בכלי הנז' אור שלו שהוא כתר ויצאו הט' אורות תחתונים ונכיסו בכלי של החכמה וזה היה אחר שנזדווג הכתר מיניה וביה כי הוא ג"כ כלול מזו"נ ובכח הזיווג ההוא הוציא לחוץ הכלי של החכמה ע"ד הנ"ל ש"א ח"ג פ"ג כי א"א להוציא אורו' אלא בנח זיווג ושמור כלל זה.

ובהיותם בכלי החכמה כל הח' אורות הם פחותים ממנו ויכול כלי החכמה לסובלם כי הז' מלכים תתאין הם כלולין בו ואינם ניכרים דמיון הבני' הנכללים ונרשמין במוח הזכר כעין הטפה קטנה ואח"כ נשאר שם אור החכמה והוציא את הבינה ובה כלול הז' בנים טפלים אצלה דמיון העובר שבמעיי אמו ונתנם החכמה בבינה בסוד הזיווג פנים בפנים והיו כולם בכלי הבנה כי תחלה היא אחור באחור ואח"כ נזדווג הכתר מיני' וביה והמשיך להם מוחין ואז חזרו והיו פב"פ והז"ת נתנו בה והיה בה אח"כ בסוד מ"נ והי' מעמידן בחי' מוחין דאו"א ואח"כ נזדווגו יחד או"א ואז הולידו ז' מלכים אלו כמ"ש לקמן.

וגם ב' כלים דחו"ב לא נשברו ואח"כ בצאת ז"ת מן כלי הבינה אז היו יוצאים ונכנסים כ"א בכלי שלו ואחר כניסתו לא היה הכלי יכול לסובלו והיה נשבר כי תחלה יצא המלך הא' מן הז' שלו ונכנס בכלי שלו ובו כלולים ו' שתחתיו ולהיותם כולם שוים יחד זה בזה אין הכלי יכול לסבול כולם והיו נשברים ואז אור הא' מן הז' שלו היו חוזר לעלות ולהתעלם אל שרשו והכלי מתבטל והיה הו' אורות יורדים ואח"כ נכיסו בכלי הב' מן הז' וגם לו קרה כמקרה הראשון עד שנמצא שאור המלכות לבד יורד בכלי שלה וגם הוא נשבר וכמ"ש בח"ב.

ונבאר ענין זיווג חכמה ובינה להוציא ז"ת כנ"ל ותחלה נבאר היטב ענין זיווג פב"פ או אב"א הנז' בכל הזוהר ומזה תשכיל לשאר מקומות. דע כי ד' מיני בחי' הם בכל מיני זיווג שבכל זו"נ בכל עולם ועולם והם זיווג פב"פ או אב"א או פנים דזכר באחור דנקבה או פנים דנוקבא באחור דזכר והסדר הוא כך שבתחלה הם אב"א שהוא גרוע מאוד ואח"כ היה אחור בפנים כי אחורי החכמה מביט אל פני הבינה ונמצא שיש כח בנקבה להפך פנים לקבל אחורי הזכר אך לא הארת פניו ממש.

אח"כ מדרגה יותר עליונה והוא כי הבינה מקבלת הארת פני החכמה * (כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה ת"ת נ"ה יסוד מלכות) * ממש אך לא תוכל לקבל הארה הגדולה של פני החכמה לזה חזרה פניה ממנו ומקבלת את האור דרך האחוריי' וזה פב"א כי ע"י קבלת האור דרך אחוריים נתעבה האור יותר ותוכל לקבלו וז"ס חכם באחור ישבחנה כי בהיות החכמה מביט פניו באחורי הבינה משביח בה תוס' שבח והארה מבהיותו אחב"פ.

ואח"כ היה מדרגה יותר עליונה מכולם והוא פב"פ כי הנקבה יכולה לקבל הארת הזכר מפנים שלו ממש וגם מביט פנים בפניו ועי' בש"ח פ"ו. והנה בש"ד ח"א פ"ה נבאר היטב תשלום ביאור ענין פב"פ ואב"א ע"ש כי א"א שיהיה זיווג אב"א כפשוטו בשום

אופן אך הכוונה כי הזכר נוטל ה"ח להגדיל גופו ולהשתלם חצי הכותל האחוריים שלו שנחסרו ממנו כאשר נטל הצלע מאחוריו ע"י נסירה ואז והסגיר בשר תחתנה שהם החסרים שע"י נשלם אחוריו והה"ג אל הנקיבה ונשתלם אחוריים שלה ואחרי הנסירה חוזרים פב"פ להתדבק ונמצא כי חו"ג אלו בבחי' א' נקראו פב"פ כי הם הגורמים לה פב"פ ובבחי' אחרת נקראו אב"א כי ע"י נגדלו האחוריים עצמן כי אלו החו"ג הוגדלו בבחי' פב"פ.

וגם הוגדלו אחורי הזכרים והנקבות ואלו הם המוחין החדשים ואור החדש הניתוסף על האורות הראשונים אשר מהם נבראו כל העצמות של הזו"נ ממש ונשאר אב"א בכותל א' לשניהם וזה הבחי' הא' נק' אב"א וזה השני נק' פב"פ. ודע כי בחי' חו"ג אלו א"א להנתן בהם לולי בהיות בתחתונים בני אדם מי שיעלה מ"נ תוך הנוק' דז"א אך באו"א פעם ראשונה שנאצלה לא הוצרכו כלל מ"נ ע"י בני אדם כי הז' אורות שהם המ"נ שלהם עולה מאליהם ואז או"א נחזרו מאליהם פב"פ ובתחלה היה או"א אב"א ואחר כך חזרו מאליהם פב"פ אחר הניתן באימא הזית ובהיות חו"ב דנקודים שלימים בזה אור חדש המחזיר פב"פ והיו כבר שם הז"ת בסוד מ"נ היו מעמידין אותה בחי' שלה שהחזירו פב"פ שהם המוחין דחו"ב והיו שניהם פב"פ והיו ממשיכין להם חו"ג עוד חדשים כבתחלה עד אשר הולידה אימא את הז"ת ויצאו לחוץ בכליהם ואז נשברו וכמ"ש ח"ב פ"ג.

וגם אחוריים דאו"א נתבטלו וחזרו או"א אב"א ולא חזרו פב"פ עד התיקון כמ"ש ח"ד פ"ה עיין שם היטב: החלק הב' בביטול הז"ת ושבירתם ויתחלק לג' פרקים פרק ראשון אחר שנבאר בפ' זה ענין ג' נקודות הראשונים איך נכנס כ"א מהם בכלי שלה ואיך ז"ת בהכנסתם כ"א בכלי שלה הי' נשבר נבאר עתה איך נשברו הכלים של ז"ת וגם בג"ר היה מהחסרון בהם ולמה נשתנו ג"ר מז"ת.

וצריך שתדע כי אלו ז"ת שנז' בפסוק ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום כאשר נז' באדרא ע"ש היטיב. כי אלו הז"ת הם הז' מלכים אשר כ"א מלך בכלי שלו ותיכף במלכו מת וקם הב' תחתיו בכלי אחר וכן עד סיום הז' כי כולם הם שבירת הז' כלים תחתונים ואח"כ כולם נתקנו ע"י המלך הח' הדר כמ"ש בסוף חלק זה ובח"ג פ"ב.

ואמנם ההתחלקות הז' מלכים אלו הי' כך כי הדעת של נקודים הוא המלך הראשון בלע בן בעור והב' הוא חסד והג' גבורה והד' ת"ת והה' נצח והוד שהם ב' פלגי גופא והו' יסוד והז' מלכות ועיין בח"ג פ"ב ענין אלו הז' מלכים שהיתה ג"כ בחינתם בכל פרצוף ופרצוף מה' פרצופים אך כל מה שאנו מחברים בחלק זה הוא בז' מלכים של כללות הי"ס דנקודים ותחלה צריך שנביא הקדמה א' כוללת רוב מאמרי הזוהר וסיימונהו בהקדמה מבוא שערי' הלא הוא כי הייס דאצילות שהם עשרה אינם נחלקים רק לה' פרצופים כי הכתר הוא פרצוף קומת אדם שלם וכן בחכמה פרצוף א' של זכר וכן בבינה פרצוף נקיבה א' ומחסד עד יסוד פרצוף זכר אחד והמלכות פרצוף נקיבה אחת הרי ה' פרצופים ואלו הה' הם סוד הוי"ה אחת כוללת כל הי"ס דאצילות קוץ היו"ד הוא בכתר שהם עתיק ואריך והי' עצמה חכמה והה' ראשונה בינה והו' ו"ק מחסד עד יסוד והה' אחרונה מלכות.

אמנם בהצטרף אלו ה' פרצופים בכללות יהיה מהם פרצוף א' לבד כי כח"ב הם ראש האצילות והזית גוף האצילות וכמ"ש בע"ה בשערים הבאים ובפרט בש"ג פ"ב. אך העתיק הוא בחי' כתר של הי"ס דאצי' ונחלק גם הוא לי"ס וג"ר שבו שהם רישא דעתיק אינם מתלבשים במה שלמטה ממנו אך הז"ת שבו מתלבשים בי"ס דא"א ואח"כ הז"ת דא"א גם הם מתלבשי' באו"א וז"א וג"ר דא"א נשארו מגולה ונמצאו עתה ב' רישין דעתיק ודא"א בלתי התלבשות והם נקראו כתר די"ס דאצי' ואח"כ נשאר תחתיהן ב' רישין דאו"א מגולה והם בבחי' חו"ב די"ס דאצי' ונשארו ז"ת של שניהם נתלבשו בז"א והז"א היה בבחי' גוף הי"ס דאצי' שהם מחסד עד היסוד ונוק' דז"א היא תחתונה ואחרונה מכולם והיא בחי' מל' של הי"ס דאצי' כמ"ש בז' שערים הבאים.

ונמצא כי בהתחברות הי"ס דאצי' יהיה כולם בחי' פרצוף א' לבד אמנם דרך פרטי נחלק לה' פרצופים כי א"א הוא פרצוף א' בפ"ע וכן החו"ב וזעיר ונוק' כ"א מהם פרצוף א' בפ"ע והענין כי שאר ספי' אמת הוא שכ"א כלולה מי' אמנם אין בהם רק כללות לבד ולא היכר חילוק איברים והמשל בזה זרוע האדם אע"פ שיש בו ורידי הראש וורידי עינים וכן יש לכל האיברים עכ"ז אין בו ציור האיברים ממש של הראש ושל העינים וכו' כי היות שכולל מכולם בדרך כללות ואמנם יקרא הזרוע חסד להורות בחי' חסד גוברות בו על כל שאר כללות.

ואמנם אלו ה' פרצופים הנזכר' כ"א מהם פרצוף גמור בגלוי חיתוך איברים רמ"ח אברים ושס"ה גידין וראי' לזה מיש בזוהר כי הי"ס דאצי' הם נחלקים בד' אותיות הוי"ה ע"ד הנ"ל והובא בפ' ויקרא י"ז א' ובר"מ גמבאדרא ובא"ר לא הוזכרו רק ה' פרצופים אלו א"א ואו"א וזו"נ (עם היות כי בא"ר לא רצה לגלות פרצופים או"א היטיב להיות נעלמים תחת דיקנא דא"א כמ"ש בש"ג ח"ג.

אמנם באד"ר האזינו כי היכי דלא ליעול רשב"י בכסופא לעלמא דאתי הוכרח לגלות א"ז וכל עיקר א"ז לא היתה רק לגלות זה] והבן היטב זה. א"כ נמצא כי י"ס דאצי' הם נחלקים לה' פרצופים לבד ע"ה ויש פה שאלה א' שע"י ית' כל הנרצה בהקדמתינו והוא שאחר שמכל נקודה מן הג' נקודות הראשונות וכן הנקודה אחרונה נעשה מכ"א פרצוף שלם כ"א כולל י"ס והשאר ו' נקודות אמצעית נעשה מהם פרצוף א' לבד הנק' זעיר וא"כ היה ראוי שבתחלת שורש עולם הנקודים לא יהי' רק הי' נקודות שיעשה אח"כ ה' פרצופים וי' נקודות כל פרצוף מי' נקודות שלימות (או יהי' ה"פ ו' נקודות כל פרצוף מו' נקודות כמו ז"א) ועוד שלמה ז"א הי' ו' נקודות ולא מי' כי הרי נודע כי תכלית המספר הוא עשרה וגם נודע שכל נקודה צורת י' על היותן כל י"ס כלולה כ"א מי"ס וא"כ יהי' ז"א מי' נקודות ולא מו' ואם נאמר כי ז"א גדול מכולם שיש לו ו' ספי' גמורות והשאר כ"א מספירה א' לבד גם זה אינו עולה בדעת ובפרט כי שמו מוכח עליו שאדרבא זעיר קטן מכולם ואיך יהיה גדול מכולם ביחד כי כל הד' פרצופים הם מד' ספירות והוא לבדו מו' ספי' ואם נאמר כי הו"ק דז"א אינם רק ספי' א' שנתחלקה לו"ק גם זה אינו עולה מכמה צדדים א' שהרי עתה נודע כי י"ס דאצי' הם כחב"ד והו' בז"א א"כ לא ימצאו רק ה' ספי' לבר.

וגם שלמה נתחלקה זו לו"ק וכ"א מה' ספירות אחרות כ"א נתחלקה לי' כנודע כי אין פרצוף פחות מעשרה. ואמנם התשובה לזה דע כי האמת הוא שמתחלה לא היה רק ה' נקודות לבד וכ"א כלולה מי' ומכל נקודה מהם נטשה אח"כ פרצוף שלם אחר התיקון כמ"ש בע"ה בפרקים הבאים כ"א וא' במקומו ואמנם הי' החילוק ביניהם והוא כי להיות שאלו ה' נקודות אינם שווים במעלתם כי הג"ר חשובות כא' כנודע לכן הי' להם תוס' מעלה על אלו ה' אחרונות וגם לאלו ה' יש לעליונה תוס' על התחתונה ואמנם הג"ר שעם בערך ה' תחתונים חשובות כא' עכ"ז יש תוס' לכ"א מהם על חברתה והענין כי ג"ר יצאת כל נקודה מהם שלימה וכלולה בי' בחינות והנקודה הד' יצאה חסירה ולא נכללה רק מו' בחי' תחתונים והד' בחי' העליונים שבה לא יצאו ונשארים דבוקים במאצילים שהוא העין דא"ק והנקודה ה' יצאה בחי' העשירית העליונה שבה וכל ט' חלקים התחתונים נשארו דבוקים במאצילים גם כן.

ועוד הי' שינוי אחר בהם כי להיות שהג' נקודות ראשונות יצאו שלימות כ"א כלולה מי' חלקים לכך גרם זה תוספות אחר והוא שכל י' חלקים הנקודים הי' נקשרים כלולים ומחוברים ביחד חיבור גדול אמנם נקודה הד' אשר ממנה נעשה פרצוף ז"א להיות שלא יצאה שלימה וכלולה בכל י' חלקים לכן גרם לה חסרון אחר כי יצאו אותם ו' חלקים התחתונים של הנקודים ההוא נפרדים זה מזה ולא נקשרים ואמנם הג"ר שכולם שוה במעלה בערך ב' התחתונים כי הם לבדם יצאו שלימות כלולה כ"א מהם מכל י' חלקים עכ"ז ודאי שהם בעצמם יש להם יתרון זעג"ז ולכן גם שיצאו שלימות היה בהם שינוי והיה יותר פגם בשלישית מבשני' ובשניה מבראשונה עד שהפגם שאירע בהם אינו פגם הנק' מיתה גמורה רק חסרון פגם לבד כמ"ש בפ' הבאים.

הכלל העולה כי אינו רק ה' נקודות ולהיות הג"ר כ"א וא' מהם שלימה בכל י' חלקים וקושרת החלקים בחיבור נמרץ לכן היה נק' כ"א מהם רק בשם נקודה א' לבד להורות על טוב חיבורם אכן הניקוד הד' של ז"א עם שהוא חסירה וגרוע מהם כנז' להיות כי אותם שש חלקי הנקודים באו מחולקים לכך נק' בשם ו' נקודות עם שהאמת שבכולם אינו רק ו' חלקי נקודה א' ונקודה של מלכות יען לא יצאה רק חלק א' מי' חלקים נק' בשם נקודה א' עם שאינה רק חלק עשירי מנקודה הא' באופן כי הם רק ה' נקודות בלבד ונק' י' נקודות לסיבת הנז' ואלו ה' נקודות הם נעשו אחר התיקון ה' פרצופי' שהם א"א או"א זו"נ.

והנה נקודה ראשונה היא קוצו של י' בשם הוי"ה כוללת כל האצ' ונקודה שני' הוא גוף היו"ד והנקודה הג' היא ה' ראשונה שבשם ונקודה הד' להיותה נחלקות לו' חלקים כנז' לכן היא רמוזה בו' שבשם הוי"ה הנז' ונקודה הה' היא ה' אחרונה שבשם הוי"ה כנז' והנה הנקודה הא' כוללת הג' ראשין הנז' בריש אדרא האזינו שהם עתיק אריך וחכמה שבא"א שית' בש"ג ח"א פ"ג.

ואמנם השינוי שיהיה לאלו הו' חלקים הנקודה הד' שיצאו נפרדות כנז' כבר נת' בש"ב ח"ג פ"ג וענין יותר בביאור הוא כי הנה ביארנו שם כי בתחלה יצאו הכלים ואח"כ בבוא האורות לכנוס בה' מתו ונבטלו הכלים שלא יוכלו לסבול האורות. והנה ג' נקודות שהם ג' כלים הראשונים היה כ"א כלולה מי' אמנם לא היו חלקים שבכל נקודה מהם מצויירין

ציור פרצוף בצורת קוים רק כ"א כלולה מי' והי' הי' מקושרת זו בזה אמנם בכללות הג' נקודות שלשתם היה בהם קשר א' אמיץ וחזק מאוד כי היו שלשתן יחד בבחי' קוים שהוא בבחי' פרצוף כזה כתר חכמה בינה ותחת אלו הג' נקודות המצויירות כעין קוים היו הב' נקודות אחרות נחלקות לז' חלקים כנז' והיה זו תחת זו ולא בצורת קוים והיה אז הנקודה ראשונה כללות הג' רישין הנ"ל שהם עתיק ואריך וחכמת אריך אך לא מתוקנת בתיקון פרצוף ממש רק בערך כללות לבד והיה אלו ג' רישין הנכללים בזו הנקודה ראשונה מתפשטות תוך הט' נקודות שתחתיה שהם לבושים אליה.

אכן שני נקודות חו"ב היה בבחי' קוים כנז' ושאר ז"ת היה זו על גב זו כנז' ועכ"ז כולם לבושים אל הנקודה הא' המתלבשת בתוכם והיו ב' נקודות בסוד חו"ב והנקודה הד' נחלקים לו' חלקים והיתה בסוד גוף אליהם והנקודה אחרונה שהוא חלק א' מעשרה כנז' היה בחי' מלבוש (נ"א מלכות) עליהם באופן שהג"ר עם היותם כ"א כלולה מי' לא היה חלקים של כ"א וא' בפרט כדמיון קוים אמנם הג' נקודות בכללותם הי' כדמיון קוים כנז' ואמנם הז"ת עם שאינם כלולים מי' גם לא היו כדמיון קוים לא בפרטות ולא בכללות והיו הדינים והסינים אשר בהם עדיין מעורב בכולם ולא נפרד מהם.

וטעם ה בר נת' שם ח"א פ"י כי הג"ר חשובות כאחד כנודע בגמ' במקום אחר דכל פחות מג' כלבוד דמי (ותי' סברת רשב"ג דכל הפחות מד' כלבוד דמי הביאו רש"י בסוכה ד' כ"ב דכל פחות מג' כלבוד דמי) עם מאציל' לכן היה בהם הארה נוספת אשר לזה היתה סיבת שקיבלו הארה מאח"פ דא"ק אכן הזית להיותם רחוקים ממאציל' אשר לזה ג"כ חסר מהם אור האוון אשר מהם נעשי' בחי' הכלים שלהם כנ"ל ח"א פ"ד ולכן יצאו חסרים בחסרונות הנז' ואז היו נקראים רה"ר כי הם רבים ונפרדים זה מזה ולכן לא יוכלו לסבול האור ומתו בסוד חיבור עצבי' אפרי"ם הנח לו כי החיבור גורם קיום וחיזוק והיפך הפירוד אשר בהיותם א' לא' נפרדים זה מזה ונשברו כ"א בפ"ע ואף אם רבים הם ובהיותם מחוברים יחד אפילו שנים בלבד אינם יכולים להשבר כמ"ש חלק לבם עתה יאשמו וע"כ הוצרך העיבור אל הז"א להחזירו מרה"ר לעשותו רה"י וכמ"ש בש"ה ח"א פ"ד: פרק שני אחר שנבאר בפ' הקודם כי ה' נקודות הם לבד אלא שהג"ר יצאו כ"א כלולה מיו"ד וגם שהיו מחוברים אך נקורות ז"א לא יצאו רק ו' חלקים ממנה לבד וגם שהם נפרדות והנוק' לא יצאה רק חלק י' שבה צריכין אנו לתת טעם על מה עשה המאציל ית' ככה לארץ הזאת היא המלכות ולשמים העליונים הם זעיר ומה נשתנו אלו מזולתם להיות בה השינויים האלו להיות חסרים ונפרדים ולמה לא יצאו מתוקנים בפרצוף גמור כמו שהיו אחר התיקון אם הם הג' עליונות ג"כ כי גם הם לא היו שלימים בבחי' פרצוף הנ"ל.

והתשובה לזה כאשר כבר נח' בהקדמה מבוא שערים כי השתלשלות כל אלו העולמות היה סיבת התיקון לברר פסולת מתוך האוכל וא"א להיות זה הבירור זולתי ע"י הרחק והשתלשלות ובכל עולם מתחדש בירור נוסף על חבירו וגלוי החומר והפסולת כמ"ש בריש ש"ב ונמצאו כי בעולם הנקודים היה גלוי גמור אל הפסולת כי ירדו הכלים בעולם הבריאה ונשאר שם הפסולת ובעת התיקון הוברר האוכל ועלה למעלה באצילות כמ"ש בחלק זה ובח"ג בע"ה.

והנה אין שליטות החיצוני' והקליפות אלא בזו"נ שהם הנק' ז' ימי בראשית אשר בהם נברא העולם וכמ"ש עולם חסד יבנה מחסד ואילך שהם הזית שהם הז' מלכים הנז' והטעם כי הלא זו"נ הם בנים או"א וכל הנבראים ואנחנו עמו ישראל כולנו נוצרנו ע"י זו"נ ואנחנו בנייהם כמ"ש בנים אתם ליי"י אלהיכם ופגם הבנים מגיע לאבותיהם שהם זו"נ ולא יותר למעלה כמ"ש ובפשעיכם שולחה אמכם וז"ש כצפור נודדת מן קנה היא מלכות כן איש נודד ממקומו זה הקב"ה הנז' בריש התיקוני'.

אמנם בתחלה מגיע הפגם בתחתונה היא מלכות כמ"ש ובפשעיכם שולחה אמכם וכתוב וכן כסיל תוגת אמו ובהיות הפגם גדול עולה אפי' עד האב הוא ז"א והנה גם באמנו יש הפרש כי יש פגם שיכול לפגום בחלק העשירי התחתון שבה וכתוב בו כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע וכתוב וכבודי לאחר לא אתן ולכן לא חלק הכבוד ההוא לאחר שהוא הקליפה אלהים אחרים לא אתנו לו והוא יכול להתקרב שם בדין גמור מחמת עוונות ישראל ואז מוכרח החלוקה ההוא להסתלק שם ולהתכסות מעיניהם לבל ינקו מהם וז"ש בכסא ליום חגיגנו ויש פגם יותר שעולה עד היסוד בה שהוא החלק הט' שבה וא' מסתלקים ב' חלקים הם הט' והי' וכן כיוצא בהם עד שיוכל הפגם לסלק ולהעביר ט' חלקים התחתונים שבמלכות מחכמה שבה ולמטה.

אך חלק העליון שבה שהוא הכתר א"א להסתלק כי מוכרח הוא היות הספי' מספי' י' של המלכות עמהם שאל"כ הוא קיצוץ ופירוד ח"ו ונמצא המלכות נתמעטה ט' חלקים התחתוני' אשר להיותם תחתוני' יכולים להתאחזו בהם הקליפות ולכן מסתלקים אמנם הכתר שכה אינו מסתלק לעולם כי אין בה כ"כ שליטת ואחיזות הקליפות ונשארה בחוד חלק העשירי שבה שהוא הכתר ואז הוא בסוד לכי ומעטי את עצמך והבן זה שגם אם יתאחזו הקליפות בה ברדתה למטה ביניהם בסוד רגליה יורדת מות אינה מתבטלת ביניהם משא"כ אם היה ח"ו חלק אחר מהמלכות כי ברדתה ביניהם יחרב העולם כי יינקו משם יותר מדאי ויתאחזו בו הקליפות אחיזה גדולה ובהיות הפגם גדול מאוד יגיע עד הז"א.

אמנם הז"א אין שוה לנוק' כי הנוק' להיותה תחתונה מאד וכתוב לפתח חטאת רובץ ואם להיות נקיבה וכולה דינים ובה עיקר אחיזת הקליפות ויניקתם כנחש המפתה את חוה בתחלתה ואח"כ ע"י נפגם האדם ג"כ לכן אחיזתה בה היא אחיזה עצומה ואם היו מתאחזים בט' אחרונות שבה הקרובות אל הקליפות לא היה יכולה לטהר ולהתקן ולהעביר הטומאה עצומה משם אחרי התדבקם בה ולכן מסתלקין הט' תחתונים אך העשירית העליונה נשארת שאין להם כ"כ אחיזה שיוכלו ליטהר בהיות התחתונים מטהרים מעשיהם ושבים בתשובה.

אמנם בז"א אינו כן כי להיותו הזכר עליון והוא חסד אין להקליפות אחיזה רבה בו ואינה דבר מצוי וגם אם יתאחזו בו איזה פעם יוכלים לתקן ולטהר ולכן אין חשש בהיותו שם שיונקו משם כי יניקתם משם הי' לפעמים והיא מעוטים מאוד וגם כי יכול לטהר ולכן אין התחתונים שבז"א מסתלקים גמבעת הפגם ואדרבה הם מוכרחים להמצא תמיד כי הו"ק שבו הם ו' ימי בראשית אשר כל הנבראים נבראו מהם ומוכרחים להיות נמצאים

להעמיד העולם ולהשפיע אמנם בהגיע הפגם עד הז"א אז הו"ק גופא דילי' נשאר שם לטעם הנז'.

אמנם הד' ראשונות שבו שהם כחב"ד הם מסתלקו' כי להיותם מעולות בתכלית העילוי אם ח"ו יפגימו ויונקו משם אף אם תהיה אחוזה מועטות מאד להיות אחיזתם ממקום גבוה שאחיזתם עצומה מאד ויחרב העולם נמצא כי ז"א הוא להיפך הנוקבא כי בעת שיחטאו התחתונים למטה אם יחטאו במלכות אז מסתלקים הט' תחתונים ונשאר הכתר שבה ואם יחטאו בז"א אז מסתלקים ד' עליונות רישא דז"א ונשאר גופא דילי' לבד.

ועתה נבאר לתרץ השאלות שהערנו בריש הפרק כי להיות כן ראה המאציל העליון שהגימל נקודות ראשונית שיצאו מתוקנות דרך קוים ושלמות כ"א כלולה מי' לפי שאין שום פגם מגיע עד שם שיצטרכו להסתלק אח"כ בעת הפגם אכן הב' נקודות התחתונים שהם ז"א ומלכות הוציאם חסירות ובלתי נתקנת לסיבה הנזכר והוא כ"א היה שלמות בתחלה בעת אצילו' הראשין לא היה אפשר להם להסתלק אח"כ בעת הפגם והיה אחיזת הקליפות בהם מאד ויחרב העולם לכן הוציא נקודות ז"א חסר מד' ראשונות ולא יצאו רק ו' חלקים התחתונים לבד ונקודות המלכות חסר כל הט' חלקים התחתונים ולא יצאו רק חלק כתר שבה כי אלו לעולם נשארים בהם אף בזמן הפגם.

אכן הד"ר דנקודות ז"א וט"ס דנקודות מלכות יצאו חסירות שיהיה בהם אח"כ ע"י תיקון של העיבור כמ"ש בע"ה ח"א פ"ג כדי שכמו שבאו עי תוס' ולא בהשרשה גמורה יהי יכולת אח"כ להסתלק בעת הפגם כי אינם משורשים בהם היטיב מתחלת אציל' ובזה לא יתאחזו בהם החיצונים ליחרב העולם והנה מלבד היותם ו"ס באין חסרים כנז' כדי שאחר כך יבואו על ידי תיקון עוד היה בהם ענין אחר כי אף הו' חלקים שבנקודות ז"א יצאו נפרדות ולא מחוברות והתשובה לזה כי אין הפגמים שווים יש פגם מגיע לחסד בז"א ויש בגבורה ואם היו מקושרות מתחלה הנה בהיות התחתונים פוגמים בו בחלק אחד מהם היה הקליפות נאחזים בכל הו"ק יחר להיותם נקשרים ושווים ביחד בעת הבריאה ולכן נשאר נפרדים כדי שאם יפגימו התחתונים בחלק אח פגם לא יתאחזו הקליפות בכולם יחד.

ואמנם הד"ר דז"א אם היו גם הם יוצאים באציל' והיה מקושרת בקשרות יחד היה הפגם מגיע בהם אחר כך בשלשתן יחד אפי' אם לא יפגימו רק א' מהם ותהיה אחיזה רבה ויחריבו העולם ואם היו יוצאים גם הם נפרדים כמו הו"ק כדי שאם יפגימו באחד לא יפגימו בכולם הנה אין לך פגם גדול מזה שהג"ר יהיו נפרדות זו מזו ונודע כי ג"ר חשובות כאחד ואיך יהי חיו פירוד בהם ולכן יותר טובים שלא צאו מתחלה רק יבואו אח"כ בסוד תוס' כדי שאם ח"ו יפגימו בהם יוכלו להסתלק שלשתן יחד בחיבור אחד ולא יתאחזו בהם וזה יותר טוב משישאר אחד ויסתלק הב' כי הנה [אז נרא'] ב' רעות א' הפירוד שבהם הב' נגיעת הפגם בג"ר וזה שארז"ל כל פחות מג' כלבוד דמי וזהו פי' בעשרה מאמרות נברא העולם כו' כי הוקשה לו מה ששאלני מתחלה שלמה העשר ספיר' דז"א יצאו י' מאמרות נפרדות והרי היו יכולין להכלל ולהיות מאמר אחד ע"ד שיצאו ג"ר כ"א כלולה מי' נקודות וקרוים נקודה א' ובהיותם מאמר א' יברא העולם הנברא ע"י ז"א כנודע ותירוץ להפרע מן הרשעים וכו' ירצה כי גלוי לפניו ית' שיהיו צדיקים

ורשעים בעולם כי כל כוונתו לברר הקליפות מתוך הקדושה הנ"ל וליתן שכר ועונש ואלו היו מקושרים יחד כל הי' מאמרות לא היו רשעים מקבלים עונש תמיד כדין וכשורה כי הרי עונש החוטא בחלק א' ועונש החוטא ב' חלקים היו שוים כי אם יסתלקו מפני הפגם נמצא כי כ"כ יסתלקו מפני הפגם חלק א' כמו בהפגם כולם כיון שכולם קשר א' וא"א להסתלק אי זולת חבירו אכן עתה שהם נפרדים אשר זו ג"כ סיבה שלא באו ג"ר רק על ידי תוס' כנזכר הנה יש שכר ועונש כי כפי הפגם שפוגם הרשע כך מסתלק בפרטות אותו חלק הנפגם ואז משלם לו הש"י עונש אם מעט ואם הרבה כפי מעשיו.

וזהו להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם בהיותו נברא בעשרה מאמרות נפרדים ועד"ז ליתן שכר טוב לצדיק אם מעט טוב ואם הרבה וגם כי אלו היו כולם נקשרים אפשר שלא היו יכולת בפגם להתאחז בהם ולא היה שכר ועונש אך עתה בהיות נפרדים הפגם מגיע בהם ואז השם יתברך נפרע על שגרים סילוקם וכפי המסתלק כן יפרע ממנו.

עוד יש לומר באופן אחר כי אלו היה מתחלה יוצאים כל העשרה וגם שהיו נקשרות הנה בעת הפגם המצוי שהיא בנוקב' כי הזעיר איננו מצוי כ"כ כנ"ל יפגמו כולם בהכרח כי אינם יכולות להסתלק אכן בהיותם בסוד תוס' דמלכות הנה בבוא חס ושלום הפגם מסתלקים כל הט' חלקי המלכות התחתונים ואינם נפגמים הן בעצמם כלל אכן הפגם הוא ברשעים המאבדין את העולם וזה שאמר אלא להפרע וכולי והוא ע"ש אם חטאת מה תפעל וגומר.

והנה בזה נתבאר לנו שאלה אחת למה הוצרך הזעיר אנפין עיבור ויניקה ועיבור ב' כמו שכתב בש"ה מה שאין כן באריך אנפין ולא באבא ואימא ואף גם בנוקבא דזעיר אנפין לא היה רק עיבור אחר כמו שכתב בש"ו. אך הענין הוא כי זעיר אנפין אשר היה בו שתי חסרונות אחת בגופא שיצאו ו"ק נפרדות זה מזה וא' ברישא שלא יצאו כלל ג' ראשונות שבו לכך הוצרך עיבור הא' לתקן הו"ק גופא דילי' ולחברם ביחד ע"י העיבור כמ"ש בש"ה ח"א ואח"כ בעיבור ב' להביא לו יחד הג"ר שחסרו לו מתחלה אשר הם עצמם סוד ג' מוחין דז"א כאשר יתבאר בש"ה ח"א אכן הנוק' לא היה להם רק חסרון א' שחסרו ממנו הט' חלקים התחתונים לכן בעיבור א' לבר מספיק לה שיבואו לה כל הי' חלקים התחתוני' שחסרו ממנה ויבוא עתה בסוד תוס' בפעם א' ונעשה גופא ומוחותיה הכל בפעם אי כי אין בה רק נקודה קטנה וניבנת כא' עד השלימה לעשר והבן זה היטב בשערים הבאים.

הכלל העולה מכל זה והוא שורש גדול לחכמה זו כי הי"ס דאצילות אינם שווים זו לזו אמנם שרשם אינ' רק ה"ס לבד וג"ר כ"א כלולה מי' אך הרביעית לא יצא רק הו"ק התחתוני' שבה מחסד ועד יסור ומלכות שביסוד כלולה עמו והה' יצאה החלק העליון והוא הכתר שבה בלבד ואח"כ בעת התיקון המלכים שחזרו להיות אז נתקנו זו"נ להיותם גם הם כ"א מי"ס גמורות.

ובזה תבין למה נק' זעיר להורות כי הוא קטן בתחלה ואח"כ נגדל ע"י התיקון כשאר העליונים א"א ואו"א ונמצא כי חג"ת נה"י די"ס דאצילות אינ' ו"ס גמורות רק ו' חלקי ספי' אחת לב ושמור כ"ל זה שהוא יסוד המוכרח בידיעת החכמה זו וית' לך כמה וכמה שבילין בחכמה זו וכמה שאלות עמוקית יתבארו ע"ז: פרק ג אחר שנתבאר בפרקים

שעברו ובפרט בש"ב ח"א פ"ד כי הגימל נקודות הראשונות הם א"א ואו"א לא מתו אך הב' נקודות שניות המתחלקים לז' מלכים כי נקודה הד' נתחלקה לו' חלקים התחתונים שבה כי הג"ר שבה נשארו דבוקים בשרשם אשר משם יצאו ונקודה הה' לא יצאה ממנה רק הכתר שבה באופן שב' נקודות אלו נחלקות לז' מלכי' שמתו.

נבאר תחלה ענין אלו הז' מלכים דזו"נ איך מלכו ואח"כ מתו לגמרי ואח"כ בפ"ד הבא נבאר גם החסרון שאירע גם בג"ר הגם שאינה שבירה ומיתה ממש גם נבאר למ' פגם הז' מלכי' נק' מית' ממש ופגם הב' איני כן. וביאור נין זה הוא כי הז' מלכים התחתונים היה בהם מיתה גמורה כאדם הנפטר מן העולם שהרוח ישוב אל האלהים אשר נתנה והגיף שאין בו כח עור לכלוא את הרוח ולהעמידו כולו בתוכו מת ושב אל העפר למטה ולכן גם באלו המלכים שהכלים שלהם שלא יכלו לסבול את האור הגדול מתו וירדו עד העפר העליון הוא עולם הבריאה ורוחם עלה אל האלהים היא אימא עילאה שממנה יצאו שהאורות והעצמות המתפשטים בהם הוא שנסתלק ולכן נק' מיתה כמ"ש בזוהר פר' נשא באדרא קל"ה לא תימא דמתו אלא כל מאן דנחית מן דרגוי וכו' כמד"א וימת מלך מצרים ע"ש.

אמנם הפגם אשר אירע בג"ר ומה שנפל מהם נשאר באצי' עצמם אלא שהיא למטה ממקומו כמ"ש בע"ה ולכן לא יקרא מיתה אלא ביטול בעלמא. עוד יש טעם אחר ויתבאר בפ"ד אמנם טעם אל הנז' כבר נת' בפרקים שעברו ובפרט בש"ב ח"א פ"ד כי הג"ר לקחו הארתם לצורך כליהם בשיבולת הזקן דא"ק במקום אשר שם ג' אורות אח"פ אבל הז"ת לקחו הארתם מחוטם ופה ולא לקחום במקום הראש דא"ק אלא בגופא דילי' מתחת השיבולת הזקן ולכן הארת כליהם היתה מועטת ולא היו כליהם חזקים ולכן בבוא עצמותם ואורותם לתוכם לא יוכלו לסבול ומתו.

עוד יש טעם כי הנה הג"ר חשובות כא' כנודע ולכן היה כח בהם לקבל אורותיהם משא"כ בז"ת שיצאו נפרדות וחסירות לכן לא היה בהם כח לסבול אורותיהם ובפרט שלא היה בהם רק בחי' הנפש לבד שהם העיגולים כנ"ל בח"א פ"ג. ועוד כי הז"ת בהכרח היו יותר דינים מג"ר כי כל מה שהדבר מתעלה למעלה אין הדינים ניכרים ומתגלה בו והם רחמים ולכן בהתגלות בהם הדינים להיותם תחתונים לא יכלו לסבול האור הגדול של הרחמים ונשברו ועיקר הטעם הוא היות סיגים מעורבים בהם והם הגורמים הפירוד עד אחר התיקון שאז נתבררו מהסיגים והקליפות ואז נתחברו כמ"ש בש"ב ח"א ג פ"ד.

אמנם גם ג"ר בעצמם יש להם שינוי כנ"ל בש"ב ח"א פ"ז כי כתר לקח האור האוון ממש לא היה בו ביטול גדול אך או"א שחסר מהם אור האוון היה ביטול גדול אך לא מיתה ממש כמו הז"ת. והנה שמעתי ע"א ממורי זלה"ה כי טעם מיתה הז' מלכים האלו היה כי הענפים לבד יצאו אך שרשיהם נשארו מבפנים ולכן לא היה כח בענפים לקבל האורות ולכן מתו וכאשר המאציל העליון רצה לתקנם החזירו לשרשיהם שנשארו מבפנים ועי"כ נתקנו.

ונלע"ד פי' הדברים האלו כי ג"ר שבז"א הם שרשי הז"ת ולכן להיותם חסרי המוחין מתו ובעת תיקונם החזירום בסוד עיבור אל שרשיהם שהם הג' עליונים ויצאו שלימות עמהם ואז נתקיימו. גם אפשר שהוא מ"ש בש"א ח"א ג פי"א כי שרשי הי' נקודות נשארו

במלכות דעקודים וע"ש גם עיין בש"ג ח"ב פט"ו תבין ענין השרשים עם ש"ב פ"י הנז' הם היותר צודקים לענ"ד.

ואפשר ששרשיהם הם האורות שנשארו בחזה דא"ק אשר משם יצאו ענפים אלו כנ"ל ש"ב ח"א וזה נראה נכון. ונבאר עתה סדר יציאתם של אלו הז' מלכים ומיתתם כי הנה נת' בח"א בפ"י כי אורות אלו ז' מלכים שהם זו"נ היו כלולים עם הבינה בכלי שלה וכאשר יצאו אלו הז' אורות לכנוס בכליהם אז היה ענין המליכה כמלך היושב על כסאו ואח"כ היו מתים ונופלים מכסאותם והנה בתחלה יצא איר הדעת שהוא המלך הא' כנ"ל ריח פ"א ויצא מתוך כלי הבינה הנק' ארץ אדום דמינ' דינין מתערין כמ"ש פ"ה ואז יצאו ג"כ עמו הז' מלכים התחתונים בהכרח שכאשר יוצא העליון מהם מכ"ש שיוצאים התחתונים ואז נכנסו כולם ביחד בכלי הדעת.

והנה כל הז' מלכים אלו שוים כי הם סוד ו"ק ואין א' מהם גדול מחבירו כמו נקודות החכמה או הבינה שהם גדולים מזו"נ שהם בניהם חלק מהם אכן אלו אחים הם ומעלתם שווה רק שזה חסד וזה דין וזה רחמים וכו' לכן בהיות אורות אלו רבים וגם גדולים בהשוואה א' לא היה בדעת כח לסובלם כמו בהיותם למעלה בג"ר כי אז כל הט' אורות בערך אור הכתר אינם נחשבים למאומה וכן הז' אורות בערך החכמה וכן הז' אורות בערך הבינה וכו' כנ"ל ח"א פ"א אמנם כלי הדעת לא יכול לסובלם אם מחמת הז' אורות הנוספות אם מחמת עצמן לסיבות הנ"ל בריש האי פרקא ואז נשבר כלי הדעת ומת וירד אז הכלי אל עולם הבריאה ר"ל במקום שיהיו שם אח"כ מקום עולם הבריאה כי עדיין לא נתגלה מקום מציאותו ואור הדעת נסתלק למעלה ולקמן בפ"ה נבאר מקוה המסוים שירד כ"א בבריאה גם בפ"ה נבאר מקום עליות האורות כ"א וא' אחר שבירת הכלים אח"כ יצאו אורות אחרים מכלי הדעת בעת שנשבר ונכנס בכלי החסד וגם הוא לא יכול לסבול האורות לסיבה הנז' כי כל האורות שווים ואינם בטלים זה אצל זה ומת כלי החסד וגם הוא ירד לעולם הברי' ואור החסד עלה ונסתלק וירוה' אורו' אחרים אל כלי הגבורה.

ועוד ניתוסף עמהם בחי' והוא במה שראוי שתדע שהיסוד נק' כל וטעם הדבר כי כל מציאות היסוד הוא מה שמלקט מה"ס שעליו מחסד ועד הוד שבהם מתפשטים ה"ח בזכר או ה"ג בנקב' כנז' בש"ה ואח"כ כ"א מהה' ספי' יהיב ביה חז רשימו ומכללות מה שלוקח מהם נעשה היסוד וזהו וילקט יוסף את כל הכסף הנמצ' ה' כסף ה"ח ואז נק' כל וגם כל גי' ב' שהם ה"ח כ"א כלול מי' ונמצא כי ברדת כל חמשה אורות הנ"ל אל כלי הגבורה ירד עמו חז רשימו מאור החסד להינתן ביסוד ואז המאורות הגדולים האל לא סבלם כלי הגבורה ונשבר וירד בבריאה ואור הגבורה נסתלק וירדו די אורות אחרים וב' רשימות' א' מן החסד דז"א וא' מן הגבורה ונכנסו בכלי הת"ת ולא יכול לסובלם ונשבר וירד אל הבריאה ואור הת"ת נסתלק וג' אורות אחרים וג' רשימות בכלי הנז"ה כי שניה' נחשבים לאי דב' פלגי גופא הם כנ"ל בפ"א ולא סבלם ונשבר הכלי דנה"י וירדו לבריאה ונסתלקו אורם למעלה.

ודע שאע"פ שכוללים המלכים דנו"ה למלך א' זה כפי האמת ששניהם הם א' אמנם בודאי שבתחלה נכנסו בנצח ג' האורות וג' רשימו' ונשבר אח"כ ירדו ב' אורות וחצי וד'

רשימות בכלי ההוד ונשבר. ואחר כך ירדו ב' אורות אחרים וה' רשימות בכלי היסוד גם הוא לא סובלם ונשבר וירד לבריאה.

אח"כ ירד אור המל' בכלי שלה ונשברה וירדה לבריאה ואור שלה נסתלק. הגה"ה וטעם לזה שעם היות אור א' שלה לבדה לא יכלה לסובלו הוא כנ"ל ש"א ח"ג פ"ו ופ"ז כי המלכו' של עקודים נשארה כלי בלתי אור שלה זולתי באור מחדש קטן שנמשך לה מזיווג או"א דעקודים ונק' אור ההוא ד' ולכן נק' המלכות תמיד דלה ועניה ונקרא אספקלריא דלית לה מגרמה כלום ר"ל אור שלה אמנם נמשך ממקום אחר כנז' וכיון שכל אלו הכלים של הנקודים לא נעשה אלו מהסתכלו' אור העין בעקודים כנ"ל פ"ד מח"א והעקודים הם שרשים אל הנקודים כנ"ל סוף ח"ג מש"א פ"א ולכן כיון שכלי המלכות העקודים נשאר חסירה בלי אור שלה וגם זה שכלי דמלכות דנקודים נשאר חלש ולא יכול לסבול אפי' האור שלה ולכן נשבר גם הוא עם שלא היה בה רק אור א' בלבד]: פרק רביעי ונבאר עתה ביטול ג' נקודות הראשונות דכח"ב ואינו מיתה גמורה כנ"ל בפ"ג הנה בז"ת כבר ביארנו שנפלו הז' כלים שלהם בבריאה ולכן נק' מיתה ושבירה אמנם חו"ב עיקר הכלים שלהם נשארו קיימים במקומם באצילות עם האורות שלהם ביחד אך מה שנתבטל ונפל מהם הם בחי' האחוריי' שלהם של הכלים בלבד ונשארה בחי' הפנים של הכלים ולכן יקרא בהם ביטול ופגימה לא מיתה ממש ושבירה.

ובזה יובן כי באדרא רבא וזוטא משמע דלא מתו רק הז' מלכים לבד ובשאר מקומות בזוהר נראה כי גם באו"א יש בירור ופגם וכמעט אפי' בכתר אך יובן כנז' מיתה גמורה אינה רק בז' מלכים אך בג"ר יש בהם פגם בלבד ובירור כי גם מהם נפלו אחוריים כנז'. ואמנם גם באלו הג' הראשונות יש בהם שינוי וכמו שיש הפרש ביניהם לבין הז"ת כי אלו נתבטלו ואלו מתו ממש וזה היה לסיבת חסרון הארתם שלא לקחו אלא מחוטם ופה בלבד ואף גם זו לקחו למטה בגופא דא"ק מתחת שיבולת הזקן ולמטה אחר שכבר נפסק אור האוון העליונה כנ"ל בפ' שעבר וא"כ גם יש שינוי בג"ר עצמן כי נקודות הכתר לקחה אור האוון עצמה וב' הנקודות דאו"א לא לקחו רק האות החוטם והפה בלבד רק שלקחו' במקום גבוה משיבולת הזקן שעדיין לא נפסק אור האוון הרי יש בהם גרעון מנקודות הכתר שלקחה אור האוון עצמה וגם בכתר עצמה יש גרעון שגם שלקח אור האוון בעצמו היה במקום ריחוק בשיבולת הזקן א"כ הרי יש ג' שינויים הא' בכתר שלקח אור האוון בריחוק מקום.

גרעון ב' באו"א יותר גדול והוא שלא לקחו רק הארת חוטם ופה רק לקחו בקירוב גרעון ג' גדול מכולם הז"ת שלא לקחו רק הארת חוטם ופה בריחוק מאוד מקום התחתון כמ"ש בש"ב ח"א פ"א ופ"ו. וא"כ מוכרח הוא ששבירת הכלים יהיה בהם שלשה מיני שינויים א' בכלי הכתר וא' בכלי או"א וא' בז"ת אנו כי הז"ת נשברו ומתו לגמרי פנים ואחוריי' כולם ואו"א אחוריי' לבד נתבטלו ולא נשברו כי נשארו באצילות כנ"ל פ"ג ובכתר לא נתבטל רק בחי' החיצונית נה"י של הכלי שלו בלבד ולא כל האחוריים שלו כמו באו"א.

ונבאר תחלה נפילת אחוריים דאו"א מה עניינם הנה כבר נת' בח"א פ"ו כי החו"ג הניתנים בזכר ובנקבה הם המציירים ובונים ומשלימים חסרון חצי אחוריים של הזכר והנקבה ועי"כ גורמים חזרת הזכר והנוק' פב"פ ולכן אלו החו"ג פעם נקראים בחי' אב"א

יען משלימים אחוריים ופעם נקראים בחי' פב"פ יען ע"י השלמתם חסרון האחוריים נמשך מזה חזרת פב"פ אמנם עיקר הוא בחי' אחוריים כי אין האחוריים נגמרי' אלא מהם ממש ועיין ש"ג ח"א פ"ד.

ועיקר דרוש זה נת' בש"ד ח"ב פ"ו. והנה בהיות או"א טרם צאת המלכים האלה מבטן המלאה כבר היה אפין באפין ונשלמו אחוריים על ידי המוחין שבהם חו"ג שנמשך בהם מזיווג הכתר מיני' ובי' כי בפעם ראשונה חזרו או"א פב"פ שלא ע"י מעשה התחתונים וכלי מ"נ ואז נתנו באימא הז' מלכים והי' בה אח"כ בסוד מ"נ להעמיד או"א באותן המוחין פב"פ אמנם אח"כ א"א לשום זיווג פב"פ רק על ידי העלאת מ"נ ולכן אם כאשר יצאו הז' מלכים הי' קיימין ולא הי' מתים הי' מולים מ"נ תמיד בבניה כי הבנים מעלים תמיד המ"נ והי' מעמיד' תמיד או"א פב"פ ואז אותן הבחי' של החו"ג של או"א המגדלת אחוריים ירדו גם הם למטה וחזרו או"א אב"א ונמצא כי האחוריים שנפלו מאו"א הם בחי' חו"ג שהי' בהם וירדו החו"ג וגם בחי' חצי אחוריים שלהם שגדלו ע"י החו"ג.

והנה להיות' או"א חסרי' מאור האוזן הגדול מן שאר האורות חוטם ופה גם חסרונם היה גדול שהם החו"ג שהם בחי' חזרת פב"פ ואמנם גם בכתר היה בו קצת ביטול ואינה כ"כ גדול כמו באו"א והענין כי הלא נודע שכל מציאות' הם באים מלובשי' תוך נהי"ם דאימא כמ"ש בש"ד פ"א כי המוחין דז"א באים מלובשין תוך נהי"ם דאימא בסוד כונן שמים בתבונה והנה גם המוחין דאו"א הנמשכין אליה' מן הכתר גם הם צריכין שיבואו מלובשין תוך נהי"ם דכתר בבחי' החיצונית שבהם כמו שהוא בנה"י דאימא לז"א.

והנה כיון שאלו החו"ג של או"א נפלו ונתבטלו ודאי שגם המלבושין שהוא חיצוניות נה"י דכתר גם הוא ירד עמה ונתבטל הרי ג"כ פגם בכתר. אמנם בכחי' שכבר נכנסו באו"א ואינם נחשבים עוד מבחינת הכתר ולכן לפעמים נבנה הכל בכחי' ביטול האחוריים דאו"א ולא נזכר ביטול הכתר לסיבה הנז' וזכור זה.

אמנם האמת הוא כי בכל הי' נקודות היה ביטול ופגם כנ"ל ח"א פ"ה שהם סוד י' ניצוצות צפרני הרגלים וע"ש והנה להיות כי טעם ביטול נה"י של הכתר הוא סיבת לוקחת מהארת האוזן המעילה בריחוק מקום בסופו גם פגמו הי' בסופו שהם נהי"ם שלו התחתונים וגם זה בבחי' חיצונית' לבד כי כבר לקח האור האוזן מ"מ גם הוא בסופו.

וביאור הענין נת' לך בש"א ח"א פ"ב וג' כי מהכתר של אלו הנקודות נתחלק חציו העליון לעתיק וחציו לארוך וזה החצי דאריך הוא שאירע בו הפגם: פרק חמישי ונבאר בו סדר יציאות הז' מלכים התחתונים בפרטות איך מתו והיכן ירדו הכלים והיכן נשאר האורות עם שכבר ביארנו דרך כלל בפ"ג הנה בתחלה ירד האור הדעת ובו כלולים שאר האורות כנ"ל פ"ג ונכנס בכלי שלו ונשבר הכלי וירד בעולם הבריאה ר"ל העתיד להיות עולם הבריאה כנ"ל פ"ג כי הי' נקודים נתפשטו בקומת אורך עולם האצילות העתיד ליקרא אצי' שהוא אחר התיקון וכמ"ש ח"א פ"ו ותחת מקום התפשטות נקודה הי' שם היה אח"כ עולם הבריאה ושם נפל כלי ה' עת במקום דעת דבריאה כי שם מקום המתייחס אליו והאור של הדעת נפל גם הוא אלא שלא ירד לבריאה רק במלכות דאצי' שהוא סוף כל האצי' כי עדיין לא יצא אור המלכות דאצי' למלוך בכלי שלה וסיבת

ירידתו שם היה להאיר משם אל הכלי שלו אשר בדעת דבריאה בסוד הנפש החופפת על הקבר להאיר בו אחר המיתה כדי שיהיה בו קצת חיים והארה ולא יתבטל לגמרי ויוכל לחזור ולהתקן בסוד תחיית המתים וכמ"ש בפ"ט ולכן ירד תכלית הירידה להיותו קרוב מאד אל הכלי שלו אך לא ירד בבריאה דאין מיתה באורות וירידת הבריאה נק' מיתה כנ"ל פ"ג וכיון שלא ירד שם מחמת פגמו אלא לתועלת הכלי שלו לכן אינו נק' ביטול אל האור הזה כמו שאנו קוראים ביטול לירידת אחוריים דאו"א כנ"ל פ"ג עם שגם הוא אינו אלא באצילות יען כי הם ירדו מחמת גרעונם שלא יכלו לעמוד שם במקומם למעלה אכן זה לא ירד רק לצורך הכלי שלו כנז' ולא לחסרון שהיה בו.

וכיוצא בזה תקיש באורות שאר המלכים כמ"ש אח"כ יצא אור החסד עם שאר אורות שתחתיו ונכיס למלוך בכלי שלו ונשבר הכלי וירד בבינה דבריאה כי מצא כלי הדעת במקומו הראוי לו ולכן נשאר הוא בבינה דבריאה עם שהיא עליון ממנו והאור של החסד ירד גם הוא עד היסוד דאצי' כי גם הוא מצא את אור הדעת במל' דאצי' אח"כ יצא אור הגבורה עם שאר האורות ונכנס בכלי שלו ונשבר הכלי וירד בחכמה דבריאה ואור הגבורה ירד גם הוא עד נ"ה דאצי' שהם חשובים לא' כנ"ל בפ"א ובפ"ב ואח"כ יצא הת"ת עם שאר האורות ונכנס בכלי שלו ומלך ונשבר הכלי וירד בכתר דבריאה ואור הת"ת נשאר במקומו בת"ת דאצי' כי לא היה מקום לירד כנז'.

והנה עתה אין הרחק בין שום אור הד' הנז' ובין הכלי שלה רק הג' ספי' לבד כדי שלא יתבטל הכלי לגמרי כי כל ג' כלבוד דמי כנ"ל בפ"ב ויכול להאיר בו משם. והנה שאר ג' אורות של דעת וח"ג ירדו למטה ממקומ' ובודאי שנחלש כוחם ולא יוכלו לחזור ולעלות אל מקומם הראשון וישארו שם להאיר בכליהם אך אור הת"ת שלא ירד ממקומו כנ"ל ולא נחלש כוחו כלל אנו מפחדים כי בראותו את עצמו משולל מן הכלי שלו יחפוץ יותר בהנאת עצמו כי ל ירצה להיות מגולה בלי לבוש ויחזור ויתעלה בכטן אמו אשר הכלי שלה קיים כנ"ל פ"ג וגם כי יונק משם הארה גדולה כי חפץ התחתון לעלות ולחשוך למקום גבוה ואם כה יעשה יתרחק מכלי שלו ונתבטל לגמרי לכן מה עשה המאציל העליון הוגדל והמשיך את כלי הכתר דנקודים שלא נשבר ונמשך דרך קו האמצעי כי כבר ביארנו ח"א פ"ו שג"ר יצאו מתוקנות בדרך קוים ונמשך הכלי ההוא עד חצי מקום הת"ת ההוא עד הטיבור דז"א לבד כמ"ש הסיכה לקמן בפ' ואז נתעלה אור הת"ת כולו במקום מחציתו העליון כי עד שם התפשטות כלי הכתר ונתלבש בו ואז אור דעת שירד במל' דאצי' בראותו שכבר יש לו ג"כ מקום להתלבש בו כי הרי מקום הדעת הוא בקוהאמצעי בין כתר לת"ת ואז גם הוא עלה שם במקומו ונתלבש בו בכלי ההוא החדש כי יותר חפץ בהנאת עצמו מהנאת כלי שלו ואז בהעלות שם נתן גם הוא כח והארה בכלי ההוא והגדילו יותר שנמשך עד כל המקום הת"ת כולו ואז גם האור הת"ת חוזר להמשך בכל הכלי ההוא כדי להיותו קרוב אל הכלי שלו זה נהנה והוא אינו מפסיד כי הרי יש לו ג"כ כלי שלם במקומו.

ונלע"ד חיים כי בתחלת עלה הת"ת במקום דעת כנודע כי עד הטיבור הוא סיומו ובעלות הדעת לקח הדעת מקומו והוצרך להגדיל עוד הכלי עד סיום הת"ת כנ"ל והנה טעם סיבות הגדלות הכלי הזה הי' אם לסיבת ריבוי אור הדעת הנכנס שם עתה וגם כי ה עת

הוא נשמת ו"ק כנודע ולכן כיון שעלה הוגדל הכלי כדי להטיב את הת"ת שהוא א' מו"ק שלו העיקרי לכן נתפשט להטיב לו שישאר במקומו לכלי שלו.

והנה לקמן ית' כי אור היסוד ומנכות גם הם עלו עד דעת הזה ואם כן קשה למה לא נתפשט כלי הכתר כנ"ל קו האמצעי עד מקום המלכות ולא יצטרכו י"מ לעלות שלא במקומם וענין זה צריך ביאור רחב ונקצרנו. והענין כי כבר ביארנו בח"א פ"ב וע"ש כי עולם הנקודים הוא עולם האצי' ומתחיל מטיבור א"ק עד סיום רגליו בקירוב ומבואר בש"א ח"א פ"ב וע"ש.

ועוד ית' בשערים הבאים כי הנקודה הא' דעשר הנקודי' שממנו נעשה כתר דאצי' הוא אריך והוא מתפשט עד סיום אצי' אחר התיקון וכל שאר הפרצופי' דאצי' מקיפין ומלבישין אותו זעג"ז ונמצא כי במקום שנתפשטו עתה זה הכתר שהוא עד חצי ת"ת דז"א שם יהיה ממש אח"כ בעת התיקון מקום הת"ת שלו עצמו וטיבורו כנודע.

ונודע ג"כ בשערים הבאים כי או"א מלבישים לאריך מן הגרון עד הטיבור שלו ומשם מסתיימין ואם גם או"א אחר התיקון לא יתפשטו יותר משיעור הזה איך הא"א שהוא עליון מהם יתפשט וישפיל עצמו קוד' התיקון מה שהם התחתונים ממנו לא יתפשטו וישפילו עצמן למטה אף אחר התיקון. נלע"ד חיים פי' כמש"ל כי סיבות התפשטו' או"א עד חו"ג לבד יהיה מן האחורי' שלהם שירדו לשם הנה כי כן היה בכתר כי מה שנתפשט ממנו היה בחי' נה"י שלו כנודע כנ"ל.

ואמנם אחר התיקון יתפשט כולו למטה עד סיו' כל האצי' לצורך ז"א כי שם מקומו ואמנם הכלי של הת"ת שנפל בכתר דבריאה נשאר שם כי גם בתחלה שנתעל' אור הת"ת במחצי' העליון הנה הוא עדיין עומד בספי' הת"ת ואינו נק' ריחוק גדול ומה גם אח"כ שצריך אור הת"ת לחזור למקומו אך כלי הדעת שהי' בדע' דבריאה בהתרחק עתה אור הדעת ממנו כנז' ירד הכלי עד סוף הבריאה במלכות דבריאה כי שם תכלי' הירידה.

וא"ת והרי אמרנו לעיל כי צריך שלא יהיה מרחק בין אור אל הכלי יותר מג"ס שלא תבטל הכלי לגמרי וזה עתה הרחק נפלא מן הדעת של האצי' ששם נתעלה האור עד המלכות דבריאה ששם ירד הכלי. והענין כי האמת היכא דאפשר אפשר כי בתחלה אור הדעת איננו חסר בהיותו למטה במלי דאצי' כיון שסוף סוף גם למעלה לא היה לו כלי אחר להתלבש בו וכלי הדעת היה נהנה בהיותו קרוב אליו אך עתה שכבר יש לו כלי למעלה יותר יבקש הנאת עצמו מהנאת הכלי שלו וגם כי הפרד הכלי איננו כ"כ גדול כי מה שאנו חוששי' הוא אם יהיה ג"ס גמורות דאצי' רחוקות ביניה' אך כל הי"ס דבריאה אינם נחשבים כגרגיר חרדל בפני ספי' א' דאצי' והיכא דלא אפשר לא דייקנין כולי האי אף בבריאה.

וא"ת והרי מדעת דאצי' עד ראש הבריאה הוא ז' מלכים גמורים דאצי' ויש ביניהם כל מרחק זה וי"ל כי אין אנן חוששין רק בהיות ג' ספי' ריקני' ביניהם אמנם פה הנה כל מקום האצי' מלא אורות אחרים שירדו שם כנז' אשר בהיותם שם יוכל הכלי שלו לקבל הארה מהם אז גם מהאור הדעת שלה ממש על ידיה' אך עיקר החששה האמיתיות הוא שלא יהיה בין האור והכלים ג"ס דאצי' ריקנות כי אז ודאי מתבטל הכלי לגמרי ומזה

תקיש לשאר הכלים הנופלים בבריאה משאר המלכים התחתוני' כמ"ש אח"כ יצא אור הנו"ה ב' פלגי גופא כ"א ומצאו מקומ' בלתי פנוי כי שם ירד אור הגבורה כנ"ל ולכן הוצרכה גם הבינה להתפשט הכלי שלה עד למטה עד מקום הגבורה כולה דרך קו שמאל ואז עלה אור הגבורה שם כי כבר יש לו כלי במקומו ואז גם הכלי שלה בהתרחק אורה ממנו ירד גם הוא עד היסוד דבריאה כי כבר כלי הדעת נכנס במלכות דבריאה ואז יצאו אור הנו"ה עם שאר האורות התחתוני' ונכנסו בכלי שלהם ונשבר הכלי וירד בנו"ה דבריאה והאור שלה עלה ונתחברו בקו שמאל עם האור הגבורה אשר שם ועלה שם ההוד כי הוא מקום השמאלי ונתחבר עמו גם האור הנצח להיותם שני פלגי גופא והי' שם יחד בכלי הגבורה החדש.

וא"ת ולמה לא נתפשטו הבינה עד ההוד כל קו שמאלי כרי שישאר אור ההוד במקומה ולא כלול בגבורה וכן באבא אירע זה ג"כ במלוך היסוד שנתפשט עד החסד כמ"ש ולמה לא נתפשט גם הוא עד הנצח כל קו ימין. והענין כי קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי הי' שניהם או"א בלי הפסק ביניה' והיו מאירים זה בזה אעפ"י שהיו אב"א לסיבת מיתת המלכים כנ"ל פ"ד ואחר התפשטות כלי הכתר באמצע לא האירו זה בזה ולא היה בהם כח להתפשט יותר מדאי עד נו"ה ובבחי' זו נמשך להם הפסד אך בבחי' אחרת הרויחו כי בתחלה היה הכתר רחוק מהם ועתה בהתפשטו ביניהם מקבלים הארתו בקירוב ובכח הארה זו יכלו להתפשט כ"א מחצית הקו שלו ולהפסד הנו"ל לא נתפשטו כל הקוים.

והנה ביאור כח התפשטות הזה כלי החדש הזה שלהם הוא מבחי' אחוריים שלהם שנפלו ממש והם הנעשי' כלים כמ"ש בע"ה בפ"ו כי נפלו במקום החו"ג ולכן עד שם לבד נתפשטו ועיין בש"ב ח"א פ"ד והבן זה היטב. ואח"כ יצא אור היסודואור המל' עמו ויען היה במקומו אור החסד כנ"ל לכן הוצרכה גם החכמה להתפשט בקו הימין עד מקום החסד שאחר התיקון ואז עלה אור החסד כי כבר יש לו כלי חדש והכלי שלו ירד בת"ת דבריאה ואז יצאו אור היסוד והמלכות ונכנסו בכלי של יסוד דאצי' שלו ונשבר וירד הכלי בגבורה דבריאה והאור שלו עלה בדעת דאציל' ונכלל עמו בכלי ההוא כי הוא מקו האמצעי וסיבת עלייתו למעלה מהת"ת עם שהוא גדול ממנו הוא כמו שכתב אצלינו בענין התפלות מנחה שמזדווגת לאה עם ישראל מחציו ולמעלה והנה אין שם בחי' יסוד להזדווג עמה ושם הארכנו בענין וע"ש היטיב איך יש כח בבחי' היסוד לעלות עד הדעת להמשיך טפות החסדים לתתא אל הנוק' כמו שכתב הזוהר בפ' פקודי ד' רנ"ח יוסף איהו לעיל' ואיהו לתתא וכבר נת' איך היסוד יוכל לעלות עד למעלה מהת"ת כי כך דרכו לעלות שם.

ועוד כי כוונתו לקשר כל הו"ק ביחד כי הוא התחתון מכולם ועולה למעלה מכולם שהוא הדעת לקשרם ולהמשיך להם משם הארה. אחר כך יצא אור המלכות ואז אור של הדעת כבר נזכר שעלה בדעת ולכן מצא מקומו פנוי ומלך בכלי שלו ונשבר וירד הכלי בחסד דבריאה והאור עלה גם הוא ונכלל עם האור היסוד בדעת דאצילות דרך קו האמצעי והרי עתה כי כלי הת"ת הוא בכתר דבריאה וכלי המלכות בחסד דבריאה ואין מקום פנוי בבריאה עצמה בין כלי לכלי רק ג' מדרגות שהם חכמה בינה דעת וגם האצילות אין

מקום פנוי רק שני מדרגות שהיא מקום היסוד ומקום המלכות שעלה בדעת שלא במקומם מה שאין כן בזולתם כי כולם במקומם כי אף החסד נמשך אל מקומו עתה כמו שכתב ולכן תחלה נבאר טעם אל העליות אור המלכות גם הוא בדעת למעלה מהת"ת ועמו ית' הנז' והוא כי הנה נודע כי המלכות לפעמים אשת חיל עטרת בעלה כנודע וגם כי עתה כוונת' הוא לעלות ולקשר כל הז' אורות כי היא תחתוני' מכול' ובעליית' למעלה מהם עד הדעת מקשרת את כולם ונמשך להם הארה נוספת ותיקון מחודש מבתחלה וזה בכח הארה נוספת כמו שכתב.

והענין כי כבר נתבאר בש"א ח"ב פ"ד כי מטבע האורות הרוחניות להשאיר רשימו במקומו אף אחר הסתלקות משם האור בודאי כי הענין רשימו שמניחין היא הבחי' התחתוני' אשר בהם והנה אור הדעת כאשר ירד בתחלה במקום המלכות כנ"ל הניח שם רשימו והיא בחי' התחתוני' אשר בהם כי הלא הדעת כולל מחו"ג כמ"ש בש"ח פ"ג ובחי' המלכות של הגבורה דדעת היא הרשימה שהניח שם בעת הסתלקותו למעלה בכלי החדש שלו וכאשר ירד אור המל' בכלי שלה ומצא שם הרשימה הנזכ' ובהשבר כלי שלה עלה אור המל' עם הרשימה ביחד עד הדעת ושם נתחבר זה הרשימו שהיא המל' דגבורה דדעת עטרא דנוק' עם החסדים דדעת שהם עטרא דדכורא כנודע ועל ידי חיבור זה האור הדעת בקו האמצעי והרשימו זו האיר בקו השמאלי והשאיר שם את ההוד והדעת עטרא דדכורא שהם החסדים האירו בקו ימין והמשיכו את הנצח שהי' עם ההוד כנ"ל והמשיכו בקו הימין והרי נתקנו הו"ק כ"א במקומו וכ"ז גרם עליות המלכות עד הדעת אמר הצעיר חיים צ"ע מה רשימו הניחו שאר המלכים] וכבר נתבאר ריש שער זה כי כל העולם ועולם ניתוסף קצת תיקון עם מה שלמעלה ממנו כי התיקון הוא גילוי בחי' הכלים ואמנם התיקון הנוסף עתה הוא זה כי גם הז"ת שהם הז' מלכים נתקנו בסוד קוים כמו הג' ראשונות כנזכר בפ"י מח"א: פרק ששי ונבאר עתה ענין אחוריים דאו"א אימתי היה ביטולם ונפילת' בסדר שלה' ותחלה צריך שת ע כי או"א כ"א מהם נחלקים לב' פרצופים כנז' בש"א ועוד ית' לקמן פ"ו בש"ד ח"ה ואבא נחלק לב' כי עד החזה כולו נק' אבא ומחזה ולמטה נק' יש"ס וכן באימא עד החזה ומחזה ולמטה נק' תבונה וכבר נת' פ"ד סיבות נפילות אחורי או"א היה שבירת הז' מלכים ומיתתן כי נתבטלו מ"נ שלהם ואז גם הם נפלו האחוריים וא"כ כיון שהז' מלכים שבירת' גורמת נפילת אחורי או"א א"כ ודאי שלא נגמרו נפילות האחוריים הנזכר עד גמר מיתת כל הז' מלכים ובכל בחי' שבירת כלי מלך אחד היה גורם בחי' ירידה א' מהאחוריים הנזכר נמצא כאשר נעריך שבירות כל הז' מלכים עם נפילת כל האחוריים אלו של הד' פרצופים או"א יש"ס ותבונה נמצא כי בהשבר כלי הת"ת עד החזה לבד נגמר ירידת אחוריים או"א ובהשבר מהחזה הת"ת ולמטה עד סוף כל הז' כלים אז נגמרו לפול גם אחורי יש"ס ותבונה ועתה נבאר סדרן של הכלים המלך הא' הוא הדעת שיצא מכלי דאימא למלוך בכלי שלו והנה עיקר העלאת המ"נ הוא ע"י הבנים שכבר יצאו לעולם ולכן אחר צאת הדעת לחוץ למלוך בכלי שלו הנה אורו גדול כי הוא כולל כל החסד וגבורה וגם כי השאר הז' מלכים יצאו עמו כנזכר פרק ג' ופ"ה לכן היה בו כח להעלות מ"נ באימא אשר היתה אז פנים בפנים עם אבא וגרם להמשיך חסד וגבורה מן הכתר באו"א ברישיהו לבד ולא בגופא פי' שלא נגמרו להתפש' בשלימות בגופייהו כדרך כמ"ש בש"ח ואלו כל הז' מלכים הם

כללות זו"נ היו כולם בכלים שלהם והיו מעלים מ"נ שלימים היו נשלמים או"א חו"ג להתפשט אף בגופא דלהון כנהוג אך כבר ביארנו כי עיקר העלאת מ"נ היתה ע"י הדעת לבדו שמלך ושאר המלכים היו כלולים בו לבד ולא מלכו ג"כ לכן היו חו"ג בלתי שלימים ולא נתפשטו באו"א רק עד הדעת שלהם בלבד כפי בחי' המעלה מ"נ שהוא הדעת וכאשר מת המלך הזה וירד הכלי הזה לבריאה והאור ירד באצילות ושאר האורות אשר היו נכללים בו מלכו בכלי החסד אז גם או"א נפגמו וירדו החו"ג שבדעת או"א בגופא דלהון ונתפשטו בגופייהון ע"י המלכים אחרים כמ"ש וחסרו למעלה ברישיהו וחסרון זה נק' חסרון הסתכלות עיני או"א זה בזה כי חסר מהם הדעת שכנגד העינים שלהם ואמנם כיון שעדיין החו"ג בגופייהו לתתא היו עדיין פב"פ אח"כ מלך החסד והוא הגורם ע"י העלאת מ"נ להתפשט ה"ח בגופא דאבא להגדיל אחוריו כנ"ל בפ"ד וכו'.

מת ירד כלי החסד בבריאה ואור שלה ירד באצילות למטה כנ"ל בפ"ה ושאר ה' האורות יצאו בכלי המלך הג' ואז נפגם אבא ונפלו כל הח' שלו שנתפשטו בגופא ואז נגמרו אחורי אבא ליפול ואז חזר אבא פניו מאימא והיו או"א אחור בפנים אחורי אבא בפני אימא ואעפ"י שעדיין לא נגמר פרצוף אבא לפגום עד שלישית ת"ת כנ"ל הטעם הוא כי בכל הספירות יש בהם בפנים ואחור חוץ מן היסוד שכולו פני' לפי שכל היסוד הזכר נכנס תוך נקודות היסוד של הנוק' משא"כ בשאר הספירות שקצתם דבוקים עם אברי הנוק' פב"פ וקצתו באחוריים.

והנה כשתעריך תמצא כי שליש הא' של הת"ת שהוא עד החזה הוא שיעור היסוד דאבא כמו שהוא בז"א עם היסוד דאימא כנז' בש"ה לכן בהגמר חסד למות נגמרו כל אחוריו ליפול ואח"כ מלך הגבור' והוא הגור' ע"י העלתו מ"נ להתפשט ה"ג בגופא דאימא להגדיל אחוריים כנ"ל בפ"ד וכשמת ירד הכלי שלו בבריאה והאור שלו באציל' ושאר הד' אורות נכנסו בכלי הת"ת ואז נפלו בחי' הגבורות שנתפשטו בגופא דאימא ונגמרו אחורי אימא לפול וחזרו או"א שניהם אב"א.

ועתה היתה גמר נפילת אחורי או"א כי במות החסד עדיין היו או"א פב"א אך עתה כמות הגבורה חזרו או"א אב"א לגמרי כי גם אימא נגמרה לפול לכן לא יקרא נפילת אחורי או"א בתכלי' עד מות הגבורה וכמ"ש בפ"ב. והענין כי כיון שפני האימא היו עדיין מאירים ומסתכלים באחורי אבא אינ' נקראים אחורי אבא אחוריי' גמורים עד שהחזרו שניהם או"א אב"א.

אח"כ מלך הת"ת ובהגיע האור עד שליש העליון שבו שהוא עד החזה דכלי הת"ת אז גרם ע"י העלאת מ"נ להמשיך בחי' התפשטות ההחו"ג ביסוד דאו"א אשר שם מקומם בשליש העליון דת"ת כי הדעת כולל שני רישין דאו"א וחס גופא דאבא וגבורה גופא דאימא ושליש העליון דתית כולל ב' יסודות דאו"א כי נודע התלבשות או"א בז"א ע"ד הנזכר.

ונודע כי היסוד נק' כל לסבת שנכללין בו הה"ח או הה"ג ביסוד דנוק' כנז' כש"ה עיין בח"א ולקמן בפ"א. גם נתפשטו כללות ה"ח וה"ג במלי דאבא ומל' דאימא כי לכן נק' המל' כלה בה' אך היסוד נקי כל בלא ה' כמ"ש בע"ה בש"ה ולאשר נכנס האור בב' שלישי התחתוני' בכלי הת"ת החזה ולמטה אז היה גור' ע"י העלתו מ"נ להמשיך ה"ח

וה"ג ברישייהו די"ס ותבונה כי שם ראשם יחד וכאשר מת הת"ת והתחיל למות ולהסתלק האור משליש עד החזה ירדו כללות הה"ח והה"ג השני היסודות שני המל' דאו"א עילאין ונגמרו אחוריהם לפול לגמרי ונמצאו עתה כי אחורי או"א עילאין יושבין פה למטה באופן זה כי אחורי אבא יושבי' בקו הימין במקו' שהיה חסד דז"א שהוא מלך ב' ואחורי אימא במקו' שהיה מלך ג' שהוא גבורה דז"א כנודע כי או"א תמיד היו בסוד קוים כנ"ל ח"א פ"ז ובכח היות אלו האחוריי' שנפלו עד פה זו בחי' כלי החדש שעשו או"א שנתפשטו עד פה ועלו שם אח"כ אור החסד והגבורה כנ"ל פ"ה והתפשטות ההוא הוא עצמו בחי' האחוריי' האלו שנפלו עד שם ולא נפלו יותר למטה כי שם נגמרו נפילתם בעת מיתת החסר והגבורה ושליש הת"ת שיצאו מתחלה ולכן נשארו שם ונתעלמו אח"כ ונתלבשו אורות חו"ג בשני אחוריי' האלו וגם האורות הנו"ה כנז' פ"ה אלא שהכל למעלה במקום החסד והגבורה והבן זה היטיב.

ונמצא לפי זה כי ג' מלכים דעת חסד וגבורה ושליש הת"ת שיצאו תחלה למלוך יצאו מגולים כי לא היו עדיין שם האחורי' הנז' והיה אורם גדול מאד ולכן בהשבירת כליהם היתה שבירה גדולה כי לא יוכלו לסבול האור הגדול שלהם אכן אורות התחתוני' שהוא מהחזה ולמטה יצאו אחרי נפילת אחוריי' הנז' שם ובהכרח יורדי' ועוברים בתוכם ומתלבשי' בהם ואינם כ"כ מגולי' והי' בכח בכלי שלהם לסבול אורם יותר ולא היתה שבירת' כ"כ גדולים כמו הראשונים ושמור כלל זה.

ולכן בבוא התיקון הז"א שהוא צלם המוחין שנבאר בש"ה ח"א פ"ג שאז נגמר התיקון ז"א בעיבור ב' לגמרי אז מתהפכין כחומר חותם ואז האחוריי' ההם הנז' של או"א נתלבשין בהם מוחין דז"א כמבואר שם בסוד כונן שמים בתבונה שהוא הסוד הצלם דז"א המתלבש באימא והבן זה. והאורות והמוחין העליוני' שמן הראש עד החזה באים סתומים באותן האחוריי' כנודע כי גם אחורי אבא נתוני' תוך אחוריי' דאימא ובתוך שניהם המוחין דז"א שהם סוד אלו האורות שנשארו פה באצילות אחר מיתת המלכים ושאר האורות והמוחין התחתוני' המתפשטים בגופא דזעיר הם מגולים מחזה ולמטה וכמ"ש בש"ה ח"א פ"א כי גם המוחין המכוסין בנ"ה דאימא (דז"א) מכין בהם החסדים המגולים ומגלים הארתם והבן זה היטיב כי להיותם בתחלה מגולים העליונים היתה שבירת כליהם גדולה ועתה באים מכוסה כי הכיסוי וההעלם הוא תיקונם כנודע אך התחתונים שבאו מתחלה מכוסים יכלו להתגלות אח"כ אחרי אשר כבר נתקנו והיה יכולת בהם לקבלו שלא ע"י מסך אחורי הבינה וז"ס הגדלות דז"א של כניסת מוחותיו המלובשים בצלם דאבא ובצלם דאימא הנז' בכל מקום והבן זה מאוד כי זה הוא כלל גדול.

והנה במות הד' שהוא הת"ת ונסתלק אורו מהחזה ולמטה אז ירד הכלי הת"ת למטה בבריאה ואורו נשאר באצי' במקומו כנ"ל פ"ה אלא שאח"כ עלה בכלי החדש כנ"ל שם וגם אז נשאר במקומו ושאר האורות ירדו ונכנסו בכלי נו"ה ואז ירדו החו"ג דברישייהו די"ס ותבונה בגופא שלהם ואז חסר הסתכלות עיני יש"ס ותבונה זה בזה ע"ד הנ"ל באו"א אך עדיין הם פב"פ ואז אח"כ מלך הנצח והמשיך התפשטו' ה"ח בגופא די"ס וכשמת ירדו שאר המלכים בהוד ואז ירדו אחורי י"ס וכשמלך ההוד המשיך ה"ג בגופא

דתבונה שהיא אימא וכשמת ירדו שאר המלכים ונכנסו בכלי יסוד ואז ירדו אחורי אי' גם היא בהתפשטות הה"ג דבגופא ואז חזרו יש"ס ותבונה אב"א כנ"ל ואח"כ מלך היסוד והמשיך כללות ה"ח ביסוד יש"ס וה"ג ביסוד תבונה וכשמת ירד הכלי שלו לבריאה ואורו נסתלק באצי' ואור מל' ירד בכלי שלה וירדו כללות ה"ח וה"ג מב' יסודות די"ס ותבונה אח"כ מלך המל' בכלי שלה והמשיכה כללות ה"ח במל' יש"ס וכללות ה"ג במל' דתבונה ובמותה ירד הכלי לבריאה והאור נסתלק באצי' וירדו כללות ה"ח והה"ג משתי מלכיות י"ס ותבונה.

ואמנם הטעם למה למעלה לא מצינו בחי' כללות ה"ח והה"ג בב' המלכיות דאו"א בחי' בפני עצמה כמו עתה הוא כי פה המל' דתבונה הוא כמל' דז"א שהוא המלך הז' והיא מל' שכמותה ולכן עלתה בשם כי הוא מל' גמור' אמנם המל' דאימא אינו מל' ממש כי הרי גופא דבינה הוא בהיות אימא ותבונה דפרצוף כנז' בש"א ח"ב פ"ו וגם בהתעל' בז"א היא בשליש העליון דת"ת שבו שהוא בחי' גופא ולכן שם נכללה בכלל היסוד כנ"ל בפ' זה שמצינו בחי' כללות ה"ח וה"ג ביסודות דאו"א ובמלכותיהם בחי' א' ונמצא עתה גמר נפילת אחוריי' או"א היה במות המלך הד' שהוא הת"ת עד החזה לבד ואז נגמרו אחוריים דאו"א לפול במקום דעת חו"ג ושליש הת"ת שם נשארו אמנם אחורי די"ס ותבונה לא גמרו לפול עד מות המלך הז' היא מל' נוק' דז"א ולכן גם האחוריים האלו נפלו במקום מל' דנוק' דז"א כי מקום נוק' דז"א היא מן החזה דז"א ולמטה כי היא מלבשתו ממש ולמטה דוגמת זעיר שאינו מלביש את או"א אלא מהחזה שלהם ולמטה בבחי' היות כל פרצופיהם פרצוף א' שנמצא בהתחלקם שיהיו י"ס ותבונה מהחזה שלהם ולמטה.

והנה בנפול אלו האחוריי' די"ס ות' מן החזה דז"א ולמטה שהוא במקום נוק' דז"א היה באופן זה כי האחוריים די"ס היה בצד הפנים של נוק' והאחוריים של התבונה היה בצד האחוריים דנוק' ואמנם הכלים של הנוק' ירדו בברי' והאורות עלו בדעת כנ"ל בפ"ה ובמקומה היה אחוריים כנזכר שהוא מהחזה דז"א עד למטה והז"א עצמו גם הוא מחזה ולמעלה עומד כנ"ל בפ"ה עד אחרי התיקון שמתפשט עד הסוף והנוק' מלבשתו כמ"ש בע"ה בש"ה ח"ד והנה נת' בש"ה ח"ה כי בתחלה לוקח הז"א המוחין מלובשים בנה"י די"ס ות' ועולה ג"כ לקחת כל אחוריהם גמורים ואז יוצאים יעקב מהאחוריים די"ס ולא מהאחוריים דתבונה ומוחין דנוק' דז"א הם האורות הנמשכים מתוך ז"א ולפעמים כשז"א פב"פ עם נוק' שהוא רחל שוה בקומתם אז לוקחת נוק' מוחין שלה שלא ע"י בעלה אמנם לוקחת ממש מוחותי' מלובשים בתוך נה"י די"ס ות' ולפעמים כל האחוריים שלימי' וזעיר בעלה לוקח מוחותיו ע"י התלבשותו תוך האחוריים העליונים דאו"א ונמצא יוצאים ב' יעקב א' מאבא בז"א וא' מישראל סבא בנוק' דז"א ואז הם שני המאורות הגדולים לא הוא גדול ממנה ולא היא גדולה ממנו ואינם צריכי' זה לזה כלל הרי נת' היטיב ענין ז' מלכים ומיתתם שהם זו"נ ו"ק שלו לבד וחלק א' מנוק' דז"א לבד וענין ביטול כל האחוריים דאו"א וי"ס וח' ונה"י של הכתר.

ותבין ענין הגדלות זו"נ אחר התיקון להשלים שאר אורותיו שחסרו ולא יוצאים מתחלה ואלו האורות אינם יוצאים מתחלה ואלו האורות אינם יוצאים בין שלו ובין של נוק' אלא מלבשת תוך אחוריים הנזכר כי אינם יכולים לקבל אורותיהם בכליהם אלא ע"י

הפסק מסך האחוריים הנז' והאחוריים להיותם מאו"א יכולים לקבל האורות מז"א כי הם אורות של תחתון מהם אך הז"א עצמם אינו יכול לקבלם רק ע"י ואז לא יחזרו כלי להשבר.

והענין כי אנו מבוררים אלו אחוריים הנז' מעט מעט להשלים חלקי האחוריים ולהעלותם לאו"א למקום העליון וזה ג"כ הסוד הנמרץ של העלאת המ"נ שמעלים זו"נ למעלה באו"א ז"א באבא ונוק' באימא הבירורים שנבררו לגמרי מאותם כלים של האחוריים שכבר נשלמו ונשארי' למעלה ונתקנים או"א מעט מעט וגם אנחנו התחתונים בניהם דזו"נ מעלים מ"נ הם הבחינות שנתקנו מהכלים דזו"נ שירדו במקום המיתה למטה בבי"ע וכ"ז נעשה על ידינו אך הבירורים דאחוריים דאו"א נשארו באצי' ואין מי שיבררם אלא זו"נ והם הם המעלים אותם בסוד מ"ל וכפי גודל הבירור שנתברר ועולה ניתוסף כח למעלה ויורד שפע מלמעל' ע"י זיווג העליון להשפיע בתחתוני' וע"י השפע היורד מוסיף כח בתחתוני' ללקט ולברר והבן זה היטיב כי זו סוד נמרץ האמיתיות של מ"נ הנז' בכל מקום באמיתות ולא יגמרו להתברר כל אלו הבחי' בין דאבא בין דאימא ובין דז"א ובין דנוק' עד שיבו' משיח בע"ה ולכן כתיב אז בלע המות לנצח בסוד המיתה של המלכים.

גם תבין סוד המוחין שבאין אל הזו"נ מלובשים תוך או"א מה עניינם והבן זה מאוד כי אלו הב' כללים של המ"נ ושל המוחין כמעט כוללים החכמה זו וב' כללים אלו תלויים זה בזה כי האחוריים דאו"א שהם לבושו המוחין הן הן המ"נ וזה תיקונם ובירורם ולכן בכל יום ויום ניתוסף תיקון ובירור מחודש מחבירו וזהו חיוב התפלות שבכל יום ויום ואין תפלת יום א' מועילים ליום זולתו כי אין דומה זה לזה וכל זה נמשך עד ביאת המשיח כנז' בש"ח ותמיד עד ימות המשיח א"א להמשיך המוחין תוך זו"נ אלא מלובשים תוך אחוריים הנז' ונמצא כי כל מה שנפל מכל הבחי' שהם ז' מלכים ואחוריים דד' פרצופים או"א י"ס ות' הלא הם י"א בחי' והפסולת שבהם נעשו הקליפות ומה שלא נתברר מהם עדיין הם נתונים תוך י"א קליפות הנז' הלא הם סוד י"א סימני הקטורת שהם האורות שבתוך הקליפות הנז' פ' יתרו דס"ט ע"א ופ' ואתחנן ובתיקונים תיקון י"ח דל"ו דלית סטרא אחרא דלית בי' נהירו דקיק חד ונהיר סוחרני' כד"א ונוגה לו וגו' וז"ס ומלכותו בכל משלה וכל יום ויום אנו מבררים מהם ומעלים אותם ולכן מועיל הקטורת למיתת המגפה ב"מ כי המגפה מן הברורים וכמ"ש במקומו בש"ה ושמור כללים אלו כי הם שרשים גדולים ובשער זה חלק ג' פ"ח פ"ט נרחיב ביאור זה בדרוש המ"נ ע"ש: פרק ז אחר שנת' בפ' הקודם הפרש שיש בין ז תחתוני' לג"ר כי הז"ת מתו ממש הכלים יען ירדו אל עולם הבריאה אך הג"ר ירדו האחוריים באצי' עצמו ואין רק ביטול בעלמא וגם נת' כי במות החסד התחילו ז' מלכים למות מיתה גמורה בבחי' ההוא אך האחוריים העליונים דאו"א לא נגמרו נפילתם עד מות הגבורה ואז חזרו או"א עילאין אב"א ונבין בזה ענין שם מ"ב שהוא אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן והם בז"א כמ"ש בתיקונים דלח"א ולמאן להאי צינור דאיהו ו' דכליל ו' צינורין דכולהו משית אתוון דאינון אב"ג ית"ץ וכו'.

גם נז' בתיקונים שזהו שם מ"ב בעולם היצירה ונק' חותמא דשעווה וז"א ויצירה הכל א' כנודע והנה נת' בש"ב ח"א פ"א כי שם הוי"ה דע"ב בטעמים שהם המוחין ואם כן יהיה בעולם האצ"י ושם ס"ג ג' טעמים שלו שהם אח"פ והם בבריאה והנקודות דס"ג בעיינין והם ביצירה שהם המלכים דמתו שהם זו"נ הנק' יצירה.

וכבר נת' אצלינו כי כל שם מ"ב הם ג"פ י"ד כי כוונתו וכוחו להעלות למעלה את מה שלמטה ולכן בשם זה שבו נרמז ז' מלכים שהם זו"נ בהם כח והעלא' והבירור מהם נעשו וע"י שם בן מ"ב זה אנו מעלים ברורי ז' מלכים האלה אשר ביצירה ועשיה ולכן נרמז בשם מ"ב זה מיתות ז' מלכים.

והנה שם אב"ג ית"ץ זה בחסד ולפי שממנו התחילו מיתת הז' מלכים ולכן כל הז' נרמזו ביחד בו וזהו אבג"י ת"ץ פי' כי אבג"א הוא שטן כמ"ש בתלמוד ההוא אבגא דבי רב שהם הקליפו' והוא כמו אותיו' שעטנ"ז שגם בהם נרמז בחי' זו שט"ן ע"ז כמ"ש קמן והנה אותיו' אב"ג גי' ו' הם מלכים דזעיר וי' דאבג"י הוא המ"ל י' זעירא ושניהם י"ו שהוא שיעור רחב רה"ר י"ו אמה כמ"ש לעיל פ"א כי אלו המלכים נקראו רה"ר קודם התיקון ואלו הז' מלכים שהם אבג"י ת"ץ מתו וזהו ת"ץ פי' נשברו כליהם ואמנם קר"ע שט"ן הוא כנגד הגבורה ולפי שביטול אחורי או"א לא נגמרו עד הגבורה כנ"ל פ"ו ולכן נרמז ביטול אחוריים ההם בשם זה כי לא היתה נפילה ושבירה כמו הז' מלכים רק קריעה בלבד כי נקרעו אחוריי' והוסרו מבפנים כמי שקורע לשנים ואינה שבירה ונתיצה והריסה גמורה כי נשארו במקומם באצ"י ככותל הנקרעת לשנים ולא נתצו אכנים ולא נתפרדו אכניה וע"י קריעה זו נמשכו ונתגלו הקליפות שהוא השטן זהו קר"ע שט"ן.

וכבר נת' בשד"ה בפ"ט כי או"א הם ב' שמות הוי"ה ואהי"ה ביודי"ן ע"ב וקס"א שהם בגי' זכור והוא בחי' פב"פ אך אחוריים דפ"ק קדמ"ת הם אחורי אלו הב' שמות הוי"ה ואהי"ה אחורי הוי"ה דע"ב גי' קפ"ד ואחורי קס"א גי' תקמ"ד שהם בגי' תשכ"ח כי הזכירה נמשכת מהפנים והשכחה מהאחוריי' כי שם הקליפות ולכן קר"ע שטין בגי' תשכ"ח והכולל כי בשם זה נקרעו האחוריים הנז' שהם תשכ"ח.

ונבאר עתה ענין הספר תורה שהוא רמז לז"א תורה שבכתב למה אין בו לא טעמים ולא נקודות זולתי תגין ואותיות והענין כמ"ש בש"א ח"ג פ"ו ענין טנת"א בעולם העקודים ונבארם עתה בניקוד הנה האותיות הם הכלים והנקודות הם העגולים כמו הנקודות שהם נפש שלהם כנ"ל פ"י ח"א מש"ב ובשבירות הכלים פרחו האורות של הנקודים הנק' נפש ונשארו על הכלים והם בחי' תגין על האותיות ואח"כ בעת התיקון יצא אור זה החדש ממצח א"ק כמ"ש בח"ג פ"י והם הנק' טעמים והנה נת' במ"א ענין הספר תורה שהוא יסוד דאבא הנכנס תוך זעיר.

וכבר ידעת כי במחשבה שהוא החכמה איתבררו כולהו ניצוצין דאזדריקו וכו' ובהיות כי הס"ת בלי נקודות וטעמים מורה על המלכים דמיתו שהם האותיות והתגין שעליהם ונתקנים ע"י יסוד דאבא ובמחשבה אתבררו כולם כי ע"י הקריאה שאדם קורא הוא מושך בז"א שהוא תורה שבכתב את הטעמים והנקודות ע"י קריאתו ולכן תראה כי הטעמים והנקודות יש להן הרגשה ונידנוד בקריאתם ויען כי הם מורים בתחיית המלכים כי אחר שחזרו להחיות ע"י הטעמים החדשים וגם ע"י הנקודות שחזרו לתוכן אך התגין

אין בהם נידנדוד כלל כי הם בחי' האורות בהיותם פורחים על הגופו' המתים בסוד ונפשו עליו תאבל.

גם תמצא חילוק אחר כי הטעמים או הנקודות יש מהם שכתובות למעלה מן האותיות ויש מהם נמוך אבל תגין למעלה ונוגעים בהם לסיבת הנזי. ונבאר ענין האותיות שהם הכלים כנ"ל ש"א ח"א פ"ג והם הם החו"ג שנמשכים בטפת הזכר להוליד הולד להיות נוצר על ידיהם צורת איברים והם הם הכ"ב אתוון ואלו הכ"ב אתוון הם בחי' כלים לאו"א וזו"נ כי החסדים והגבורות הם הכ"ב אתוון ונכנסין באו"א ומהם מצטיירין הכלים דאו"א פו"א ושארית החסדים שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"נ וזהו פרטן אותיות שהם אוכ"ל מספר"ת הם הכלים לפני' דאו"א ואותיות בד"ק חי"ה הם הכלי' דאחוריים דאו"א הנזכר בזוהר חדש שמתייגי' עליהו תג א' בכל אות מהם וז' אותיות הנשארים שעטנ"ז ג"ץ הם כלים דזו"נ ז' מלכים אך אותיות או"א אחוריים והפני' הם ט"ו כמנין י"ה שהם או"א י"ה משם הוי"ה ולהיות' או"א גדולים כפליים מזו"נ לכן הוצרכו לקחת אותיות כפולים יותר ממה שלקחו זו"נ.

והנה באותיות אוכ"ל מספר"ת שהם פנים דאו"א אין בהם שום תג עליהם יען נשארו האורות בתוכם אכן ו' אותיות בד"ק חי"ה שהם אחוריים דאו"א מתייגים על כ"א מהם תגלהורות כי נפלו כלי האחוריים מהם וחסר אור האוזן העליונה דא"ק אשר לכן נפלו כנ"ל בפ"ד ואותו אור חופף עליהם אחר נפילתה.

אמנם ז' אותיות שעטנ"ז ג"ץ שהם הכלים של הז' מלכים זו"נ דמיתו ממש יען חסר מהם כל הג' אורות דאח"פ בשרש' למעלה משיכולת הזקן כי אם למטה בגופא כנ"ל בפ"ד לכן אנו מתייגים ג' תגין להורות העדר הג' אורות מהם מתוך האותיות שהם הכלים ונשארו עליהם חופפי' בסוד ונפשו עליו תאבל שעטנ"ז ג"ץ הם אותיות שטין ע"ז והוא ר"ת שוע טוו ונוז שבכלאים ואמנם בכ"א מהם עובר הלובש כלאים והראיה שהותרה בציצית מדכתיב לא תלבש שעטנז גדילי' תעשה לך ושם לא היה התכלת שוע ולא נוז רק שהי' כרוכי' יחד ועכ"ז היה איסור.

ונראה לי חיי' כי הרפ"ח ניצוצות הנז' למטה פ"ט הם בחי' תגין דז"א שהם האורות שלקח העין מאח"פ והם החופפי' אך הנקודות הם האורות עצמן היוצאי' מהטיבור דרך עין כמבואר במקומו בח"א ובזה ניחא דאיכא טעמי' ונקודות שהם ב' בחי' וגם אלו הם התגין שבאותיות אחוריי' דאו"א.

והנה לפי שעיקר הקליפות לא נעשו אלא מז' כלי' דזו"נ ממש שמיתו לכן נרמז באותיות שט"ן ע"ז אותיות שעטנ"ז כי הקליפות הם השטן העז והקשה שמחוזק וגבורות שבהם יצא השטן שהם הקליפו'. וכבר ידעת בזוהר פקודי ובאדרא כו' כנז' אלו המלכים ניצוצין דאזדריקו כהאי אומנא דאכתש בפרזלא וזהו אותיות ג"ץ כמ"ש במשנה במס' בבא קמא פ"ח גץ שיצא מתחת הפטיש כי זהו שטן ע"ז הם גץ היוצא מתחת הפטיש: פרק שמיני אחר שביארנו בפרקי' שעברו ענין ז' המלכים דמיתו והאחור דג"ר שהיה בהם ביטול אך לא מתו ואיך ביטול האחוריים היה בעת ז' מיתו' המלכים ממש ובסיבתם כנז' בפרק שקדם ונבארם עתה בפ' ואלה המלכים וגו' אשר גם באדרא נשא והאזינו נדרשו הפסוקים האלו בתיקוני האצי' כולו והנה הם זיין מלכים דעת חג"ת נצח הוד יסוד מלכות

והם בלע כנגד הדעת ויובב החסד וחושם גבורה והדד ת"ת ושלמה נו"ה ושאול יסוד ובעל חנן מלכות.

והענין כי ארץ אדום היא בינה דמינה מתערין דינין אדומים בשנים והם הז' מלכים דזו"נ דנפקין מינה בסוד נקודות שהי' דינין תקיפין קודם התיקון ולפי שהד' אחוריים דאו"א וי"ס ותבונה ירדו במקום ז' מלכים אלו באצילו' כנ"ל בפ' שעבר והי' ביטולם בעת מיתת ז' מלכים ולכן תמצא שבז' מלכים לא נז' שם אביהם רק בז' מהם שהם בלע בן בעור ויובב בן זרח והדד בן בדד ובעל חנן בן עכבור להורות על ד' אחוריים של האבות הנז' שגם הם נפלו ואמנם לפי האמת שלא מתו ממש רק ביטול בעלמא לכן נזכרו בעת המלוכה ולא בעת מיתתם כי לא נאמר וימת בלע בן בעור כמ"ש וימלוך באדום בלע בן בעור וכן לא כתיב וימת יובב בן זרח וכיוצא בשאר הד' להורות כי אחורי אבות לא מתו רק ביטול לבד ומן הראוי היה שא' מן הד' הנז' בו שם האב יהי' חושם שהוא הגבורה יען שהוא מעורר התפשטות ה"ג באימא ובשובו נפלו וא"כ למה לא נז' שם האב כמ"ש בב' הראשונים והלא הוא ג"כ המלך הג' אך הענין כי אין אומרין פלוני בן פלוני רק בן פלוני הנז' ע"ש האב כמ"ש למשפחותם לבית אבותם והנה חושם זה רומז לנוק' שהם ה"ג דנוק' לכן לא נאמר בו בן פלוני והנה הראשון נק' בלע שהוא בלעם כמשרז"ל ולכן היה בלעם שקול כמשה ע"ה כי משה הוא סוד הדעת כנזכר שהוא דעת עליון דאבא לכן גם בבלעם כתיב ויודע דעת עליון כי יצא מסיגי מלך זה דעת העליון וז"ש מהררי קדם כי אלו הם מלכי קדמאין הנק' הררי קדם וגם כי הם בסוד המלכות וכ"כ בפ' ויחי ד' רפ"ג ב' שלכן נקראי' מלכים כנז' ח"ג פ"א ולכן נקרא חכמת בני קדם חכמה תתאה מלכות ויובב שהוא החסד ולכן נקרא בן זרח לשון זריחה כי החסד הוא אור כנודע וחשם הוא הגבורה אותיות חמש ה"ג וכן חשם מארץ התימני ר"ת חמה וס"ת מיץ למפרע וז"ס כי מיץ חלב יוציא חמה שהם סוד הגבורות שתחת דם נעשה חלב וחמאה בדדי אשה מתמצי' דם המתמצה בדדים והדד בן בדד הוא ת"ת ונק' כן כמ"ש בש"א ח"ג פ"ו כי לפעמים אבא ויש"ס נעשים ח פרצוף וכן בינה ותבונה חד פרצוף וזה מה שהיה מקום היסוד דבינה הוא עתה מקום החזה דבחי' כל הפרצופי' ושם נעשים הדדים כמ"ש באורך בש"ח וזהו הדד בן בדד ב"פ ד"ד שהם בחזה ת"ת וכן אותיות בדד ב' דדים ובמות זה המלך צמקו דדי הבינה כדרך אשה שצמק דדי' במות ולד שלה והם בחי' התפשטות ה"ג ביסוד אימא כנ"ל בפ"ו שנפלו אז אשר הם דם ונעשו חלב עתה צמקו.

ושאול הוא היסוד בסוד רחובו' הנהר שהודעתך שהו' העיטרא דיסוד דבינה המתרחב' ור"ת שאול מרחובות הנהר הוא משה כי משה הוא היסוד דאבא כנודע והנה גם שאול מלך ישראל היה מכאן וז"ש בשאול והנה הוא נחבא אל הכלים כי בעת שנשברו אלו הכלים נסתלקו משם האורות ולא נשארו רק רפ"ח ניצוצין שנבאר בפ' הבא.

ואמנם בכלי של היסוד נשאר אור אחד מלבד הרפ"ח כדי להחיות כלי המלכות דלית לה מגרמה כלום וזה האור הנחבא שם בעת השבירה הוא שאול המלך כי מן הראוי היה שיסתלק גם הוא ונחבא אל הכלים כמתגב לצורך המל' ולכן זכה אל המלוכה כיון שכוונת חיבורו היה להאיר אל המלכות נשאר ענין המלך הח'.

ואשתו מהיטבאל ית' בע"ה בחלק הבא גם בש"ב ח"ב פ"א באורך אלו המלכים בפ' וישלח בלע וחשם ויובב עי"ש: פרק ט אחר שבארנו לעיל פ"ג ז' מלכים דמיתו ממש כי אורות שנסתלקו היא מבחינת הנפש המסתלקות מן הגוף והכלים שירדו בבריאה היא בסוד וישב העפר אל הארץ כשהי' ונבאר עתה ענין אחר הנזכר בזוהר פ' שלח קצ"ט א' והוא ענין כח הנקראהבל דגרמי ונמשך מן הנפש שורה תמיד על העצמות המת עד התחי' כי אם לא היה נשאר שום לחלוחית אור העצמות לא היו קמים בתחי' והי' נפסדים ונרקבים לגמרי ואותה ההבל שורה עליהם ומאיר בהם קצת הארה כדי שיוכלו להתקיים עד זמן התחי' ויש עין הגורם להסיר גם ההבל דגרמי ההוא ולכן אינם קמים בתחי' והם העצמות היבשות בלי לחלוחית ההבל הנזכר שאמר לו השם יתברך כי אותם העצמות בנשך וכולי חי' לא יחי' וגומר.

ולא קמו באותה תחי' בימי יחזקאל ונמצא כי גם בכלים האלו המתים אף על פי שהאורות נסתלקו מהם ודאי שנשאר בהם ההוא הבל דגרמי להחיותם עד עת התיקון ואין כל חדש תחת השמש ותיקונם הוא תחיית המתים ממש. והנה אותו ההבל הנשאר בהם הם רפ"ח ניצוצין שאנו מזכירין בכ"מ וז"ס ורוח אלהים מרחפת על פני המים וגומר מ"ת רפ"ח כי ענין הרחף הוא שהי' רוחפים על המתים ומעופפים עליהם להאיר להם כשהיה הארץ תוהו ובוהו וכולי שהוא זמן מיתת המלכים ומן בחי' האורות שהיא הרוח של הכלים נמשכו אותן רפ"ח ניצוצין וז"ס ורוח אלהים מרחפת וגומר.

ובודאי שהיותר מובחר מהאורות שלא יוכלו לסובלו הוא שנסתלק והרפ"ח ניצוצין שנשארו בכלים הם האורות היותר גרועות ובש"ד ח"ב פ"ו נתבאר אמיתיות זה הענין באורך כי הוא נפש דנפש דעשי' שהוא האורות שבאחוריים החיצונים של הי' כלים די"ס דעשי' ועי"ש. אמר הצעיר חיים הנה פעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה כי הז' כלים דז' מלכים הם השכ"ה דינים הנזכרים בכ"מ שהם שרשי הדינים והנה ז"פ אדם בגי' שט"ו שהם ז' מלכים ושרש' ה' דבינה ומשם יצאו הרי ש"ך אמנם האחוריים והכלים דג' נקודות הראשונים אינם מכלל הש"ך דינים עד כאן לשון מורי.

ונלפע"ד לפרש כי הש"ך ניצוצין שהם ז"פ אדם הם ז' כלים דמלכים והרפ"ח ניצוצי' הם רפ"ח ניצוצי' אורה שבתוכ' ומעולים מן השכ"ה שהם כלים ממש כנודע כי יש הפרש בין שכ"ה לרפ"ח וכללות שבשניהם נרמזים בהיום הר"ת עולם או אפשר במה ששמעתי ג"כ ממורי זלה"ה במ"א כי הרפ"ח ניצוצין עצמן בהצטרף עמהם ל"ב אלהים שגם הם שרשי הדינים הם ש"ך והכל אחד.

ומ"ש לעיל כי השכ"ה הם כלים פי' של הניצוצי' שבתוכם שאינם נפרדים תמיד בהם או אפשר כי אלו הל"ב אלהים הנוספים על הרפ"ח הם בחי' שאול מרחובות הנהר שנחבא בכלי היסוד כנ"ל בסוף פ"ח כי אלו הל"ב אלהים הם נמשכים ממוח החכמה ל"ב נתיבות אל היסוד ולכן אינ' במספר רפ"ח שהם מחסד ולמטה כמ"ש בפרק זה בע"ה וצ"ע ועיין ח"ג פ"א.

ונחזור לענין כי כבר ביארנו שאל הרפ"ח ניצוצין הם האורות הגרועי' יותר ולכן צריך שבתחלה נקדים לך סדר האורות ומדרגתם זה למעלה מזה ובוזה נדע מה מדרגה הם האורות הגרועים הנה נודע כי כל האורות שבאצילות הם הויות וכבר ידעת בש"א ח"א

פ"ב כי ד' בחי' הויות הם או מילואם ע"ב או בס"ג או במ"ה או בב"ן ונבאר הויות ע"ב דיודין ובזה ית' לך כולן הנה הד' אותיות הוי"ה הפשוטה בלי שום מלוי הוא שורש האור ועיקרו וגם זה נקרא בחי' פנים של הוי"ה.

ויש ג"כ מדרגה שניה לזו גרוע ממנה והוא אחוריים דהוי"ה זו בלתי שום מלוי כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה. אח"כ מדרגה ג' תחתונה מן השני' והוא מספר ד' אותיות דפנים שהם מספר כ"ו וגם זה נקרא פנים.

אח"כ מדרגה ד' הוא מספר אחוריים הנזכר כפשטם שהם מספר ע"ב וגם זה נקרא אחוריים. אח"כ מדרגה ה' הוא ד' אותיות הוי"ה במילואה כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י בבחי' אותיות הם שהם עשרה אותיות וגם זה נקי פנים.

אח"כ מדרגה ו' היא אחוריים דזה המלוי בבחי' אותיות והם כ"ו אותיות כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י. אח"כ מדרגה ז' והיא מספר אותיות המלוי שהם בגי' ע"ב ונק' פנים.

אח"כ מדרגה ח' היא מספר של כ"ו אותיות של האחוריים של המלוי שמספרם קפ"ד. אח"כ מדרגה ט' והיא אותיות מלוי המלוי בבחי' אותיותיהם שהם כ"ח כזה יו"ד וי"ו דלית ה"י יו"ד וי"ו יו"ד ה"י וי"ו ה"י יו"ד ונק' פנים.

מדרגה י' והיא אותיות אחוריים דמלוי המלוי בבחי' אותיותיהם קנ"ו אותיות. אח"כ מדרגה י"א מספר כ"ח אותיות מלוי המלוי בבחי' מספרם.

אח"כ מדרגה י"ב מספר אותיות דאחוריים דמלוי המלוי בבחי' מספרם והם נעשים אחוריים וכן כיוצא בזה תלך למדרגה עד אין קץ. וכיוצא בזה תצרף בשם ס"ג ובשם מ"ה ורשם בין בכל השמות שיש בעולם וטעם היות אותיות המלוי גרועים מאותיות הפשוטות הוא ג"כ כי מלוי גי' אלהים שהוא דין כי הם דינים וגם הם הענפים והפשיטים הם השרשים והמלואים הם ענפים של האורות המתפשטים ומתגלים בשרשי הוי"ה ובשרשם הוא פשוט בלי מלוי אז הוא גרוע הפשוט יען היות אורותיו סתומים אך כשהפשוט הוא עם מלואו אז הפשוט עיקר ומעולה ממלואו.

והנה ברדת הרפ"ח ניצוצין בכלים הנ"ל ודאי שהיותר מדרגות התחתונות הם שירדו בכלים והנה מכל אלו השמות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן נפלו הניצוצים בכלים אמנם אינם שוים כי ניצוצות ע"ב יאיר בכלים שלהם ודס"ג יאירו בכלים שלהם וכן כיוצא בזה. והנה כיון שהמדרגות השמות בעצמן הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וא"כ ודאי שניצוצות שירדו משם ע"ב שהוא אור זך וגדול לכן הניצוצות יותר מעוטות כי לא היה בכלי שלו כ"כ שבירה כמו ביותר תחתון ממנו וניצוצות ס"ג יתירות מניצוצות ע"ב ושל מ"ה יתירות משל ס"ג ושל ב"ן יתירות משל כולם.

ונבאר סדר דהויות אלו בז' מלכים כי אם היות אלו הז' מלכים אינם רק מ"ה וב"ן דבין דכללות שהם זו"נ עכ"ז יש בהם ד' הויות אלו והענין אמת הוא כי בבחי' עצמן של הי"ס מתחלקין כן ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בחכמה ובינה וזו"נ. ואמנם כאשר נתקנו אלו הי"ס דאצילות לא באו ועמדו במקומם הראשון כי הרי מספיל הכתר נעשה א"א ונתפשט עד סיום האצילות ומחו"ב די"ס נעשו פרצופים או"א והיא מן הראוי להיותם מלבישים את

הח"ב דא"א כי שם מקומם האמיתי ואמנם ירדו למטה והלבישו חו"ג דאו"א כנודע ואח"כ פרצוף ז"א שהוא ת"ת מלביש מת"ת דא"א ולמטה ולא הלביש את כל או"א המלבישים את חו"ג דא"א כי זה היה מקים ו"ק ז"א האמיתי אמנם נוק' דז"א נשארה במקומה כנגד מל' דאריך ונמצא עתה כי ע"ב וס"ג שהם שרשים מסוד חו"ב דנקודים ירדו עד חו"ג דא"א ושם הלבישם אחר התיקון כנז' ונמצא כי ע"ב הלבוש את החסד ולכן ע"ב בני' חסד ושם ס"ג הלביש גבורה דא"א ושם מ"ה שהוא ז"א עם כללות הו"ק שלו לגמרי הוא מלביש ת"ת דא"א משם ולמטה ושם ב"ן הוא הנוק' דז"א מלבשת מל' ממש דאריך הרי נמצא כי שם ע"ב הוא בחסד של הז' מלכים ושם ס"ג הוא בגבורה של ז' מלכים ושם מ"ה בת"ת ושם בין במל' ונמצא כי בחי' ע"ב ס"ג מ"ה הם ניצוצי הזכר דזעיר וניצוצי ב"ן הם ניצוצי נוקבא מלכות וכל אלו ע"ב ס"ג מ"ה הם מבחי' ב"ן של כללות שהוא ז' מלכים כמ"ש ש"ד ח"ב פ"ו ע"ש היטיב אמיתות הדבר על מתכונתו: פרק י ונבאר עתה מספר הרפ"ח ניצוצין שירדו מד' שמות הנז' והנה בשם ע"ב שהוא החסד עלו האורות שלו למעלה באצילות ששה מדרגות הראשונות שהם בחי' ד' אותיות הפשוט ובבחי' האחוריי' פשוטים ובחי' מספר הד' אותיות ובחי' מספר האחוריי' ובחי' עשר אותיות המלוי ובחי' האחוריים שלהם הרי ו' מדרגות ומשם ולמטה נפלו כולם כי כל מדרגות שלהם של אחר המדרגות ששה כנ"ל עד מדרגות לאין קץ ירדו כולם בעול' הבריאה אל הכלים שלהם והנה כאשר נאמר כי ממדרגה הזאת התחילו כול' לירד ממנו ולמטה וא"כ אין מספר לכל המדרגות שתחתיה ולכן אין אנו מונין אלא המדרגה הראשונה מכל המדרגות שנפלו וכל המדרגות שתחתיה נכללים בה ואינם נחשבים בפני עצמן והנה המדרגה הא' מכל מה שנפל הוא המדרגה הז' שהוא חשבון ומספר עשרה אותיות המלוי דפני' וכאשר נמנה הי' אותיות אלו הם ע"ב א"כ הרי שירדו ע"ב ניצוצות משם ע"ב.

ומשם ס"ג שהוא תחתון במעלה משם ע"ב ירדו יותר ממה שירד משם ע"ב כנ"ל והוא כי ירד ממנו גם ב' מדרגות אחרות עליונות והם מדרגה ה' וו' שהם י' אותיות מלוי ס"ג בצורתם ובחי' אחוריים שלהם וד' מדרגות העליונות נתעלו למעלה באצילות ונמצא כי מה שירד משם ס"ג הוא י' אותיות המלוי בצורתם שהם עשר אותיות ומספרם שהם גי' ס"ג הרי ע"ב ניצוצות.

ומשם מ"ה שהוא ת"ת שהוא תחתון משם סיג ירדו ממנו יותר ניצוצות ממה שירד משם ס"ג וגם כאן ירדו שני מדרגות יתירות על שם ס"ג דוגמת הס"ג שירדו ממנו ב' מדרגות יתירות משם ע"ב והם חשבון הד' אותיות וחשבון האחוריים נמצא כי מבחי' שם מ"ה לא נשאר באצילות רק ב' מדרגות הראשונות והניצוצי שירדו למטה הם ע"א ניצוצי' שהם כ"ו ומ"ה שהם חשבון הר' וחשבון העשרה דמלוי.

ועתה צריך לתת טעם אל השינוי הנ"ל כי למה בשם ע"ב אנו מונין מדרגה א' לבד ובשם ס"ג ב' מדרגות ובשם מ"ה ב' מדרגות. והענין כי הלא ביארנו כי הצד השווה שבכל הד' שמות הנזכרי' הוא שהמדרגה שהם מבחי' חשבון עשר אותיות המלוי כל המדרגות משם ולמטה נפלו ולכן אינ' עולים בחשבון זולתי מדרגה הראשונה הקודמת אליהם ולכן אין אנו מזכירין מונין באלו הרפ"ח ניצוצין רק אלו הד' מספרם לחשבונות שיש בד'

מלואים אלו של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ולהיותם משונים מלוייה' זה מזה לכן אנו מונין כל הד' מלואים לפי שאינם שווים במספר א' כי זה מספרו ע"ב וזה מספרו ס"ג וזה מספרו מ"ה וזה מספרו ב"ן.

גם ראוי שתדע במקום שאנו מונין הפנים אין אנו מונין האחוריי' שאם הפני' נפלו מכ"ש שנפלו האחוריי' ולכן לא תמצא שאנו מונין שום בחי' אחוריי' כלל באלו רפ"ח ניצוצין. גם דע כי בכ"מ שיש ב' מספרים שוים אין אנו מונין אותן כיצד הרי י' אותיות ס"ג וי' אותיות מ"ה נפלו בבריאה כנ"ל ולכן כיון שמנינו הי' אותיות דס"ג אין צריך למנות העשר אותיו' דמ"ה ואם משם ע"ב היו יורדין י' אותיות שלו ג"כ לא היו מונים י' אותיות דס"ג כי כבר ביארנו כי להיותם ארבע מילואים אלו משונים זה מזה לכן אנו מונים אותן ד' פעמים אך אם היו שוים לא היה נימנים אלא בחי' א' בלבד.

והטעם הוא דע כי כאשר מציאותו שוים כולם נשארים במקום אחד ופי' כי הנה סדר יציאות האלו היה ע"ב ואח"כ ס"ג ואח"כ מ"ה ואח"כ ב"ן כנ"ל ועד"ז היתה שבירתם ונמצא כי הי' אותיות דס"ג ירדו לבריא' ואח"כ ירדו י' אותיות דמ"ה וברדתם שם מצאו את העשר אותיות דס"ג ונשארו שם עמהם כדרך הבן החושק להיות עם אביו ולא ירדו למטה במקומם בכלי שלהם וע"כ אין נחשבים בפני עצמן והרי הוא כאלו לא ירדו כיון שלא ירדו במקומם להחיות כלי שלהם.

וכעד"ז בכ"מ שהם בחי' שוים נשארה בחי' התחתונה במקום עליונ' עמה ולכן אינה נחשבת בכלל הניצוצי' היורדים אך בחי' מספרים שאינם שוים אז כ"א יורד למקומו כי אינם מבחי' א' להשתוות לכן בשם מ"ה אנו מונין את המספר ולא את הי' אותיות דמלוי עצמן והנה בחי' כ"ו בשם מ"ה גם היא נחשבת לפי ששם ע"ב ושם ס"ג לא ירדה בחי' זו אלא משם מ"ה בלבד הרי נת' איך למנות זולת הניצוצות הנז' שהם ע"ב משם ע"ב ושם ע"ב משם ס"ג וע"ב משם מ"ה וס"ה רי"ו כי כולם סוד גבורה בחי' רי"ו ולכן נקראו ניצוצין כמו ניצוצין היוצאין מן האש ומן שם ב"ן שהוא בחי' המלכות הקטנה במעלה יותר מג' אחוריים לכן היתה שבירתם יותר גדולה ולא נשארה ממנה למעלה באצילות אלא המדרגה הא' שהוא בחי' א' הד' אותיות הוי"ה וכלהמדרגות משם ולמטה נפלו.

ואמנם מה שאנו מונים משם זה לתשלום הרפ"ח ניצוצין היא המדרגה הד' שהוא חשבון י' אותיות האחוריים בפשטן שהם ע"ב ורי"ו כנז' הם רפ"ח ניצוצין וצריך לבאר כי הרי לעיל פירשנו כי כאשר יורדים הפנים אין האחוריי' נמנים וכאן הוא להיפך כי האחוריים נמנים והפנים אינם נמנים וי"ל כי למעלה בג' שמות מונים הפנים ולכן לא נמנים האחוריים אבל כאן שלא מנינו הפנים אנו מונים האחוריים.

וטעם הדבר שאין אנו מוני' שום בחי' פנים דשם ב"ן הוא כי הנה לעיל פירשנו כי כל מנינים שוים אינם נמנים אלא העליונות לכן כיון שכבר מנינו משם מ"ה מספר כ"ו של הד' אותיות ולכן לא מנינו אותן בשם בין כי נשארת קשורה שם למעלה בכ"ו דמ"ה ואינה יורדת בכלי שלה וכן מספר אותיות המלוי שהם בגי' ב"ן ג"כ אעפ"י שהם פנים אין אנו מונים אותם והטעם דע כי עיקר שם ב"ן במ"ל הוא ב' הויות שהם גי' ב"ן ולכן נק' שם זה מערת המכפלה כי אותיותיו כפולים כיצד יו"ד הם ב"פ י' ה"ה הם ב"פ ה'

ו"ו הם ב"פ ו' ה"ה הם ב"פ ה' הרי שהם ב' הויות כפולות א' פשוט וא' מלוי והנה ב' הויות אלו שרשם הם הוי"ה א' דזעיר והוי"ה א' דנוק' וכאשר מתחברים זו"נ אז הוא נותן לנוק' הוי"ה שלו ונמצא עתה בנוק' כולם ב' הויות ומתחברים ונעשים שם ב"ן וא"כ כיון שעיקר שם זה הוא מן הזעיר אין ראוי למנותו בבחי' נוק' ולכן אין אנו מונים מספר בין ברפ"ח ניצוצין.

גם בחי' ט' אותיות המלוי בעצמן למה אין נמנים. גם זה ית' עם טעם הנז' כי להיות' באים מן הז"א אינם נזכרים על כן אין אנו מונים זולת מספר האחוריים שהם ע"ב והרי נשלמו רפ"ח ניצוצין ע"ב רי"ו והרי"ו הם בחי' פנים וע"ב הם בחי' אחוריים.

ובזה תבין מה שאנו אומרים כי המלכות מתמעטת ונשארת בסוד נקודה לבד וסוד אותה נקודה בודאי שהיא כלולה מ' והיא בחי' המדרגה הראשונה הנשארת באצילות שהם ד' אותיות הוי"ה בצורתן וכל שאר המדרגות נתמעטו וירדו לבריאה ושמור כלל זה בידך כי תצטרך אליו פעמים רבות: פרק יא ונבאר עתה ענין ג' מלכים האחרים מה ירד מהם כי הנה ביארנו מחג"ת מ"ל ירדו רפ"ח ניצוצין וא"כ מנה"י למה לא ירדו ואם ירדו למטה למה אנו מונים רפ"ח ניצוצין ולא יותר.

והענין כי בודאי ירד מהם ניצוצות ואמנם מה שירד מהם הוא זה: דע כי נ"ה הם ב' פלגי גופא ונחשבים לספי' אחת וידוע כי בכל ספי' אי יש הוי"ה אי אמנם באלו השני' לא יש בין שניהם רק הוי"ה אחד לבד חצי הוי"ה לנצח וחצי הוי"ה להוד ונדע הוא כשנחלקת הוי"ה לשנים אינה עולה בשם אלא חצי הראשונה שהוא י"ה כי ו"ה אינו שם בפני עצמו ולכן נ"ה כדי שיהי' השם שוה לכ"א מהם הוא שם י"ה לנצח ושם י"ה להוד וכן היסוד כיון שאיננו הארה בפני עצמה אלא הארה כלולה מן ה' האורות העליונים ממנו מחסד עד הוד כנודע ולכן אינה הוי"ה בפ"ע רק חצי הוי"ה והוא שם י"ה הרי כי נה"י הם ג"פ י"ה.

גם טעם אחר אל היסוד כנודע שבז"א ב' יסודות דאו"א וכל יסוד מהם ה"ח וה"ג והנה יסוד הבינה מסתיים בחזה דז"א ויוצאים חסדי' ומתחלקים בה' קצוות דזעיר מחסד ועד הוד וה"ג דיסוד אימא הם יורדי' אל יסוד דז"א ויסוד דאבא אין מסתיי' אלא בסיום יסוד דז"א כנודע ושם ה"ח וה"ג הרי יש ביסוד ה"ח וה"ג דאבא וה"ג דאי' הם בגי' י"ה ולכן יסוד נק' י"ה.

גם טעם אחר בענין ה"ח דיסוד דאימא עצמה כי הלא יש בהם ג' בחי' א' שרשם בדעת ה"ח ב' התפשטותן מחסד עד הוד ה"ח ג' כללות' ביסוד ה"ח הרי ט"ו חסדים דאימא שהם בגי' י"ה הרי נת' כי הנה"י אינם כמו הד' מלכים אחרים שהם הויות שלימות אלא ג' פעמים י"ה. והנה כל מדרגות שכתבנו לעיל בפנים שיש בכל הוי"ה הנה ג"כ ישנה בשם י"ה וזה פשוט.

והנה מה שירד מנה"י הם בשוה ממה שנפל משם מ"ה כי כמו שבשם מ"ה לא נשאר למעלה אלא ב' מדרגות הראשונות שהוא בחי' הפשוט ובחי' האחוריים של הוי"ה כן מנה"י לא נשאר למעלה כ"א אותיות שם י"ה ובחי' אחוריים שם י"ה ומשם ולמטה הכל ירד. אמנם עתה צריך לתת טעם אחר שירדו מה' ניצוצות למה אינם נמנים וי"ל כי

האחוריים דנה"י כבר הודעתך שאינם נימנין בחשבון אך הפנים שאינם נמנים הוא לטעם הנ"ל כי כל המדרגות שוות אינם נימנים בפ"ע לפי שנשארים למעלה והענין כי ג"פ י"ה שבנה"י הם גי' מ"ה ולכן אינם יורדים למקומם ונשארים עם המ"ה דת"ת שירדו במקומם גם במילואים הם בסוד אלפין לפי שהם נה"י דז"א וכמו שהז"א הוא מ"ה דאלפין גם אלו הג"פ י"ה הם מילואיהם אלפין וכאשר נמנה יו"ד ה"א באלפין הוא גי' כ"ו והרי בחי' זו ג"כ שוה לבחי' כ"ו שבת"ת ולכן נשארים שם עמו ואינם יורדים במקומם ולכן אינם נחשבים.

וא"ת הרי אלו חשבונות אינם שוים כי מה שאנחנו אומרים ג"פ י"ה בגי' מ"ה הוא מבחי' אותיות הפשוטות ובחי' מ"ה שבשם מ"ה הוא מספר י' אותיות המלוי ואיך יתקשרו ב' בחי' אלו השונות אף שיהיה שוים במספרם וי"ל כי בודאי כאשר ב' החשבונות שוים במספרם וגם שהם מבחי' א' פי' כולו מפשוט או כולו ממלוי וכיוצא ודאי שנשארים יחד למעלה בלתי שום טענה וכשהם מב' בחי' שונות וגם שאינם שוים במספרים אז אפי' ע"י טענה אינם נשארים למעלה והנה בנדון דידן הם חשבונות שוות אלא שהם מבחי' שונות ולהיות שם טענה נשארים למעלה וטענה זו היא כי הנה לעיל פירשנו כי הי' אותיות דמ"ה נשארים למעלה עם ס"ג בסוד י' אותיות ולהיות חשבונות שוות ובחי' שוות כי כולם בבחי' אותיות דמלוי בצורתו והיה מוכרח להתעכב שם בלי טענה ועתה עי"כ אנו מפחדים כי כיון שנשארו שם י' אותיות דמיה עם י' אותיות דס"ג הנה גם מספר של שם מ"ה ירצה לעלות עם שרשו שהם עשר אותיות דמלוי מ"ה בצורתן ואז ישאר כלי ת"ת בלי הארה ולא יכול לקום בעת התחי' כי המספר נגרר אחר האותיות ולכן אנו מעלים כל אלו הניצוצות דנה"י בת"ת שהם בגי' מ"ה ויתקשרו עם מספר מ"ה שבת"ת ועי"כ ישאר המספר דמ"ה בכלי הת"ת ולא יתבטל לגמרי.

וא"ת למה גם בשם ע"ב דיודי"ן אין אנו חוששין שהמספר שלו עלה להדבק אל שרשם עם י' אותיות דמלוי דע"ב ומטעם פחד זה היה ראוי שיעלה ג"כ י' אותיות דמלוי ס"ג למעלה עמהם כדי לקשרם דוגמת נה"י שעלו אל הת"ת ומטעם הנז'. והענין מבואר כי בשם ע"ב הי' אותיות דמלוי הם באצי' ומספרם ירדו בבריאה ואין פחד שיוכלו לעלות מעולם הבריאה לעולם האצי' אך בשם מ"ה הי' אותיות גם מספר' הם בבריאה ואז אנו מתפחדים שיעלו המספר להתחבר עם האותיות כי בבריאה עצמה הם יכולים לעלות מספי' אל ספי' אמנם לעלות מבריאה לאצילות א"א כי מה שירדו מעיקרא אלו הניצוצות בבריאה הוא יען לא היה בהם כח לקבל אור האצי' הקרוב אל המאציל וזה פשוט ועתה צריך לתת טעם כי הרי מה שעלו הנה"י אל הת"ת הוא כדי שלא יעלה מספר דמ"ה עם שרש' שהם י' אותיות דמלוי מ"ה וא"כ הי' צריך שבאלו האורות דנה"י יהיה בהם ג"כ בחי' י' אותיות דמלוי כדי שיהי' במקום י' אותיות דמ"ה שעלו אל הסיג ועי"כ ישאר המספר דמ"ה במקומו.

וענין מבואר כי בב' שמות של י"ה יש י' אותיות בסוד מלואים כזה יו"ד ה"א יו"ד ה"א והם במקום י' אותיות דמלוי מ"ה ואע"פ שיש ה' אותיות יתירות כי ג"פ י"ה במלואם הם ט"ו אותיות הנה אין חשש, אלא שלא יפחתו מי' אך אם יוסיפו אין בזה חשש ונמצא כי להיות שכל אורות נה"י נשארו למעלה בכלי הת"ת לכן אין נחשבים בפ"ע ונמצא

ע"תה שיש מספר רפ"ח ניצוצין הנזכר בכ"מ שהם ע"ב ניצוצין משם ע"ב מבחי' מספר אותיות המלוי וע"ב ניצוצין משם ס"ג שהם י' אותיות המלוי ומספרם שהם ס"ג וע"א ניצוצין משם מ"ה שהם מספר הד' אותיות שהם כ"ו ומספר הי' אותיות המלוי שהם מ"ה וע"ב ניצוצין משם ב"ן שהם מספר י' אותיות אחוריים הפשוטים הרי רפ"ח ניצוצין: החלק השלישי בהתחלת תיקון הנקודים שהם המלכים ונחלק לט' פרקים ואלו הן פרק א הנה כאשר רצה המאציל העליון להחיות המלכים דמיתו ולהחזיר את נפשם בקרבם אשר יצא מהם בראשונה יען לא הי' כח בגופ' הם בחי' הכלים לקבל את אור הנפש לסיבת הנז' בחלק שעבר ובפרט בש"ד ח"א פ"א ע"ש ולכן רצה להחזיר להם את נפשם ע"י שיתוסף בהם בחי' הרוח שעדיין לא נכנס בהם בתחלה כנ"ל בח"ד פ"ג.

ואמנם להמשיך בהם רוחין חדתינן צריך שיהיה זיווג העליון להוציאם ונדע כי אין זיווג בלי מ"נ ולכן תחלה העלה מ"נ לצורך זיווג והוא כי כבר ביארנו בח"ב פ"ה אין האורות שהם נפשות של הז' מלכים עלו למעלה באותו התפשטות שנתפשטו ג"ר בסוד האחוריים שלהם כנז' שם ועתה כשרצו להעלות משם מ"נ האסיף אליו כל התפשטות שהוא ועלו כל ההתפשטות שהם כל האחוריים ההם עם כל האורות שבתוכם שהם של ז' מלכים ועלה הכל במקום ג"ר בלבד שהי' בראשונה קודם התפשטות.

ואמנם העליה האמיתית של כל זה הוא בבינה אימא עילאה ונכנסו לתוך בטן המלאה כי שם העלאת המ"נ וכבר נודע כי בהיות' בעיבור שם הם עומדים בבחי' תלת כלילין גו תלת כמ"ש כ"ז באורך בע"ה בש"ה ח"א פ"ו ומשם תלמוד לכאן. והנה כמו שהאורות עלו כולן בבינה כך עלו הז' כלים שנפלו בבריאה ועלו עתה באצ' כי בעליות עתה האורות למעלה העלו עמהם את הכלים אך לא במקום הג"ר כמו שעלו האורות רק באצ' בסוף וגם הם בבחי' תלת כלילין גו תלת כיצד עלו הכלים דחסד ונצח דרך קו ימין באצילות ושניהם עומרים כלול' זה בזה במקום נצח דאצ' ועלו כלי הגבורות והוד במקום הוד דאצ' ועלו כלי הדעת ות"ת במקום יסוד דאצ' ועלו כלי היסוד והמל' במקום מל' דאצילות הרי שגם הכלים הי' בבחי' תלת כלילין בגו תלת והמל' עמה בסוד פסיעה לבר ונמצא שלא הי' ג"כ עתה הרחק בין האורות והכלים רק ג' מדרגות שהם חג"ת הפנימי' ע"ד הנ"ל בח"ב פ"ה.

ואמנם לא עלו כל הכלי' אלא בזמן מ' יום דיצירת הולד כיצד בי' ימי' ראשוני' עלה קו ימין דחסד ונצח ובי' ימי' השני' עלה קו האמצעי דעת ות"ת ובי' ימי' השלישי' עלה קו שמאל גבורה והוד ובי' ימי' הרביעי' עלה יסוד ומל'. והנה עליות האורות למעלה בבינה הם בחי' המ"נ האמנ' להיות כי התיקון אינו היה אל ז' המלכים לבד כי כל הי' נקודי' נפגמו עם שאין בחי' חסרונ' שוה כנז' בח"ב ולכן כל הי' נקודות צריכין תיקון וכולם צריכין לעלות למעלה בסוד מ"נ במקום עליון בשרש' אשר יצאו מהם כנז' בח"א ח"ב ושם בפנימיותו דא"ק העלו מ"נ בטעמים דס"ג שלו בבחי' פנימיות האדם לא בהבלי' היוצאים ממנו חוץ לו אלא בשרשי האורות בפנימיות הא"ק שאלו הם ס"ג שלו שהם בחי' נוק' כנודע כי אלו הטעמים לא היה בהם שבירה כלל ואז נזדווגו הטעמים דס"ג הנזכרים בע"ב דא"ק שהם דכורא ג"כ בבחי' פנימיותו שהם המוחין שלו ואז ע"י זיווגם

הולידו אור חדש והוא שם מ"ה דא"ק והאור הזה יצא מבחי' מצח דא"ק כי הנקודי' יצאו תחלה מן העינים וזה האור חדש נמשך מן המצח שלו.

וכבר נתבאר בש"א ח"ד כי האוזן וחוטם והפה היוצא מהם הבל הנרגש ומהעין יצא ההסתכלו' עם שאינו הבל ממש כנז' בש"ב ח"א פ"א. אמנם מן המצח אינו יוצא לא הבל ולא ההסתכלות רק הארה בלבד וזהו מ"ש בזוהר תמיד כד מצחא עילאה מתגלה שאין בו רק גילוי הארה בלבד.

וזהו מחמת רוב האור בתכלית אשר בו כי הרי מבפנים כנגד המצח שם ע"ב שהם המוחין דא"ק ושם היה מקום הזיווג שנזדווג' ע"ב עם הטעמים דס"ג ולכן מן המצח עצמן יצא אור מ"ה הזה וזהו מ"ש בזוהר כד סליק ברעותא למברי עלמא וכולי. ר"ל כשעלו מ"נ במצח הרצון דתרגום רצון רעותא למברי עלמא הם תיקון הז' מלכים הנקראים עולם והנה כאשר יצא אור מ"ה מן המצח ונודע כי שם מ"ה הוא דכורא ואז נתחבר עם האורות של הנקודים דס"ג שהם המלכים דמיתו והם אורות נוקבין כי שם ס"ג נודע שהוא נוקבא ובריר ממנו כל מה שיוכל לברר ונעשה שם ס"ג נוקבא אל שם מ"ה הזה ועתה קנה לו שם אחר כי בתחלה היה נקרא נקודות ס"ג ועתה שנתקנו נקרא שם ב"ן שהוא בכל מקום נוקבא דשם מ"ה כנודע.

והענין כי שם ס"ג הוא כולל טנת"א אך כאשר אלו הנקודות דס"ג הם לבדם נעשים נוקבא אל שם מ"ה ואז בהכרח שיהיו בהם כל הארבע בחינות שהם טנת"א להתחבר עם שם מ"ה שיש לו גם כן כל הארבע בחינות לכן קורא לה עתה שם חדש שהוא שם ב"ן ועל ידי חיבור שם מ"ה עם שם ב"ן נתקנו כל המלכים דס"ג ונעשו נוקבא אל המ"ה ונקראים ב"ן ויען שנעשו בחינות נוקב' נקרא מלכים מלשון מלכות שהוא שם בין והבן זה.

והנה כל אלו הביירוים והתיקונים היו בחי' ע"י עיבורי' כמו שאכתוב בע"ה בפרקים הבאים: פרק שני תחלה ניתן טעם אל האמור איך שם ס"ג גדול משם מ"ה בכ"מ ועתה נעשה נוקבא טפילה אליו. והענין כי הנה אור מ"ה החדש נמשך עתה מזיווג ע"ב וס"ג וכיון שבא מכח ע"ב הוא גדול מס"ג.

ועוד כי המ"ה לא היה בו שבירה כלל מעולם ולא נפגם אורו. ועוד כי הלא שם זה של מ"ה הוא בשלמותא כלול מטנת"א.

אמנם הס"ג הנזכר אינם רק הבחינות של הנקודות שלו לבד כי טעמים דס"ג הם אוזן חוטם פה כנודע וכיון שהם בחי' הנקודות שלו לבד הם גרועים ממ"ה בהיותו שלם בכל בחינותם ובפרט כי שם ס"ג עצמו הוא נוק' כי הרי הוא בחי' נקודות של הכללות כי הנקודים הם נקבות ואלו הז' מלכים הם בחי' נפש שהיא בחי' הנוק' לבד דנקודים דס"ג שהם נוקבות וס"ג כולו אינה אלא נקיבה כנ"ל ש"ב ח"א פ"א.

ובזה תבין איך כל אלו היו בחי' הנקבות שבכל האצילו' כנ"ל סוף פ"א ועוד כי אם שאינו רק נקודות הס"ג בלבד הנה גם הם אינם שלימים כי נפגמו ולא נברר מהם כל צרכם עד ימות המשיח כנ"ל ח"ג פ"ו לעתיד לבוא שיושלם כל בחי' הנקודות הס"ג להתברר לגמרי אז יחזיר שם הס"ג לקדמותו ויתבטל שם מ"ה ואז ישלוט שם ס"ג בעול'

כי לא יהיה רק ע"ב ס"ג בלבד דכורא עם נוקבא וזה הביטול דמ"ה הוא ענין חזרת העול' לתוהו ובוהו הנזכר בדרחז"ל לימות המשיח והבן זה היטיב.

ונלפע"ד חיים כי ז"ס לעתיד לבוא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם נראה שהוא בסוד אשת חיל עטרת בעלה בע"ה לע"ל שהוא ס"ג בינה כנ"ל ועיין ש"ד ח"ב פ"ו. ונחזור אל הענין כי משם מ"ה החדש נעשו כל בחי' הזכרי' שבאצילות ומשם ס"ג שהם אורות הז' מלכים דמתו נעשו כל הנוקבא דאצילות ואמנם לברר אלו הבירורי' לתקנם צריך עיבור.

והנה כאשר נסתכל כל בחינות שצריכין תיקון בעולם האצילות הם י"ב בחי' כמו שאכתוב בשערים הבאים הלא המה עתיק ונוק' אריך ונוקבא או"א יש"ס ותבונה זעיר ונוקבא יעקב ולאה הרי הם י"ב בחינות ולכן הוצרכו להשתהות בזה העיבור זמן י"ב ירחים הנזכר במאמר קו המדה דספר הזוהר חדש לכל פרצוף שלם חודש אחד הרי י"ב חדשים לי"ב פרצופים.

ואמנם עם מה שנת' כי על ידי חיבור מ"ה וס"ג זה נתקן כל האצילות אבל אינו בפעם א' כי הלא בתחלה ע"י זיווג זה הנזכר דע"ב וס"ג דא"ק ע"י העיבור הנז' נתקן כל האצילו' מן עתיק ונוק' עד א"א ונוק' אחר כך נזדווג שנית עתיק ונוק' לצורך תיקון אריך ונוק' ואחר התקנ' גם הם נזדווגים לצורך תיקון אבא ואימא ואח"כ נזדווגו או"א לצורך זו"נ ואח"כ נזדווגו זו"נ לצורך כל שאר העולמות דבי"ע כדי לתקנ' וכן כיוצא בהם עד סוף.

ודע כי כל אלו העיבורים והתיקונים אינה רק לברר בחי' הכלים שירדו בבריאה שמהם הסיגי' יוצאים והם שנשברו יען לא היה בהם כח לקבל האורות שלהם אך בעצמות האורות לא היה בהם פגם כי לאחר שנשברו עלו באצילות ולא ירדו בבריאה אך העיבורים היו לצורך הכלים כי הי' ניתוסף בהם כלים חדשים מחדש משם מ"ה והיו ג"כ מתבררים קצת ניצוצות מכלים דב"ן שנשברו ומהכל יחד נעשה הכלי והפרצוף ע"י העיבור ומה שנתוסף ע"י העיבור בעצמות האורות הוא שבתחלה שלא היה פרצוף היה אור כולו בנקודה אחת ולא היה יכול להוציא ולהראות פעולותיה ונחלק ליו"ד חלקים זו בבחינות אונן וזו בבחי' עין וכיוצא.

ואמנם גם יש בירור באורות והוא באותן הרפ"ח ניצוצין שגם הם ירדו בבריאה עם הכלים במותן ולכן גם בהם שייך בירור ותיקון אך לא באורות שנשארו באצי' והבן זה ואל תשכחהו כי הוא כלל גדול בכל האצילות. והנה זה האור דמ"ה הוא המלך הח' הנקרא הדר שנולד אחר הז' מלכים כמ"ש וימלוך הדר ושם אשתו מהיטבאל וכו' ולכן לא נזכר בו מיתה כמו בהאחרים כי זה לא מת ואדרבא הוא מחיה מתים הראשונים ומתקנם והוא כלול י"ס גמורות כמו הי' נקודות לפי שזה המלך הח' בירר כל בחי' הס"ג דמלכים שמתו לעשותם בחינות נוקבי' אליו כנזכר ולכן לא נזכר אשה בכל אלו המלכים כי אם בזה כמו שכתב ושם אשתו מהיטבאל וכמו שכתב בנשא דף קמ"ב א' ושם אשתו מהיטבאל הכא איתבסמו ואיתקרי אשתו מה דלא כתיב בכולהו מהיטבאל איתבסמותי' דא בדאכוון אל הנזכר כי בהתחבר המלכים האלו אחר העיבור עם שם מ"ה נתבסמו דא

בדא ונתקנו ואז אקרי אשתו כי המלכים הנז' נעשים בחי' מ"נ אליו ולכן נק' אשתו וכן בדף קל"ה ב' אמר ובגין דא השתא דאשתכחו זו"נ לא כתיב בי' מיתה וגו'.

ונראה לי חיים כי זה שאמר התם וכולהו אתקרין בשמהן אחרנין בר מההוא וכו' כי מס"ג נק' ב"ן אחר התיקון כנ"ל ועתה נקרא תיקונא דאדם הנז' שהוא שם מ"ה גי' אדם ועוד כי האדם לא אתקרי אלא כד הוי דכר ונוק' כמ"ש זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם ואמנם אמרו מהיטבאל איתבסמותא דא בדא פי' כי הנה אחר התיקון נק' מ"ה וב"ן ולא ס"ג ואלו עצמן הם אותיות מהיטבאל פי' מ"ה הוא שם מ"ה כפשוטו ויטבאל גי' בין המתבסם עמו זע"ז דכורא עם נוק' ולכן נק' בשם טוב להורות שיצא ממנו הרע והוברר ממנו הטוב.

וא"ת הלא משם מ"ה לא נעשו רק הדכורין לבד ואיך הוא לבדו נק' אדם הכולל זכר ונקיבה והענין כי ב' בחי' יש אל הנוק' אחת בתחלה בהיותה כלולה עמו בסוד בן ובת שהוא נוטל פי שנים שהם החו"ג ותריוויהו ירת להון ברא בוכרא ואחר כך בעת שהיא אשתו מזדווג עמו אז נותן לה הגבורות על ידו ובתחלה כאשר היה שם מ"ה זה מברר הברורים ולקחם לעצמו כדי לתקנם עמו והיה שם ב"ן טפל אליו ויונק ממנו דוגמת ברתא דינקא מברא בוכרא ויונקת וניזונית על ידו ולכן היא טפילה אליו ונק' אדם יען גם הנוק' כלולה עמו וטפילה אליו ואז בעת הברור שעדיין לא נשלמה היא להיות אשתו גמורה ולוקחת לעצמה ע"י עיטרא דגבורה וז"ש ושם אשתו מהיטבאל כי אותיות מ"ה הם שלו ואותיות י"ט הם מילוי דשם מ"ה כנודע כי מלוי בגי' אלהים דין שהוא סוד הנקבה שהיא דינים בהיותה כלולה עם הדכורא בתוכו דוגמת המלוי שבתוך האותיות הפשוטות וז"ס אדם וחוה כי חוה בגי' י"ט שהוא מלוי מ"ה שהוא אדם.

ואמנם בבחי' היותה אשתו גמורה ויצאתה ממנו אח"כ אינה טפילה אליו בבחי' י"ט מלוי דמ"ה אך יש לה שם בפני עצמה והוא שם בין וגם זו הבחי' השניה נרמזת במלת מהיטבאל מ"ה יטבאל שהוא מ"ה וב"ן כנ"ל הרי ב' בחי' שיש אל הנוק' נרמזת במלת מהיטבאל. נ"ל חיים כי זה שאמר באדרת האזינו דף צ"ב ב' ע"ש ובא"ר בת מטרד בת דאימא דמינה דינין מתערין וכו' כי שם ס"ג שהוא אימא ממנו נעשה שם ב"ן שהיא הבת הזאת גם נ"ל כי לכן אות הרביעי שבשם היא אות ה' כפולה להורות כי מה' ראשונה שהיא ס"ג יצאתה זו ג"כ שהיא ה' כמוהו אלא שנשתנית ונק' ב"ן ולכן עיקר השם אינו רק ג' אותיות יה"ו כנ"ל.

ונמצא כי המלך הח' הנקרא הדר הוא בחי' הו' מלכים שיצאו אח"כ לתקן הו"ק ו' מלכים ראשונים ואשתו מהיטבאל היא מלכות החדשה וע"י אלו ז' החדשים נתחברו עמהם הז' מלכים ראשוני' שהם ב' בחי' מ"ה ובין כנז' ונתבסמו דא בדא ונתקנו. ודע והבן כי הז' מלכים הראשונים להיות' נפרדים בלא תיקון כנ"ל בח"א פ"ו לכן נק' שבעה מלכים אך אלו הז' מלכים החדשים כולם נקראים ע"ש מלך אחד שהוא הדר כי באו מחוברים יחד והבן זה ועיין היטיב בש"ד ח"ב פ"ו אמיתת הענין.

הכלל העולה כי כל הנקודות דמלכים נעשו אח"כ בחי' הנקבות של האצילות ולא נשאר לאימא עילאה דא"ק רק טעמים דס"ג שהם אח"פ אך הניקודים דס"ג נקראים ברתא שהם שם ב"ן הנ"ל ובזה תבין למה הנוק' כולה דינין כי שרשה מהמלכים שמתו והיו

כולם דינים גמורים ולכן מתו ולכן נקראו מלכים ע"ש המלכות: פרק שלישי הנה נת' היות שם מ"ה האור החדש מתחבר עם שם ס"ג הוא הנק' עתה שם ב"ן שהוא בירור הז' מלכים עם האחוריים דאו"א ג"כ ויעשו זה דכר וזה נוק' ולכך הוצרך לדעת כמו שיש בשם ע"ב טנת"א וכולם הם טעמים כן יש בשם ס"ג כנ"ל ש"ב ח"ב פ"ב וכולם הם נקודות הנה כן הוא בשם מ"ה שיש בו טנת"א וכולם הם תגין וכן בשם ב"ן הנה יש בו ד' בחי' טנת"א וכולם הם אותיות ואע"פ שבכל הד' בחי' נקודות דשם ב"ן אינו רק נקודות דנקודות דשם ס"ג אשר כל עצמו הוא נקודות דכללות והענין כי כבר נת' שם בש"א ח"א פ"ב כי הטעמים חוזרים ונחלקים לד' בחי' וכל בחי' מהם חוזרת להתחלק לד' בחי' האלו עצמן וכן הענין בנקודות ותגין ואותיות ונמצא א"כ כי גם אלו המלכים אינם רק בחי' הנקודות דנקודים עכ"ז יכולת להתחלק לד' בחי' הנ"ל ונמצא א"כ כי שם מ"ה זה נחלק ליי"ס כח"ב חג"ת נהי"ם ולד' בחי' הנ"ל.

וכו שם ב"ן הזה נחלקים ליי"ס ונחלקים לד' בחי' הנ"ל ג"כ נכללים ומתחברים אלו עם אלו טעמים דמ"ה עם טעמים דבין ונקודות דמ"ה עם נקודות דבין כו'. ועיין בש"ד ח"ב פ"ו כי שם נת' אמיתת הענין על מתכונתו ועם היות שכן הוא דרך כללות אך לא בפרטות לכן נבאר מה שהוא באמיתת כי השאר יש בו ספיקות ופרטות רבים ויתבארו בע"ה בשערים הבאים כ"א במקומו ונבאר התחלק' שם מ"ה והענין כי נודע כי הי"ס דאצילות נחלקו לה' פרצופים כנ"ל בראש ח"ב אמנם גם בפרצוף דאריך נחלק לשנים שהם עתיק ואריך כמ"ש בשערים הבאים בעה"י.

והנה נודע כי הטעמים הם בכתר והנקודות בחכמה והתגין בבינה והאותיות בז' תחתוניות כנ"ל וגם בתיקונים וכן ממש הם בהתחלקות הי"ס בין בע"ב ובין בס"ג ובין במ"ה ובין בב"ן האמנם הי"ס דאצילות הנעשים מאלו החיבורים דמיה וב"ן אינם לוקחים אותם ע"ז הסדר האמנם העתיק ואריך ששניהם נקרא כתר דאצילות לוקחים בין שניהם ב' הבחי' דשם מ"ה שהם הטעמים כתר ונקודות החכמה כי העתיק כל צד דכורא שבו נעשה כתר שהם הטעמים דמ"ה וא"א כל צד דכורא שבו נעשה מחכמה שהם נקודות דמ"ה הרי כי כתר דאצילות לבדו שהם בחי' העתיק וא"א לוקחים הכתר והחכמה דמ"ה לצד דכורא שבהם ושניהם נקראים כתר דאצילות לבד.

והנה או"א שהם נקראים חו"ב דאצי' בין שניהם אינם לוקחים רק בינה דמ"ה שהם בחי' התגין דמ"ה וז"א דאצי' ונוק' שהם ז"ס תחתונים דאצילות לוקחים בחי' האותיות דשם מ"ה שהם ג"כ ז"ס תחתונים דשם מ"ה הו' לוקחים ז"א והשביעית לוקחים נוק' והרי נת' היטיב חילוק י"ס דמ"ה בי"ס דאצי' ונמצא שאינם מכוונים ביחד ולכן אל תתמה אם תראה בתיקונים מאמרים חלוקים זה אומר שהטעמים בכתר וזה אומר שהנקודות בכתר וכו' כי זה הדבר בי"ס דמ"ה וס"ג וב"ן וזה מדבר סדר התחלקות בי"ס דאצילות הנ"ל והבן זה.

ואמנם סדר התחלקות שם ב"ן בי"ס דאצי' הוא ארוך מאוד ויש בו ספיקות כמ"ש בש"ה אך הכללות הוא קרוב אל התחלקות שם מ"ה והנה משם ב"ן נעשה כל צד נוק' באצי' כמ"ש בע"ה בתחלת כל שער ושער בש"ה ואמנם היותר מוסכם הוא זה כי עתיק לקח לעשות נוק' שלו טעמים דב"ן והם ה"ס ראשונות דכתר דב"ן כנודע כי כל ספירה כלולה

מי' וגם לקח ג"ר מספי' חכמה וד"ר מבינה דב"ן וכל זה לנוק' שלו וגם לקח לנוקבא שלו הנ"ל ז' כתרים דז' תחתונים.

דב"ן ואריך לוקח ה' אחרונות דכתר דב"ן לצורך נוקבא ואבא לוקח ז' תחתונים דחכמה ואימא ו' תחתוני' דבינה דב"ן וזו"נ לוקחים כל הז' תחתונים דב"ן חוץ מהכתרים שבהן שלקחם עתיק כנ"ל. והנה כבר ביארנו בש"ב ח"א פ"ג כי בתחלה יצאו אלו הי' נקודות בבחי' נפש בלבד ולכן יצאו בבחי' עיגולים ולכן מתו ונשתברו.

והנה עתה בבוא היושר שהוא שם מ"ה החדש אז נתקנו והענין כי שם מ"ה הוא בגי' אדם ר"ל שעתה נתקנו בפרצוף אים דרך קוים ולא ככראשונה עיגולים על שיצאו מהעינים המסתכלין לצדדין שלכך יצאו בסוד עיגולים כנ"ל בפ"ג מח"א אך אור המצח יוצא ביושר. וגם טעם אחר כי אדם מורה על חיבור זכר ונקבה ביחד כמ"ש זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם וא"א חיבור זכר ונוק' אלא בבחי' היושר ולא בעיגולים רק ביושר בדמות זכר ונקיבה.

ובזה תבין מ"ש אצלינו כי שם מ"ה הוא בז"א וכן ביצירה כי הרי ז"א הוא בבחי' הרוח וגם שם מ"ה זה הוא רוח דנקודים. אמר הצעיר חיים הנה נסתפקו לי בזה בענין א' והוא כי לעיל בש"א ביארנו כי אחר התיקון יש בחי' עיגולים ויושר בין בעתיק ובין באריך וכו' ונסתפקו לי איך נתהוו העיגולים והיושר אחר התיקון אם נאמר כי העיגולים נעשו משם בין והיושר משם מ"ה אי אפשר שהרי לעיל ביארנו כי כל הנוק' בכל פרצופי האצי' דעתיק ודאריך אנפין וכו' נעשו משם ב"ן והנוק' האלו מוכרח שהם יושר ואם נאמר כי משם מ"ה נתקנו הזכרים כולם ביושר ומשם ב"ן נעשו בחי' נוק' ביושר המתחברים ביושר דמ"ה וכן נעשו מהם העיגולים זה קצת קשה כי הרי אימא שהיא נוק' וכן נוק' דז"א לוקחים ג"כ משם מ"ה כנ"ל בפ"ו מזה נראה שיש נוק' מבחי' מ"ה ויש נוק' מבחי' ב"ן אלא שאפשר שהם העיגולים בבחי' נפש שהם נוק' בערך הרוח.

אמנם היותר נכון כי ממ"ה וב"ן כ"א נעשה ביושר ועיגולים ולכן לקח אבא וז"א שהם הזכרים ממ"ה וב"ן זה ליושר וזה לעיגול והכל זכרים ולוקחים אימא ונוק' דז"א ממ"ה וב"ן ג"כ זה ליושר וזה לעיגולי' והם נוקבין נמצא כי כל היושר הן זכרים ונקיבות ממ"ה וכל העיגולים מב"ן הן הזכרים והן הנקיבות.

ועכ"ז קצת קשה הדבר אצלי וצ"ע. גם במה שלוקחין או"א כ"א מב' השמות מ"ה ובין תימה בעיני כיון שאימא אינו ראוי לקחת רק מב"ן אשר ממנו נעשה הנוק' ואבא ג"כ ממ"ה לבדו ואולי נאמר שיש ג"כ י"ס ות' ולוקחים לצרכם אלא שנכללו בהם וכן הדבר בזו"נ שלוקחים לצורך יעקב ולא והראי' לזה כי עתיק וא"א לא לקחו אלא ממ"ה לבד ונוקביהן מב"ן לבד וצ"ע: פרק ד נבאר בו דרך קצרה סדר חמשה פרצופי' דאצי' איך עומדים אחר התיקון ואח"כ נבארם כ"א בשער שלו וכבר הארכנו קצת בש"א ח"א פ"ד ע"ש היטב איך כל העולמות מתלבשים זה בזה וכל פרצוף ופ' שבכל עולם מלביש את חברו ואיך משתווים העיגולים עם אורות הישרים ואיך מקיפות זה את זה ונבאר עתה ונאמר כי הלא בעת צאת אור מ"ה החדש ממצח א"ק בודאי שיהיה פוגע בכל אותם האורות אחרים שהם העקודים היוצאי' מן הפה ושם אין היכר לשם מ"ה עדיין כי הנה

מתבטל הארת' בתוכ' ע"ד מ"ש לעיל ח"א פ"ב ולא ניכר בחינתו עד שירד מן הטיבור דאיק משם ולמטה עד סיום רגליו בקירוב וכל זה בסוד היושר שלו הנק' שם מ"ה כנ"ל.

ונבאר תחלה סדר יציאתם ונאמר כי הלא בבואם להתקן הנה בתחלה יצאו עשרה עיגולים דעתיק שהם הנפש שלו ואח"כ יצאו עשרה עיגולים דאריך ואח"כ יצאו י"ס דיושר דעתיק שהם בחי' הרוח שלו ואח"כ יצאו ג"כ י"ס דיושר דאריך ולסיבת הפסק הזמן שבין יציאת עיגולו עתיק אל היושר שלו ע"י יציאת עיגולי א"א קודם יציאת יושר דעתיק עצמו לכן נתמעט אור היושר דעתיק ולא נמשך עד עיגולי עתיק עצמן רק עמדו רגלי יושר עד עיגולי א"א כנ"ל בש"א בח"א פ"ד משא"כ בא"א כי הנה בין עיגולים שלו ובין היושר שלו כולם יצאו קודם יציאת עיגולי או"א ולא היה הפסק בין יציאות עיגוליו ובין יציאות היושר שלו ולכן היה כח ביושר דא"א להתפשט עד עיגוליו עצמו במקום שמסתיים גם היושר דעתיק.

וטעם קדימת יושר דא"א טרם יציאת עיגולי דאו"א הי' כדי להשוותם (ואיני זוכר פי' להשוותם אם לאו"א אם ליושר דאריך עם עיגוליו וצ"ע) ואח"כ יצאו או"א בבחי' עיגולים. וכבר נודע כי או"א תרווייהו שקילי כחדא וזה הענין הוא בין בבחי' העיגולים ובין בבחי' היושר שלהם.

ונבאר בחי' עיגולים כי הנה נודע שעיגולי אבא סובבי ומקיפים על עיגוליאמא והנה בהיות כדורי עיגולי אימא תוך כדורי עיגולי אבא נמצא כי חצאים העליונים דכדורי אבא הם עליוני' מכל כדורי אימא אמנם החצאים התחתונים של כדורי אבא הם למטה מכל עיגולי אימא אפילו מחצאיהם התחתונים א"כ כיון שעיגולי אבא מחציתם העליונים גדולים ועליונים מכל עיגולי אימא ועיגולי אימא הם להיפך כי בערך חצאי עיגולי אבא למעלה הם התחתוני' רמ"ז פי' כי נה"י דעיגולי אימא נכנסים מכח"ב דעיגולי אבא בחצי תחתון] ובערך חצאים התחתונים דאבא היא עליונה א"כ הם שוים או"א ואין להם יתרון זה על זה רק שזה ימין וזה שמאל וזה טופס הלשון שכתבתי בעת ששמעתי זה הדרוש ועתה אני מסופק בהבנתו ולכן אעתיקנו פה וז"ל בבוא היושר או"א הוא כשיעור אורך אימא דעתיק עד יסוד כן אור הישרים שניהם באבא ובאימא.

ימין אבא ומשמאלו הג' עליונות של זה וזה וז' תחתונות ועד"ז באימא וארכם שיעור הנז' הרי ביושר שניהם שוים ע"כ. קול הרמ"ז.

כנ"ל לפרש כמ"ש הריז"ל כי או"א עילאין הם שווין וכתריהן בגרון דאריך וחב"ד שלהם מג"פ חג"ת דאריך כנז' בא"ד דף צ"ב וכנגד מקום ג"ר שלהם הם עיגולי אבא וז"ש בכאן שמימין אבא ומשמאלו הג"ר של זה וזה פי' דאו"א עילאין כי הוא בימין והיא בשמאל וגם ז' תחתונות שלהם הם בשוה ועד"ז באימא פי' י"ס ו"ת שג"ר הם כנגדם עיגוליהם הנק' עיגולי דאימא וז' תחתוני' שלהם עד טיבורו דאריך וז"ש וארכם פי' דאו"א וי"ס ו"ת שנז' פה בסתם או"א וכללות שלהם הוא שיעור הנז' הוא מ"ש תחלה כשיעור אורך אימא דעתיק שהוא יסוד המתארך עד חצי גופא דאריך כנז' בכ"מ] וצריך לבאר מ"ש לעיל איך משתווים או"א גם בבחי' עיגולים ואיך יצדק בהם תיקון ע"י קוים [קול הרמ"ז].

קשה טובא איך להשוות או"א שהרי עיגולי אבא הם למעלה משל אימא ועוד קשה מכל דרוש זה נראה בהדיא דאימא תחתונה מאבא שהרי עיגולי אבא מקיפים בעביים ג"ר שלו ומוכרח הוא שעיגולי אימא יהיו סובבים ג"ר שלה והם למטה מג"ר דאבא ואנן ק"ל בכ"מ דאו"א שוין בקומתן. ונלע"ד ע"ד כמ"ש שאו"א הרמוזים בי' שבשם שניהם נקראים אבא וי"ס ות' נק' אימא ולפ"ז נאמר שי' עיגולי אבא הם של או"א עילאין וי' עיגולי דאימא הם בי"ס ו"ת].

וכבר נת' בש"ב ח"א פ"ו כי בצאת ג' נקודות ראשונות דעיגולים יצאו מתוקנים בדרך קוים והנה אחר התיקון פשיטא כי כל תיקונם של כל העשר עיגולים היא היותם בבחי' קוים ועניינם כך הוא כי הלא עיגולי א"א מקיפין על עיגולי אבא ועיגולי אבא מקיפין על עיגולי אימא קול הרמ"ז ואין להקשות דגם בכל הפרצופים ימצא זה דגם חצאי התחתונים של עיגולי אריך גבוהים ועליונים מעיגולי עתיק.

די"ל שיש הפרש גדול כי הנה כל פרצוף העליון יש הארה עליונה בעיגולים יותר מאוד מכל מה שלמטה ממנו ואין דומה האור שבא לעיגולי עתיק למה שבא לאריך ולכן אף שנראה שהם עליונים עכ"ז ההפרש ברור אך באו"א האור בא להם בשוה מא"א וכנז' לקמן. ולכן שייך לומר שמצד מטה עיגולי אימא יותר עליונים משל אבא כיון שאור בא להם בשוה ודו"ק].

והנה בעיגולי א"א מצד ימין יש חלון ונקב אחד ונקב אחד נוקב ויורד עד עיגולי אבא ומאיר בו וכן בשמאל עיגולי אריך יש חלון ונקב אחד יורד ונוקב בכל עיגולי אבא ויורד עד עיגולי אימא ועם היות שעובר' ההארה דרך עיגולי אבא לאימא אינו לוקח מאבא ואח"כ נותן לאימא רק אין עיגולי אבא משמשים רק למעבר בעלמא ולכן נקראה זה הארת אימא ממש הנמשכת לה מא"א עצמו.

וכעד"ז יש קוים נמשכים מאבא שהוא חכמה אל החסד דזעיר כי נוקב ויורד קו הארתה מימין עיגולי אבא ונוקבין תוך עיגולי אימא ער שיורדין ומגיעין אל עיגולי חסד וכן קו נמשך מעיגולי אימא בשמאל ונוקב עיגולי אימא ועיגולי החסד עד שמגיע אל עיגולי הגבורה וכעד"ז הי' עיגולים יש קוים נמשכים דרך ימין ודרך שמאל ודרך אמצע ואינם משמשים העיגולים שבאמצע רק מעבר בעלמא והבן זה.

גם תבין ענין הקוים שיש בעשר ספירות מספירה לחברתה. ונבאר עתה סדר התלבשות היושר עם העיגולים ואיך נאחזים זה בזה הנה אחר צאת הי' עיגולים דעתיק דבחי' נפש כנז' עתה אחר התיקון וכבר נת' ש"א ח"א פ"ג ופ"ד כי כל עיגול וכל יושר יש בו ג' בחי' והם אור פנימי והכלי מקיפו ועליו אור מקיפו ואיני צריך להזכיר זה תמיד.

ונמצא כי אחר צאת העיגולים דעתיק בכל בחי' הנה כאשר בא אח"כ התיקון שלו שהוא הרוח ביושר כלול מכל ג' בחי' אור פנימי וכלי אור מקיף והוא כלול ג"כ מי"ס הנה הג"ר דיושר נשארו למעלה כנגד העיגולים שלו כנז' כפי העיגולים של עוביים באורך הג"ר היושר ומתעגלים הי' העיגולים ג"ר שבו כזה.

והז' תחתונות דיושר דעתיק תוך חלל עיגוליו נלפענ"ד כצ"ל כפי עוביים של חצאי העיגולים העליונים כן אורך ג"ר דיושר והז"ת תוך חלל העיגולים] ואז יצא הא"א וכל

י"ס שלו להלביש לז' תחתונות דיושר דעתיק כמ"ש. ובוה תבין מ"ש ג"ר דעתיק נשארים מגולות הכוונה הוא שאין א"א מלבישם אמנם עיגולי עצמו סובבים עליהם ע"ד הנז' כדי שלא יהי הפסק בין עיגוליו ליושרו ולכן ג"כ אין א"א מלביש כל הי"ס דיושר דעתיק כדי לתת מקום לעיגולי עתיק להתאחו עם יושרו והבן זה.

וכיוצא בו לשאר הבחי' שאין ג"ר של העליון מתלבשות בתחתון ובודאי כי בזה היושר שהוא הרוח נמשך מהארתו אל העיגולים שהם הנפש והוא באופן הזה כי כתר דעתיק דיושר ממנו נמשך בחי' אור פנימי לי' עיגולים באותו מקום שמתחברים כנז' וחכמת דיושר דעתיק ממנו נמשך אור פנימי אל הז' תחתונות דיושר עצמו ובינה דיושר דעתיק ממנו נמשך א"מ לז"ת דיושר עצמו ואחר כך בבוא עיגולי הא"א להלביש עתיקמלביש הז"ת לבד כנ"ל תוך חלל עיגולים והוא מלביש ע"ג א"מ דז"ת דעתיק מן הבינה דעתיק הנ"ל [פי' שעיגולו א"א הלבישו ע"ג א"מ ז"ת דעתיק].

שאור זה בא מן בינה דיושר דעתיק כדאמרן הכא]. ובמ"ש בש"א ח"א פ"ד כי אור מקיף דיושר דעתיק הוא מקיף על עיגולי אריך זה בחי' א"מ לכל הי"ס דיושר דעתיק.

(פי' מקשה הלא אמרינן ח"א פ"ד כי אור מקיף וכולי. והאיך אתה או' כאן להיפך ומתריץ זה בחינות אור מקיף לכל הי"ס וכולי וזה יובן היטב בפ' ה' הבא].

ואמנם הא"מ לז"ת דעתיק לבד [פי' שבא] מן הבינה דעתיק כנז' הנה אור זה המקיף הוא ממש דבוק עם ז"ת דיושר דעתיק. ועיין סוף פ"ה.

ואח"כ בא הא"א והלביש הז"ת דעתיק וכל א"מ שלהם הנז' ואמנם יצאו תחלה הי' עיגולים תוך עיגולי עתיק והם בחי' נפש ובבוא אח"כ יושר דא"א נמשכו ג"ר דיושר שלו בעובי י' עיגולים דוגמת עתיק וז"ת שבו נמשכו באורך בחלל שתוך י' עיגולים ומהכתר שבו נמשך אור פנימי לי' עיגוליו ומהחכמה שבו א"פ נמשך לז"ת דיושר ובינה שלו א"מ לז"ת דיושר שלו כנז' בעתיק.

אח"כ יצאו או"א והלבישו לא"א מהז"ת שבו עד טיבור דא"א ע"ג א"מ דז"ת דא"א ותחלה יצאו העיגולים והם בחי' נפש ובבוא היושר נמשכו ג"ר דיושר שלהם בעובי העיגולים והז"ת נמשכו בחלל שתוך עיגוליהם ולא בכולו כי אם עד טיבור דא"א כנז' ואז מן הכתר שלהם דיושר נעשו א"פ של עיגוליהם כנז' בעתיק וא"א.

ואח"כ יצא ז"א והלביש או"א על א"מ דז"ת שבו ותחלה יצאו העיגולים וכו' ע"ד הנ"ל וכן הענין בנוק' דז"א ודי בזה כי הוא מובן: פרק ה' ובו נבאר ענין האורות המקיפין שבכללות העולמות איך הם מסודרים ומקיפים ומה עניינם ובשער א' ח"ב פ"ב התחלנו לבאר קצתו וגם עיין בש"ג ח"ב פ"ב והענין כי כל העולמות הם כולם שרשים זה לזה וזה ומעולם העליון ירדו האור מה שלמטה ממנו כנודע כי מהא"ס יצא האור ומאיר בא"ק בבחי' א"פ ומקיף ומן הא"ק יצא האור לשאר העולמות הנז' בשערים הנ"ל ומהם יצא אח"כ האורות אל עולם הנק' אצי' ויצא מהם ב' אורות א' אור העיגולים וא' אור היושר ולכ"א נעשה א"מ וא"פ וכן הענין עד סוף העשיה אמנם סיבת היות א"פ וא"מ זולת טעמים הנ"ל הוא להאיר הכלים מבית ומבחוץ ע"ש.

עוד יש סיבה אחרת עיקרת והוא כי האור העליון גדול מאוד ולא יוכלו הכלים לסובלו בתוכו ולכן בהמשך האור אל תוך הכלים נכנס חלק א' ממנו אל תוכו שיעור מה שיוכל להכנס וכמש"ה מי מדד בשעלו מים ועיקר האור שלא יכול להכנס מבפנים נשאר מבחוץ מקיף לו להאיר לו בחוץ ג"כ וזה הנשאר מבחוץ ודאי שהוא בחי' עצמות האור שמרוב גדולתו ומעלתו אינו יכול להכלי להחזיקו בתוכו וזה האור לא נכנס מעולם אל תוך הכלי שהוא ובחי' א"מ הזה היא אור ישר שיוורד ונמשך מלמעלה למטה עד סוף העולם שהוא ולכן אה"מ גדול מאוד מאור הפנימי והוא נשמ' לו וכן הענין במקיפין עצמן כי המקיף החיצון מחבירו הוא גדול ונשמה אל היותר הפנימי ועיין בש"ג ח"א פ"ה.

ונבאר ענין זה בעולם האצי' וממנו ית' לשאר העולמות כולם הנה האור העליון היורד מא"ק אל עולם האצי' הנה אותו האור נק' א"ס כי כל האורות שהם עליונים נקראים א"ס לבחי' עולם אשר למטה ממנו והנה האור הא"ס הזה קודם שנכנס בעולם האצי' החלק המעולה והגדול מאוד הוא הנשאר למעלה מקיף אל כל האצי' מלמעלה למטה בחי' אור ישר והחלק היותר קטן ממנו אשר יש כח בכלי לסובלו נכנס בעולם האצילות.

וכבר ידעת כי פרצוף עתיק יומין היא נעלמת ומתלבש תוך שאר פרצופים דאצי' אשר כולם מגיעים רגליהם עד סיום עולם האצילות ולכן חלק אור הא"ס הנכנס בפנימיות האצילות נכנס תחלה תוך עתיק יומין ומתפשט עד סיום רגליו המסתיים בתחתיות עולם האצילות ואחרי רדתו שם אין כח דעתיק עדיין לקבל את כולו בפנימיות ואז חזר אור שירד עד למטה וחוזר ומתפשט מתתא לעילא בסוד אור חוזר עד שעולה ויוצא למעלה בראש ע"י וחוזר ומתפשט מלעילא לתתא מבחוץ את עתיק יומין לבדו וחופף עליו.

אמנם אה"מ היושר הראשון אשר לא נכנס כלל בעתיק זה מקיף ע"ג כל עולם האצילות וכל פרצופים האצילות עומדים בתוכו וזכור זה היטב והבן מ"ש בש"א ח"א פ"ד כי יש חילוק בין מקיף למקיף. וא"ת אחר שסוף זה האור הפנימי היה לצאת אחר כך בסוד אור חוזר ומקיף אותו וא"כ מה צורך לכניסתו בתחלה כדי שיצטרך לצאת אח"כ ויותר טוב היה שלא יכנס גם הוא כלל וישאר מבחוץ כמו הא"מ הגדול כנז'.

אך הענין לב' טעמים כי כוונת המאציל העליון היה שיהיה ב' מקיפות לעולם האצי' והא' יהיה מקיף כולל לכולם ביחד והשני יהיה מקיף לכל פרצוף ופרצוף בפני עצמו והנה אם היה האור הזה המקיף הב' נשאר למעלה ולא נכנס מבפנים הנה היה אורו עדיין גדול מאוד והיה גם הוא מתפשט עד סוף כל האצי' כמו המקיף הגדול האחר.

גם סיבה אחרת שהיה יכול לחזור ולעלות בשרשו העליון בא"ס ולא יאיר למטה לכן עתה שנכנס מבפנים נסתלקו הסיבות האלו לפי שעתה ע"י שנכנס האור בפנים וירד ונתפשט בי"ס דעתיק ושארית האור חוזר להתפשט ג"כ מתתא לעילא בבחי' אור חוזר התפשטות אחרות של י"ס ואחר שיוצא אור חוזר להתפשט מבחוץ מעילא לתתא בי"ס דעתיק הרי נחלש כוחו ונתמעט ע"י ג' התפשטות אלו ובזה הרווחנו שלא יעלה עד א"ס (קול הרמ"ז).

לכאורה קשיא דלמה אין אנו מפחדים ג"כ בא"מ הראשון שגם הוא יעלה בשרשו כיון שלא נכנס כלל בפנים וא"כ כיון שבו לא מצינו יראה זו גם כאן במקיף הזה נאמר כן.

אמנם התשובה לזה כי הנה גם המקיף השני נמשך מן הראשון כולו אחד והנה אם היה נשאר זה נ"כ מבחוץ היה אור גדול והיה בו כח לעלות אמנם עתה שנתמעט בהכנס קצתו מבפנים וגם יצא האור חוזר גם הוא ישאר במקומו ודו"ק].

וגם שלא יתפשט בכל האצ"י כי כבר נתפשט שיעור הנז' ואין לו עוד להתפשט זה הוא סוד המקור אשר ממנו יוצאים המים כי כפי גבוה המקום של המקור שממנו יוצאים בראשונה כפי ערך וגובה זה יכולים לחזור ולהעלות שנית גם אם ירדו במורד גדול מאוד כנודע אך לא יותר מגבוה מקום הראשון ולכן אחר שראש עתיק נעשה מקור לאלו המים ומשם התחלת צמיחתם הנה כאשר יורדים במורד ומתפשטים תוך העתיק הנה ירצו לחזור בסוד אור חוזר מתא לעילא לא יוכלו לעלות למעלה מרישא דעתיק ולא יוכלו לעלות ולהתחבר בשרשם עם הא"ס ולכן יחזרו לרדת שנית מבחוץ להיותם אור מקיף מבחוץ מעילא לתתא.

וצריך שתדע כי זה האה"מ השני כאשר חוזר לצאת מתתא לעילא כנזכר יוצא דרך השערות שבראש כנודע כי השערות הם דמיון מבויעים ויאורים שבפנימיותם יוצא האור דרך מעברים צרים ודקים כנזכר בתיקונים תיקון ע"י דכ"ח וכל נימא ונימא אית לה מבויע וגומא ואז יוצא האור דרך נקבי השערות ואז מתגלה האור ומקיף בגילוי את כל פרצוף דעתיק והבן זה מה הם סוד השערות כולם שהם נימין להמשיך משם האור דרך המעטה כמ"ש בש"ה והם סוד אור מקיף החוזר אחר כך מבחי' אור הפנימי שנשאר בעתיק יומין יוצא בסיומו שהוא מפי האמה והיסוד שלו יוצא האור הצריך אל א"א ואור זה נמשך מן החו"ג שנתקבצו ביסוד דעתיק משם מ"ה ומשם בין כנ"ל בפ"א ויוצא משם ונכנס בראש א"א ונכנס לתוכו החלק הצריך ליכנוס לבחי' אור פנימי והחלק הצריך לישאר בבחי' א"מ ישר הגדול נשאר ואינו נכנס כמ"ש בעתיק והוא מקיף יושר כל פרצופים האצ"י עד סיומם כנגד אריך ולמטה אך לא לעתיק שהוא עליון ומהאור הפנימי שנכנס בו חוזר ג"כ בסוד אור חוזר ממנו למטה למעלה דרך שערות רישא דא"א וחוזר ומקיף מלעילא לתתא כל פרצוף אריך כולו אך לא שאר פרצופים באופן שמקיף הישר הגדול של עתיק מקיף עתיק ואריך ושאר הפרצופים האצ"י עד למטה ומקיף היושר דא"א מקיף א"א ואו"א ושאר כל האצ"י עד למטה אמנם אור המקיף השני החוזר של עתיק הוא מקיף עתיק לבדו ודא"א ג"כ לבדו ואח"כ יוצא האור הפנימי מיסוד דא"א והם החו"ג המתקבצים ביסוד כמ"ש במקומו בש"ה ועיין בענין ז' קולות.

ויען שבתחלה באים נפרדים מחו"ג וגם החסדים בעצמם נפרדו בגופא דא"א כנודע שה"ח מתפשטים בחג"ת נ"ה ולכן גם הם חזר כללותם להכלל ביסוד כנ"ל בח"ב פ"ו ונתקבצו שם יחד וכשיוצאים משם חוזרים להפרד והחסדים הולכים לאבא שהוא בימין דא"א והגבורות ניתני' לאימא שהיא משמאל א"א והנה אור מימין שהם החסדים נכנס חלק ממנו באבא והשאר נשאר בסוד א"מ ישר מאבא עד סוף האצ"י וממה שנכנס חוזר מלמטה למעלה בסוד א"מ א"ח דרך השערות ומקיף לאבא ע"ד הנ"ל.

ואמנם הגבורות אור השמאל ניתנים לאימא והחלק שהוא אה"מ הישר הגדול נשאר מבחוץ להקיף מאימא עד סוף כל האצילות וחלק ממנו נכנס בסוד א"פ ועוד חוזר לצאת מלמטה למעלה דרך השערות אור חוזר מקיף לאימא בלבד ע"ד הנ"ל וז"ש באדר' זוטא

או"א תרווייהו כחדא שקילי אחר ששניהם ביחד לוקחים מא"א עצמו אלא שזה מימין וזה משמאל ואמנם לפי שאבא טמיר יתיר כנזכר שם לכן ג"כ מאור הימין דחסרים שנכנס באבא חוזר לצאת דרך היסוד שלו וקצתו נשאר גם הוא בסוד א"מ ישר לאימא ומשם עד סוף כל האצי' וקצתם נשאר ונכנס בתוך אימא בסוד א"פ וגם הוא חוזר ממטה למעלה ונעשה א"מ חוזר ב' לאימא בלבד ע"ד הנ"ל והרי איך בבחי' זו אימא טפילה לאבא שהוצרכה לקחת ממנו אור גם כן כמו שלקחה מא"א ואורות אבא מתלבשים בה ונעלמים בתוכה באימא.

וא"ת אדרבא אימא גדולה מאבא שלקחה אורות מימין ומשמאל ואבא מימין דע כי כבר נתבאר בזוהר תמיד ואתכליל שמאלא בימינא ונמצא כי אבא בלוקחו ימין שהם החסדים מכ"ש שנוטל הגבורות גם כן אלא שהשמאל טפל לימין ואינו ניכר הארתו שם ולכן לא נזכר אלא הימין אמנם אימא בלקחה השמאל הוא לבדו עומד ואין הימין נכלל בו כלל זולת שאחר שלקח אבא הימין ונתערב בו ונעשו בו עצמותו ונתעבה שם אז מתמציתו נותן לאימא קצת מהימין ונמצא כי אינו רק השארית והתמצית וגם כי כבר נק' ע"ש אבא וכאלו ממש ממנו עצמו לוקחתו ובזה הוא גורעין לאימא שנוטלתו מאבא ולא מא"א עצמו.

האמנם יש לאימא ב' אורות א' פנימי וא' מקיף יתירים על אבא והם אותם שלוקחים ממנו יותר על מה שלוקחה מאריך אח"כ יוצא מאור הפנימי דאימא מהיסוד שבה אל כל הז"ת ביחד כי היא אם הבנים וכל הו"ק אינם רק פ"א כנודע והנה חלק ממנו נשאר בסוד א"מ ישר אל כל האצילות מזעיר ולמטה וחלק ממנה נשאר בסוד א"פ שלהם ומאור הפנימי חוזר לצאת א"מ או"ח דרך השערות כנ"ל ומקיף לז"א לבדו אח"כ יוצא מאה"פ שביסוד דז"א ויוצא אל הנוק' וגם הוא נחלק לא"מ ישר וא"פ וא"מ חוזר ע"ד הנ"ל.

נמצא עתה שמעתיק נמשך א"מ ישר לכל שאר פרצופים עד סוף האצי' ואור פנימי לו לבדו וא"מ חוזר לו לבדו ולא"א יש מקיף ממנו ולמטה כל האצי' ועוד מקיפי יושר דעתיק וא"מ חוזר לו לבדו ולאבא יש מקיף ישר ממנו ולמעה כל האצי' וב' מקיפים יושר דעתיק וא"א ומקיף חוזר לו לבדו ולאימא יש מקיף יושר ממנה ולמטה כל אצילות וג' מקיפי יושר עתיק וא"א ואבא ומקיפי חוזר אליה לבדה ולזעיר יש מקיף יושר לכל האצילות ממנו ולמטה וד' מקיפי יושר עתיק וא"א ואבא ואימא ומקיף חוזר לו לבדו ולנוק' דז"א ב' מיני מקיפים לה לבדה א' מקיף יושר.

פי' א' מקיף יושר והוא ג"כ לה לבדה לפי שאין לה מה להקיף. והב' מקיף החוזר כמו כולם] וה' מקיפי יושר עתיק וא"א ואו"א וז"א מקיף חוזר לה לבדה.

ואחר שביארנו דרך כללותו צריך שתדע כי עד"ז הוא לכל פרצוף ופרצוף בפני עצמו ב"ס שלו ונדבר בא"א וממנו יודע השאר כי הנה יש לו י"ס ואין הענין כמ"ש לעיל כי אה"פ נכנס בו בכולו ביחד ואינו יוצא עד תשלום היסוד האמנם נכנסו בתחלה בכתר. שלו ואח"כ מקצתו ממה שנכנס שהוא אה"פ חוזר מתתא לעילא בסוד מקיף עד ראשו שהם השערות שבו ומקצת אורו הפנימי יוצא דרך היסוד שבו שבכתר זה ונכנס בחו"ב שבו ע"ד הנ"ל חציו בחכמה שבו וחציו בבנינה ומקצתו דחכמה נשאר קצת בא"מ ישר עד סוף האצי' ומקצתו נכנס בסוד א"פ ואותו אה"פ נחלק וקצתו חוזר מתתא לעילא

בסוד א"מ לחכמה לבדו ומקצתו יוצא דרך היסוד ומיסוד דחכמה יוצא אל הבינה כנ"ל באו"א ומיסוד דבינה יוצא לו"ק דאריך ביחד וקצתו א"מ ישר עד סוף האצי' ומקצתו א"פ וגם הוא נחלק כי מקצתו חוזר בסוד א"מ אל הו"ק לבדם וקצתו יוצא דרך היסוד ונכנס במל' דא"א וגם הוא נחלק כי מקצתו בסוד א"מ ישר וקצת א"פ נחלק מקצתו חוזר בסוד אור חוזר למל' וקצתו יוצא דרך היסוד שבה אל הכתר דאו"א ע"ד הנ"ל וחוזר להיעשות ב"ס דאו"א ע"ד שנעשה ב"ס דאריך אנפין בכל פרצוף ופרצוף.

כללו של דבר כי כל א"מ ישר מקיף אל כל מה שלמטה ממנו וכל אור חוזר (מקיף) אינו מקיף רק אותו המקום אשר ממנו חוזר ממטה למעלה וצ"ע כי פה כתבנו שאפילו מקיפי היושר פרטי הספיר' הם מקיפים כל מה שלמטה עד סוף האצילות ופ"ד כתבנו כי אריך מלביש א"מ דז"ת דעתיק וכן בשאר פרצופים זולת אם נאמר דהתם מיירי באור החוזר בו דוקא ולא ביושר.

והנה בדרוש דמעקה תבין כי כן הענין בבריאה וכן ביצירה וכן בעשיה והכל ע"ד הנ"ל באצילות. ודע כי אור הג"ר שבכל בחי' ובחי' מה' פרצופים אור שלהם שוה וכן האור הזית שבכל בחי' אור כולם בשוה ואין הפרש ביניהם רק שהאור ההוא הוא יותר בהרחקה אל הב' מן הא' וכן מן הג' אל הב' וכן בז"ת אך עצמות האור הוא שוה וזה יתבאר יותר בש"ח בענין ההפרש בין אבי"ע ועיין בקבלת שבת כי יתבאר כי מן הפה יוצא מקיף לז"ת ואפשר כי אור הבינה יוצא דרך הפה ויותר נראה כי עדיין חסר פה בחי' הדעת וא"כ מן הדעת יוצא דרך הפה בסוד דעת גנוז בפומא דמלכא ואח"כ מהיסוד יוצאים ז' הבלים חצייים מקיפים וחצייים פנימים וצ"ע כי שהרי המקיפים הם גבורות והפנימים חסדים והרי אנו רואים כי יש בפנימית ג"כ גבורות ואפשר כי השרשים יוצאים והענפי' נשארים מבפנים כי היוצאים הם מקיפים גדולים מהפנימי' א"כ השרשים יוצאים והנה בז"ת מצות ראשית הגז גם בז"ת א"ב של הא"ב א"ט ב"ח ג"ז ב"ו כו' שהוא סדר המקיפין הנ"ל כי הנה הכתר דא"א הוא א' דא"ט ומורה כי הוא נפרד מן הט' כי הוא לבדו יש לו מקיף א' והט' שתחתיו נפרדים ממנו ואינה בכלל המקיף אשר לו וז"ס א' אחד לבדה וט' לבדה וכעד"ז בחכמה ב"ח כי החכמה אות ב' והיא נפרדת מן הח' שתחתיו וכן הבינה שהיא הג' והיא נפרדת מן הז' שתחתיו שיש לה מקיף בפני עצמה וזהו ג"ז.

האמנם כל זה בסוד א"מ החוזר כנ"ל והנה הז"ת אינם כמו ג"ר שהם נפרדות אך הז"ת כולם מחוברות במקיף ישר לכולם ביחד וזהו סוד ראשית הגז' הניתן לכהן כי מהג' שהיא בינה יוצא מקיף לכל הז"ת וכל זה ניתן בראשונה לחסד שהוא הכהן כדי שכל המקיף של הז' היוצא מן הג' שזהו ג"ז יהיו כולם נכללים בחסד שהוא הכהן ולא יהיה החסד נפרד מהם ע"ד הנ"ל שהן נפרדות כ"א במקיף עצמו ונודע כי ראשית הגז' הוא הצמר שהם השערות שמהם נעשה א"מ וחוזר והבן זה: פרק ששי אחר שנת' בפרקים שעברו ענין הז"מ נבאר עתה עוד כי זה המקרה שקרה אל המלכים אלו של כללות עולם הנקודים גם קרה בפרטות והוא כמ"ש בש"ג ח"א פ"ב מח"ב ענין הי"ס שהם מקוריות ושרשים אל כל האצי' שהם הי"ס דא"א עם עתיק יומין המתחלקים כח"ב בא"א וחג"ת בז"א ונה"י בנוק' ולכן גם הי' ענין ביטול ז"מ א' בא"א ב' בז"א ג' בנוק'

והענין כי כאשר יצא בתחלה א"א קודם התיקון הנה הג"ר שבו יצאו מתוקנות קצת להיותם ג"ר חשובות כאחת ע"ד הנ"ל בח"א פ"ה ויכלו לקבל האור שלהם אכן בצאת ז"ת שלו מן הבינה שבו שהיא אם הבנים ולא יוכלו לקבל אור שלהם ונתבטלו וזה ענין ז"מ שמלכו בארץ אדום הוא הבינה דא"א ונקראת ארץ אדום דדינין מינ' מתערין כנודע בכל בחי' בינה בכ"מ שהיא וכן אח"כ בצאת ז"א כלול מי"ס הג"ר שבו יכלו לסבול אור ולא נשברו וכאשר יצא מן הבינה שבו הז"ת שלו לא יכלו לקבל האור שלהם ונשברו ומיתו והרי הם ז"מ שני' מז"א וכן אח"כ בצאת הנוק' דז"א יצאו הג"ר וכאשר באו לצאת הז"ת שבה מן הבינה שבה לא יכלו לקבל האור.

ומיתו והרי היו ז"מ שלישי' מנוק' דז"א וכולם. מלכו בארץ אדום היא הבינה שבכ"א מהם וזהו שנז' ג"פ ענין דרוש ואלה המלכים באדרא נשא כנגד ג"פ שנתהוו מציאותם גם לכן נז' בתורה ב"פ הא' בפ' וישלח ואלה המלכים וגו' והם המלכים דזעיר כנודע כי התורה בחי' ז"א והב' בדברי הימים והם המלכים דנוק' דז"א כי כתובים הם בנוק' דז"א כנודע [קול הרמ"ז פי' בחי' ג"ר שבז"ק כי כל נקודה כלולה מי' אבל אינם מג"ר של ז"א ממש כי אלו לא יצאו כנודע וכן בע"ר דנוק' ולא ידעתי למה הניח הר"ח בצ"ע בסוף הפ'].

אמנם המלכים דא"א לא נזכרו כלל אפילו בתורה כי גבהו ממנו כי התורה היא בז"א וכמ"ש באדרא ד' קל"א שמיה דעתיק סתים מכולאולא איתפרש באורייתא בר מאתר חד וכו'. ודע כי אעפ"י שביארנו שהם ג"פ ג' מיני מלכים אלו הנה ה"פ הם כי גם באו"א ישנם אמנם להיות שאו"א איתכלילין בדיקנא דאריך החופפת ומכס' אותם וטמירין בגוה אשר בסיבה זו לא נזכרו או"א באדרא ראשונה דנשא ובכלל אריך הם כי לכן אין בהם פרצוף שיעור קומה עד סוף אריך יען אינם רק חו"ב של הי"ס שרשיות ומקוריות ואינם נמשכים עד סוף וכיון שהם נכללים בא"א לא הוזכרו וגם באדרא לא הוזכרו רק הג' מיני מלכים הנזכרי' אמנם ודאי שה' בחי' מלכים הם בבחי' הה' פרצופים אחר כל הג"ר שבכל פרצוף ופרצוף היה בהם ענין הז"מ ונמצא כי מלבד מ"ש בשער הזה בענין הז"מ דרך כללו' בי"ס השרשיו' הנה גם בכל הפרצוף מאלו הה' הפרצופים אחר כל ג"ס ראשונות מהפרצוף ההו' היה בו עסק הז"מ.

אמר חיים צ"ע אם ענין ז"מ אלו שבכל פרצוף מהה' היה הכל קודם התיקון א"כ קשיא איך בנוק' הז"א היה בחי' ז"מ אחר צאת ג"ר שבה והרי בפ"ק מחלק זה נת' כי מעולם לא יצאו רק כתר דנוק' לבד ואם נאמר כי זה אחר התיקון כי אחר שיצא מלך הדר מלך הח' לתקן העולמות התחיל לתקן את א"א ואז מחדש היה בה ענין הז"מ עד שהוצרכו להתעבר בבניה שבו ומשם יצא אור חדש הנמשך מהדר הנ"ל ותיקנה וכן בבוא תיקון ז"א קודם שיתוקן אירע שנית ענין המלכים בז"ת שבו עד שנתעברה הבינה דז"א בה ותקנם וכן אירע בכ"א מהה' פרצופים זה ניחא אמנם מ"ש לעיל כי יצאו הג"ר שבכל פרצוף קודם שבירה מתוקנת קצת זה יורה דאיירו קודם צאת המלך הדר וצ"ע: פרק ז אחר שנת' בפרקים הקודמים בחלק ענין זה ז"מ האיך יצאו ונשברו וחזרו להתקן ית' לך מעתה ענין התיקון הנז' בזה' במקומות הרבה ובפרט בב' האדר' ובאמרו שם עד לא איתקן בדכר ונוקבא וכן אמרו אי רישא דעמא לא איתתקן כדין וכו' איך עמא יתתקן

וכו' וכיוצא באלו בפ"ק דספרא דצניעותא סתרא גו סתרא איתתקן ואיזדמן בחז
גולגלתא וכו' הרי מזה הלשון האחרון ית' לך בביאור ענין התיקון מה הוא ועם היות
אור הא"ס מתלבש בגו לבושין דיקר דאתקין ואחסין ובבחי' גולגלתא ואודנין ועיינין
וכו' כמ"ש בע"ה והנה בש"א ח"ב פ"א התחילו לדבר בענין ביאור התיקון מה עניינו
וביארנו קצתו כי בהיות העולמות והנאצלים רבים האור היורד מלמעלה נחלש ומתמעט
ע"י הריחוק הא"ס ויכולים התחתונים לקבלו עוד כי בהיות האור מתעבה ומתלבש לבוש
ע"ג לבוש ויוצא כמה דרך לבושים והוא מתמעט ויש כח בתחתונים לקבל ועוד היות
האור יוצא דרך חלונות ומעברים צרים ודקים נקבי הראש והגוף והשערות יוצא ממועט
ויכולים לקבלו.

ואמנם עתה נרחיב ביאור זה זולת בחי' אחרת שנבאר מהם. א' כי קודם זה התיקון דמלך
הח' שם מ"ה כנ"ל בזה החלק הנה כשיצאו הי' נקודים אעפ"י שבודאי לית לך נקודה
דלא איתכלילת מי' עכ"ז לא היה ניכר בחינותיו אמנם הי' בעירבוב כאלו תאמר שהיו
מים ויין וחלב ודבש וכו' והכל מעורבבים יחד אמנם אחר התיקון הובררו כל הבחינות
מהי' הנכללים בכל ספי' ולא בערבוביא גם כי קודם התיקון היה הי"ס כ"א במקומות זו
למעלה מזו ואין א' נכנסת בגבול חברתה שלמטה ממנו אך אחר התיקון שנתארכו
ונתפשטו כולם ער למטה עד סוף האצילות ונתפשטו כנודע כי פרצוף עתיק ואריך ואבא
וכו' כולם נתפשטו עד סוף האציל' ונתפשטו זה בתוך זה ובזה הרויחו כמה דברים הא'
הוא כי נתארכו הכלים שלהם והגדילו ע"י התפשטות למטה ונמצא כי הכלי גדול ויש
בו כח לקבל האור ולא ישבר משא"כ בתחלה שהיו הכלים קטנים ולא יוכלו לקבל האור
עוד הרויחו עי"ז האורו' באים מכוסים בכמה כסוים זה בתוך זה עתיק ועליו אבא וכו'
ואז התחתונים והחיצונים יכולים לקבל האור שעובר דרך כמה כסוים זה בתוך זה וכמה
מסכים עוד הרויחו בזה כי בהיותם כולם זה בתוך זה נעשים נשמה זה לזה ונתקרבו
כולם יחד זה בתוך זה ואיש את רעהו יעזורו בהתחברותם וכ"א נעשה נשמה להאיר אל
החיצון שממנו משא"כ בהיות' כ"א נפרדים מחברתה ואין א' נכנסת בגבול חברתה עוד
הרויחו בזה כי מה שהיה מתחלה בחי' ג"ר וכ"א כלולה מ"י אמנם אין לה רק היכר ספי'
א' אך עתה שאחר התיקון כל ספי' מהג"ר נתפשטו ונעשו מי"ס גמורות בפרצוף א'
ועי"כ נתארך המקום אורך לספי' מה שלא היה בתחלה רק ג' ועי"כ יש יכולת בתחתונים
לקבל האור מרחוק ועוד ריווח אחר בז"ת כי תחלה היו דבוקים עם הג"ר ועכשיו שמתו
וירדו בבריאה ואז יצא המלך הדר כלול זכר ונקיבה ג"כ ולקח מקומם ונמצא הם רחוקים
מן הבינה ז"ס אחרות ויכלו לקבל האורות ואז נתבררו ונתקנו ועלו קצתם ממה
שהובררו למעלה והשאר עומדים למטה ויכולים לקבל האור בהיותם רחוקים והם
מתבררים מעט מעט חלק האציל' עולה באציל' וחלק הבריאה עולה בבריאה וכו' ע"ש
בפ"ח.

גם עתה ע"י הפרצופי' אשר בהם יש נקבים נקבי העין והאוזן וחוטם ופה וכיוצא וכן
דרך שערות יוצאים האורות להאיר בתחתונים והאור יוצא במדה ובמשקל ויכולים
לקבלו משא"כ קודם היות בחי' הפרצופים גם קודם התיקון היו הו"ק דז"א שהם בחי'
ז"מ נפרדים זה מזה בסוד רה"ר הנ"ל בפרקי' שעברו ואחר התיקון נתחברו ונעשו פ'
אחד קשור זה בזה שהוא פרצוף ז"א ולא זו כ"א גם נתוספו בו הג' ראשונות החסרים

בו קודם התיקון וכל זה בבחי' אורות ג"כ כי בתחלה היו בסוד כללות ולא היו נכרים בו פרטיות הי' ספי' ועתה ניכרו כנ"ל והיו עין רואה ואוזן שומעת וכו' וכיוצא וכמ"ש כ"ז היטב בש"ח ע"ש איך נתקן תיקו גדול והוא כי בראשונה היה הסיגים והקליפות מעורבבים בכלים אשר לסיב' זו היה בהם פירוד כנז' והוצרכולמות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו ולהתנער מהפסולת שבו ובבוא תחיית המתים יקום כספא שלים בלא סיגים כנז' בזוה' חדש מדרש הנעלם פ' תולדות והבן היטב כי כל הבחי' שיש באדם בהיותו בפעם א' ובמיתתו ובתחייתו שנית הכל היה בענין הז"מ ודי בזה למבין להקיש בכל הפרטים גם הועיל התיקון כי לא די בז"ת שהם ז"מ דזו"נ שנתקנו כי גם הג"ר עם היות שבתחלה לא מתו להיותם יכולים לקבל אורם עכ"ז אחר התיקון ניתוסף בהם תיקון הפרצוף גם הם עם היות' שלא היו צריכין לזה מפאת עצמם הנז' רק לסיבת התחתונים שיוכלו לקבל האור הוצרכו גם הם להתקן בסוד פרצוף והמיעוט האור לצורך התחתונים ולא לסיבת עצמם וז"ש באדר' נשא ד' קל"ח אי רישא דעמא לא יתתקן איך עמא יתתקן וכו' ולזה לא הקש' מיני' ובי' שהאיך רישא דעמא ישאר בלא תיקון אך הענין יובן כנז' כי אין צורך תיקונים לצורכם רק לצורך עמא הם התחתוני' הצריכים בהכרח תיקון כי רישא הם ג"ר וע"ש סיבת מיתת המלכים מפני חוסר התיקון וגם ניתוסף בז"א אחר התיקון כי המוחין והאורות שלהם מקבל אותם עתה מלובשים תוך האחורי' דאו"א כנ"ל, ח"ב פ"א ופ"ו ויוכלים לקבלו דרך מסך וע"ז הדרך מוחות או"א מא"א וזכור ואל תשכח מ"ש פ"ז כי כל הבריורים אינם באורות רק בכלים שלהם וברפ"ח ניצוצין שנשארו בהם אחר מיתתן ובהם התיקון ולא באורות עצמן שנשארו באצילות.

ועתה הבן והסתכל איך עולם האצי' לא נתקן בפעם א' אמנם בכל פעם ופעם ניתוסף בו קצת תיקון כי הרי בתחלה לא היה שם בחי' כלי ונודע כי עיקר התיקון הוא הכלי' והפרצופים כנ"ל ובעקודים ניתוסף בו קצת להיו' כלי א' לבד לכל הי"ס שבהם ועוד תיקון אחר בג"ר שיצאו קצת מתוקנו' דרך קוים כנ"ל ח"ג פ"א ונכנסו גם הם בדרך קוים של הג"ר ואח"כ בעיבור הא' של הז"א עלו הכלים שם בג"ר דרך קוים ואז התחילו גם הם להתתקן ואח"כ בהיותם שם בסוד העיבור עלו גם האורות עם הכלים בסוד קוים רק שהיו בבחי' תלת כלילין בגו תלת ואח"כ בעת היניקה נתהוו בבחי' ו"ק המתפשטים בבחי' קוים ואח"כ בעיבור ב' דמוחין אז נשלמו כל הי"ס שלו להתקן וגם הא"א בתחלה נתפשט עד הטיבור ואח"כ עד הסוף כנ"ל בש"ב ח"ב פ"ה ומלבד זה פרטים רבי' שנתוספו בכל עולם ועולם כמו שיראה המעיין בחיבורינו זה היטב: פרק שמיני אחר שנת' בפ' הקודם ענין התיקון איך נתקן עולם האצי' ג"כ ע"י מיתת המלכים וחזר' חיותם ותיקונם נשלם לבאר ג"כ ענין עקריות הסיבה מה היתה אשר כבר התחלנו בביאורה בהקדמת מבוא שערים והוא היות כוונתו ית' לברוא העה"ז שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא ע"י קוסטינר היא מדת הרע לפרוע מן הרשעים והנה הרע היא שורש הסיגי' והשמרי' של הגבורות והדינים בסוד מקום המשפט שמה הרשע והבן זה וכדי שיתגלו הסיגי' והקליפו' א"א רק ע"י השתלשלות העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגי' ויצאו בפועל אשר כל זה היה ע"י מיתת המלכים האלו אשר כולם הם דינים תקיפי' הנק' שם ב"ן שהם הגבורות כנ"ל ש"ב ח"ב פ"א כי כל אלו הם בחי' הנקודים שהם

נקבות ובחי' אור חוזר מיין נוקבין וצורת הנקודות הם ניצוצותיהם הניצוצין תקיפין הנז' בפ' פקודי ד' רנ"ד ב' ות"ח רישא שירותא דמהימנותא גו מחשבה בטש בוצינא דקרדינותא וכו' וסליק ניצוצין כו' והענין כי אלו הז"מ הם בחי' הגבורו' שיצאו לעולם בתחלה וכמ"ש בראשית ברא אלהי' וכו' ואח"כ שיתף עמו מדה"ר ביום עשות ד' אלהים ארץ ושמים כדי שיוכל העולם להתקיים ולא יחזור לתוהו ובוהו וגו' אחר אמרו בראשית ברא אלהים שהם הז"מ וכנגדם ז' תיבות.

(קול הרמ"ז בפ' ואלה תולדות השמים הארץ] ושם הויה הח' והוא המלך הח' הנק' הדר שהוא חסד עילאי כנז' באדר' והוא שם מ"ה כנודע כי שם מ"ה בחסדים ושם ב"ן בגבורות וכולם הם דינים קשים תקיפין אשר מסיגיה' יצאו הקליפות וזהו ע"י מיתתם ונפילתם בסוד עפר הארץ העליונה העפר אשר יהיה בקרקע המשכן עולם הבריאה ושם נתבררו דוגמת האדם בקבר כנ"ל פ"ד כי בריאה תחת המשכן הוא מל' דאצילות ותמן אזדריקו הנהו ניצוצין התקיפין כמ"ש בפ' פקודי כנז' ניצוצין זריק לכל עיבור ובירר פסולת מגו מחשבה וגו' הרי כי זריקת אלו הניצוצין למטה בבריאה הוא לברר הפסולת והקליפה שהוא כח המחשבה העליונה ועתה יצאו לפועל וכמו שהניצוצין דמבטש אומנא בפרזלא דעכין לאלתר כן אלו הניצוצין נדעכו ומיתו ושבו אל העפר ואז נתבררו כמ"ש בע"ה וכמ"ש באדר' נשא ד' קל"ה ב' דמנהון איתבסמו ומנהון לא איתבסמו וכו' ואין פ"י דיש מהן קצת מלכים דאיתבסמו וקצת דלא איתבסמו אמנם הכוונה דמנהון ממש מחלק מלכים עצמן מכל חלק וחלק של אחד מהם נתברר קצתו ונתבסם וחלק א' מכ"א מהם שבהם לא איתבסמו ונשאר למטה כמ"ש בע"ה ועיין ש"ג ח"ב פ"ד ובח"ג פ"ו התחלנו לבאר קצתו והענין כי אלו הרפ"ח ניצוצין ז' מלכים שמתו וירדו בעולם הבריאה הנה בבוא התיקון של המלך הח' הדר התחיל לברר מהם הניצוצות והכלים ג"כ וכל מה שברר מהם לא היה ממש רק חלק הנוקבין שבבל הפרצופים ובתחלה נברר המוכרר והמובחר והמשובח שבכולם ועלו באצילות וגם באצילות עצמו יש מדריגות כי בתחלה ע"י העיבור העליון הנז' בפ"ב התחיל לברר היותר משובח שבכול' וממנו נעשה נוק' דעתיק אחר שנתערב אור הניצוצות דרפ"ח ניצוצין עם האור של נקודות הכתר שנשאר באצי' וגם הכלים של המלכי' נתערבו עם הכלי' החדשי' דמ"ה החדש ומהכל נעשה נוק' דעתיק ועד"ז בכלים וכמ"ש לעיל בפ"ב וע"ש היטב ואח"כ ע"י זיווגהדכורא דעתיק עם נוק' העלו ניצוצות שהיו למטה נופל' החלק הראוי אל נוק' דא"א ונכנסו במקום העיבור בסוד מ"נ ושם מתמתקין ומתקנים ע"י שהייתם שם זמן העיבור ונעשי' בחי' פרצוף וכעד"ז אריך בירר לנוקבין דאו"א ואו"א לצורך זו"נ כל בחי' המל אשר בהם כי לכך נקראו אלו המלכים יען מהם נעשים כל המלכיות כנ"ל בפ"א וכעד"ז בכל הי"ס עצמן שבכל פרצוף ופרצוף היה בירורם על סדר הנז' ומה שלא התברר לעלות בעולם האלי' אף לנוק' דז"א התחוננה נשארה בבריאה ונעשה מהם אח"כ כל חלקי הבריאה על סדר מדריגותיה וניצוצי בריאה א"א להתברר ע"י או"א דאצילות כי אינם יכולת לעלות למעלה מזו"צ אמנם הם מתבררי' בבטן נוק' דזעיר ע"י זיווג דז"א עמה וגם שם אינם מתבררי' דק בחי' עתיק דבריאה ובעתיק דבריאה מתברר א"א דבריאה ובא"א מתבררי' או"א דבריאה וכעד"ז תמיד כי אי אפשר לשום חלק להתברר למעלה ממקום מדריגתו לא במקום ולא בזמן רק כולם זא"ז הן בסדר מדריגותיהן הן בסדר זמן תיקונ' ובזה מבו'

ודי ועיין בש"ה ח"ג פ"א בענין עיבור ז"א איך בעת לידתו א"א לפתיחת הקבר בלי דם הם החלקי הנקראי' סיג'י בערך אצ'י ואלו הסיגים והדם חוזר להתברר בבריאה ומה שהוא סיג'י בערך הבריאה חוזר להתברר ביציר' וכעד"ז בכל מדריגה ומריג' ודי בזה ואח"כ עד"ז מהיותר גרוע ביצירה וכעד"ז מהיותר גרוע מכולם בעשי' על סדר מדריגותיהן וג"כ כל ג' חלקי עולמות אלו ב"ע כולם הם בחי' הנוק' ואין בהם דכורא כלל ואף הדכורא שבהן אינם אלא כח הנוק' (נ"א כוחות הנוב') כנודע כי כולם חילו' וצבאות המלכות והם כולם נעשים מאלו הבירורים דז"מ ע"ד הנזכר.

גם כל הנבראים והנשמות של צדיקים כולם הם מבירורי אלו הז' מלכים ובכל יום מתבררים ע"י תפלותינו ועולים למעלה בסוד מ"נ ומתתקנין ואז באים לעולם וז"ס כל ישראל בני מלכים הם וז"ס אין בן דור בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שהוא גוף זה המעורב טוב ורע וגם המלאכים כולם וכל הנבראים שבשמים ובארץ כולם מכח אלו הבירורים היו ואחר שנתבררו כל מה שהיה צורך העשות מהם כל חלקי ד' עולמות אבי"ע אח"כ נברא אדה"ר להשלים ולברר ע"י מעשיו ומצותיו אשר בכח סגולת התפלות והמצות ויכול לברר בירורים והוא לא לבד שלא הי' אימץ] לברר הבירורים ואדרבה נתחבר בעץ הדעת טוב ורע הם הז"מ הנז' בסיגים שבהם ואז מת גם הוא וכל תולדותיו אחריו להתברר גם הוא חלקיו שנתערבו טוב ורע דוגמת המלכים וז"ס הגילגול כמבואר במקומו גם לטעם זה יש מלאכים המתים בכל יום ומתחדשים כמ"ש יוצר משרתים וכו' ודע כי כשל כח הקולמס לפרט הכל ואחריו כל הבירורים שנתבררו בעת בריאת העולמות אבי"ע אז מה שלא נתברר אז לרוב הסיגים אשר בהם עדיין יען כי הטוב מסתלק ונשאר מיעוט הטוב עם רע כולל ובכל יום ויום מסתלק ומתברר הטוב ונשאר הרע ולכן אותם החלקים שלא הובררו מהם קודם תולדת אדם הראשון והיו צריכין להתברר ע"י מ"נ שיעלה אדה"ר ע"י מעשיו והנה הם היה בחי' הסיגים והקליפות וגם היו ע"ד הנז' בבי"ע כי החלק מעולה שבהם מהם נעשים הסיג'י שבאצ'י של הקליפות וגם זה כפי מדריגותיהן ועד"ז היותר גרוע ביצירה דסוג'י ואח"כ הגרוע שבהם בעשי' דסיגים עד המדריגה התחתונה שבהם הם המזיקין והשדים הנמצאים בבתי כסאות ובבורות וכיוצא בזה.

האמנם צריך שתדע כי בהתחבר אלו הסיגים ונעשה מהם בחי' ד' עולמות אבי"ע שלהם והם הסיגים והקליפות גמורות הנה בתוכם היו נתונים כל בחי' המלכים שלא יכלו להתברר והיו שם בבחי' נשמה וחיות שבהם המח' אותם כנז' בפ' יתרו דס"ט א' דלית בי' נהירו דקיק וכו' וז"ס רדיפות יצה"ר וסט"א להחטיא הצדיקים ולהדבק בקדושה יען אין להם זולתו ובהתדבקו ס"א ובהתרבו' הטובה והקדושה יתרבה חייהם ואל יתמ' מעתה למה היה"ר רודף להחטיא האדם והבן זה.

והנה כל זה שאנו מבררי' תמיד בתפלותינו מיום בריאת האדם עד ביאת המשיח הכל מאלו הבחי' של המלכים הנתונים תוך הקליפות ויש בחי' המתבררים בכל יום אף גם עתה הנוגעים אל האצ'י ויש של כל עולם אבי"ע ויש לנשמות וכיוצא בזה בכל הפרטים ובהשתלם כל החיות והטובה והקדושה לצאת מתוכם וישארו סיגים גמורים ואז כתיב

בלע המות לנצח הם ס"א הנק' מת ע"ש היותם סיגים המלכים המתים ושמור זה וכמ"ש לעיל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וכו'.

ואמנם צריך שתדע כי כמו שבקדושה יש ד' עולמות אבי"ע ושרשם הם ע"ס לבד המתפשטים בהם בירור אחר בירור ומדריגה אחר מדריגה כנ"ל כן הוא בבריאה יצירה עשיה דקליפות כולם הם שרשים מברורי המלכים שלא יכלו להתברר והם י"א ספירות וזה שאמר בזוהר פ' תרומה ד' ס' לס"א יהבין חושבנא יתיר ואיהו במניינא בגריעו כגון עשתי עשרה והכוונה דיהביה ליה חושבנא יתיר כי בקדושה הם עשר ספירות והקליפות הם י"א אדרבא הוא לגרוע.

ולע"ד הכותב הצעיר שזה אמרו חז"ל כל יתר כנטול דמי שלהיות הקליפות י"א בחינות אינם רק ט' כי הרי אלו י"א הם בחי' ז"מ וב' אחוריי' דאבא ואימא שהם בין הכל ט' לבד אמנם בהתחלקות אבא ואימא לב' בחינות יהיה להם ד' אחוריי' ואז יהיה כולם י"א בחי' כנ"ל ח"ב סוף פ"ו ונמצא כי ז' מלכים הנשארים מלהתברר הם חיות הקליפות ולהיותם שם נקראים רה"ר יען הם נפרדות ואינם מחוברים כי עדיין לא נתקנו והם הם י"א יום מחורב דרך הר שער הם המלכים שמלכו בהר שער הוא אדום והם הם שאמרו אי אלוהימו צור חסיו בו כמנין א"י והם הם י"א סימני הקטורת אשר בהקטירם אותם עולים למעלה ומסתלקים מתוך הסיגים והמגפה נעצרה והבן זה.

ואמנם שרש' אינ' רק ט' לבד לכן נרמזו בשם בין שהוא מקור' כנזכר אשר הוא כינוי למלכות ולכן הם נקראים מלכים כנ"ל והנה מציינו בשם ב"ן במילואו ט' אותיות ומשם נרמזים ונאחזים כמ"ש בפ' ויהי בימי אמרפל וכו' וע"ש. ודע כי אלו הט' מלכים שהם י"א בחינות כנ"ל כולם נקראים בחינ' א' והוא בתוך י' קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה והוא סוד ונוגה לו סביב והוא קליפת נוגה הנזכר בכ"מ שהוא טוב ורע ולכן נקראים הקליפות עשתי עשרה יריעות כי עשרה הם הקליפות והחיות המחיה אותם הכל נקרא בחינ' א' ואינם בתוכם רק בסוד מקיף וחופף עליהם ולכן הם בגריעו כנז' בפ' תרומה ובחי' זו היא בעשיה ושם מעורבים יחד טוב ורע ואלה הם י"א סימני הקטורת אשר כל הי"א אינם רק בחי' א' כנזכר שהוא הנוגה לו סביב וכנגדה ג"כ ביצירה וכן בבריאה וכן באצי' ויש חילוק ביניהם בענין העירוב איך מתערבים יחד טוב ורע כמ"ש בשער הקליפות ובש"ד ח"ב פ"ו וקליפה זו דנוגה נקראת ורוח אלהים מרחפת שאותיותיו מת רפ"ח הם רפ"ח ניצוצין דמלכים כנ"ל בחלק זה והקליפה זו היא נעשית מהרפ"ח ניצוצין שנשארו בתוך הכלים ולא נתבררו והיא מרחפת על הקליפות הנקרא תוהו ובוהו וחושך הנ"ל ואינה נכנסת בתוכם והיא קליפת האגוז הדקה ואלו הי"א סממנים נחלקים לעשר ספירות אור פנימי והא' הוא א"מ וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כ"א לאחד עם שהוא בחינות י"ס ג"כ ועיין היטב אמיתת זה בש"ד ח"ב פ"ו גם לפעמים אין אנו קוראים אותם רק ז"מ כי גם שהם י"א בחינות כצ"ל הנה אף האחוריים העליונים כבר נתבאר כי ירדו עד זו"נ והם יעקב ולא וכו' ששכנסו שם ע"ש זו"נ נקראים ולכן הם ז' והם י"א וזהו סוד ב' אותיות אחרונות שבש' ו"ה כי אות ו' הוא ז"א שיצא בן ו"ק ואות ה' היא הנקיבה שלא יצא ממנו רק חלק א' לבד כנ"ל ריש חלק זה הרי הם ז' בחי' הנק' ו"ה ואמנ' בגי' הם י"א כנגד הי"א בחי' אשר בהם גם עם היות' ז"מ נחלקים לי' דוגמת

ההיכלות שהם ז' ונחלקים לי' כי היכל ק"ק כולל ג' והיכל לבנת הספיר כולל בי יסוד ומל' ואמנם כל אלו המלכים הנשארים הם מסוד הרפ"ח ניצוצין הנק' הבל דגרמי שירדו בבריא' עם הכלים והם היו הש"ך ניצוצין דאיזדרקו כנ"ל ח"ב פ"ט עיין לקמן והנה שרשם רפ"ח ניצוצין וגם הם נקראים ש"ך ניצוצין כנז' שם וכל אלו הם גבורות נוקבין יען הם מבחי' שם ב"ן שהם הנקודים כנ"ל ואח"כ נתקנו ע"י ה' גבורות דכורין דשם מ"ה והם מנצפ"ך ובג"י פ"ר וגם אח"כ מהם אחר התיקון יוצאים מותרות ויען כי אלו המנצפ"ך הם שרשים של הרפ"ח ניצוצים ומהם יצאו כי הגבורות הנוק' תחלה יצאו מן הזכר וניתנם בנוק' ובהיותם בזכר נקרא אלהים שהוא ה' אותיות מנצפ"ך ובהיותם בנוק' הם ה' פעמים דין שהם גי' ש"ך ובהמתקם ע"י שרשם שהם הי כנגד ה' אותיות הנז' נעשים שכ"ה כמנין הי פעמים אדני ולכן השיך הם אדני נוקבין והפ"ד הם אלדים דכורין וכולם גבורות ונת' זה בדרוש נער ונערה ע"ש.

ודע כי כל אלו הבחי' של אלו המלכים הנתונים תוך הקליפות בד' עולמות אבי"ע עיקר אחיזת' ומקומ' הם ברגלים של כל עולם ועולם שהוא בנה"י שבכל עולם ועולם ובשער הקליפות יתי הכל באורך בע"ה: הכלל העולה עם היותם י"א בחי' כולם נכללים בבי בחי' זכר ונוק' זו"נ ונוק' הוא בחי' הניצוצות דשם ב"ן אך הז"א הוא בחי' הניצוצות דע"ב ס"ג מ"ה אשר מכללות כל הד' שמות אלו יצאו הרפ"ח ניצוצי כנ"ל ועיקרם של המלכים דז"א הם ג"ר בלע יובב חשם שהי הדע' וכללות החו"ג אשר עמו כנז' בש"ג ח"ב פ' ט"ו ויש בהם כמנין ניצוצות מלוי נ' שמות הנז' ע"ב סיג מ"ה כי אם חסיר השרשי' שהם יותר רחמים כנוד' ישארו הג' מילואי' שהם הדינים כי מלוי גי' אלהים דין ומלוי ע"ב הוא מ"ו ומלוי ס"ג הוא ל"ז ושל מ"ה הוא י"ט ושלושת' בדעת שהוא המלך הא' הנק' בלע כמנין ק"ב כי הוא כולל ולכן הוא לוקח תחלה השפע של קב חרובים ואח"כ מחלק לכולם כי הדעת הוא העליון שבכולם ולכן כל הק"ב נרמז בשמו סך הכל ק"ב אשר כל עצם הקליפות נעשו מאלו הק"ב והק"ב ניצוצין של האור המחי' את הקליפות הוא הנקי ק"ב חרובין והם בסוד בונה עולמות ומחריבן כי מתו ואשתארו חרובין אמנם מן הג' מילואיהם אשר נתקנו כבר והם למעלה בקדושה מתוקנת כבר משם נמשך חיות זה הק"ב חרובין וכמ"ש בע"ה בש"ג ח"ב פ"ו בענין הקיטע יוצא בקב שלו הוא ז"א אשר ברגליו נאחזים הקב והוא יוצא בקב העליון הנז' להחיות ברה"ר אשר שם עומדין הק"ב חרובין כנ"ל כי המלכים הנשארים בלתי תיקון הקליפות נק' רה"ר יען לא נתקשרו ע"י התיקון אשר אז נעשה רה"י וז"ס איסור הוצאה מרה"י הוא ז"א דקדושה שנעשה אחר התיקון יחוד ומקושר כל הו"ק ולא נפרדים ואז גבהו יו"ד שהן י' אותיות מלוי שם מ"ה שהוא בז"א כנודע ורחבו ד' שהם אותיות הפשוט ויוצא להאיר אל המלכים שנשארו בסוד רה"ר להחיותם ולתת להם מחיה וחיות בסוד הבל דגרמי דוגמת הרוח הבא אחר הפטירה ושורה על הנפש שבקבר לתת בו קצת חיות ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והבן זה וענין זה אסור ביום שבת כי אין בירור בשבת ור"מ מתיר הקיטע יוצא בק"ב שלו כו' כנז' בע"ח ע"ס ובפע"ה: פרק תשיעי אחר שביארנו לעיל כי כל הברורים הן מן המלכים הנז' אשר הם עולים בבחי' מ"נ להתברר נבאר עתה מציאת המ"נ הצריכים בהכרח אל הזיווג תמיד מה עניינו וכבר ביארנו לעיל ח"א פ"ו כי בפעם הא' עלו המ"נ מאליהם והנה ז"ס מה שתמיד

הזכירו בזוהר לשון זה באמרו כדסליק ברעותא למברי עלמא ופירש הענין כי הלא בכל זיווג צריך שבתחלה תתעורר הנקיבה ע"י קישוטיה הם המ"נ אשר בה ואז הזכר מתאווה לה להיותה מקושט בקישוטי נאים ומזדווג עמה ואטיל בה מ"ד כי הזכורא כל תאותו להתדבק במה שלמעלה ממנו לקבל משם השפע ואינו מתעורר זולתו בראותו הנוקבא מקושטת המ"נ כנז' ואז מתרצה לתת מהשפע שקיבל לזולתו ואין המ"נ עולים זולתי ע"י נשמות הצדיקים המעלים אותו ע"י מעשיהם הטובים כמ"ש בע"ה.

ואמנם בפעם א' של כל הזיווג וזיווג מכל בחי' הזיווגים שיש בכל האצילות מן העתיק ועד או"א עדיין לא הי' מעורר לעלות מ"נ הם הבירורים של המלכים לתקנם ואמנם הזכר לבדו היה מתעורר מאליו אל הזיווג גם שלא יהיה מי שיעלה מ"נ וז"ש כד סליק ברעותיה כו' כי לא יש עדיין היכר נוק' בפרעות זולתי מאימא והלאה כמ"ש בשערים הבאים וא"כ אינו זיווג גמור של הזכר והנוק' יסוד ביסוד רק רעותא בסוד מוחין במקום שאין נקיבה מצוי בפרטות גם כוון אל הנז' כי מאליו סליק המ"נ להתתקן בלי שום מעלה אותן וז"ש כד סליק ברעותא ולא ע"י התחתונים אך הפעם שנית שבכל פרצוף ופרצוף כבר היה מי שמעלה המ"נ כי א"א אחר התיקון שנתקן ע"י מ"ה שבירר עתיק לתקן את א"א בפעם ראשונה מאליו הנה כשחוזר שנית עתיק לחזור בבחי' הזיווג עם נוק' הרי נמצא א"א מתוקן והוא המעלה מ"נ בעתיק וכעד"ז בשאר המדריגות כי לעולם אין מי שמעלה מ"נ אחר הפעם ראשונה זולת הבנים אשר כבר יצאו לעולם ונתקנו כנ"ל ח"ב פ"ו וכל התחתון מחבירו נקרא בן אליו והוא המעלה אליו מ"נ והבן זה היטב.

נמצא כי זו"נ בנים של או"א ובפעם הא' נזדווגו אויא מאליהם כמ"ש ואדם אין לעבוד את האדמה ובפעם השנית שכבר נתקן זו"נ הם המעלים מ"נ לאו"א לעולם וא"א לשום זיווג בלעד' שיעלו מ"נ ונשמות הצדיקים הנמשכות מאצילות הם בני זו"נ המעלים להם מ"נ וכעד"ז הנשמות הצדיקים הנמשכות מבריאה הם המעלים מ"נ בבריאה ורוחין של הצדיקים ביצירה ונפשות בעשיה סוף דבר שאינו זיווג בעולם זולתי ע"י העלאת מ"נ ע"י בנייהם אחר שהם מתוקנים פעם א' בבריאת העולם וכ"א וא' כפי מדרגתו כנ"ל וכל תפלות התחתונים מעלים מ"נ וכפי כוונתם ומעשיהם בעת ההוא כך גודל תיקונם להעלות ניצוצות רבות דמ"נ אם בכמות אם באיכות ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש וזה גודל מעלות התפלות והמצות ואין כל האנשים שוים כי כ"א מעלה כפי בחינתו הראוי לו ולכן כל ישראל צריכין זה לזה ולא יוכל אחד מישראל לעשות מה שיעשה חבירו והבן זה היטב מאוד וכל זה יהיה עד שיבא משיח בע"ה כי אז נוק' דז"א תתעורר מעצמה לעלות מ"נ בלי סיוע נשמות הצדיקים רק ע"י שימשוך לה הארתו החוט' העליון דא"א כמבואר ח"ב פי"ח ע"ש.

האמנם צריך שתדע כי הניצוצות המתבררי ועוליי בבחי' מ"נ ע"י הבני' המעלי' אותן כי הם עצמן לא יוכל לעלות מהפעם ב' ואילך כנ"ל ואמנם אותם המ"נ אינם נשלמים אז תיכף ובאים לידי התיקון. אמנם בתחלה בפעם א' עלו המ"נ שלא ע"י זו"נ באו"א ואז מאותם המ"נ נעשים בחי' זו"נ ואחר שנתקן זו"נ אז בפעם הב' הם העלו מ"נ אחרים וניצוצות אחרים עד אימא עילאה ואז נתחברו יחד אותם הניצוצו' והיו שם בבטן אי' עילאה ולא יכלו להתקן ולהצטייר מהם צורת הולד כי אז יצאו מתוך הקליפות אמנם

חזרו הם עם זו"נ וכולם ביחד חזרו לעלות שנית מ"נ אחרים ואז כיון שכבר נשתהו שם אותו זמן יכולים להתתקן ואז מצטיירים הם ויוצאים מתוקנים ואותו המ"נ אחרים חוזרים ומעלים עם חיבור זו"נ מ"נ אחרים ואז מצטיירים הם ונתקנים וכן על דרך זה תמיד באופן שאין לך שום מ"נ שיתוקן בפ"א אמנם בפ"א עולים בבחינות מ"נ ואחר כך בזו"נ ב' הם נתקנים ויוצאים מהם בריות ונשמות מתוקנות ומתלבשים בגוף בעה"ז וזכור כלל זה.

גם יצא לנו כלל אחר כי כל המ"נ אינם מועילים ומתעכבים משם רק ב' פעמים אחד בפעם הראשונה שעלו שנית שנצטיירו אך אח"כ יוצאים משם אמנם המ"נ הראשונים שהיו בעולם כ"א וא' במקומו בסוד בנים בכורים כמו המשל זו"נ אל או"א שהם בכורים שלהם אינם חסרים לעולם משם וא"א לשום מ"נ להעלות משם ואילך עד תשלום בירור כל רפ"ח ניצוצין של המלכים עד ימות המשיח זולתי על ידם ולכן הוא מוכרח להיות בכל זיווג מ"נ חדשים כי כשעולים תיכף מתתקני' בפעם ב' כנז' ואז עולות אחרות להתתקן גם הם וכעד"ז עד שיושלמו להתברר כל המלכים ואז יבא המשיח בע"ה.

ונבאר ענין המ"נ שבנוק' דז"א וממנה נלמד לזולתו כבר ביארנו כי כל אלו המלכים נק' בשם ב"ן ולכן דע והבן כי סתם מ"נ בכ"מ הם רמוזים בשם ב"ן האמנם יש בהכרח בחי' המ"נ בעצמו וגם בחי' הכלי עצמו אשר נתונים בתוכו המ"נ אשר לו רמזו רז"ל שאין האשה כורת' ברית אלא למי שעשאה כלי ולכן אין אשה מתעברת מביאה ראשונה כי מביאה ראשונה עשה לה בחי' הכלי ומשם ואילך יש מקום אל המ"נ להצטייר בתוכו ואז מתעברת וכל אלו הבחי' כולם הם בשם ב"ן אלא שיש בו ב' בחי' כי אחורי שם זה שהוא בגי' ע"ב קדם כזה י' יה"ו יהו"ה ע"ב כפשוטו יו"ד יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה הרי קדם במילואו ושניהם בגי' רי"ו גבורה זהו בחי' הכלי האמנם השם כסדרו במילואו כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה בגי' ב"ן זהו מ"נ עצמו ויש עניינם רבים בבחי' רבות ויתבארו בע"ה במקומן ונבאר כל זה מה עניינו כי הלא רז"ל אמרו בסבא דמשפטים בעלה דאיתתא שבק בה רוחא דשדי בגוה וסוד הענין כי הלא נודע כי שם ב"ן הוא במ"ל וגם הוא נק' נפש כי ע"ב ס"ג מ"ה בין הם חיל נשמהרוח נפש ושם בין זה הוא הנקרא נפש דוד נפש המ"ל וקודם שתכנס בחי' זה הנפש בה היא חסירה ואינה ראויה להוליד כי לכן אין הטריפה יולדת עד היות בה נפש בשלימות ואמנם נפש ההוא הוא בחי' הגבורות כי בדעת הזכר יש בו חו"ג כי הבכור נוטל פי שנים ואח"כ נותן לנוק' חלקה שהם עיטרא דגבורה כנז' בש"ו כי אע"ג שבהיותה עדיין אחור באחור עם ז"א אין גופה נשלמת אלא ע"י הגבורות הניתנין לה מאחוריו כנז' בש"ו עכ"ז אינה נוטלת את הגבורות עצמן רק הארה שלהם עוברת דרך מסך אחורי ז"א אך הגבורות עצמן אינה נוטלתן רק ע"י זיווג כי הרי הה' חסדים מתפשטים בגופי' ויורדת הה"ג ביסוד שלו ונותנו בסוד זיווג לנוק' כנז' בש"ו.

והנה בפעם הא' אשר נזדווגו ז"א עם נוק' שהוא בעת אצילותם דאיתנסרו וחזרו אנפין באנפין אז היתה לנוק' עדיין ביאה ראשונה ואותם הגבורות אשר נתן בה בעלה לא נתעברה מהם כי אז נעשה בה בחי' היסוד והרחם והכלי שבה נלע"ד נתן בסוד אין אשה מתקנאת אלא בדרך חברתה] אשר יהיה אח"כ בתוכו המ"נ ואז נותן בה שם בין שהם

הגבורות הנז' ונעשו כלי בה ואינה מסתלק משם לעולם עד יום מות האשה ואז כתיב ויהי בצאת נפשה כי מתה וז"ס ההוא רוחא דיהיב בה בעלה בזיווגא קדמאה שנעשה כלי לקבל בו המ"ד והמ"נ ואז מביאה שניה ואילך מתעברת בכח אותו הכלי שמקבל בתוכו ונמצא כי עצמות הגוף המ"ל נעשית הארה מהגבורה הנק' ב"ן שנמשכו דרך אחורי ז"א אך נפשה ממש שהם הגבורות בעצמם אינם ניתנים אלא בעת הזיווג הראשון ולהיות כי בעלה נקיט להו בקדמייתא בדעת שבו לכן אי אפשר לבא אליה אלא ע"י בעלה בעת הזיווג ואז אלו הגבורות עומדת שם תמיד כמו שאור להחמיץ העיסה [נלע"ד שז"ס שארז"ל שאור שבעיסה מעכב] וכל המ"נ א"א להעלות אלא ע"י כי בכל פעם ופעם שבאים מ"נ וגבורות אחרות מהם מצטיירים צורת הולד והם הם הולד בעצמו ואמנם אין לך ולד נוצר מחדש ממ"נ אחרים אם לא שיקחו קצת חלק מההוא רוחא קדמאה הוא הכלי הנז' וכאשר נשלם ההוא רוחא כי כבר כל הבאים החדשים לקחו חלקם ולא נשאר ממנה מאומה אז נפסק אורח כנשים ואינה מתעברת ויולדת יותר אמנם נשאר בה קצת חיות לצורך גופא של היסוד עצמה של האשה ובהפסק גם זה מתה האשה וגם אם האשה היתה יולדת זה החיות מועט של הנפש עצמה היתה מתה וז"ס בנימין דכתיב בי' ויהי בצאת נפשה כי מתה והבן זה.

ודע כי כמו שיש רוחא קדמאה בבחי' מ"נ כן יש רוחא קדמאה דשרי בה בעלה בסוד זיווג הנשיקין הראשונים בפי הנקיבה ביסוד שבפיה שהוא הלשון שבה ונשאר שם לצורך שאר זיווגי הנשיקין משם והלאה ע"ד הנ"ל ברוח קדמאה דמ"נ וצריך. שתדע מה זה ענין, החלק שנוטלין כל שאר המ"נ הבאים אח"כ מההוא רוחא קדמאה ולכן צריך שנבאר תחלה כי הלא דוגמת שהנקיבה מעלה מ"נ גם הזכר יהיב אח"כ מ"ד והענין כי כמו שהמ"נ הם משם ב"ן שהם הגבורות כן המ"ד הוא משם מ"ה החדש מלמעלה כנ"ל וא"א להיות שום זיווג ושימשך הזכר מים זכרים אם לא שיקבלם וימשיכם מלמעלה כי אותם החו"ג שלקחו זו"נ בעת אצילותם בפ"א היתה לצורך גופם בלבד ונתפשטו החסרים בגופא דז"א והגבורות בגופא דנוק' כנ"ל אך לא להוציא תולדות ומשם ואילך צריכין לחזור ולקבל מוחין חדשים בכל זיווג וזיווג מלמעלה להמציא נבראים חדשים ונמצא כי בהזדווג הז"א עם נוק' צריך שיעלה הם בסוד מ"נ תחלה עד או"א ואז או"א מעלי' מ"נ לא"א וכעדיז עד רום כל המעלות ואז גורם שישפיעו שם מ"ד שהוא שם מ"ה החרש כי גם הוא כולל חו"ג שהוא הדר ואשתו מהיטבאל ויורדים זה לזה עד או"א ואז או"א מזדווגים ומקבלים אותו השפע ונותנים אותו בסוד מוחין חדשים לבניהם זו"נ ואז מזדווגי' גם הם כי אי אפשר להמשיך טפת זרע אלא מן המוח וכיון שיש להם מוחין מזדווגים ואז הז"א שלקח פי שנים מן המוחין שהם חו"ג שבדעת אשר שם המשכת טפת הזיווג בסוד וידע אדם את אשתו ונותן הגבורות בסוד זיווג לאשתו ונותן אח"כ גם החסרים ואז הנוק' גם היא מעלה את הגבורות שבה בסוד מ"נ ואינה יכולה להעלות אם לא בכח ההוא רוחא קדמאה.

וביאור הענין כי הלא כל המוחין שבכל הנקיבות כולם שבכל האצי' ומכ"ש למטה בבי"ע כולם הם מבירורי המלכים דשם ב"ן נעשו וז"ס בפ' פקודי דבירר פסולת מגו מחשבה כי המוחין הם נק' מחשבה ואין שום בירור אלא במוחות הנקיבות והתחלת בירורים היה בחכמה סתימאה קדמאה דעתיקא כי כאשר נתקנה ע"י תיקון שהוא בחי' הפרצוף כנ"ל

בפ"ז אז עלו כל המלכים לקבל האור ממנה להיותו נמשך דרך המעטה ואז התחילה לבררם ועלו בסוד מ"נ לצורך או"א ועיין בש"ג ח"ב פ"ו וכן המחשבה דאימא בררה לצורך זו"נ ונמצא כי המוח והמחשבה של הנוק' תמיד היא המבררת בירורי המלכים אחרי היות בנוק' מוחין החדשים כנז' ואז אותן בירורין שנתבררו ע"י המוחין דנוק' יורדים ביסודה בסוד מ"נ ופי' הענין כי כמו שהזיווג זו"נ צריך שיקדים להם זיווג או"א כנ"ל גם הם בעצמן אין זיווג תחתון נעשו עד שיזדווגו חו"ב שלה עצמה ומבררין הברורין ואז יורדים עד היסוד שבה בסוד מ"נ ואז גם הז"א שיש בו אז מוחין חרשים כנז' מוריד כח החדשים משם מ"ה החדש מזיווג חו"ב שבמוחו ויורדים עד היסוד בו בסוד מ"ד וניתנים ביסוד הנוק' ומתערבים שם זכרים ונוקבין ומהם מצטייר צורת הולד וזהו סוד הזיווג בכ"מ לחבר החסדים עם הגבורות לתקנם כי הם מהברורים ועיין ש"ד ח"א פ"ו.

ובזה נבין עתה מהו החלק שלוקחי' כל המ"נ מהרוחא קדמאה אשר שם כי אין לך נשמה שיוצאה בלי לבושכמ"ש בסבא שהחסד נק' אל והוא בו"ה שהוא בו"ק וגם זה סוד אור שהיה מאיר מסוף עולם ועד סופו וגנזה לצדיקים וכו' כי נגנזה ונתלבשה בעת צאתה ביסוד הזכר הנק' צדיק וכן ג"כ הגבורות מן החדשות טרם עלותם בסוד מ"נ לקבל מ"ד הם מתלבשות בהוא רוחא קדמאה שבה שהם הגבורות שמעת האצי' כנזכר ועי"ז יש בהם כח לעלות וז"ס וגנזו לצדיקים צדיק וצדק יסוד דידיה ודידה והבן זה.

ועם היות כי אותם החו"ג הראשונים הם גדולות מאוד ומעולו' מאלו החדשות כי היותר מעולה נתברר תחלה הנה הוא בסוד כנשר יעיר קנו וגו' כמ"ש בפ' יומם יצוה ד' חסרו וגו' כי כל החסדים באים מלובשים בחסד הא' לשומר' מהקליפות ומי גדולה השומר כמ"ש ה' שומריך וז"ס ג"כ אמרתי עולם חסד יבנה שהוא החסד הראשון יומא דכולא ואז יצא הולד גוף אחד כלול מחו"ג תוך מלבוש א' כלול מב' לבושי זו"נ כנז' וז"ס כבד את אביך ואת אמך כיון שיש לו חלק נמשך מהם שע"י הוא נתקן גם ז"ס את אביך לרבות אחיך הגדול כמ"ש לעיל כי ז"א הוא בן הבכור וכמו שהאב נותן חלק בבן כן הבן הבכור נועל תמצית כוחא קדמאה כמו שבהוא רוחא כלולים כוחות כל הבני' שבאו אח"כ כנ"ל כן בחלק הבן הבכור כלולות שאר האחים וכל הגדול מאחיו כולל אותו ולכן חייב בכבוד אחיו הגדול ממנו וגם בסי' א' כי גם הבכור שבק רוחא מיני' באימא ושאר הבנים אשר אחריו ג"כ לוקחים חלק לכן השוה כבוד אחיו הגדול לכבוד אב (ס"א ואם לכן לעיל אמרנו כי א"א לשום מ"נ לעלות אם לא ע"י זיווג זו"נ שהם הבנים הראשונים) ותשלום ענין זה למה נקרא ההוא רוחא קדמאה ב"ן ית' בש"ד, ח"ב פ"ו בענין או"א וכאן שייך כל אותו הדרוש של אותם פרקים פ"ו ופ"ז ושם נתברר אמיתת הענין על מתכונתו ובפרט סוף פרק שביעי ובענין זיווג ז"א עם נוק' ע"ש גם נת' היטב ענין החסדים והגבורו' שהם המ"ד והנוק' בש"ג ח"ב פ"ב וע"ש היטב שער ה' ע"ש.

תם ונשלם לאל בורא עולם. השער הג' בעולם ברודים והוא נק' עולם האצילות הנעשה מבחי' הנקודי' ומשם החדש היוצא ממצח א"ק כנ"ל בש"ב ח"ב ונבאר בשער הזה ענין ספי' הא' דאצי' אשר הוא כתר דאצי' נחלק לב' חלקים והם פרצוף עתיק ופ' אריך אנפין ונחלק לב' חלקים חלק הא' בפ' עתיק יומין והחלק השני בפרצוף אריך אנפין: החלק

הא' בפרצוף עתיק יומין ויתחלק לה' פרקים: פרק ראשון אחר שנתבאר בשער שעבר בח"ג איך יצאו י' הנקודי' מאור העין והם מבחי' שם ב"ן ונתבטל אח"כ יצא אור החדש שם מ"ה ובחיבור שניהם נעשה כל עולם האצי' כל בחי' הזכורים שבאצי' ונעשו משם מ"ה החדש וכל הנוק' נעשה משם ב"ן שהם הנקודים הנז' ונתחיל לבאר כל בחי' ובחי' מאצי' בפני עצמו איך היתה תיקונה ולקמן בפ"ד ית' איך נעשו כלים משם מ"ה ומשם ב"ן או משם בין לחודי' לדוכרא ולנוק' כי שניהם פרצוף א' כנז' בח"ב גם עיין בש"ב ח"ג פ"ה מה הם כי יש ספק בדבר וע"ש מה הם הדברים והבחי' המתבררים והצריכין אל העיבור והתיקון ובש"ד ח"ב פ"ז נת' אמיתות ביאור בירר סדר תיקון דמ"ה וב"ן בדוכרא ונוק' איך היה ושם עיקר הדרוש הזה ושם בח"ב ח"ג פ"ג ביאורם דרך קצרה חילוק י"ס דמ"ה בדכורין דאצילות וחילוק י"ס דבין בנוקבא דאצי'.

ונתחיל לבאר פרצוף עתיק יומין שבאצי' צד דכורא וצד נוק' שבו וכל זה מתחיל מחצי הת"ת דאיך הנק' עיבור עד סיום כנז' ש"ב ח"א פ"ג וש"א ח"א פ"ה והוא מלביש אותו ע"ד שמלביש ז"א לאריך מחצי ת"ת ולמטה וכמ"ש בש"ה פ"ו ועיין בש"ה ח"א פ"ה סידור תיקוני פרצופים איך היו נתקנים זה עם זה בהתקשרות אחת ובהתחיל להתקן הא' היה נמשך התיקון בשאר הפרצופים מזה לזה וע"ש היטב וכן בש"ה.

ותחלה נבאר מאמר אחד באדר' ד' רפ"ח וזה לשונו עתיקא דכל עתיקין וסתימא דכל סתימין וכו' כד אתתקן אפיק ט' נהורין דלהעין מיניה וכו' וצריך שתדע כי עיקר זה השם של עתיקא קדישא אינו אלא הא"ס המתלבש תוך הכתר דאצי' ואמנם הא"ס הזה איננו א"ס בעצמו רק שהוא נק' א"ס בערך עולם האצי' אשר מטיבורה ולמטה הוא מתלבש תוך י"ס האצי' ותחילת התלבשותו הוא תוך פרצוף דעתיק הכולל י"ס שבו ומשם התלבשותו הוא ע"ד שנבאר בש"ח איך מלביש נוק' דז"א את זעיר מטיבורה ולתתא וכן דוגמת ז"א המלביש או"א מטיבורייהו לתתא כמ"ש במקומו ואין להאריך כי משם תבינהו ע"ש והנה בחי' א"ק זה מטיבורה ולתתא המתלבש בתוך עתיק הוא נק' א"ס בערכם והוא הנק' ע"ק כי הוא הא"ק והעתיק שבכל שאר פרצופי האצי' ואמנם אינו מתלבש רק בכתר דאצי' וכמ"ש דא"ס טמיר וגניז בכתר כמ"ש בתיקונים ד' ה' א' ובהיות הא"ס גנוז בו האי כתר איתקרי ע"ק בפרטות ואמנם גם הכתר הזה נק' לפעמים ע"ק על שמו של הא"ס המתלבש בו הנק' כך כנז' ואמנם ג' רישין הם דאיתגלפין דא לגו מן דא ובגו כולם מתלבש הא"ס וכמ"ש בש"ד ח"א בענין זיווג א"א להוציא או"א וכנז' שם ד' רפ"ד א' תלת רישין איתגלפין וכו' עם היות שב' מאמרים הנז' נבארם בח"ב פ"א ופ"ח נזכר עתה הצורך אצלינו והוא דע כי הט"ס הנ"ל כמ"ש כד איתתקן אפיק ע' נהורין דלהטין מיני' מתקונו' שהם הם הייס דאצי' השרשיו' פי' כי הכתר שבאצי' הנה הוא בחי' א"א כמבואר אצלינו פעמים רבות ועיין ח"ב פ"א והנה הא"א לא נמצא בו בחי' נוק' גלוי כמ"ש פ"ב ונמצא כי האריך לא נתגלה בו כי הם ט"ס לבד וכולם בחי' כתר דאצי' הנחלק לט' חלקים כנז' וז"ש כד איתתקן ר"ל כאשר עשה בחינת הלבושים והפרצופי' אשר הם בחי' התיקונים כנ"ל בח"ג הנה איתתקן תחלה ע"יעתיק יומין המלבישו וזה תיקונו ואז אחר שנתקן על ידי התלבשותו בע"י אז אפיק הני ט' נהורין מיניה מתיקונו כי באמצעות העתיק הנק' תיקונו אפיק ט' נהורין הנז' שהם ספי' כתר דאצי' הנק' א"א המתחלק לט' נהורין לבד כנז'.

(והנה אלו הט' נהורין שהם ט"ס דא"א הם הט' היכלין הנז' בפ' פקודי דף רס"ט א' דלאו אינון רוחין ולא אינון היכלין וכל שאר פרצוף האצי' כולם הם מלבישים אותו ונק' תיקונין ולבושין דיליה וז"ש ד' רפ"ד לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי וכך הוא ע"ק וכו' שהוא זה הא"א שהוא אוחו כל האצי' וע"י אשר מתלבש בתוכם נעשים כולם בוצינא חדא וכן שם ד' רפ"ח ב' האי עתיקא סבא דסבין וכו' וכל שאר בוצינין מיניה מתלהטין וכו' וכן עם הנז' בהאזינו ד' רצ"ב ב' כד יתסתכלון מילין כולא הוא עתיקא כו' יובן עם הנ"ל וכן ד' רצ"ה א' האי אב ואם כולהו בהו סתימין במזלא קדישא וכו' יובן עם הנז' לעיל כי או"א מתלבשין ונסתמין בזו"נ ומזלא קדישא הוא א"א נסתם ומתלבש בתוכם וכן ד' רפ"ט ב' וכולהו הוא ע"ק ולא מתפרש מיניה כלום וכו' יובן עם הנז' לעיל ודי בזה עתה.

והנה בזה המל' ניגלית לבדה לא נמצא בא"א רק בחינת עטרת היסוד שבו כי כל זה דכורא וכמ"ש בש"ד ח"א בענין זיווג א"א להוציא או"א אך נוק' ממש לא נמצאת ועיין ח"ב פ"ו פי"ב וכן בע"י לא נמצאת בחי' נוקב' בפ"ע רק עטרת היסוד דעתיק היא נוק' כמו בא"א אמנם אח"כ ניגלית המל' וסוד האי רישא עילאה וכולהו דלא אתיידע שהוא נקרא ע"י שהוא למעלה מכל אלו הט"ס דא"א וזהו אשת חיל עטרת בעלה אשר תהיה לעתיד גדולה מן השמש היתה לראש פנה וכאשר ניגלית המל' למטה ניגלית מסוד האי רישא דלא אתיידע והענין זה יתבאר לך בז"ח איך כל בחי' מ"ל העולם העליון נעשית היא עצמה בחי' עתיק שבעולם שלמטה ממנה והבן זה ונמצא כי הט"ס הם דא"א ורישא עילאה דלא אתיידע מכולהו הוא בחי' עתיק והנה ברישא דא"א שלא נמצא בו רק ב"ס כתר וחכמה שבו הראשונות ולכן אלו הב"ס שלו עולות בשם רישין ונמצא א"כ כי א"א יש בו ב' רישין שהם כ"ח ואלו השנים הם דא לגו מן דא כי הכתר מתעלם תוך החכמה: צמח בכל הספרים כתיב מוחא גו כתר' וכן בכאן נאמר] ויש עוד ראש והוא רישא דעתיק אשר הוא למעלה מב' רישין יען כי האריך אינו מלביש לעתיק רק לז"ת שבו אך רישא דעתיק לחוד מגולה ממנו ולמטה מתחילין ב' רישין דא"א שהוא מלבישין את ז"ת דעתיק ונמצא כי רישא דעתיק למעלה מכתר דא"א שהוא חז רישא מב' דא"א וכנגד ב' רישין אלו אמר דא לעילא מן דא ולא אמר דא לגו מן דא כדקאמר בתוך ב' רישין דאריך והנה הא"ס הוא הע"ק האמיתי מתלבש גו הנך ג' רישין ובהיותו גניז ומתלבש בתוכם נקרא ע"ק ואז גם אלו רישין נקראין ג"כ בשם זה ע"ש הא"ס הגנוז בתוכם אך יש הפרש ביניהם כמ"ש בח"ב פ"ז כי יש מהם הנקרא ע"ק ויש שנקרא עתיקא סתימאה ויש שנק' עתיקא דכל עתיקין וכיוצא בזה שאמר שם בהאזינו בהאי ע"ק אשתכח ג"ר פי' כי הא"ס נק' ע"ק אישתכח ונמצא שם בסוד העלמות תוך הני ג"ר הרי עיקר שם זה הוא בא"ס המתעלם בתוכם ועל שמם נק' הם ג"כ דאי לאו הכי הול"ל עתיקא הוי ג"ר אך אמר אישתכ' כי אין מציאותו נתפס ונמצא זולתי אחרי התלבשו תוך ג"ר אלו ואז מושג קצת ועם היות שאמרנו כי הא"ס מתלבש תוך ג"ר ודאי כי הא"ס אין מתלבש באמיתיות רק ברישא עילאה לכולהו שהוא העתיק ורישא תניינא מקבלת אור הא"ס דרך רישא עילאה ורישא הג' מקבלת דרך המסך הבי רישין אך להיות כולה בחי' רישין לזה אמר שהא"ס מתלבש בכול' כי אלו הג' מקבלי' אור הא"ס יותר בזכות משאר האצילות.

והנה העתיק הוא נקרא רישא עילאה דלא ידע ולא אתיידע מה דהוי ברישא דא והיא העליונה שבכל ג' רישין הנ"ל ואמר ולא ידע ר"ל כי האי רישא הוא העתיק עצמו אינו יכול לידע ולהשיג הא"ס אשר בתוך רישא דא ובערכינו אנחנו אמר ולא אתיידע מה דהוי ברישא דא וקשה פשיטא דאם הוא עצמו לא ידע מכ"ש דגם לנו לא אתיידע אך הכוונה כי הרישא עצמו כבר אנו יודעין מציאותה מה הוא שהוא בחינ' העתיק אמנם מה דהוי גו האי רישא זהו מה דלא אתיידע וכמ"ש בע"ה בפ"ז גם צריך שתדע כי הא דקאמר דלא אתיידע מה דהוי ברישא דא הוא ברישא דנוק' דעתיק ולא ברישא דדכורה דעתיק כי רישא דדכורה כבר ידענו שנעשית מספיל' כתר דמ"ה כולו אך רישא דנוקבא הנעשית משם ב"ן כנ"ל פ"ג מח"ג לא ידענו מה בחי' לוקח משם וכמ"ש בע"ה פ"ג ונבאר תחלה בפ' הבא ענין הך נוק' דעתיק מה עניינו: פרק ב הנה נת' בחלק שעבר כי כל פרצופי הנקבו' שבכל האציל' נעשו מברורי שם ב"ן שהם הנקודות ואמנם כיון שהנקבות נעשו כולם מבחי' זו אין ספק שכולם דינין תקיפין כי הנקבה כל בחי' הם גבורות ולכן גילוי בחינות הנוקבא בפרצופי האציל' אין שוה כי להיותה דינים א"א להתגלות אלא מעט מעט כדמיון בחי' הכלים שהם הדינים ג"כ שבכל עולם ועולם היה מתחדש גילוי נוסף על חבירו כנזכר בש"ב ח"ג פ"ז וכן הענין בנוקבא כי אין גלויים רק מעט מעט ולכן תמצא באדר' האזינו ד' רצ"א שאמר באתר דשירותא הוא חכמה אבא כי משם ואילך התחילו בחי' הנקבות להתגלות היטב (צמח מה שנמצא שבעה"ז ניגלים יותר כנז' בספר הגילגולים כי בזה העולם הנשים מרובות על האנשים ואולי גם מטעם זה רבו הקליפות בעשיה) אמנם ודאי שבחינותם בהעלם נמצאת תמיד אלא מאתר דשירותא ואילך אשתכח בגלוי שהוא מאימא ואילך ועתהאל יקשה בעיניך מאמרי הזוהר אשר מהם מורים כי הכתר הוא אחדות (צמח עיין בסבא במשפטים ד' ב' שירותא דכל עלמא דדכורה קודש איהו) גמורה ואין לו שני שהיא בחינות הנוקבא ויש מקום מורה להיפוך ולכן אנו צריכין להודיע גילוי הטעם בכל פרצופים האצילות על הסדר ומה הפרש יש בהם כי במקומות העליונים אין הנוקבא ניגלת מאוד אשר זה מורה על אחדות גמורה שהכל חסד ודיני הנוקבא אינם גוברים וניכרים ונתחיל מתתא לעילא כי בזו"נ שם מהנוקבא גילוי גמור והוא שיש פ' גמור לכ"א מהם נבדל מחבירו ואין מהם דביקות רק בהיותם אב"א שמשמש כותל א' לשניהם כמ"ש בש"ח ואח"כ ננסרים ונפרדים לגמרי זה מזה בפרצופים גמורים פב"פ ואז א"א אלא שיהיה נפרדים דאל"כ הנה אין זיווגם תדיר כזיווג או"א וחוזרין לפעמים אב"א ואח"כ היתה צריכה נסירה אחרת בהיותה פב"פ לשתוכל לחזור אחר וזה לא נזכר רק בחינות נסירתם בהיותם אב"א לבד ולכן היה הפרצופים בהיותם פנים בפנים נפרדים זה מזה לסיבת היות זיווגם בלתי תמידי ולא יצטרכו לנסירה אחרת והרי זה גילוי גמור אל הנוק' כי היא שלימה כמו הזכר ב' מאורות שווים והדינים ניכרים לגמרי כמו החסדים.

ואמנם גילוי זה גרם להם יען היות שם הדינים מתרבים כי הם ז' נקודות תחתונות אשר לסיבה זו מיתו ונשכרו לגמרי מרוב הדינים אשר בהן כנ"ל בח"ב פ"ד ולכן אף בעת תיקונם נתגלו הדינים בנוק' בפ"ע אמנם או"א אשר לא נשכרו כליהם רק אחוריהם לבד ואף גם אלו אינה מיתה גמורה רק ביטול לבד לכן אין הדינים מתגלים בו כמו בנוק' דז"א ואמנם תמיד הם עומדים או"א פב"פ כותל א' משמש לשניהם לבד והסיבה הוא

כיון שזיווגייהו תדיר ולא פסק לכן הם עומדים בכותל א' דבוקים פב"פ [צמח עיין שאומר כי מקום הבטן דאו"א בולט ונוגעים זה בזה והם פב"פ ואולי שעור א' משמש לשניהם במקום הנגיעה ע"ש] עם נוק' ולא כמו ז"א שבהיותו פב"פ עם נוק' הם נפרדים זמ"ז כנז' וזהו הסיבה שאמרו בהאזינו דאו"א שריין כחדא תדיר ולא פסיק זיווגייהו לעלמין כנז' ש"ב ח"ב פ"ז אמנם א"א אשר בחי' נוק' נעשתה מה' תחתונות שבכתר דב"ן והנה בהם אפילו ביטול לא היתה רק פגם בעלמא וזה למיעוט הדינים אשר שם לכן גם עתה אחר התיקון לא ניגלת הנוק' בפרצוף דאריך בפ"ע כמו אימא אמנם שניהם פרצוף א' כי כל מה שיש באריך מבחי' שם מ"ה החדש ממנו נעשה צד ימין שבא"א וזה הנק' דכורא וצד שמאל דא"א נעשה מבחי' שם בין וזהו הנק' נוקבא דא"א ונמצא כי בא"א אין בו רק פרצוף א' כולל זו"נ זכר בצד ימיני ונוק' בצד שמאלי כי חכמה וזרוע ושוק ימין וחצי ת"ת וחצי יסוד מצד ימין נק' דכורא וכנגדם הבינה שבו וזרוע ושוק שמאלי וחצי ת"ת וחצי יסוד מצד שמאל הוא הנק' נוק' דיליה ולהיות כי כולו פרצוף א' לכן אמר בזוהר על א"א נאמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי שהיא הנוק' בגילוי כמש"ה האשה אשר נתתה עמדי אכן זו אינה עמדי רק אני אני הוא כי אני שהוא הנוק' אני הכל בפרצוף א' והבן זה.

ולכן כאשר הלביש' או"א לא"א אבא שהוא דכורא הלביש צד הדכורא דאריך שהוא צד הימין שם מ"ה ואימא שהוא נוק' הלבשה השם בין צד שמאל דא"א נוק' שבו ואמנם בעתיק יומין אשר בחי' נוק' נעשית מה' ראשונות דכתר דבין שלא היה שם אפילו פגם כלל ועיקר ולכן גם אחר התיקון לא ניכר בו בחי' הנוק' שהם הדינים כי הוא משם בין אפילו דמיון א"א שהיו זכר ונקיבה בבחי' ימין ושמאל ונז' באדר' נשא דף קפ"ט א' לית שמאלית בהאי עתיקא סתימאה כולא ימינא והבן זה.

ולכן הנוק' והדכורא דעתיק שהוא מ"ה ובין שבו יכלו להתערב יח כי הדינים אינ' גוברי' שם ומתבטלין בחסדים אמנם בחי' הנוק' שהוא שם ב"ן דעתיק היתה בבחי' אחר כי כל צד הפנים שבו נעשה משם מ"ה והיא בדכורא וכל צד האחוריים שבו הוא שם ב"ן והוא הנק' נוק' שבו ונמצא כי בין בימינא ובין בשמאלא הכל הוא משם מ"ה דכורא ובג"כ לית שמאלי בהאי עתיקא ובזה תבין יתרון מעלת עתיק יומין על כולם כי אף בנוקבא שבו מעולם לא היה אפילו פגם כל שהוא משא"כ בנוק' דא"א שהוא מ"ה אחרונות דכתר דב"ן שהיה שם קצת פגם בהם.

ושמעתי ממורי זלה"ה פעם אחר' כי המל' עתיק לא נרמזה בפרטות אמנם היא בהוד שבה כי לעולם היא בהוד וכמ"ש בזוהר איהו בנצח ואיהי בהוד וסימנך ולא ניתנה עליו הוד מל' בס' דניאל והטעם כי הנוק' משמאלה אתקשרה בה שהיא נעשית מהוד דז"א כנז' בש"ה ח"א וכן אימ' עילאה כולה נעשית מגבורה דא"א אשר בתוכו הוד דעתיק ושם מל' דעתיק ומכחה נעשית אימ' עילאה בגבורה דא"א כנז' ש"ד ח"א פ"ג וכן הוא בכל הנקיבו' ועיין ח"ב פ"ט היטיב ועיין היטיב בש"ר ח"ב פ"ד אמיתת הענין וגם יש יתרון נוסף בעתיק מכל השאר כי העתיק אין בו בחי' פו"א רק הכל הוא בחי' פנים ואין בו אחוריים כלל וסיבת הדבר נמשך עם הקודם כי הלא אין לך אורות בעולם שאין בהם פנים ואחור והנה בשם מ"ה יש בו פנים ואחור וכן בשם ב"ן ג"כ וכאשר נתחברו מ"ה

וב"ן בעתיק היה כך כי הפנים דמ"ה נשארו בצד פנים דעתיק והפני' דב"ן נעשה מהם צר אחר דעתיק אמנם ב' האחוריים דמ"ה ודב"ן נשארו באמצע דבוקי' בין ב' בחי' הפנים דב"ן ודמ"ה וא"כ נמצא כי העתיק בין הפנים ובין האחר כולו בחי' פנים אלא שזה מבחי' מ"ה וזה מבחי' ב"ן משא"כ בשאר הפרצופי' ואף גם בא"א כי הרי בא"א שם מ"ה הפנים שלו בפני' דא"א והאחר דמ"ה באחר דא"א וכל זה בצד ימין וכנגדו שם בין בשמאל פנים ואחר.

גם שמעתי טעם אחר בענין הנקיבות הנז' כי הנה בתחלה לא היה רקפרצוף א' לבדו שהוא העתיק ולכן גם הוא האציל פרצוף יחידי כמו זו הוא הא"א ואמנם אחר היות ב' פרצופים אז ניכרו אחריהם או"א אבא מצד עתיק ואימא מצד אריך וכן אח"כ ז"א מאבא ונוק' מאימא וטעם הא' עיקר והרי נת' בחלק זה כל החילוקים שיש בכל הנקיבות שבאצילות אך כל בחינתם אינם רק בשם ב"ן שהוא בירורי הנקיבות ובפרק הבא נבאר בפרטות נוק' דעתיק ונשלם לבאר מ"ש באדר' ולא אתיידע מה דהוי ברישא דא: פרק שלישי נבאר עתה בפרטות נוק' דעתיק כי כבר נתבאר שדכורא ונוק' הכל היא פרצוף א' אמנם צד הפנים שבו הנעשה משם מ"ה דכורא דעתיק וצד האחר שבו הנעש' משם בין נק' נוק' דעתיק אמנם כבר ידענו הדכורא דעתיק שנעשה מן כל הכתר שבי"ס דמ"ה החדש בשלימות אך הנוק' דעתיק בה הם הספיקו' דלא אתיידע מה דהוי בהאי רישא וכמה בחי' לוקח משם ב"ן דנקודים נמצא כי כל הספיקו' הם ברישא דנוק' דעתיק וכל מה שנת' בפרקי' הבאי' בחלק זה אינו אלא בנוקבא ושמור כלל זה.

אך דע כי עם היות שנודע לנו בשם מ"ה עכ"ז לא נודע לנו בשם מ"ה רק שלקח דכורא דעתיק שהוא צד הפני' שלו בכתר דמ"ה כולו אך יש בו ספק כמ"ש אם ירד ממנו אור פנימי' לבדו או גם האור המקיף אך בשם ב"ן הוא הספק האמיתי כי גם כמה שיעור לוקח ממנו נסתפק לנו לכן אמר ולא אתיידע מה דהוי בהאי רישא דרך כלל בין בבחי' מ"ה ובין בבחי' ב"ן אך שעיקר מה דלא אתיידע אינו אלא בשם בין וקודם שנבאר הספיקות צריך שתדע מה הם הבחי' דשם ב"ן שעלו לנוק' דעתיק אשר בה יפלו הספיקות דע כי הי' נקודות דשם בין ודאי שכ"א כלולה מי"ס דוגמת שם מ"ה שכ"א מי"ס שלו כלולה מי' והנה הכתר דמ"ה יש בו י"ס והם מתפשטים בדכורא דעתיק בי"ס שבו וכנגדו יש י"ס אחרות בכתר של שם ב"ן ואמנם איננו לוקח כולו אלא חצי העליון הה' ראשונות לבדו.

ונלע"ד חיים שאינו מחציתו בצימצום רק הוא ע"ד שאר כל הפרצוף דאו"א וזו"נ שכ"א מהם נחלק לב' חלקים חלק העליון עד החזה ת"ת שבו הוא פרצוף אחד ומהחזה ולמטה פרצו' ב'. וכן הענין בכתר דב"ן שנחלק לב' מכתר שבו עד החזה ממנו נעשה נוקבא דעתיק ומהחזה ולמטה נעשה נוקבא דא"א ונמצא כי נוקבא דעתיק ודאריך אנפין הם בערך הבינה והתבונה ובערך לאה ורחל וכן ערך דכורא דעתיק ודא"א בערך אבא וי"ס ובערך יעקב וישראל כנ"ל.

ונחזור לענין ראשון כי נוק' דעתיק לקחה ה' ראשונות דכתר דבין ולהשלים חסרון ה' תחתונות לקחה ג"כ ג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן וז' כתרם שבז' תחתונות דב"ן והלואי שבכל אלו ישלים החסרון ה' תחתונות דכתר דב"ן ומכל אלו הבחי' נעשה נוק'

דעתיק ונמצא כי הדכורא דעתיק לקח כתר כולו דמ"ה ונתחלקו בי"ס דכורא דעתיק על הסדר ואז זה הדכורא היה מברר חלק א' מבין ומחברו עם הכתר דמ"ה וחוזר ומברר משם ב"ן ומחברו בחכמה דכתר דמ"ה וכן עשה עד תשלום הכל שבירר חלק מב"ן וחברו עם המל' דכתר דמ"ה ואז נשלם הכל אך לא היה החלקים שווים כי לא היה כתר דב"ן עם כתר דמ"ה וחכמה דב"ן עם חכמה דמ"ה וכו' ובאופן חיבור זה הוא מה דלא אתיידע איך נתחברו חלקי כתר דמ"ה עם חלקי דבין ומה חלקים דבין עולים ברישא ומה חלקים עולים בגופא והענין בכללות דע כי הנה זו הנוקב' דעתיק צריכה לקחת משם ב"ן הן אורות הן בחי' כלים וכבר נודע וביארנוהו בש"א ח"א פ"נ כי אין לך אור שאין בו פנימי ומקיף ואין לך כלי שאין בו פנימי וחיצון ולכן צריך שתדע כי בענין האורות הבי בחי' פנימי ומקיף מאיזה בחי' של שם ב"ן נעשה כ"א מהן וכן בענין הכלים בשתי בחינותיהם פנימי וחיצון וכל זה ברישא וגם כל אלו הספיקות בגופא כנז' ומרוב ההעלם עי"ז נעלם בחי' נוק' ולא ידענו בחינותיהם באמיתת כנז' בפ"ג כי כפי מעלות וגודל המקום כך הוא נעלם הנוק' אשר שם וענין הספיקות בכללות הוא זה כי בין בשם מ"ה ובין בשם בין אנו מסופקים אם באו בא"פ וא"מ שלהם בהך נוק' דעתיק או לא והספק דמ"ה תלוי בספק דב"ן כי הלא הב"ן הוא אשר הוצרך להתקן יען נשברו כולם תחלה ומיתו כנודע אך שם מ"ה לא באו לצורכו רק לצורך תיקון שם בין וא"כ כפי מה שהיה בב"ן כן יהיה במ"ה והענין כי נודע שאה"מ גדול מאוד מאה"פ כנ"ל ש"ב ח"ב פ"ח ולכן אפשר שנאמר כי אור המקיף להיות גדול לא הוצרך לבא לחזור ולהתקן עי"מ"ה אמנם נשאר למעלה בשרשו שהוא שורש הי' נקודים שנשארו תמיד במל' העקודים כנ"ל סוף ש"א ע"ד שנת' בש"א ח"ג פ"ט שנשאר כתר העקודים בפה א"ק ונמצא כי לא חזר וירד להתתקן רק אור פנימי דב"ן והוא לבדו מתחבר עם שם מ"ה להתתקן או אפשר כי גם אה"מ דבין גם הוא הוצרך להתקן וירד גם הוא והאור הפנימי שלו ושניהם נתחברו יחד עם המל' ונתקנו וכפי מה שבא מן הבין כן נשאר ג"כ הספק בשם מ"ה אחר שלא בא לצורכו כנז' אלא לצורך בין ונמצא עתה ג' בחי' הא' הוא אלו בא אור הפנימי והמקיף בשם ב"ן וא"כ ודאי שגם במ"ה באו המקיף והפנימי ונמצא ב' פנימים וב' מקיפים והב' הוא אלו לא בא רק האור הפנימי דב"ן כנ"ל ונעשה בסוף מקיף אמנם משם מ"ה באו אור פנימי וא"מ נמצאו ב' מקיפים וא' פנימי והג' הוא כמו שלא בא רק א"פ דב"ן ג"כ לא בא רק אור פנימי דמ"ה ואז נעשה הפנימי דב"ן בחי' מקיף אל הפנימי דמיה וטעם הדבר כי לעולם כל א"מ הוא נקיבה בסוד נקיבה תסובב גבר ולכן הפנימי דב"ן הוא הנעשה מקיף לפנימי דמ"ה וגם כי שם בין זה הלא הוא בתחלה שם ס"ג כנ"ל ש"ב וס"ג גדול ממ"ה לעולם וא"כ נמצאו עתה ב' אורות א' מקיף וא' פנימי אכן שורש ג' בחי' הנ"ל איננו רק ב' בחי' לבד או אם המקיף דבין נכנס או לא ובאלו הג' בחי' יתקשרו ספיקות אחרות גם בבחי' הכלים כמ"ש בפ"ד והנה נבאר עתה כל הספיקות בפרטות הן באורות הן בכלים הן ברישא והן בגופא: פרק ד ובו ית' פרטי הספיקות הנה כפי הבחי' הא' שהיא לא בא רק פנימי דבין ולכן נעשה בחי' מקיף אל הפנימי דמ"ה כי גם הוא לא בא רק מן הפנימי ונמצא עתה א' מקיף דב"ן וא' א"פ דמ"ה וא"כ הוא נמצ' כי הראש דעתיק יש בו וראי ג' ראשונות דכתר דמ"ה כנ"ל שבכתר דמ"ה שהוא כולל כל פרצוף דעתיק יש בו י"ס ונמצא כי הג"ר שהם כח"ב דכתר דמ"ה הם אור פנימי דעתיק ברישא לחוד והה'

ראשונות דכתר דב"ן הם מקיף אליו א"כ ודאי שלא הוצרכו לעלות בכאן בפנימות דרישא דעתיק אותם ב' כתרים דחו"ב דב"ן שהזכרנו בפ' שעבר כי הרי לא יהיה הפנימי גדול מן המקיף שאין בו רק ה' הראשונות דכתר דב"ן אשר גם הם אינם רק אור מועט מבחי' אור פנימי כנ"ל וא"כ הספיקו ג"ר דכתר דמ"ה להיותם א"פ ברישא דעתיק וה' ראשונות דכתר דב"ן א"מ אל רישא הנז' וגם בענין הכלים ספק זה כי מאחר שהאורות מועטים א"כ לא הוצרכו גם הכלים של שני כתרים דחו"ב דב"ן לעלות רק בחי' האחוריי' שלהם לבד והענין ממ"ש בפ"א ח"ג ש"א שאין בחי' הכלי נעשית רק ע"י הכאת א"מ באור הפנימי והנה כאן עם שיש א"מ ופנימי אינם מבחי' א' כי זה מ"ה וזה ב"ן ועוד כי גם המקיף אינו רק פנימי כנ"ל ולכן לא יש כלי לחו"ב דעתיק דכתר דשם מ"ה ולכן הוצרכו האחוריים של הכלים דכתרים דחו"ב דבין להיותם כלים אל חו"ב וכתר דמיה אך הפנים של הכלים נשארו למטה כמ"ש עם האורות שלהם שלא עלו פה אמנם הכתר דעתיק נעשה מכתר דמ"ה ומ"ה הראשונות דכתר דבין ונעשו בהתחברות' יחד כתר דעתיק בלבד ובזה אין שום ספק כי א"א שהוא כתר דב"ן נעשה בחי' חו"ב דעתיק ומשם מאיר לג"ר דרישא דעתיק וכן בחי' הכלי דכתר מ"ה דעתיקא נעשה מכלי ה' ראשונות דב"ן דעתיק כי ממנו א"א לעשות כלי כנ"ל לסיבת חסרון אה"מ אך הספק הוא בחו"ב דעתיק שהם בודאי נעשה מחו"ב דכתר דמ"ה ובהם יש ספק אם גם ב' הכתרים דחו"ב דב"ן עלו עמהם בחי' הכלי שלהם בחי' אחוריים אך הפנים של הכלים של הכתרים הם וגם האורות אינם עולים ברישא אמנם נשאר גופא דעתיק באופן זה כי הלא ז' תחתונות דכתר דמיה ודאי שהם בז"ת דעתיק ובזה אין ספ' לעולם והנה כפי הנז' יהיה כל הג"ר דחכמה דבין והד' ראשונות דבינה דב"ן כולם למטה בגופא דעתי' האורות עם הכלים דבחי' פנים אך האורות הם כולם בין בבחי' פנים בין בבחי' אחר וזה סדרן כי ג' האורות דחכמה דבין הושמו בחסד דעתיק משם מאירים אל ג' אמצעית שהם חג"ת דעתיק וד"ר דבינה דבין הושמו בנצח דעתיק ומשם מאירים בג' תחתונות שהם נה"י דעתיק כי כן הכתר דב"ן שברישא אינו עומד רק בכתר דעתיק ומשם מאירים בג' תחתונות שהם אל ג' ראשונות דעתיק ולא היה פחות מג' דרגין בין אור לאור כי תלת' כלבוד דמי גם להיותם שם הם ממשיכים האור ממטה למעלה אל אחוריים של הכלים שלהם שעלו בחו"ב דעתיק כנ"ל יען שיש להם א"פ א' לבד ואינו מספיק להם ואמנם הז' כתרים שלקח עתיק מז"ת דב"ן כנ"ל בפ"ג הם מתחלקות ממש בז"ת דעתיק כמו שמתחלקים שם ז"ת דכתר דמ"ה כנ"ל.

גם יש טעם אחר למה אלו הז' כתרים דז"ת לא יתחלקו ע"ד שיתחלקו ז' בחי' חו"ב דשם ב"ן וגם הן יתחלקו כך כי ג' אמצעית יהיה בחסד דעתיק וד' אחרות בנצח דעתיק והענין כי הרי חו"ב דב"ן בהיותם שם הם ממשיכין את אורות שלהם ממטה ולמעלה כנז' ואם כה יעשו ג"כ אלו הז' כתרים יחסר האור בתחתונות דעתיק ולכן הושמו כ"א במקומו כנז' ובהיותם כך הם מאירים דרך קוים כנודע שהוא חסד מאיר בנצח קו ימין וגבורה בהוד קו שמאל כו' וסימן ספק זה הוא א"א ג' כי יש א' מקיף א' פנימי ג' כלים שהם כלי כתר דבין וב' אחוריים של הכלים דב' כתרים דחו"ב דב"ן ספק ב' הוא אולי יצא משם מ"ה א"מ וא"פ אך מב"ן לא יצא רק הפנימי לבד ונמצא עתה כי יש א' פנימי וב' מקיפין כי פנימי דב"ן נעשו למקיף דמ"ה כנ"ל בסוף פ"ג וסימן ספק זה הוא בב"ד כמ"ש והענין

כי כיון שיש אור גדול ממקיפין כי הם ב' מקיפין צריך שגם בפנים יהיה אורות רבים בהם והיא שיהיה כח"ב דכתר דמ"ה ועוד יעלו בי הכתרים דחו"ב דב"ן ויתחברו יחד למעלה עם חו"ב דעתיק אמנם אין אורות ב' הכתרים הנז' עולים בבחי' פנים רק האורות של ב' הכתרים דחו"ב דב"ן בבחי' אב"א עם אחוריים של הכלים שלהם ג"כ לבדו אמנם כיון שאינם עולים רק בחי' האורות של האחור אינם יכולים להתחבר יחד עם חו"ב דכתר דמ"ה ואמנם אורות חו"ב דכתר דמ"ה נעשה בחי' הפנים ואורות ב' הכתרים דחו"ב דב"ן נשארים בבחי' אחור דאורות דמ"ה כיון שכל עצמם אינם רק אחוריים כנז' אך אורות כתר דב"ן עם אורות כתר דמ"ה ודאי שמתערבים יחד לעולם כנ"ל וכיון שיש ג"כ מקיף ופנימי דמ"ה ודאי שנעשה ג"כ בחכמה כלי דמ"ה וא"כ סימן ספק זה הוא בג"ד ב' מקיפים וג' פנימים שהוא פנימי דכתר וב' פנימים דב' אחוריים דב' כתרים דח"ב וד' כלים שהם כלי דמ"ה וכלי דבין וב' אחוריים דב' כלים דב' כתרים דחו"ב דבין ואעפ"י שאלו האורות הם בחי' כתרים אחר שאינם רק כתרים דחו"ב דב"ן הלואי ויוכל להעשות מהם חו"ב דעתיק אשר כל פרצופו אינו רק בחי' כתר דאצי' כנודע וגם כי כל עצמו אינו רק כתר דמ"ה בלבד כנ"ל ולסיבה זו ג"כ אינו נכנס לעולם בסברא להסתפק אם יעלו גם שאר האורות דחו"ב דב"ן ברישא דע"י ואין לנו ספק אלא בשני הכתרים שלהם אם עלו ברישא דעתיק להיותם בחי' כתרים או אם נשארו בגופא דעתיק כיון שאינם אלא מבחי' חו"ב לבד ואמנם הכתרים דז"ת דב"ן פשיטא שאינם נכנסים בשום צד ספק אם עולים ברישא דעתיק כי ודאי אינם עולים אעפ"י שהם בחי' כתרים כיון שהם בחינת גופא מעיקרא אך הכתרים דחו"ב דב"ן שהם בחינת רישא אפשר שעלו ברישא או אפשר שלא עלו כיון שכל פרצוף דעתיק אינו רק כתר דמ"ה כנ"ל ואחר שביארנו בחינתם ברישא דעתיק עד"ז נמצא עתה בחי' בגופא דילי' באופן זה כי כיון שיש ברישא דעתיק כח"ב דמ"ה וכתר דב"ן וגם הכתרים דחו"ב דב"ן בבחי' האורות והכלים דאחוריים לבד א"כ אין לומר שהאורות הפנים דב' כתרים דחו"ב דב"ן ישארו לתתא בגופא דעתיק דאי אפשר שהפנים דב' כתרים דחו"ב דבין יהיו בגופא והאחוריים ברישא אמנם ודאי כי כאשר עולים האחוריים למעלה ברישא אז אין בחי' הפנים באים כלל בעתיק אך נשארים באו"א דאצילות עם שאר חלקים דחו"ב דב"ן שלקחם או"א כנ"ל בש"ג ח"ג פ"ג.

וא"ת והרי או"א גרועים מגופא דעתיק ואיך אורות הפנים יקחו הם ואורות האחור יעלו ברישא דעתיק והענין כמ"ש בש"ג ח"ב פ"ד פי' הענין אור האחוריים מה עניינו ושם נאמר כי החו"ג הם מגדילים את האחוריים שהוא עצמות הגוף אך האור המחברת פנים בפנים הו' תוס' הארה אך אינו בגופא ממש ולכן בערך הא' יהיו האורות האחוריים יותר גדולים יען הם המגדילים הפרצוף אמנם אור הפנים הוא יותר גדול שכיון שע"י חוזרים פב"פ לכן נכריע ונאמר כי אמת הוא שבהיותם יחד ב' האורות הנז' ודאי שאור הפנים עדיין כיון שבא בתוס' על שכבר יש לו האור דאחור ובודאי שאז כיון שניתוסף עליו והחזירם פב"פ הוא גדול ממנו שהוא תוס' כח על כח הראשון ואז וראי שהוא גדול ממנו אמנם כאשר לא בא רק האור האחור ברישא דעתיק וישאר אור הפנים באו"א הנה אורו מועט אז כי אינו מגדיל הפרצוף ואדרבה בהיותם נפרדים יהיו האורות האחור יתירים וגדולים על האורות הפנים.

ונחזור לענין ראשון כי לא עלו ברישא דעתיק רק אחור דב' הכתרים דחו"ב דב"ן עם הכלים שלהם ג"כ מבחי' אחוריי' ועכ"ז ממקומם משם הם מאירים למטה בגופא דעתיק דרך קוים כנ"ל. והנה נלע"ד חיים כי אם הפנים שלהם נשארו לאו"א מכ"ש שאר חלקי חו"ב ונמצאו כי לא נשאר בגופא דעתיק רק הז' כתרים דז"ת דב"ן ומתחלקת כסדר בז"ת דעתיק וגם הם מאירי' זה בזה דרך קוים ונלע"ד שאפשר לומר ג"כ שכל הכתרים דחו"ב דב"ן כיון שהאורות שלהם של אחור עלו ברישא א"כ אור הפני' ודאי נשאר לאו"א אך שאר החלקים שלהם חו"ב דחכמה דב"ן וחו"ב דבינה דב"ן כיון שהם מחוברים אורותיהם הפנים והאחור אפשר שנשארו בגופא דעתיק ע"ד הנז' בספק הא' שחלקי החכמה נשארו בחסד דעתיק וחלקי הבינה נשארו בנצח דעתיק וצ"ע.

והנה לפי שהאורות הכתרים דחו"ב דב"ן מאירים מלמעלה עד למטה דרך הקוים כנז' לכן היה ג"כ כח בז"ת אלו שהם ז' כתרים דחו"ב דב"ן להאיר דרך קוים שהוא התיקון ולהיותם הם למעלה לא היה בהם כח לקבלו אלו הז' כתרים לשם ג"ר בחסד דעתיק וד"ת בנצח דעתיק ע"ד הנ"ל. והרי נת' בפרק זה ב' הספיקות שיש בבחי' הא' שהוא שלא בא רק האור הפנימי דבין ונבאר ג' ספיקות שיש בבחי' הב' והוא אם נאמר שבא גם האור המקיף דב"ן ונמצא שיש ב' אורות א' מקיף וא' פנימי ממ"ה וב' אורות פנימי וא' מקיף מב"ן ועתה אין אנו צריכין לב' כתרים דחו"ב דב"ן בבחינת האורות כי כבר יש בה בפנים אורות רבים שהם כתר דחו"ב דמיה וה' ראשונות דכתר דבין והספק הוא בכלים כי עתה אנו צריכין כלים גדולים להם ועם היות שכיון שיש מקיף ופנימי דמ"ה ודאי שנעשה כלי דמ"ה זולת הכלי הישן דב"ן אמנם אם כל אור ואור היה בכלי שלו לבדו ודאי שהיה סובלו אבל כאן שדכורא ונוק' דעתיק שניהם פרצוף אחד נמצא כי המ"ה והבין שניהם האורות הפנימי' הם יחד בב' הכלים דמ"ה וב"ן ואין בו בכלי דמיה לקבל אור פנימי דב"ן כי הוא גדול כי שרשו הוא ס"ג כנ"ל סוף פ"ג ולכן צריך שיעלו הכלים דב' הכתרים דחו"ב דבין למעלה בין בפנימיותם ובין בחיצונותם אך האורות דב' כתרים ישארו למטה בגופא דעתיק כי אינם צריכין ברישא וסימן ספק זה הוא בב"ו ב' פנימיות ב' מקיפים ו' כלים שהם ב' כלים דמ"ה וב"ן וב' פנים וב' אחוריים דב' הכתרים דחו"ב דב"ן ומעתה יהיה הג' ראשונות דחכמה דב"ן והד' דבינה דבין כולם בגופא דעתיק כי החכמה תהיה בחסד דעתיק והבינה בנצח דעתיק ע"ד הנ"ל ועתה אינם צריכים להאיר בכלים שלהם ממטה למעלה ע"ד הנ"ל כי כבר יש שם אורות פנימיות גדולות ואותה הארה שלהם מעולה עתה שמאספים את הז' כתרים דז"ת דב"ן עמהם ג"ר בחסד דעתיק עם החכמה דבין וד"א בנצח דעתיק עם הבינה דבין וג"ר שבחסד מאירים משם אל כל הג' אמצעים דעתיק והד' אחרונות שבנצח מאירים משם בד"ת דעתיק ע"ד שנעשית חו"ב דב"ן אשר שם עמהם כנ"ל.

ספק הבי כיון שיש למעלה ב' כלים א' דמ"ה וא' דבין ויש שם ב' אורות פנימי' אין צורך שיעלו כל בחי' הפנים והאחוריים של הכלים דב' כתרים דחו"ב דב"ן ואמנם לא עלו רק הפנימים דכלים הנזכ' דב' כתרים ובאחוריים נשארו למטה בגופא דעתיק כי אחוריים גרועים מהפנים כנ"ל וא"כ ודאי כי גם בחינות האורות דפנים של ב' הכתרים הנז' עלו ג"ר ברישא דעתיק כי בשלמא בספק ראשון שעלו אחוריים ופנים דכלים היה צריכין לעלות ג"כ כל האורות והפנים והאחוריים ויתרבו האורות למעלה ברישא כי כבר

ישלהם שני פנימים דמ"ה ודב"ן ולא יכלו הכלים לסובלו ולכן לא עלו שום דבר אך עתה שלא עלו רק הפנים של הכלים א"כ אין צורך לעלות עמהם רק אורות הפנים לבד ויש כח ברישא דעתיק לסבול כל אלו האורות ולכן אנו אומרים כי עתה יעלו אורות הפנים של ב' הכתרים ג"כ והנה אינו כמו הספק הב' דבחי' הא' כי אז כיון שאינן עולות רק אורות האחוריים ולכן אין יכולים להתערב עם אורות חו"ב דכתר דמ"ה כנ"ל אך עתה שגם אלו הם אורות דפנים דחו"ב דב"ן ודאי שיתערבו ויתחברו עם האורות דחו"ב דכתר דמ"ה.

ודע כי אם היה ג"כ ספק אצלינו אם הי' האורות פנים ואחור דב' כתרים חכמה ובינה דב"ן ברישא דעתיק ודאי שאז אמרנו כי בחינות הפנים יתערבו ויתחברו עם הפנים דחו"ב דמ"ה ובחי' האחור עם האחור וסימן הספק הזה הוא בד"ד ב' אורות מקיפים ד' פנימים א' בכתר דכתר דמ"ה ב' ה"ר דכתר דב"ן וב' אורות פנימים דב' כתרים דחכמה ובינה דב"ן וד' כלים א' דמ"ה וא' דב"ן וב' בחי' פנים של הכתר דב' כתרים הנז' והנה נמצא כי האורות האחור דב' כתרים דחו"ב עם שאר החלקים דחו"ב דב"ן שהם ג"ר דחכמה וד"ר דבינה ודב"ן עומדים בגופא דעתיק כיצד חלקי החכמה בחסד דעתיק וחלקי הבינה בנצח אך אורות הפנים של ב' הכתרים שעלו ברישא הם מתפשטים ממש מן הראש דרך קוים עד למטה כי כתר דחכמה דב"ן הא"פ שלו אשר עלה ברישא דעתיק עם חכמה דכתר דמ"ה ומתפשט דרך קו ימין דגופא דעתיק התפשטות ממש ולא הארה בלבד וכן כתר דבינה דב"ן מתפשט ממש כל קו שמאל דגופא דעתיק והכתרים דמ"ה וב"ן גם הם יתפשטו דרך קו האמצעי בגופא דעתיק התפשטות גמור ומעתה יפלו גם כן ספיקות בז"כ שבז"ת איך עומדים בגופא דעתיק אם נאמר שעומדים כסדר הז"כ הנזכר דב"ן בז"ת דעתיק כסדרן ממש או נאמר שעומדים ג"ר שבהם בחסר דעתיק וד"א שבהם בנצח דעתיק יען כי כן ג"כ עומדים אורות דאחור דב' הכתרים דחו"ב דבין כנזכר או אם נאמר כיון שאורות פנים של הכתרים עם ב' הכתרים דמ"ה וב"ן מתפשטים דרך קוים עד למטה כנזכר גם הם עומדים כ"א במקומו ומאירים זה לזה בדרך קוים או נאמר שהם מאירים זה לזה שלא בדרך קוים רק ראשון לשני והשני לשלישי.

ספק השלישי והוא שלא עלו למעלה ברישא דעתיק רק ב' האחוריים דכלים דב' הכתרים דחו"ב דב"ן ובזה הספיק להגדול הכלים העליונים דכתר דמ"ה וכתר דב"ן וגם האורות דאחור של ב' כתרים הנזכר עלו עמהם לסיבה שכתבנו בספק הב' כי יש יכולת בכלי הראש לסבול חצי האורות אלו שהם או בחי' האחור שהוא הספק הזה או בחי' הפנים כנז' בספק הב' אך פו"א א"א לסובלם וגם סימן זה הוא בד"ד ב' מקיפים ד' פנימים שהם א' דכתר שבכתר דמ"ה וב' דה' ראשונות דכתר דבין וב' אורות דאחוריים דב' הכתרים דחו"ב דב"ן וד' כלים שהם כלים דמ"ה וכלים דב"ן וב' אחוריים דב' כלים דב' הכתרים דחו"ב דבין והנה כיון שאורות האחור וגם הכלים האחור דב' הכתרים דחכמה ובינה דב"ן עלו ברישא ודאי כי אורות הפנים שלהם לא נשארו למטה מהם בגופא דעתיק אמנם נשארו לצורך או"א כנזכר לעיל בספק הב' של הבחי' הא' ונמצא עתה שלא נשאר בגופא דעתיק לנוקבא דילי' רק הז"כ דז"ת דב"ן והם נתחברו עם ז"ת דכתר דמ"ה הדכורא ויש בהם עתה ב' חסרונות א' כי אינם מקושרות יחד שיהיה הג' עליונים שבהם בחסד דעתיק והד"א בנצח דעתיק כי אין כאן שום אורות דחו"ב דב"ן שיקשרם כי

הפנים הלכו באו"א ואחוריים עלו ברישא דעתיק: חסרון הב' כי אין אלו הז"כ דז"ת דב"ן מאירים זה בזה דרך קוי' רק הם עומדים כסדרן בז"ת דגופא דעתיק והא' מאיר לשני ושני לשלישי וסיבת ענין זה הוא כי גם האורות האחור דב' הכתרים דחו"ב דב"ן שעלו ברישא הם מאירי משם הארה בלבד לגופא דעתיק וגם הארה זו אינה בבחינות קוים רק הכתר דחכמה דב"ן מאיר משם ממקומו בג' אמצעית דגופא דעתיק והכתר דבינה דב"ן מאיר משם ממקומו בד"ת דגופא דעתיק ולכן גם הז"כ דז"ת דב"ן המתפשטו כסדרן בז"ת דגופא דעתיק אינם מאירי' זו בזו בבחי' קוים והנה מפני כל אלו הספיקות נקרא רישא דלא אתיידע.

והנה ישעיה הנביא ע"ה גם הוא אמר שנסתפק בספיקות אלו כמש"ה והשביע בצחצחות נפשיך ואמרו בזו"ה ויחי ד' רצ"ב צח חד צחות תרין פ"י כי הצחצחות הם בזה העתיק ואלו הם ה"י צחות שע"ג הכתר שהוא א"א כנז' בדברי הגאונים המקובלים והענין כי בחי' העתיק נעשו מב' בחינות שהם מ"ה וב"ן דכורא ונוקבא שניה' גימטר' צח עם הכולל ואפשר שאין ברישא דעתיק הזה רק בחינות ב' כתרים כתר דמ"ה וה"ר דכתר דבין והרי צח.

או אם נאמר כי גם עלו אלו התרין כתרים דחכמה ובינה דב"ן ונתחברו עם חכמה ובינה דכתר דמ"ה גם כן ברישא דעתיק כנ"ל בספיקות והרי הם גם כן צח אחר ברישא והרי הספק אם צח א' לבד ברישא דעתיק או תרי צחות. ודע כי גם יש הרבה ספיקות אחרים ולא קבלתי רק אלו.

גם דע כי מכח אלו הספיקות הנזכר שיש בעתיק נמשך גם כן ספיקות באו"א דאצילות אם לקחו הכתרים דחו"ב דב"ן או אם עלו בעתיק או ברישא או בגופא כנ"ל בספיקות: צמח כבר נודע התלבשות האור והתעלמותו הוא סיבת השגתו כנודע באדרא דף קכ"ח וקאמר לית דידע ליה וכו' אבל בתיקונוי ידיע ולכן ג"ע דעתיק שלא נתלבשו אין בהם השגה כנז' בסדר הספיקות ולכן נק' רישא דל"א כנזכר פה בסדר הספיקות וא"א לא נק' כן מפני שאע"פ שנשאר גם הוא ראשו מגולה עכ"ז כיון שבינה שלו בגרון וגם כי יש שערות בראשו בסודלבוש לזה לא נק' רישא דל"א אבל נק' הוא בנעלם להיותו כתר דאצילות וגם כי אע"פ שג"ר שלו לא נתלבש ועכ"ז להיותו באצי' נוגעים ולא נק' דל"א כמו רישא דעתיק שג"ר שלו למעלה מאצילות כנודע.

עוד פ"י אחר במה שנק' עתיק רישא דל"א כי הנה גופא דילי' איתלביש גו א"א והוא מושג וידוע לנו על ידי או"א אך רישא דילי' דלא איתלביש גו א"א לא אתיידע כי אפילו א"א עצמו לא אתיידע ליה ע"ש היטב ותבין טעם למה נק' עתיק יומין כי גופא דיליה ז' חתאין הנק' ז' ימים ז' ימי בראשית אלו הם המושגים אלינו והמתלבש ואין אנו משיגים העתיק רק בחי' היומין דיליה שהם ז"ת הכלל העולה כי דכורא דעתיק הוא כללות הי"ס והוא נעשה מכתר לבדו דמ"ה החדש המתפשט של י"ס ונעשה גופא דדכורא דעתיק כולו רישא וגופא ואמנם נוק' דעתיק רק הכתר שלה נעשית מה"ר דכתר דב"ן וגופא דיליה נעשי' מז' כתרים שיש בז"ת דב"ן ואין ספק אלא בחו"ב שבה אם הספיק הארת הכתר רבין שבראשה להאיר ולעשות בה חו"ב או אם ג"כ עלו ב' כתרים דחו"ב דב"ן לעשות בה חו"ב אם היה בחי' אחור או בחי' פני' וספק זה גם באי"א וגם בכלים וכן

ספק אם חו"ב דחכמה דב"ן וחב"ד דבינה דב"ן נעשו גופא דנוק' דעתיק ג"כ עם כללות הז' כתרם הנז' או שנשארו לאו"א ואמנם גם הספק הכלים בכלי הכתר דכורא דעתיק ספק אם נעשה ממ"ה או מב"ן סוף דבר כי היותר נראה שלוקח עתיק לנוק' ה' ראשו' דכתר דב"ן לכתר שלה וב' כתרם דחו"ב דב"ן לחו"ב שלה וחו"ב דחכמה דב"ן וחב"ד דבינה דבין עם הז' כתרם דז"ת דב"ן לז"ת שלה והרי נשלמה נוק' דעתיק אך דכורא כל י"ס שבו נעשה מספי' כתר דמ"ה לבר שהיא ג"כ כלולי' מי"ס והרי כי כתר דעתיק בין דנוק' ובין דכורא נעשו מב' כתרם דמ"ה וב"ן שהם בחי' הטעמים כנ"ל ש"ב ח"ג פ"א: פרק אהר שנת' למעלה סדר עתיק יומין מאיזה בחי' נעשה בין בכלים בין באורות גם בש"ג ח"ב נתבאר אופן התחלת תיקון האורות של הז"מ איך עלו בסוד העיבור וכו' וכל זה קבלתי ממורי זלה"ה אח"כ והוא העיקר והאמתי על נכון והנה בתחלת לימודי עם מורי זלה"ה היה מעלים ומכסה ומלביש הדברים לסיבה שעדיין לא הייתי יודע התחלת הדברים על סדר שבארתי בשערים שעברו ולכן כשהתחיל לבאר לי אז ענין ע"י ביאר לי דרוש א' ונכתבהו פה ולא יכולתי לקושרו עם מה שכתבתי עד עתה ועכ"ז רצוני לכותבו ואולי המעיין יכול לקשרו עם הנ"ל כי נראים הדברים סותרים זה את הנ"ל וזה ענינו הנה נודע כי הי' נקודים היו בתחלה ג"ר לא נשברו ונשארו הכלים והאורות אך הז' נקודות התחתונים נשברו והכלים ירדו לבריאה והאורות נשארו במקומ' בעולם האצ"י בלתי לבוש כלל ודע כי ג' נקודות הראשונות בין בבחי' האורות ובין בבחי' הכלים מהם נעשים הע"י בלבד ואין שם כח אחר מעורב בהם אמנם בז"ת יש בהם כוחות רבים מעורבים בהם כי יש בחי' עליונה בכל נקוד' מהז' שהיא, בחי' עתיק ויש בחי' שניה ג"כ בכל נקודה מהז' שהוא של אריך ויש בחי' של או"א ויש בחי' תחתונה בהם שהם של זו"נ ונמצא כי מאלו הבחי' שיש בז"ת משם נעשו פרצופים דאריך ודאו"א ודז"א ודנוק' אחר התיקון בין מבחינות האורות ובין מבחי' הכלים אמנם הבחי' שיש בהם מעתיק יומין מאלו ונתערבו עם ג' נקודות ראשונות שכולם בחי' ע"י ומכל בחי' אלו נעשו פרצוף דעתיק ע"ד שנבאר.

וידוע כי כל התחתון מתפשט בו העליון להחיות' ואין התחתון מתפשט בעליון שממנו ולכן כח ע"י יש בזית ואין כח א"א ואו"א וזו"נ מעורב בג"ר אשר כול' בחי' עתיק. ונבאר סדר תיקון עתיק הנה עשיות הכלים שלו היה בזה האופן כי מבחי' הג' כלים של ג"ר נעשה הבחי' כלי דרישא דעתיק כו כלי הנקודה הראשוני נעשה בחי' כלי הכתר ומנקודה שניה נעשה כלי החכמה ומנקודה הג' נעשה כלי אל הבינה ומז' כוחות של עתיק בז"ת אלו עלו אח"כ מן הבריאה וניתוסף בהם הארה מהג' כלים עליונים שלא נשברו וע"כ נעשה הז' כלים אל הז"ת שהם גופא דעתיק וכבר נודע כי א"א מלביש לעתיק לז' תחתונות שלו בלבד והז"ת דעתיק נעשו מהכלים של הז' נקודות שמתו ונשברו לכן כנגדם יצאו שערות דאריך כי כל השערות הם מבחי' המלכים שמתו בסוד הן עשו אחי איש שעיר אך בג' כלים הראשונים שהם ברישא דעתיק ואין בהם שערות כי לא היה בהם מיתה שיצטרכו השערות להמעיט האור כדי שיוכלו לקבלו ולכן הוא פשוט אצלינו שכל הג' כלים עלו ברישא דעתיק כנזכר ומהז' בחי' שיש לי בזית עם תוס' אור ג"כ שניתוסף בהם מהג' כלים העליונים דרישא נעשה גופא דעתיק.

ואמנם בענין אורות דעתיק יש ספק אצלינו והוא כי בודאי אין בכל פרצוף דעתיק רק ג' אורות לבד של ג"ר דלא אתתברו ואלו ג' אורות לבד נתחלקו והיה לי' אורות ונתחלקו בי' כלים דעתיק בגופא וברישא והטעם כי עי"כ היה כח בז' כלים דגופא שנעשו מז' כלים שנשברו כנ"ל לקבל אורם כי תחלה היו כלים להרבה אורות אך עתה אין בכל הי' כלים דעתיק רק ג' אורות בלבד שנתחלקו לי' ועי"כ יכולים הז' כלים התחתונים דעתיק לקבל האורות כי הוא מעט וזה פשוט אך הספק שיש אצלינו בענין הג' אורות אלי הוא לידע סדר התפשטותם אם נאמר כי ג' אורות אלו נעשה מהם כח"ב ברישא דעתיק ושם נשאר שרשם אמנם אח"כ נתפשטה הארתם למטה בגופא דרך קוים כי הכתר נתפשט בקו אמצעי והחכמה בקו ימין והבינה בקו שמאל ואין הכוונה שניתוסף בהם אור מלמעלה לשיגדלו ויתפשטו דא"כ הדרא קושיא לדוכתא שלא יהיה כח בז"ת לסובלו ואמנם הכוונה שנשאר שרשם למעלה בראשהארתם עצמם יתפשטו למטה בדרך קוים כנז' או אפשר שנאמר כי מאור נקודה הא' נתהוו ג"ר דעתיק ברישא ואין שם רק אור נקודות הכתר שנתחלקה לג' אורות ברישא ומאור נקודות החכמה נתהוו שלשה אמצעים דעתיק ומאור הבינה נתהוו ג"ת באופן שיש אור א' ברישא וב' האורות בגופא וזהו פי' שנק' האי ריש דעתיק רישא דל"א והבן כי לא אמרו רישא דל"א מה דהוי האי רישא רק אמרו רישא דל"א מה דאית בהאי רישא כי הרישא עצמו שהם הכלים נתברר לנו מציאות' כנ"ל לסיבה הנ"ל אך מה דהוי בהאי שהוא האורות שבתוכה הוא שנסתפק לנו בחי' ויש כאן מקום שאלה והוא מה נעשה מבחי' האור שיש אל העתיק בז"ת כנ"ל ולמה לא נעשה מהם אורות לגופא דעתי' ע"ד שביארנו בענין הכלים וי"ל כי מאלו האורות נעשה בחי' המקיף אל האצילות כנז' ש"ב ח"ג פ"ד ופ"ה.

ודע כי לעולם בכל האצ' אה"מ גדול מאה"פ אך העתיק יומין לבדו הוא להיפך כי אור הפנימי גדול מאה"מ כי אה"פ שבו נעשה מהתפשטות הג' אורות ראשונות דברישא אך האור המקיף נעשה מאורות הז"ת שיש בז' נקודות דמיתו כנ"ל בפ"ב. ועתה נבאר סדר תיקונו איך היה כי הנה ז' אורות של המלכים דמיתו היה בלי לבוש במקומם באצ' בבוא עת תיקון דעתיק דעתיקא והיה מתארך למטה כי אין שורשו רק מג"ר דלא מיתו ובהתפשטם למטה לעשות גופא דיליה אז היה דוחה את הז' אורות אשר שם ונכנס במקומם ואין פירוש דחיה זו ממש כי אין האורות יורדים בבריאה אך כי דחיה זו היא לצדדים כי הי' מתפשט בחי' חסר דע"י ונכנס תוך פנימי' נקודה ראשונה של הז"ת ונשארה אותה נקודה כמין לבוש לחסד דעתיק וכן כיוצא בזה עד שנתפשט העתיק בכל עולם האצ' ונמצא הז"ת מלבישים אותו והוא בתוכם וכעד"ז היה בשאר תיקוני פרצופי' כי א"א לקט בחינותיו ג"כ שיש לו בז"ת כנ"ל ונעשה פרצופו מלבוש אל גופו דעתיק ואח"כ או"א לקטו בחינותיהם שיש להם בז"ת ונעשים מלבוש לא"א כי בעת התפשטות אריך להתקן היה נכנס תוך חלקים דאו"א ודוחה אותם לצדדים ע"ר הנז' בעתי' ונשאר זה חלק ובפ"ב נשלים לבאר ענין התפשטות אריך דוגמת העתיק הנ"ל בפ"ה זה ועיין שם.

ודע כי עתיק יומין כל שיעור קומתו הוא עולם האצ' זולת ב' פרקין תתאין מרגלים אלו נתפשטו בעולם הבריאה ונעשה בחי' דדים להניק למלכים שנפלו בבריאה לתת להם צורך חיות לבד ומשם יינקו א"א ואו"א וזו"נ אחר לידתם קודם גדילתם כמ"ש כ"א במקומו ועיין שם בש"ג ח"א פ"א ושם תמצאהו.

[צמח כל שיעור קומתו ר"ל הזית שלו לבד כנודע כי הכל שיעור קומתו המתפשטים בעולם האצילות מראשו עד רגליו דא"א שאורך קומתו אותו כל אורך עולם באצילות וזה ברור]: ממהדורא קמא מצאתי דרוש אחר בדיוקים אחרים ורצוני להעתיק אותו בכאן מפני שהוא שייך לדרוש הנ"ל וז"ל ועתה נבאר מציאות הא"א כי הנה הפנימיות שלו הוא מאותם ז' נקודות הראשונים כי כבר ביארנו שבכל נקודה יש בה כללות עתיק וא"א ואו"א וזו"נ בכללות אמנם הג' עליונות כולם הם בחי' עתיק לבדו כי הנה אור הקטן בהיותו נכלל בעליון אזי מתבטל ואינו עולה בשם משא"כ עליון בתחתון והנה הכוחות שיש מן הא"א בבחי' הז"ת מהם נתקבצו ונתבררו ונעשה א"א והנה הם איני אלא ז' כוחות דא"א בז' נקודות ומהם נעשו עשר דאריך באופן זה כי הלא כבר כתבנו כי יש חילוק בין הא"א לשאר הפרצופים והוא הב' מוחין שבהם חו"ב של כל פרצוף הנה שניהם הם בראש זה אצל זה מימינו ומשמאלו אבל חו"ב של א"א הם זה למטה מזה כי הבינה שבו לא היתה בה כח להיות למעלה אצל החכמה לקבל אור ע"י שבא אליה בלתי לבוש והחכמה לבדו נשארה בראש והבינה ירדה בגרון הא"א כי שם תוכל לקבל אור העתיק בהיותו רחוקה למטה.

וגם יש חילוק אחר והוא כי בשאר הפרצופים יש בהם בחי' ג' מוחין חב"ד אך בא"א אין בו רק חכמה לבד והבינה בגרון והדעת מתפשט מחסד ועד הוד שלו ואין לו מקום בפ"ע כמו בשאר הפרצופי' וא"כ נמצא כי הרישא דא"א אין בו כח"ב כעין סגול כשאר הפרצופים רק זה על גב זה בקו ארוך.

והנה האור של א"א שיש בו ז' נקודות הנה מן האור של חסד וגבורה שהם נקודה הד' וה' הנה בכל חלק מהם יש שלש שלישים הרי הם ששה שלישים ונחלקו לג' נמצא ב' שלישים של החסד נעשה הכתר דא"א ומן שלישי האחרון של החסד ושליש עליון של הגבורה נעשה חכמה דא"א ומן ב' שלישים התחתונים של הגבורה נעשה בינה דא"א אח"כ מאור הנצח שהוא נקודה הז' נחלק לג' שלישים ב"ש העליונים נעשה מהם חסד דא"א נשאר שלישי מנצח אח"כ מאור הת"ת שהוא נקודה הו' נחלק לג' חלקים ב"ש העליונים נעשה מהם ת"ת דא"א ושליש אחרון נצטרך לנצח דא"א עם שלישי אחרון של הנצח אח"כ מאור ההוד שהיא נקודה הח' נחלק לג' חלקים מב' שלישים העליונים נעשה מהם גבורה דא"א ושליש התחתון נשאר לההוד דא"א אח"כ מן האור היסוד שהיא נקודה הט' נחלק לג' חלקים ב' שלישים העליונים נעשה מהם היסוד דא"א וחלק ב' נצטרף בהוד דא"א עם שלישי האחרון שהיה בו וז"ס היסוד נמשך מן ההוד אח"כ אור המל' שהיא נקודה עשירית ממנה נעשית המל' דא"א וטעם הדבר לפי כי אח"כ מנקודות מל' נעשה פרצוף שלם ולכן צריך שיכלול בה מדה אחת שלימה: החלק הב' בפרצוף א"א נחלק לכ' פרקים: פרק א אחר שביארנו בחלק שעבר כי עתיק יומין הדכורא שבו נעשה כולו מכתר דמ"ה החדש שהם הטעמים דמ"ה והנוק' שבו נעשית מה' ראשונות דכתר דב"ן שהם הטעמים דב"ן וגם מג"ר דחכמה דבין ומד"ר דבינה ומז' כתר דז"ת דב"ן נבאר עתה ענין אריך אנפין כי הי"ס של הדכורא שבו נעשה כולו מחכמה דמ"ה החדש שהוא נקודות דמ"ה ונוק' שבו נעשית מה' תחתונות דכתר דב"ן בלבד שנתפשטו ועושה עשר ספירות גמורות שבנוק' ולעיל ח"א פ"ב ביארנו ענין נוק' דאריך כי אינה פרצוף בפ"ע רק כי צד ימין שבאריך נק' דכורא והוא נעשה מחכמ' דמ"ה וצד שמאל

דאריך נק' נוק' ונעשי' מה"ת דכת' דב"ן ועיין פ' ט"ז וי"ז היטב והנה בחי' הדכורא היא מבוארת.

ולכן נבאר עתה בחי' הנוק' כי היא אשר נעשית מהבירורין של המלכים דב"ן וצריך לבאר מציאות בירור זה ועמו ית' ג"כ כל כללות אריך כולו דכורא ונוק' ועיין ש"ב ח"ג פ"ב מה הם הדברים והבחי' המתבררים והצריכים אל העיבור והתיקון וכבר נתבאר לעיל שער ב' ח"ג פ"ז כי כל האציל' לא נתברר ולא נתקן אלא ע"י עיבורים וכל פרצוף נתקן ונתברר ע"י פרצוף העליון והגבו' ממנו ע"י שהיה מזדווג בנוק' היה מברר חלקים הצריכים לזה התחתון והיה שם בנוק' בבחי' עיבור י"ב חודש והיה נתקן ונמצא כי עתיק יומין שהב' בחי' שבו שהם הדכורא והנוק' נזדווגו יחד והעלו את ה' חלקים דכת' דב"ן התחתונים בסוד מ"נ וביררום בין בבחי' אורות ובין בבחי' הכלים והיו שם בבחי' עיבור די"ב חודש ושם נתקן א"א ואח"כ נולד ויוצא משם ובצאתו יצא וישב לו תחת סיום רגלי עתי' תחת תרין פרקין בתראין דילי' העומדים בעולם הבריאה כמו שנבאר לקמן בפ"ב ואותן תרין פרקין תתאין נעשים בבחי' שני דדי בהמה אשר דדיהן למטה אצל רגליהם ומשם היה יונ' א"א בזמן היניקה וע"י יניקתו הגדיל ואז עלה אחר זמן יניקתו ועלה באציל' והגדיל יותר כי הלביש את כל הז"ת דעתי' כמ"ש בפ"ב ופ"ג אע"ג דלעיל הניח לכלל גדול שאין בירור באורות אפשר שזה האמור כאן הוא על הניצוצות ועוד שהבירור האמור שם היינו לברור אוכל מתוך הפסולת שזה אין שייך באורות שלעולם נשאר באציל' אבל האמור כאן הוא לברר החלקי' הצריכים לא"א ואותם הצריכים לשאר פרצופים שזה שייך גם באורות ונמצא כי היות גם באריך קצת דמיון אל זעיר אנפין שהוצרך לו עי"מ וגם האריך מה שהלביש אל ז"ת דעתיק הם מוחין דילי' כמו שנבאר בפ"ב אך ודאי שהיניקה של הז"א האמיתית הוא מן התבונה והיא זולת זו היניקה דאריך כמו שנבאר בש"ה ח"ג פ"ב ונמצא כי כל הפרצופים דאריך דאבא ודאימא ודז"א ודנוק' יינקו תחלה מסוד דדי הבהמה ואח"כ יינקו מסוד דדי אשה בעלותם באציל' וכמו שית' זה בש"ד ח"א פ"א ובענין ז"א בש"ה ח"ב פ"ב.

ונבאר תחלה ענין פרצוף א"א איך מתחלקים בו הי"ס שבו וכבר ביארנו לעיל ח"א פ"א כי ט"ס הם בבחי' א"א כי נוק' לא נתגלית בו כנ"ל וכל בחי' א"א נק' כתר של כללות האציל' כולו וזה הכתר נחלק לט"ס וכללות זה נק' א"א וכבר ביארנו לעיל ש"ב פ"ב ופ"ד ענין התלבשות כל פרצופי האציל' זב"ז עד שנמצא כי אין מתגלה מכל פרצוף רק רישא בלבד ואז כל אלו הראשין הם זה למטה מזה מצטיירים כולם יחד פרצוף א' הכולל כל האציל' בכללות ואז כיון שמכ"א לא נתגלה בלתי לבוש רק הכתר שלו כי אף החכמה שבו היא סתימאה גו האי כתרא כמו שנבאר בפ' זה ולכן כל הא"א אינו נק' רק כתר לבד ואח"כ תיכף תחתיו באין תרין רישין מאו"א מגולים ונעשים בחי' חכמה ובינה בכללות האצילות ותחתם בא רישא דז"א ער טיבורו ונעשה גוף אל האציל' בכללות ואח"כ מתגלית נוק' דז"א בסוף הז"א ונק' מל' דכללות האציל' ואמנם אין לך פרצוף שאין בו כללות הי"ס ומתלבשים תוך פרצוף אחר בבחי' גופא לבד וכן השני בשלישי וכן כולם.

כלל העולה כי א"א כולו נק' כתר של כללות עולם האצילות והוא מתחלק לט"ס כנ"ל והם חיות ונשמה אל כל האצי' לשאר הפרצופים המקיפין והמלבישין אותו ואלו הטיס שבו הם סוד אותם הט' היכלין דלאו אינון רוחין וכו' הנז' בסוף פ' פקודי כמ"ש לעיל ח"א פ"א וע"ש. ושמעתי ממורי זלה"ה בזה כי הנה כל אלו הי"ס השרשית דאריך כ"א מהם כוללים י"ס לפי שכולם נק' בחי' רישין וכל דבר שנק' ראש הוא כולל עשר והנה כח"ב הם ג' רישין דאו"א וחג"ת הם ג' רישין דז"א ונה"י הם ג' רישין דנוק' דז"א וזהו הסוד שביארנו בכמה מקומות כי ג' מוחין דנוק' דז"א הם נה"י והבן.

ונבאר סדר אלו ספ' המתחלקים בו בא"א והנה נשתנה א"א מכל השאר כי כל שאר הפרצופים בין דעתיק ודאבא ודאימא ודז"א ונוק' רישא דילהון הוא חד גלגלתא שהוא בחי' כתר שבפרצוף כי כתר לשון כותרת כמו על כן רשע מכתיר הצדיק ר"ל מקיף אותו. והגלגלתא הוא כעין כותרת המקיף על כל בחי' הראש ובגו האי גלגלתא אית תרין מוחין הנקראים חו"ב של הפרצוף ההוא חכמה בימין ובינה בשמאל ואלו השנים הם עיקר המוחין האמנם מכללות שניהם עושה המוח השלישי למטה מהם מכריע באמצא והוא הנק' דעת שבפרצוף ההוא ומה שאינו נכנס בכלל הי"ס של הפרצוף נבארהו בע"ה בש"ח וכל אלו הג' מוחין הוויין ויתבין גו האי גלגלתא הנ"ל ולבתר הכי איתפשט ז' ספ' תתאין דחג"ת נהי"ם בגופא זו ע"ג זו בדרך קוים כנודע.

אמנם בהאי גלגלתא דא"א לא אית בגוה רק חד מוחא לחוד והוא הנק' חכמה דא"א ועם היות כי גם חכמה זו בהאי מוחא יש בו בחי' תלתא מוחין כמו שנבאר אח"כ עם כ"ז כל שלשתן אינם רק בחי' החכמה עצמה וא"כ נמצא דבהאי רישא דאריך לא אית בה לחוד האי גלגלתא שהיא הכת' דאריך ובגוה חד מוחא שהוא חכמה דאריך ואמנם הבינה דאריך לא יכלה לעמוד שם בבחי' רישא וטעם הדבר כי הנה נת' בח"א פ"ב כי בחי' נוק' דעתיק נעשית מה"ר דכתר דב"ן אשר מעולם לא היה בהם שום ביטול אפילו פגם ועיקר אמנם בא"א בנוק' דילי' התחיל בה בירור המלכים כי נעשתה מה"א דכתרדב"ן שהיה בה קצת פגם ומשם ואילך היה פגמים הולכים ונוספים בשאר הפרצופים כנז' שם ולכן ברישא דעתיק שלא היה שם פגם היה יכולת אל הבינה שלו לקבל אור העליון א"ק הנמשך גו רישא דעתיק בהיותה שם למעלה ולכן עמדה גם היא ברישא דעתיק ואז גם הדעת הנעשה מחיבור חו"ב עמד גם הוא שם אמנם ברישא דאריך אשר היו בירור המלכים שהיה בה קצת פגם לכן הבינה שלו להיותה יותר דינין מחכמה כנודע כי תמיד דינין מתערין מהבינה כי היא נוק' לכן לא יכלה לקבל האור העתיק המתלבש גו רישא דאריך כמ"ש בפ"ב במקום גבוה ברישא שהאור שם רב וקרוב אל העתיק ולכן ירדה למטה בבחי' הגרון דא"א ובהיותה שם ברחוק היה בה יכולת לקבל אור העתיק.

ואמנם בסוד הפרצופים שלמטה מן האריך יש יכולת בבינה שלהם לעמוד בראש הפרצוף והטעם כי אור עתיק הוא האור הגדול מכל האצי' כי בתוכו מתלבש אור הא"ס כנ"ל בח"א פ"א ולהיות כי כבר נתלבש עתיק גו אריך נתמעטה אור מאוד וכאשר יחזורו שנית ג"כ או"א להלביש גם את אריך נמצא אור עתיק מרוחק מהם מאוד ויש יכולת בבינה לקבל אור העתיק אחר היותה רחוק עם היותה יושבת בראש הפרצוף ומכ"ש בז"א ונוק' שנתרחקו יותר ויותר ונמצא עתה כי בא"א אין הג"ר שלו עומדת בבחי' קוים

כולם ברישא כשאר הפרצופים אמנם הם ממש זו ע"ג זו כי כתר לעילא בבחי' גלגלתא ותחותה חכמה מוחא סתימאה דילי' וזהו ברישא ואח"כ בינה תחות חכמה בגרון דאריך ולא בראש ועיין היטב בסוף פ"ד כי שם נבאר היטיב וז"ס שנק' בינה גרון ונק' שופר שהוא הגרון עצמו כעין שופר והנה אחר שהבינה דאריך ירדה בגרון מכ"ש שהדעת דאריך שהוא תחתון מבינה לא עמד ברישא דאריך וירד תחת הגרון דאריך שהוא מקום הבינה שלו.

ונודע כי הדעת כלול מה' חסדים ומה' גבורות והדעת הזה נתפשט בה' קצוות דאריך מחסד ועד הוד שבו שהוא בז"א כמ"ש בשער [בשאר] ח"פ ונמצא עתה כי גם בזה משונה א"א מכל שאר הפרצופים כי כל שאר יש להם ב' בחי' של דעת א' בחי' למעלה בראש תחת חו"ב ושם מקובצים יחד החסדים והגבורות שבו ובחי' הב' שג"כ הוא מתפשט בו"ק הגוף ונעשה נשמה אליה' אך באריך אין בחי' הא' בריש' תחת הבינה כיון שירדה גם היא בגרון רק בחינתו שני' שהיא התפשטותו בו"ק דגופא ולקמן בפ"ב ית' היטב ענין אלו החסדים והגבורות איך מתפשטים בו דרך היסוד דעתיק ע"ש.

ונ"ל כי עיקר הדע' יש בו בשליש העליון בת"ת דא"א בין תרין כתפין וזה שרשו ואח"כ נתפשט ג"כ ממנו ענפין ונתפשטו באריך בו' קצותיו ע"ד שביארנו בענין הז"א שירד בין כתפיו ועיין בש"ה בפיל"ט בחלק הזה ואמנם צריך שתדע כי ב' דעות הם בא"א וז"ש באדר' האזינו רצ"א א' כתיב כי אל דעות ה' וכו' ובגין דא דעת אחר לא אתגליה וכו' פי' כי ב' דעות הם בא"א א' הוא למעלה מאו"א והב' הוא הדעת שלמטה מאו"א והנה שני כתרים של או"א הם יוצאים באמצעי' שהוא בגרון דאריך כנז' בש"ד ח"א פ"ב אשר שם בינה דאריך ונמצא כי הדע' עליון דאריך צריך שיהיה באמצע בין חכמה שבו שהוא מוחא סתימאה דילי' ובין בינה שהוא בגרון והנה הוא זה המזל' הי"ג דדיקנא ונק' דעת עליון דאריך שהוא למעלה מבינה שלו אשר שם מתחילין או"א אך הדעת התחתון הוא המתפשט למטה בגופא דאריך הרי נת' ענין התפשטות ט"ס דאריך כי רישא דילי' הם כתר וחכמה לחוד דא לגו מן דא וגרון דילי' הוא הבינה וגופא דילי' הם ז' תתאין חג"ת נה"י ובגו גופא דיליה הוא הדעת המתפשט בפנימיותם בסוד נשמה: פרק שני אחר שביארנו ענין א"א נבאר עתה סדר הי"ס שלו איך מלבישין את עתיק יומין וכבר ביארנו לעיל ח"א פ"ד כי לכן נק' ע"י כי ז' יומין דיליה לחוד הם המתלבשין בא"א וזה סדרן כתר דאריך מלביש לחסד דעתיק וחכמה לגבורה ובינה לת"ת וטעם הדבר כי להיותם ג"ר דאריך שהם בחי' רישא וצריכים אור רב יותר מבגופא ולכן כ"א מהם נתלבש בו ספי' א' גמורה של העתיק אך הז"ת גופא דאריך אינם צריכים אור רב כמו הראש ולכן ג"א דעתיק יספיקו להאיר בהם וזה סדרן עצמות נה"י דעתיק בחג"ת דאריך כנז' בש"ו ח"א פ"ד וע"ש ג"כ בח"ב פ"א וגם זה הוא מפני שחג"ת דאריך נעשים אח"כ מוחין בג"ר דאו"א ולכן עיקר הארת' בחג"ת דאריך להאיר אל מוחי או"א ואח"כ מן היסוד דעתיק יצא אור לבדו ונתפשט בנה"י דאריך ובזה תדע הסבה למה שנודע ונת' בש"ח פ"ה כי כל בחינות נה"י של איזה פרצוף מן הפרצופים הם באים תמיד בסוד תוס' ואינם עיקרים כי לכך נקרא לבר מגופא והטעם כי בראש פרצופי האצילות שהוא א"א אשר בו מתלבשים ונאחזים כל שאר פרצופי האצי' כנ"ל פ"א אין לנה"י שלו על מה שיסמוכו בו בעתיק יומין לפי שהז"ת דעתיק לבד נתלבשו בז"ר דאריך ואין בנה"י דאריך רק

הארה מועטת לבד היוצאת מיסוד דעתיק ומתפשט בהם ולכן נמשך הענין הזה בכל נה"י של כל שאר הפרצופים.

ואמנם פעם אחרת ביאר לי מורי זלה"ה יותר בביאור באופן הזה כי הנה נודע בכל שוק אית בי' ג' פרקין כנזכר בזוהר פ' ויחי אך היסוד אין בו רק תרין פרקין שהם היסוד והעטרת שבו ונמצא כי תרין פרקין עילאין דנצח והוד דעתיק אתלבשו בחו"ג דאריך נצח בחסר בימין והוד בגבורה בשמאל והיסוד בת"ת דאריך וב"פ אמצעים דנצח והוד דעתיק בנצח והוד דאריך ועטר' יסוד דעתיק ביסוד דאריך.

וצ"ע כי מכאן נראה שמסתיים יסוד דעתיק ביסוד דאריך אנפין ולקמן בפ' זה נראה שנסתיים בחזה דאריך ונלע"ד חיים כי עתיק כולל דוכרא ונוקב' ג"כ וזה שבכאן מדבר בדוכרא אשר יסוד דדוכרא ארוך ולקמן ביסוד הנוק' הקצר והוא ממש ענין יסודות אבא ואימא בז"א כמ"ש בשח"ב כנלע"ד.

ומל' דעתיק במל' דאריך כיצריך להעשו' ממנו פרצוף שלם של הנוק' ולכן לקחה מדה א' שלימה ונמצא שנשארו ב' פרקין תתאין דנו"ה דעתיק למטה מכל הנו"ה דאריך ונשארו מגולים ונודע כי רגלי אריך מסתיימים בסוף עולם האצילות ונמצא אותן תרין פרקין תתאין דנו"ה דעתיק למטה בעולם הבריאה מגולים בלא לבוש ואלו נתחברו יחד ונתלבשו במלכות דאריך ונעשו שם אצלה שני דדים בשני צדדים ואלו הן סוד דדי בהמה שהם למטה ברגלים ומהם היו יונקים המלכים שירדו בבריאה קודם שנתקנו במקומם באריך ובאו"א ובזעיר ובנוק' וגם אחרי שהיו נולדים כל פ' ופרצוף היו יורדים תחלה שם ויונקים משם ואח"כ עולים למקומם כנ"ל בפ"א.

ואמנם בהיו' שם המלכים יונקים מהם קודם תיקונם לא היה רק להחיות את עצמן חיות המוכרח להם וזהו סוד גמולי מחלב עתיקי משדיים כי היו יונקים מהדדים והשדיים דע"י וז"ס המלך הנקרא הדד בן בדד שהם שני הדדים כנ"ל ש"ב פ"ח ואח"כ נעשה שמו הדר שהוא בחי' הדרת פנים זקן כי הסריס אין לו הדרת פנים.

והנה אל תתמה איך עצמות פנימיות דאריך יהיה מלביש את הכלים דעתיק כי הכלים גרועים מאוד מאוד מן העצמו' אך הענין הוא כדמיון אברי האדם עצמו כי הרי הגוף יש בו עצמות וכלים וכן הלב בתוך הגוף יש בו עצמות וכלים נמצא כי כל הלב עומ' בתוך עצמות הגוף ואין לומר כי איך אפשר להיות כן לולי שכלי הלב גדול מעצמות הגוף כי זה א"א רק שעצמות הלב גדול אורו מעצמות הגוף וכן כלי הלב זך יותר מכלי הגוף ועצמות הגוף מתפשט תוך הכלי שלו שהוא הגוף ועצמות הלב שהוא יותר זך מתלבש בכלי הלב שהוא יותר זך מכלי הגוף ואין תימא אם יהיה זה בתוך זה ואמנם ג"ר דע"י שלא נתלבשו באריך הם בחי' מקיף לראש ולמוחין דיליה והוא בחי' נשמה לנשמה דאריך כמ"ש בש"א ח"ב פ"ב כי הנשמה לנשמה אי אפשר לה ליכנוס תוך הפרצוף אמנם נשארת למעלה בסוד א"מ על הראש והוא מבחי' אור חוזר פנימי כנז' שם וכן בש"ב ח"ג פ"ה ואמנם מו"ק דעתיק שנתלבשו ממש תוך אריך נעשה סוד בחי' הרוח אל אריך ומהשביעית דעתיק נעשה נפש אל אריך.

ועתה ראה והבן מה ענין התלבשות ז"ת דעתיק באריך שהוא לעשות בו בחי' נר"נ כנז' ומזה תלמוד לכל שאר הפרצופי' ודי בזה ואמנם נשמת אריך ממש נמשכ' לו מהדעת דעתיק דיתיב בהאי קרומא דאורא דגלגלתא דאריך כמ"ש בפ"ג ע"ש והרי ביארנו בחי' נשמה לנשמ' ונשמה ורוח ונפש דאריך ומזה תלמוד לכל שאר הפרצופים ודי בזה כי בזה תבין בחי' כל המקיפין שיש מקיף בחי' יחידה והוא מקיף דיושר עיין ש"ג ח"א פ"ג ופ"ד ויש בחי' חיה והוא מקיף חוזר אך הנשמה והרוח והנפש הם מבפנים וכל ה' בחי' אלו נמשכין לאריך מן עתיק וכעד"ז בכל הפרצופים והנה ענין התלבשות עתיק באריך הוא ענין פסוק בדניאל ועתיק יומין יתיב לבושי כתלג חיור וכו' פי' האריך הוא לבושי דעתיק וזה הלבוש שהוא אריך יש לו דיקנא כתלג חיור וכן שער רישיה דזה האריך הרי הוא כאלו שער דאריך שער רישא דעתיק עצמו והנה בעתיק אין בו שערות כי אין בו בירורי המלכים משא"כ באריך כנ"ל בח"א פ"ה גם יש לומר כי פ' זה נאמר על אריך כי גם הוא נקרא עתיקא כנ"ל בח"א פ"א וזה האריך שער רישא כעמר נקי שהם הנימין והקוצין שבראש כמו שנת' בפ' ולבושי' הוא דיקנא דילי' כמין לבוש ופי' ראשון נכון יותר, ופעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה באופן אחר כי מבי פרקין עילאין דנצח דעתיק נמצא חסד דאריך מב' פרקין דהוד גבורה דאריך ומב' פרקין דיסוד ת"ת דאריך נשאר ג' פרקין תתאין דנה"י דעתיק ונעשו נה"י דאריך אחר כל הנזכר שמעתי ממורי זלה"ה אופן אחר בענין היסוד דעתיק איך מתלבש באריך כי אינו נמשך רק עד החזה דת"ת דאריך בלבד אך מהארת היסוד נמשך ונתפשט בנה"י דא"א ע"ד נה"י דז"א המתפשטים בכח החסדים והגבורות היוצאים מיסוד דאימא המסתיימ' בחזה דז"א (נלע"ד לפי התירוץ שמתרץ הרח"ו ז"ל בס' דרושים היינו סי' י"א בסוף ענף ד' וז"ל ואפשר לומר כי לא היה כך אלא קודם אצי' שתרין פרקין תתאין דרגלי עתיק נתפשט בבריאה כנ"ל אבל אחר התיקון לא הוצרך לזה וחזר העתיק לאסוף את רגליו למעלה בהשוואה אחד עד רגלי אריך ונ"ל שג"כ יתורץ כן) והנה ביארנו ש"ד ח"ד פ"ה וגם נבארהו בש"ה פי"ב איך ז"א באין לו המוחין שלו שהוא האור עצמות הפנימי שלו האמיתי שהוא בגדלותו באים לו מלבושים תוך אחורי' דנה"י דאימא ונה"י דאבא ועד"ז כל הפרצופים הם כך כי הנה"י של העליון החיצוניות שלו נעשי' בחי' הלבוש אל המוחין של הפרצוף התחתון ההיא והנה אין מוחין פחות מג' בחי' שהם חו"ב ודעת והנה החכמה היא קו חסד והבינה היא קו הגבורה והדעת נחלק לשני' חציו חסד וחציו גבורה להכריע ביניהם בסוד כי אל דעות ה' תרין דעות כמ"ש בש"א ואמנם החסד הוא בחי' ה' חסדים והגבורות היא בחי' ה' גבורות כנז' באדר' נשא והנה בז"א היה בו תרין דעות חד ממוחין שנמשך לו מאבא וחד ממוחין שנמשכו לו מהנה"י דאימא וכ"א מהם כלול מה' חסדים וה' גבורות אמנם כאן באריך אין בו רק דעת א' כלול ה"ח וה"ג טעם לזה הוא כי הלא גם מוחין דאריך נמשכין לו ע"י התלבשות דנה"י דעתיק בי' והנה עתיק אין בו ב' פרצופים דכר ונוק' אמנם תרווייהו חד פרצוף ולכן התם בז"א דאו"א הוי תרי פרצופים נכנסו בו תרין בחי' דמוחין א' בנה"י דאבא וא' בנה"י דאימא אכן הכא דעתיק דכר ונוקי דילי' הוי כולא חד פרצופא ולכן אין באריך רק ג' מוחין לבד ולכן אין בו אלא דעת א' ובו ה' חסדים מצד הדוכרא שם מ"ה שבו וה"ג מצד הנוק' שם ב"ן שבו כי הכל הוא בחי' א' זכור ולא תשכח כלל זה כי לעולםבכל פרצופים האצילות כל החסדים נמשכים

משם מ"ה החדש שבא לתקן האצילות וכל הגבורות משם ב"ן מברורי המלכים וזה סוד הזיווג למתק הגבורות הנק' שם בין המתבררת עתה מחדש בכל זיווג וזיווג בסוד מ"נ כנז' לעיל בש"ב ח"ג פ"ט ע"י החסדים הנמשכים משם מ"ה החדש וכבר נת' שם כי מה שביירר העתיק פעם ראשונה היה לתקן העצמות הפרצוף דא"א מתחילת תיקונו ונכנס בא"א בבחי' מוחין ואלו החסדים שנתנם העתיק בא"א פעם ראשונה מהם נכנס ונתקן הפרצוף א"א דכר ונוק' ונשארו שם תמיד קבועים לעולם וכאשר חוזר גם א"א לברר לצורך או"א ולתקנם בפעם ראשונה אז צריך שיקדים אליו זיווג עתיק דכר ונוק' והחזיר להמשיך מוחין חדשים אל אריך ונוק' כדי שיוכלו לברר בירורי חלקי או"א ואז באים אליה חו"ג חדשים החסדים משם מ"ה והגבורות משם בין ואז נתקנים שם מתוך האריך חלקי או"א כנזכר ועיין ש"ד ח"א פ"ז הרי שיש ב' מיני חסדים וגבורות א' הוא הראשוני לתקן הפרצוף ב' הם החדשים הנמשכי' בכל זיווג וזיווג אשר אלו אינם נשארי' שם קבועי' רק נתוני' ונעשה מהם צורת הולד ונולד שם.

ונדבר עתה באלו החסדים והגבורו' הראשוני' אשר הם לצורך הגדלות פרצוף האריך עצמו ונאמר כי הנה נודע כי מוח החכמה מתלבש תוך הנצח ומוח הבינה בהוד ומוח הדעת ביסוד והנה היסוד דעתיק אשר הדעת בתוכו כולל חו"ג צר ואינו רחב כמו היסוד דאימא הנכנס ברישא דז"א שהוא היסוד דנוקבא שהוא בית הרחם אשר בה נוצר הולד והוא רחב ויכול לסבול בתוכו החו"ג משא"כ ביסוד הזכר שהוא צר מאוד בערך צינור ולכן כאשר נכנס הדעת של אריך תוך יסוד דעתיק לכשיכנס אח"כ בתוך א"א לא היה מקום שם לקבץ החו"ג ביחד בתוכו.

אמנם נכנסו תחלה הגבורות כי הם הבחי' שני' של הדעת והתחתון נכנס ראשון כנודע כדי שישאר אח"כ החסרים עם הגבורות ואח"כ כאשר נכנסו החסדים לא היה מקום לסבול את כולם ואז דחו החסדים את הגבורות שהיה למטה מהם ביסוד ויצאו דרך פי הנקב יסוד לחוץ תוך גופא דא"א ונכנסו החסדים במקומם תוך יסוד דעתיק ואז הגבורות היוצאים לחוץ חשקם ותאוותם להדבק בחסדים ולכן לא ירדו למטה בגופא דא"א להתפשט בו"ק כמו בז"א.

קול הרמ"ז צ"ע כי לעיל יישב הרח"ו זלה"ה שיסוד דעתיק זה הוא דנוק' דידי' ושמא גם יסוד זה נק' דזכר אע"ג דהוא נוק' לגבי עתיק הזכר ויש לזה טעם גדול כי יסודות נוקבות התחתונות אימא ורחל צריכים להיות רחבים הרבה לפי שמילדת ב' פרצופי' חלוקי' מחו"ג דזכר ונקיבה נפרדים משא"כ ביסוד דנוק' דעתיק שאינה יולדת רק פרצוף א"א שהוא פרצוף אחד הכלול מחו"ג ביחד ע"כ.

ואמנם חזרו ועלו אחורי יסוד דעתיק והלבישו סביבו מבחוץ בסוד אור חוזר ומקיף מתתא לעילא ואז נמצאו החו"ג במקום א' למעלה מחזה דא"א בשליש העליון של הת"ת שעד שם מגיע היסוד דעתיק כנזכר בשער ד' ח"ב פ"א ואין ביניהם רק מסך היסוד כי אלו מבפני' ואלו מבחוץ והנה בז"א הגבורות יורדות עד היסוד שבה כנזכר לפי שהנקבה דז"א פרצוף נפרד מהזכר שירדו שם הגבורות ביסוד דז"א כי שם הוא כנגדו דעת דנוקבא ויוצאין ונוקבין דרך אחור לתקן פרצוף דנוקבא וגם הה' חסדים נתפשטים בגופא לתקן פרצופו שהוא נפרד ממנה אמנם כאן דכר ונוקבא דאריך פ"א צד ימין

דכורא וצד שמאל נוקבא ולכן אינם צריכין הגבורות לירד ביסוד כמו בז"א אמנם נשארין בתוכו והחסרים נתפשטו בצד ימין והגבורות בצד שמאל כמו שנבאר בעזה"י עוד טעם אחר כי גם אלה החסרים והגבורות נמשכו מדכורא ונוקבא דעתיק כנזכר אשר שניהם פרצוף קשור זה בזה ונמצא כי כיון שהם באים מבחי' זכר ונוקבא ונכנס באריך שג"כ בו מחוברים זו"נ לכן נתחברו גם הם החסדים והגבורות המגדלים את פרצופי שניהם ונתפשטו אלו בימין שהוא בחי' דכורא ואלו בשמאל שהיא בחי' נוקבא וענין התפשטות זה הוא כי הנה אחר שיצאו הגבורות מפי יסוד דעתיק תוך גופא דאריך ונכנס החסדים במקומם ביסוד דעתיק הנה גם צריכים להתפש' תוך גופא דאריך להגדילו וגם הם צריכים לצאת כמו הגבורות ובצאתם מוצאים את הגבורות מקיפים את היסוד דעתיק מבחוץ חציים בצד ימין וחציים בצד שמאל ואז הגבורות אשר שם רוצים וחפיצים להדבק בחסדים ממשיכי' אותה עמה' ועולים גם החסדים שם למעלה מהחזה והנה אין מקום מהחז' ומעלה להחזיק את כולם שם ואז שתי הגבורות וחצי שהם יותר עליונות שהיו תחלה בימין הלכו אל צד שמאל שהוא הנוק' ואז ב' גבורות וחצי שבצד שמאל שהם יותר תחתונות ירדו למטה מהחזה בגופא דאריך בצד שמאל וכן עושי' החסדים כי השני חסדים וחצי היותר העליונות עלו מן החזה ולמעל' בצר ימין שהוא דכורא וב' חסדים וחצי היותר תחתוני' ירדו כנגדם במקומם תחת החזה ועתה נמצאו כל ה' חסדים בצד ימין והה"ג בצד שמאל וגם חצי החסדים העליונים הם למעלה כנגד היסוד וחציים למטה במקו' שכבר נסתיים היסוד ששם האורות מגולי' בלי מסך היסוד.

אח"כ שמעתי ממורי זלה"ה כי לא יצאו כל החסדים אמנם חצי' נשאר מלובשי' תוך היסוד דעתיק וחציים שהם ב' וחצי ירדו ונתפשטו למטה מהחזה בצד ימין נמצא כי החסרים חציים מכוסי' וחצי' מגולי' אך הגבורות שבקו שמאל כולם מגולים והנה זה פי' טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת כי הגבורות הנקר' תוכחת נתגלו והאירו יותר בגלוי אך החסרים הנקרא אהבה נשארו סתומים ומסותר' ואין אור שלהם מתגלה היטיב.

וכבר ביארנו לעיל כי אלו החסדים והגבורות הם ראשונות שעל ידיהם נגדל פרצוף דאריך אמנם החסד, והגבורות המתחדשים אח"כ תמיד לצורך זיווג אינם עולים למעלה אמנם יורדת למטה כדרך שיורדים בגופא דז"א ובבואם אז החסדים והגבורות ראשונות מקבלים הארה מהם בכל פעם ולקמן בש"ד ח"ב פ"א נבאר יותר בזה ע"ש כי עי"ז נעשה ד' פרצופי' באו"א וכבר ביארנו בחי' א"א דרך כללות בפ"א וסדר התלבשותו אל העתי' דרך כללות בפ"ב הזה: פרק ג נבאר עתה בפרטות בחי' רישא דאריך כפי אשר נת' בפ"ק בספרא דצניעותא וז"ל סתרא גו סתרין אתתקן ואזדמן בחד גלגלתא מליא טלא דבדולחא וכו'.

פי' הענין כי ע"י שהוא הפרצוף יותר נעלם שבאצי' בהיותו מתלבש גו סתר' אחרא שהוא א"א אזדמן ר"ל נמצא ומושג ע"י שנתתקן באלו התיקוני' דרישא דאריך כי התיקון והשערות ואברי הפרצוף הם ממעטים את האור הגדול דעתי' שנוכל להשיגו ולהיותו מושג ונמצא עם התחתונים כי כל אלו התיקונים של רישא דאריך הם מלבישים את האור העתי' אשר מתלבש בתוכם כמ"ש בפרקים הבאים.

והנה ז' תיקונים יש בהאי רישא דאריך שעל ידם מאיר העתיק המתלבש בתוכם ואלו הם הראשונה חד גולגלתא והוא גלגלתא דא"א הנק' כתר דאריך כנ"ל פ"א. ב' הוא טלא בדולחא והוא מוח דאריך הנק' חכמה שלו.

ג' קרומא דאור' זך וסתום הוא סוד הקרום אשר מקיף את המוח ומפסיק בינו ובין הגלגלתא. ד' אינון עמר נקי תליין בשיקולא הם בחי' האזניים אשר השערות דרישא דאריך שהם כעמר נקי תליין מאחורי אינון אודנין ואלו השערות תליין בשיקולא שווין ה' רעוא דרעווין איתגלייא בצלותא דתתאי והוא מצח הרצון דא"א.

ו' אשגחותא פקחא דלא ניים, ונטיר תדירא והם עיינין דאריך. ז' נוקביה דפרדשק' והוא חוטמא דאריך הרי נת' ז' תיקונים דרישא דאריך הנק' בספרא דצניעותא פ"א שבעה דגלגלתא.

ודע כי אעפ"י שנת' בפ"ב סדר התלבש' ז"ת דעתיק בי"ס דאריך והאמת כי זהו עיקר התלבשותו העיקרי אמנם ודאי כיון שהעתיק הוא מתחיל ליכנוס ולהתלבש גו אריך דרך רגלי העתיק מרגליו ועלה עד ז"ת שבו כנ"ל בפ"א והוא ממש דוגמת הז"א המלביש את או"א מעט מעט בכניסת המוחין שלו עד שמלביש כל ז"ת דלהון וכן הענין בכאן אלא שלא רצינו להאריך בו כי הוא מקום גבוה ומשמ תבין מוצא דבר.

ונחזור לענין כי הלא כאשר נכנסו רגלי עתיק תוך רישא דאריך ודאי שבתחלה האירו שם בראשו כל הז"ת כולם הארה בלבד אמנם עיקר התלבשו' אינו רק בכל פרצוף אריך כנ"ל ונבאר בחי' זו הראשונה ברישא דאריך איך היתה והענין כמה שביארנו כי ז"ת אית ברישא דא"א ובגו הני ז"ת אתפשט בקדמייתא עתיק בז"ת דילי' אמנם אח"כ עיקר התלבשותו ברישא דאריך אינו אלא בתרין תיקונים קדמאין כי הם ספירות גמורות דאריך והם כתר וחכמה דילי' אך שאר הה' תיקונים אינו רק הארה לבד כנ"ל והבן זה.

ודע כי ענין הארה זו כנודע כי החסד נק' יומם יומא דכולהו שיש בו כללות כל הז"ת ולכן זה החסד דעתיק הנעלם בגו גלגלתא נתפשטו ממנו ז' אורות אל הז' תיקונים דגלגלתא הנז' אשר מכללם הוא המצחא כמ"ש בפ"ז ע"ש כי כל אלו הז"ת גלגלתא הם בחי' הכתר עצמו אשר בו החסד דעתיק וכמ"ש גבי ז' גלגלתא דז"א ע"ש.

ואח"כ נתקן בחי' חכמה דאריך שהוא מוחא ע"י הגבורה דעתיק שבתוכה ופה בכתר התיקונים שלו הם ז' דגלגלתא ושל מוחא הם י"ג ת"ד דממוחא נפקא וזה פרטן חסר דעתיק גו כתר דאריך גלגלתא דילי' וגבורה דעתיק גו חכמ' מוח' סתימאה ת"ת בקרומ' דאוריא נו"ה יש בהם שתי בחי' כמו שנבאר בפ' זה ולכן מתלבשים בכ' תיקונים ביחד שהם תרין אודנין ותרין עיינין והיסוד במצחא והמלכות בנוק' דפרדשקא שהוא חוטמא ועיין בפ"ח היטב.

ודע כי גם שג"ר דעתיק לא נתלבש באריך ונשארו עליו בסוד אור מקיף נשמה לנשמה כנ"ל פ"ב עכ"ז בודאי שהנשמה צריך שיתלבש בפנימיות אריך ברישא כי שם מדור הנשמה במקום המוח כנ"ל שם פ"ב ולכן הוצרך עתיק יומין להלביש את הדעת שבו גו ריש' דאריך ונתלבש באמצע כתר וחכמה דאריך בגו האי אוריא דיתב בגו גולגלתא והקרומא כנ"ל מפסקת בין האי אוריא למוחא סתימאה כדי שתוכל המוח לסבול אור

גדול דההו' אוירא ששם נתלבש הדעת דעתיק ובזה תבין בכל מקום מציאות הנשמה איך שורה על מוח אדם בהאי אוירא דע"ג קרומא דמוח' ונמצא כי הדעת שהוא הנשמה של הו"ק דעתיק כנודע הוא גדול מכולם ועיקר הארת עתי' באריך הוא בזה הדעת העומד לגו האי אוירא בין כתר וחכמה תרין רישין דאריך כנ"ל בפ"א להחיות התרין רישין ומכ"ש שאר תיקונים דאריך כי החסד שלו דעתיק המתלבש בכתר דאריך נק' גופא בערך הדעת דעתיק שהוא נשמה לכל הו"ק.

והנה בהיות הדעת בהאי אוירא הוא סתום מאוד מאוד דהא הקרומ' דחפיה על מוחא מפסי' הארתו ולכן הוצרך להוריד יותר למטה בבחי' הדעת הזה ונתגלה בפומא דא"א כי אין הבדל בין החי מדבר לחי בלתי מדבר אלא הפה ולכן הוא אבר הגדול מכולם ולכן אין הדעת מתגלה אלא בו כי לעולם הרעת מתגלה בפה כמ"ש מפיו דעת ותבונה וז"ש זוהר משפטים ד' קנ"ג א' דעת גנוז בפומא ועכ"ז עדיין הוא סתום אלא שאינו כ"כ וכמ"ש באדר' נשא ד' קל"א ב' דתאני מהאי פומא עילאה נשבא רוחא וכו' ודא הוא טמירא דכולא דלא איתדבי' לא לעילא ולא לתתא והוא סתום בסתימא דסתימין דלא אתיידע פ"י כי בזה הפה אסתמר ויטיב הדעת תמירותא דכולא שהוא עתיק הנז' רישא דלא אתיידע ולא אתדבק ועיין בפ"ז בענין הפה ולכן יוצא הבל מזה הפה להחיות לז"א שהוא האור מן הדעת דעתיק הגנוז שם ועכ"ז עדיין הוא סתום וכמ"ש שם דבהאי אתרחיצנא אבהתנא לאתלבשא בהאי רוחא לעתיד כי עתה עדיין הוא סתום ואינו מתגלה רק להאיר לז"א כמו שנת' שם במקומו באדר'.

והנה האי אוירא דכיא הוא סוד הנז' בפ' בראשית ד' ט"ו א' וט"ז ב' ע"ש יהי אור יהיה אויר כי יצאת י' מהאי אויר ואשתאר אור וזה היו"ד אשר יצאתה ממנה נבארה בפיו וטעם קריאתו אוירא דכיא הוא כי הה"ח שבדע' נק' אויר' דכיא כנז' באדר' קדישא והה"ג נק' אשא דכיא וע"ש החסדים שבו נק' אוירא דכיא האיך ענינו ומציאתו ע"ש.

סליק פרק ג' בעה"י: פרק ד אחר שנת' פרק ג' סדר התלבשות ז"ת בז' תיקוני רישא דאריך דרך כלל נבארם דרך פרט ולכן נבאר תחילה מ"ש באדר' האזינו אש' התחלנו לבאר בח"א פ"א וז"ל ג' רישין אתגליפין דא לגו מן דא וכו' בד' רפ"ח א' וביאור הענין בקיצור כי הנה ביארנו בפרקים שעברו כי אין ברישא דאריך רק ב' ספי' מהט"ס שלו והם כתר וחכמה גלגלתא ומוחא והנה מכל פרצוף דעתי' אין נשאר בלתי לבוש זולת ראשו כנ"ל וכל רישא דעתי' נק' בשם חד רישא דרך הכללות ואלו הג' רישין הנזכרים כאן הם מתתא לעילא ב' ספי' ראשונות דאריך שהם כתר וחכמה כנז' שאלו השנים הם דא לגו מן דא כי המוחא בגלגלתא קיימא אך רישא דעתי' הוא למעלה מתרין רישין דא"א ולכן דא לעילא מן דא.

ועתה התחיל לבארם מתתא לעילא ואמר רישא חדא חכמתא סתימא' דאתכסיא והוא חכמה דאריך הנק' מוחא סתימא' כי קרומא דאוירא מכסה אותה כנ"ל בפ"ג למעלה ממנו רישא עילאה עתיקא קדישא וכו' הוא כתר גלגלת' דאריך אשר הוא עיקר הכל ולכן נק' ע"ק כי הוא שם הכולל לכל א"א ולכן אמר בה רישא עילאה כי היא עילאה יותר מן הראשונה שהיא רוחא סתימא' למעלה ממנה רישא דכל רישין דלאו רישא רישא דלא ידא ולא אתיידע וכו' שהוא רישא דעתיק יומין והבן כי אלו השנים שהם ב'

ספי' ממש גמורות דברי שא דאריך נזכרו בשם תרין רישין אמנם שאר תיקוני רישין אינם נק' רישין ב"ע כי כולם הם תיקוני הני תרין רישין ומהם יצאו וכמ"ש פ"ח ופ"ט.

והנה רישא דעתיק ודאי שיצדק בה היטב שם רישא כי היא גלגלת' ומוחא בגוה אך באריך אין נק' לגלגלתא ומוחא לכל חד רישא בפ"ע ובהכרח צריך שבכל ראש יהיו בה בחי' ראש שהוא הכלי ובתוכו המוח שהוא הרוחניות והעצמיות. ולכן צריך שתדע כי כיון שאלו הב' ספי' דאריך נק' רישין צריך שיהיו ראשין ממש וכל א' משתייהן תהיה כוללת ב' בחי' שהם גלגלתא ומוחא ואעפ"י שאנו קוראין לראשונה גלגלתא ולשניה המוחא הענין הוא שכ"א מהם בפ"ע הם רישא חדא גלגלתא ומוחא בגוה אך בערך שמתלבשין זו בתוך זו ונעשית רישא קדמאה בערך גלגלתא דחוד והרישא תנינא מוחא לחוד דבגו גלגלתא דהיינו רישא קדמאה ומזה תבין למה נקראין תמן רישא רישין ממש.

והענין דע כי האי אורא שכתבנו לעיל בפ"ג שהוא מפסיק בין הכתר דאריך לחכמה שבו הוא בחי' מוחא לגולגלתא שהוא הכתר והענין כי הכתר דאריך הנה הוא הגלגלתא ראשונ' שלו ונודע כי הגלגלתא הוא קדירת המוח העשויה מחיבור עצמות וכולה חלולה מנקבים קטנים כמו הספוג וטעם הענין כדי שיכנוס האויר ויהיה לו מקום לעמוד באותן הנקבים חלולים שבגלגלתא וידקור חום המוח והראש ולא יתייבש המוח כנודע לחכמי הניתוח ומבשרי אחזה אלוה כי כן בגלגלתא עילאה יש ההוא אורא עילאה הנכנס באותן החלולים של הגלגלתא וזה האורא נעשה בחי' מוחא ממש בתוך הגלגלתא הזו אלא שהיא מוחא זכיך ודקיך סגי לחדא ולכן נק' בשם אורא כי הוא בבחי' אור הזך שאינו נתפס הרי נת' בחי' הכתר דאריך שהוא הגלגלת' עם מוחא שבתוכה הנק' אורא וכל אלו הב' בחי' שהם הני תרי גלגלתא ואורא נעשה בחי' חד גלגלתא בערך מוח הנק' חכמה דאריך ונמצאו שעתה שהם תרין מוחין זה בתוך זה חכמה דאריך בגו האי אורא ומפסק ביניהם האי קרומא דאורא ומזה תבין מ"ש באדר' נשא ד' קנ"ד וז"ל בחללא דגולגלתא קרומא דאורא דחכמתא עילאה סתימאה וכו' והאי קרומא דאורא אתחפייא על מוחא דהאי חכמתא סתימאה וכו' ודקדק באמרו תחלה חכמתא עילאה [קול הרמ"ז].

נלע"ד שז"ס אות א זה דהיינו ב' יודי"ן ב' החכמות ובאמצע הדעת] סתימאה ואח"כ אמר דאיהו חכמתא סתימאה להורות מה שביארנו כי תרין מוחין הוי חד ההוא אורא דאתעביד מוחא עילאה אל הגלגלתא וזה נק' חכמתא עילאה סתימאה אך מוחא תנינא חכמה דאריך ואינו עילאה אמנם נק' חכמתא סתימאה ולא עילאה והאי קרומין מפסיק תחות האי חכמתא עילאה סתימאה הנק' אורא ויטיב ע"ג מוחא תנינא דאקרי חכמתא סתימאה וז"ש והאי קרומא אתחפייא על מוחא דאיהו חכמתא סתימאה כי הקרום חופה על מוחא תנינא ממעל לו אך בערך קדמאה אינו עומד עליו ממש רק נק' קרומ' דיליה ולזה לא אמר ברישא בחללא דגלגלתא קרומא דאורא דחפייא על חכמתא עילאה סתימאה והבן זה.

וז"ש אח"כ והאי מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה וכו' שלא תטעה שהמוחא עילאה הוא דשקיט ושכיך באתרי' כחמר טב על דורדייא שהדינים מתגלים שם קצת כמו שנבאר בפ"י להיות הגבורה דעתיק מתלבש בה כנ"ל בפ"ג. אמנם זה המוחא הוא האי

חכמתא סתימאה ולא האי חכמתא עילאה סתימאה הנק' אוירא שאין בה דינים כלל כי הדעת דעתיק מתלבש בתוכה כנז' שם.

אמנם תלה הקרומא באוירא ולא קאמר האי דמוחא אזדכך והטעם כי האי קרומא להמע' אור האוירא נעשתה שלא ירד אורו הגדול אל המוחא תנינא ולא תוכל לסובלו ולכן הושם הקרום למסך ביניהם ולכן נק' הקרום קרומא דאוירא ועיין בפ"ט. הכלל העולה מזה כי אלו התרין רישין דבא"א הוויין תלת' אמנם אינם נק' אלא תרין רישין בלחוד כי הרי תלתא אינון גלגלתא ואוירא ומוחא כי האוירא נק' מוח' בערך הגלגלתא ונק' גולגלת' בערך מוחא תנינ' האמיתי שהוא החכמה דאריך ואמנם אינם רק תרין רישין לחוד לסיבת הנ"ל כי כל רישא צריך שיהיה בה גלגלתא ומוחא.

והנה הגלגלת הראשונה עם האויר שבתוכה שהיא בחי' מוחא דילי' נק' רישא חדא ואח"כ מתחבר האי אוירא ונעשית גם היא בחי' גלגלתא שנית בערך המוחא האמיתית חכמה דאריך הרי הם תרין רישין שהם תלתא וכול' בא"א זולתי האי רישא עילאה דלא אתיידע שהוא בעתיק יומין והבן בפרק ה' הבאה: פרק ה' ונבא' ענין הני תרין רישין דאריך שהם גלגלתא כתר ומוחא חכמה אשר נתחלקו לתלת רישין הנ"ל שהם גלגלתא ואוירא ומוחא ומה ענין ג' אלו.

דע כי אין לך דבר ובחי' בכל האצילות שאין בו ג' אלו בין באורות בין בכלים והם פנימי ומקיף ומקיף לשניהם על כולם וכל אלו נת' באורך בש"ד ח"ב פ"י ולכן היה בכאן ברישא דאריך ג' בחי' אלו ברישא דיליה ואלו הג' בחי' נק' נשמה ורוח ונפש הא כיצד מוחא סתימאה שהוא חכמה שבאריך הוא סוד נפש והיא פנימי ועליו רישא תנינא הנק' אוירא הוא רוח כי אויר הוא רוח כנודע והוא אור מקיף ועליו רישא תליתאה עליונה מכולם הנק' גלגלת' והוא נשמ' הוא המקיף עליון לשניה' והנה כל בחי' מאלו ג' הנז' כ"א מה'.

נחלק ג"כ לג' בחי' הנז' כי גלגלת' עצמה שהוא המקיף העליון יש בה פנימי ומקיף ועליון וכולם בחי' נשמה וכן באוירא וכן במוחא וזכור כלל זה. וצריך שתדע כי באריך אנפין כל השמו' אשר לו אינם פשוטים אכן כולם הם במילויים והם נקודים רק שהפרש יש כפי המילויים וכפי הנקודים וזכור כלל זה.

ונבאר עתה כולם דע כי גלגלתא שהוא כתר דאריך אשר כללותם הוא נשמה ומקיף עליון הנה היא נחלק' לג' בחי' כי יש בה אור פנימי והוא הוי"ה במלוי ע"ב דיודין כי כל הוי"ה דע"ב הוא בחי' נשמה ואמנם הד' אותיות הם מנוקדות בחולם צירי קמץ צירי יוד הי ויו הי אך אותיות המלוי אינם מנוקדות.

עוד יש בו שם הוי"ה אחר' והוא מקיף אל הוי"ה הנז' וגם היא במלוי ע"ב דיודי"ן אמנם היא מנוקדת בכל עשרה אותיותיה באופן זה כי בג' אותיות יו"ד יש בכ"א מהם ניקוד חולם ובב' אותיות ה"י בכ"א ניקוד צירי ובג' אותיות וי"ו בכ"א ניקוד קמץ ובב' אותיות ה"י בכ"א ניקוד צירי כזה יוד הי ויו הי עוד יש בה הוי"ה אחר' מקיף עליון לשניהם והוא ג"כ ע"ב דיודי"ן ואמנם היא מנוקדת באופן אחר כי בד' אותיות הפשוט יש חולם

צירי קמץ צירי ובאותיות המילוי כולם מנוקדות בקמץ כזה יוד הי ויו הי והרי ביארנו ג' בחי' שיש בגולגלתא שהוא כתר דאריך בבחי' העצמות והאור אשר בתוכם.

והנה גם בכלים של האי גולגלתא צריך שיהיה בהם ג' בחי' הנז' והם ממש ע"ד הנז' בהויו"ת אלא שהם שמות של אהי"ה כי אהיה הוא כלי אל שם הוי"ה ונמצא שהם ג"פ אהיה וכולם במלוי יודי"ן וכפי סדר הנקודות הנז' בהויו"ת ג"כ וגם הם בסוד פנימי ומקיף עליון בחי' כלים אל הנשמה אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי יוד הי שהוא כתר דגולגלתא דאריך.

רישא תנינא הוא אוירא אשר היא כללותי' בחי' הרוח ומקיף הקטן וגם היא נחלקת לג' בחי' והם שלשה הויות כנ"ל רק שמילואיהם הם דס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י וגם נקודות הוא כמו בג' הויות הראשונות דע"ב רק במקום הצירי יש עתה סגול. וכעד"ז הוא בכלים שלהם שהם ג"פ אהי"ה וגם הם במלוי יודין הראשונים כי אין בשם אהי"ה אות וי"ו כמו שיש בשם הוי"ה כדי שתשתנה כאן במילוי ונקודתו בניקוד ג' הויות האלו דס"ג דברישא תנינא שהם סגול במקום צירי כזה.

יוד הי ואו הי. יוד הי ואו הי.

יוד הי ואו הי כלים. אלף הי יוד הי.

אלף הי יוד הי. אלף הי יוד הי.

רישא תליתאה היא מוחא סתימאה חכמה דאריך אשר כללותיה היא בחי' נפש ואור פנימי דג"ר וגם היא ג' הויות כנ"ל רק שמילואיהם הם באלפין כזה יו"ד היא ואיו ה"א וגם נקודותם הוא כמו בג' הויות השניות דרישא תנינא דבמקום צירי יש סגול ועוד יש באלו שינוי אחר כי במקום קמץ הם פתח כזה.

יוד הא ואו הא. יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא וכעד"ז הוא בכלים שלהם כי הם ג"פ אהי"ה רק שמילואם באלפין כמו בהויות שבהאי רישא תליתאה וגם הם מנוקדים כמו ההויות עצמן דמילוי אלפין כזה.

אלף הא יוד הא אלף הא יוד הא. אלף הא יוד הא והנה נמצא כי הני ג' רישין בכ"א יש בה ג' הויות דעצמותן וג' אהי"ה דכלים נמצא שיש בכללות כל התלת רישין אלו י"ח הויות ואהי"ה וז"ס חי עולמים כי מאלו ח"י שמות נמשך החיות לכל העולמות כולם וגם הם בעצמם הם ח"י העולמות שהוא רישא דאריך וחיותו מתעלם בתוכו והבן זה.

והנה פעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה כי ברישא תנינא שהם שם ס"ג אשר משם נמשכו י"ג נימין דשערי הנה משם נמשכין אל י"ג תיקוני דיקנא דאריך כי הלא במילוי זה דס"ג יש בו ג' יודין והם ג' שמהן יהו"ה יהו"ה יהו"ה הנרמזים בתחלת תפלות ר' נחזניא בן הקנה במדת הכתר וע"ש ומילואם הוא ביודין ונקודתם כבר נרמזו לעיל ברישא תנינא איך הם ואלו הם י"ב תיקוני דיקנא דעתיקא והי"ג הוא מזלא הכולל את כולם.

וזה תבין איך לפעמים שם ס"ג הוא גבוה משם ע"ב כי הרי ג' הויות דיודין נפקי מההוא ס"ג הנ"ל ולפעמים שם ס"ג הוא למטה מע"ב כי הרי גולגלתא הוא רישא קדמאה היא

דמלוי יודין דע"ב וברישא תנינא הוי ס"ג תחותיה ולכן אל יקשה בעיניך אם תמצא בזוהר מאמרים חלוקים בענין זה ע"כ לשון מורי זלה"ה.

והנה קשה כי הוא חולק במ"ש לעיל כי ג' שמהן דרישא תנינא הוי דס"ג ולא דע"ב והיינו יכולים לומר מכח קושיא זו כי האמת הוא שבכל רישא מהנך תלתא יש בה הוי"ה אחת כוללת כל בחינותם. והראשונה דע"ב והשניה דס"ג והשלישית דמ"ה.

אמנם הג' הוי"ה שיש בכ"א מהם הם במלוי יודין דע"ב וצ"ע. והנלע"ד יותר אמיתי במה שית' פ"ט כי י"ג נימין בשערי נפקי מהאורא והי"ג תיקוני דיקנא במוחא סתימאה וז"ש לעיל.

והנה משם נמשכו אל הי"ג תיקוני דיקנא וכו' נמצא א"כ כי ג' שמהן דאורא כולם במלוי ס"ג ואמנם בכ"א מאלו הוי"ה יש ג' יודין כנגד ג' הויות במלוי ע"ב וכנודע כי בדיקנא הם במילוי ע"ב כמבואר בפט"ז ע"ש ומכאן עד פיו אינו בספרים הישנים. והנה בזה תבין מאמר באדרא רבא ד' קפ"ח ע"ב וז"ל האי גולגלתא חיורא דיליה נהיר לתליסר עיבר גליפין ד' בסיטרא דא ושם אמר י"ג נימין דשערי קיימין מהאי סטרא ומהאי סטרא וכן באדר"ז אמר בגין דהאי חכמתא סתימאה ביה מתפריש תלת זימנין לארבע וכו' והרי בג' מקומות אלו מצינו בחי' י"ג פעמים וצריך להבין מה ענינו אבל הביאור הוא כמש"ל כי ג' מיני הויות של עצמות יש בג' רישין שכל ראש משלשתן יש בה ג' הויות משונה כי ג' הוי"ה העליונות דברישא עילאה הנק' גולגלתא דא"א הם במלוי דיודי"ן ובה י"ב אותיות הפשוטות ויש בהם עוד כללות שלשתן הרי י"ג וכן י"ג הויות אחרות ברישא תנינא הנק' אורא במילוי ס"ג ובהם י"ב אותיות הפשוטות ועוד כללות שלשתן הרי י"ג וכן ג' הויות אחרות דמלוי מ"ה דאלפין ברישא תליתאה הנק' מוחא סתימאה ובהם י"ב אותיות ועם כללות השם בעצמו הרי י"ג.

והרי נת' ג' בחי' של ג"פ י"ג הנז' בשני האדרות יברכך מקורא דתלת שמהן הענין כי כבר ביארתי לך באדר"ז הענין תלת רישין כי ע"ב דיודי"ן הוא ברישא קדמאה שהוא גולגלתא חיורא ומילוי ס"ג ברישא תנינא ומילוי אלפין ברישא תליתאה אמנם מן הראשון נמשך רוח חיי לפומ' קדישא ולכן אין יכול' להשיגה אב' זמינין אבהתנ' לעתיק ולהתלב' ביה כי להיות ראש עילאה אין בו כח להתלבש כלל אמנם מרישא תנינא שהוא זה שם של ס"ג אשר מהם נמשכים י"ג נימין דשערי וכבר ביארתי שמשם נמשכין אל י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא כי הלא במילוי זה בשם ס"ג יש בו ג' יודיין והם ג' שמות הוי"ה והם רמוזים בריש תפלת ר' נחוניא בן הקנה במדת הכתר ומילויין הוא ביודי"ן.

ובזה תבין איך שם ס"ג הוא כאן גבוה משל מלוי יודי"ן ולזימנין הוא להיפך כי הלא רישא קדמאה הוא מלוי יודי"ן. ובזה אל יקשה בעיניך אם תראה הפכים בענין זה והבן זה.

וכבר ביארנו נקודות שמות אלו באדר' האזינו ברישא תנינא ואלו הן י"ב ר"ל פנימיות הדיקנא הנמשכת משם ס"ג דרישא תנינא כי החיצוני' הוא שם מ"ה דרישא תליתאה שממנו יוצאים כנז' לקמן תיקונא דיקנא דעתיקא והי"ג שהוא הנק' מזלא כולל את כולם כנז' באדרא ולכן צריך להגיה מקורא דתלת שמהן יקירין אילין יו"ד ה"י וא"ו ה"י.

וכבר ביארנו יב"ק יחוד ברכה קדושה אלו הג' שמהן נק' יב"ק ברכה והם סוד הפסוק
יברכך וכו' וכבר ידעת כי הם בדיקנא דעתיקא כמבואר אצלנו בביאור ברכת כהנים.
ואמנם ברישא תליתאה ששם הוא המלוי אלפין ונק' קדושה והטעם כי קדוש' הוא סוד
המוחין בכל מקום והנה שם זה ברישא תליתאה שהוא נק' תמיד מוחא סתימאה שבכתר
ולכן נקרא קדושה והנה שם זה אתפשט עד חוטם דעתיקא והבל היוצא משם הוא נמשך
זה הוא רישא תליתא'.

אמנם המשך הראש השני הוא בסוד הדיקנא דעתיקא כי אין יכולת להתלבש באבר
העצמי רק בסוד שערות לרוב העלמו אבל זו השלישי מתלבש בחוטם ואע"פ שהראשון
הוא הנעלם מכולם ועכ"ז מתלבש בפומא כבר ביארנו שאדרבא לרוב העלמו נעלם בפה
וזמינין אבהתנא לאתלבשא בה אבל לא עתה ולכן חוטם גי' ס"ג לרמוז כי יצא משם ס"ג
העליון שברישא תנינא אבל החוטם הוא ברישא תליתאי וגם כי הוא עצמו סוד ג"פ
אהי"ה ושלשתן כמנין ס"ג וכמ"ש בע"ה והענין כי כבר ידעת כי שם ס"ג מתלבש במלוי
אלפין כנז' בתיקונים וכנגד אותן ג' יודי"ן יש כאן ג' אלפין שמשם נמשכין ג"פ אהי"ה
שהם כמנין ס"ג.

ואמנם מסוד החוטם הזה נמשכין אל הדיקנא דז"א ולהיות החוטם הוא דינא ולכן בו
הוראת אהי"ה שהוא בבינה. והנה כבר ידעת כי דיקנא דז"א אינו אלא שיתא כי הוא
סוד ו' דשמא קדישא ו"ק אבל אח"כ ניתוסף בו נה"י כנודע ואז היו תשע וזה נרמז
(באדר"ז) רצ"ה שיתא אינון תשע אקרין ואמנם כשעלה הת"ת בסוד תפלות מנחה
דשבתא בדיקנא דעתיקא עד מזל הראשון שהוא תיקון ה"ח ולא עד בכלל נמצא שאז
יש ד' תיקוני' יתירים כי מזלא י"ג דעתיקא כבר ביארנו שהוא כללות אחרים כולם
ונמצא כי אז הז"א קונה הד' אחרים ועם הט' שלו הם י"ג ואז יש לו י"ג תיקונים ג"כ
וז"ס ד"ו דמלוי יו"ד ד' על ו' כנז' בפ' ויקרא ד' ע"ב כי סוד הד' הם תיקונים דעתיקא
והם נמשכים על ו' שהוא הז"א אזי נעשית אח"כ ט' תיקונים בתוס' נה"י כנז' ואז יש לו
ג"כ י"ג תיקוני' דיקנא ובאלו י"ג תיקונים הם נ"פ אהי"ה כי תיקון י"ג הוא כולל מכולם
דוגמת העתיקא וז"ס יאר ה' כו' כנזכר אצלי בברכת כהנים וזהו נק' קדושה וענין יחוד
הוא שם אדנ"י והענין כי בשם זה יש א"י כנזכר בתיקונים א' אהי"ה י' הוי"ה לרמוז כי
התיקונים הנזכרים דעתיקא ודזעיר כולם נמשכים אלי' והענין כי הלא אין בנוק' דיקנא
והטעם כי כבר פירשתי בסוד נטילת ידים כי שערות הראש נעשי' דינים קשים.

אבל מותר שערות הדיקנא נעשי' מהם קליפין קשים והנה אם גם לנוק' היה דיקנא
הזהנמצא כי להיות' בסוד הבל ינקו החיצונים ויחריבו הקליפות את העולם ביניקתם
ממנה אבל עתה שאינם יונקים אלא מצד רחוק שהוא מדיקנא דז"א אין לקליפות כ"כ
שליטה. והנה תמצא שיש כ"ד צירופי אדנ"י כנגד י"ב דעתיק וי"ב דז"א והי"ב צירופים
ראשונים כנגדם הם בראש הנקיבה וי"ב האחרים כנגדם הם בגופא וי"ב שבראשה הם
סוד ז' הנז' בראש ספרא דצנעותא שהם ז' דגלגלתא והם גולגלתא טלא דבדולחא קרומא
דאוריא ומצחא ועמר נקי ועיינין וחוטמא כמבואר אצלי שם.

אמנם בכאן בעתיקא העיינין נחשבין לעין א' וכן ב' נקבי החוטם אך בז"א או במלכות
נחשבת כ"א לשנים ונמצא כי תרין עיינין וב' נקבי החוטם עם ה' האחרים הם ט' וב'

האזניים והפה הרי י"ב דברישא כי האזניים לא נזכרים בעתיקא כלל באד'. גם דע כי במקום עמר נקי הוא במלכות שערי סומקא אבל שערי דעתיקא עליהן נאמר ושער ריש' כעמר נקי הרי לך י"ב ברישא הם כנגד י"ב ת"ד מעתיקא וכנגד י"ב דדיקנא דז"א הם ג' פרקין בזרוע ימין וג' בזרוע שמאל ושית פרקין בתרין שוקין הרי הם י"ב כנז' בתיקונים בפס' וקרא זה אל זה ואמר.

והענין כי אלו הם כ"ד קישוטי כלה ואינם עצם הכלה פי' כי להיות אלו הי"ב תיקוני עילאין נמשכין עד הנוק' אינם יכולים להיות מתגלים ממש בסוד עצמות רק בסוד תכשיטין דוגמת רישא תנינא דאריך שמתלבש ב"ג ת"ד ולא באברים לרוב העלמו אך עכ"ז להיות תכשיטין ודאי שאינו כ"כ פנימי' כאברי הנוק' כי אלו הם תכשיטין לפני אחר ולפניו העלם אחר העלם ופי' תכשיטין הוא כי הלא הקליפות נק' חושך והם מחשיכים את המלכות הסמוכה אצלם ולכן צריכי' אלו התכשיטין להאיר אותה דוגמת סרק המעברים הנשים על פניהם והנה הם סוד האורות שהם כ"ד מי"ב י"ב תיקונים עילאין ומאירין באלו הי"ב דייקא ברישא ובגופא וזהו כנגד הפסוק ישא וכו' הנז' אצלי כפ' ברכת כהנים שהוא בנוק'.

אמנם שם זה אדנ"י כשמקבל כל אלו התיקונים הוא מצורף עם שם הוי"ה דוגמת חיבור אהי"ה עה הוי"ה כן מצטרף אדנ"י עם הוי"ה אך יש הפרש כי אם גובר הוי"ה הוא יאהדונה"י ואז הוא סוד היום כי אז נמשך לה כ"ד תיקונים הנ"ל ע"י הת"ת אך בלילה כי אז אדנ"י גובר כי בז"א נאמר בו המפיל חבלי שינה על עיני כנז' אצלי כפ"י ברכה זו אז גובר שם אדנ"י על הוי"ה שהיא נותנת ואינה מקבלת על ידה ולכן שם זה אידהנוי"ה ותראה איך בראש שם זה א"י דאדנ"י על י"ה דהוי"ה אך שאר השם אינו גובר ויש שם ה' יתירה לרמוז על שם אהי"ה כי הלא המל' נק' קרית ארבע כנז' בתיקונים שיש בה הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י והנה שם זה רומז לד' שמות הנז' כדי שיהי' רמוז, בו על שם אהי"ה ניתוסף אות ה' אחרת כנגד שם אהי"ה שיש בו ב' ההי"ן הרי כי בשם זה הוא שמו' קרית ארבע וזה אמרו נרמזין א"י רביעאה דתרין שמהן נתפרשין רשימין בהון פי' כי הם אהי"ה ואדנ"י יש בהם תיבות הוי"ה הוי"ה.

ודע כי ז"א הי' נשפע מן או"א ועתיקא ממש אבל הנוק' אין השפע נשפע בה רק ע"י השערות והדיקנא כנ"ל עכ"ל מהרח"ו ששמע פירוש אחר מהרב האר"י זלה"ה. סליק בעזה"י: פרק ו אחר שביארנו בחי' כתר וחכמה דאריך שהם תרין רישין דיליה אשר נתחלקו לג' רישין כנ"ל בפרקים שקדמו.

וגם כפ"ג ביארנו דרך כללות איך נתלבשו ז' תחתונים דעתיק בז' תיקוני רישא דאריך נחזור עתה לבאר ענין ז' תיקונים אלו בפרטות. והנה כבר נת' שם כי חסד דעתיק נתלבש בכתר דא"א אשר הוא גלגלתא רישא קדמאה דאריך והיה מהראוי שעתיק יומין לא יגלה הארתו העיקרית רק ברישא קדמאה והוא הגולגלתא ואח"כ תאיר זה הגולגלתא ברישא אחרא שהיא מוחא סתימאה חכמה דאריך אמנם לא כך היה כי אם שהעתיק מתגלה בהני תרין רישין כחדא וטעם הדבר כי הנה או"א דתחות דיקנא דא"א נמשך בהם חיות מהני תרין רישין גלגלתא ומוחא כמ"ש בש"ד ח"א פ"ב ופ"ג ובענין דאו"א יהיו שוים כחדא נפקין וכחדא שריין ולכן הוצרכו אלו התרין רישין להתגלות בהם

העתיק בהשוואה א' ג"כ ולכן החסד דעתיק נתלבש בגולגלתא והגבורה במוחא היא חכמה ואז נכלל החסד בגבורה, והגבורה בחסד והיו שוים.

גם אחר שהיסוד דעתיק עם החסד שבתוכו נתלבש במצח דאריך כנ"ל בפ"ג ובפ"ד ומשם חזרו להאיר ולהתפשט בדיקנא ובמזלא שהוא תיקון הי"ג וגם בתיקון הנקרא נוצר חסד כנזכר בפ"ז ונזכר בהאזינו דף רפ"ט א' והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא וכו' וגם הדיקנא עצמה היא בסוד יסוד כי לכן הנשים שאין להם בחי' יסוד אין להם זקן וכן ההוד שבו נגלה בדיקנא כמ"ש באדרא נשא דף קמ"ג ותניא הוד עילאה נפק ואתעטר ונגיד לאתאחדא בעלעוי ואתקרי הוד זקן א"כ הרי רישא עילאה דעתיק אתגליא בתרין רישין דאריך כחדא שהרי נגלה בז' תיקוני גלגלתא וגם במוחא ובדיקנא דנפקי ממוחא כנז' ב"ח ע"ש ונמצא כי כמו שז' תחתונים דעתיק מתגלין בז' דגולגלתא כן הם מתגלים בדיקנא דא"א ולא קבלתי סדרם בפרטות.

ודע והבן איך כתר וחכמה אלו דברי שא שהם דכר ונוק' ולכן זו החכמה היא גבורה כי היא נוק' לגביה ועיין היטב בפרק א' ובפרק ב' כי כולה מבירורי המלכים אתעביד להכי מינה נפקי י"ג תיקוני דיקנא. ונלע"ד שאפשר כי היא בחי' נוק' משם ב"ן שבאריך כנז' בשער ג' חלק א' פרק א' כי כל הנוקבין ממנו נעשה כנלע"ד ח ובזה תבין איך הכתר הוא רחמים גמורים אך החכמה יש בה דינים אלא שהם נכפין כנז' באד"ר נשא ד' קכ"ח ב' דהאי מוחא שקיט ושכיך כחמר טב דיתבי על דורדייא הרי בפ"י שיש בה דינים ושמרים אלא שהם נחים ושקטים ונכפין שם במקומן וכן כתב בעל מערכת אלהים כי החכמה הוא דין ויש לו קצת סמך מזה להיות המוחנק' טלא דבדולחא הוא כי שורש המוחין הם ג' חו"ב ודעת שהם ג' אותיות יה"ו ואם תמלאן באלפי"ן יו"ד ה"א וא"ו בגי' ט"ל והנה זו הגבורה דעתיק הגנוזה תוך מוחא דאריך נק' בוצינא דקרדינותא בכל מקום ר"ל נר החזק כי הנר הוא אש ואינו אור כמו החסדים והוא נר אש החזק מצד הגבורות ואמנם שאר הגבורות אפשר שיקראו כך דרך השאלה אבל סתם בוצינא דקרדינותא היא זו הגבורה דעתיק הגנוזה בהאי מוחא וזו שורש לכל הגבורות כולם וז"ש בפ' פקודי ד' רנ"ז ב' ות"ח רישא שירותא דמהמנותא גו מחשבה.

בטש בוצינא דקרדינותא וכו' אשר נת' לעיל ש"ב חלק ג' פרק ט' ענינו והוא כי א"א שהוא שירותא דמהמנותא היה מברר בגו מחשבה דיליה שהוא י"ס דיליה כל הבירורים שבז"א בבחי' מ"נ כדי לעשות מהם פרצופים או"א כי אין בירור רק ע"י המחשבה והנה הבוצינא דקרדינותא וכו' אשר נת"ל ש"ב ח"ב פ"ט ענינו שהוא הגבורה דעתיק שורש לכל הגבורות כולם בכוחם.

יכולה המחשבה. לברר הבירורים הנז' כי כל הבירורים הם בחי' הגבורות ולכן מתבררים ע"י ההוא בוצינא דקרדינותא ואמנם בוטישא דא נת' בש"א ח"ג פ"ו וז"ש בוצינא דקרדינותא שהיא הנותנת קצבה ומדה ונק' קו המדה והטעם כי החסד המתפשט בשופי בלי קצבה אך הגבורות שהוא דין נותנת קצבה אל השפע שלא יתפשט יותר מהראוי אל המקבלים ולכן בוצינא דקרדינותא איהו מדיד ועביד כל אינון משיריין הנז' בזוהר פקודי ובתיקונים ד' ט"ו ובתיקונים דכתיב' יד ובזוהר חדש בואתחנן ד' קכ"ב.

והנה כל בחי' הגבורות נק' ניצוצין כי הם ניצוצות אש החזק ואמנם נק' ניצוצין ג"כ לסיבה הנ"ל בש"ב ח"ב פ"ט כי לא ירדו האורות של המלכים למטה בכריאה רק בחי' רפ"ח ניצוצים להחיותם חיות המוכרח אז והם חלקים מהאורות דוגמת הניצוצות היוצאים מן האש וגם נת' שם כי הרפ"ח ניצוצין הם השכ"ה ניצוצין הנז' בכ"מ והם ש"ך לבד ועם שרשם שהם הגבורות נק' שכ"ה.

והנה כאשר זו הבוצינא בטש גו המחשבה מעלה את הבירורים מבחי' השכ"ה ניצוצין הנז' ושם מתבררין היטב הטוב שבהן נתקן שם והפסולת שהם הסיגים מתברר וזריק להו שאינה מהבחי' הראוי שם לעשות מהם בחי' או"א ולכן זורקם וחוזרת אח"כ להתברר גו מחשבה דאימא לצורך זו"נ וכעד"ז עד שמתבררי' תכלית הבירור בכל הפרצופי' והשאר נעשה פסולת גמור הנז' שם באורך בש"ב ח"ג פ"ט ע"ש וז"ש כי ניצוצין זרק לש"ך עיבור וזרי' ובירר הפסולת מגו מחשבה כי המחשבה בתוכה עולין המלכים והניצוצין ושם מתבררים מגו מחשבה ע"י האי בוצינא דקרדינותא שהוא גבורה דעתיק אשר בתוכה.

ודע כי החס' דעתיק שבתוך כתר דאריך נקרא אוירא דכיא והגבורה דעתיק שבתוך החכמה דאריך נק' בוצינא דקרדינותא וז"ש באד"ר האזינו ד' צ"ב ב' מבוצינא דקרדינות' נפיל' ניצוצא פשיטא תקיפא שבטש ואפיל' זיקין עלמין קדמאין ואתערבו באוירא דכיא וכו' פיל' הדברים במה שהודעתך לעיל בריש פרקין כי או"א מהני תרין רישין נמשכין חיותם ונמצא כי זה החסד שבעתי' שבתוך הכתר הנק' אוירא דכיא אפיק מיניה חד רוחא דגניז בעתי' יומין שהוא האי יו"ד דנפיל' מאויר ואשתאר אור וזה היו"ד הוא אבא יו"ד דשמא קדישא אשר בתחלה היה גנוז בעתי' בזה החסד ולכן כשיצאה זו היו"ד מזה האויר ונעשה ממנו בחי' אבא לא נפיק אלא להלביש לחסד דאריך ואז בהאי אבא אתגניז ההוא אוירא ר"ל שמאיר בו דרך העלם וגנוזה מלמעלה עד שם וגם מבוצינא דקרדינותא שהיא גבור' דעתיק נפיק ג"כ מיניה חד ניצוצא והאי ניצוצא אתגניז במעוי דאימא והוא סוד הגבורות במעוי דאימא הנמשכת אליה מגבורות דעתיק ואלו הב' בחי' באו"א חוזרים גם הם להתברר החלקים הצריכים אל זו"נ וכדין נפק חד גלגלתא וכו'.

גם נרמז ענין זה הגבורה דעתיק באד"ר נשא ד' קל"ב ומהאי דיקנא אשתמודע כל מה דהוי ברישא מאלף עלמין דחתימין בעזקא דכיא בעזקא דכל עזקין וכל פיל' מאמר זה נת' לקמן פרק ט"ו באורך ושם תבין כי הדיקנ' דאריך נתפשט ממוחא סתימאה דאריך אשר בתוכה גנוזה גבורה דעתיק וכו' ונמצא כי גבורה דעתיק לא נתגלו הדינים אשר בה עד שנמשכו בדיקנא דאריך וז"ש ומהאי דיקנא אשתמודע כל מה דהוי ברישא דא וביאר מה הם הבחי' אשר ברישא אשר נתגלו בדיקנא ואמר כי הם אף עלמין דחתימין בעזקא דכיא וכו' כי הגבורה נק' אלף עלמין והיא חתומה וגנוזה תוך החכמה מוחא סתימאה דאריך הנק' עזקא דכיא והענין כי נודע כי הגבורה נק' אלף והאחוריים של אלהים דמלוי ההי"ן הוא בגי' אלף כזה אל"ף אל"ף אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד היה אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם ואלו הם סוד אל"ף עלמין שהוא שם עזקא דכיא כנודע כי אין העליון מתלבש בתחתון אלא בסוד אחוריים בלבד ולא הפנים כנז' בש"ה.

והטעם ידע כי כל בחי' מוחא נק' עזקא לפי שהמוחין נחלקים לד' חלקים שהם חו"ב ודעת הכולל החסדים והגבורות כנ"ל פ"ב ואלו הד' מוחין נעשים ד' ווין מרובעי' כזה \$ציור בספר\$ ונעשים מ' סתומה דלמרבה המשרה הנק' עזקא כנז' בתיקונים ריש תיקון י"ח ד' ט"ו ע"ש איך בוצינא דקרדינותא אתעביד הכ עיזקא והוא כעין חותם מרובע הנק' עזקא.

ואמנם יש מוחין דכורין ומוחין נוקבין ומוחין דכורין שהוא אבא נק' עזקא דכיא יען נוטה אל החסד ע"ד הנ"ל באוירא דכיא ומוחין דאימא נק' עיזקא רבתי בסוד מה תעשה לשמך הגדול. והנה המוחין דאריך היא חכמה כי הבינה.

שלו ירדה בגרון ולכן נק' עיזקא דכיא ולהיות כי הוא מוחא דא"א הוא המוח הראשון שבכל האצילות אשר התחילו המלכים להתברר ע"י ההוא גבורה דעתיק כנ"ל לכן נק' עיזקא דכל עיזקאין כי כל שאר המוחין מתפשטין ונמשכין מההוא מוחא דאריך. אמנם כל אלו הגבורות שהם אלף עלמין הנז' כאן לא נתגלו בחי' גבורתם ותקפם בהאי מוחא דהרי שקיט ושכיך וייתב כחמר טב דיתב על דורדייא כנ"ל עד שיצאו בדיקנא דאריך ושם נתגלו כמו שנבאר בפרק ט"ו בע"ה בעלמ' קדמא' ע"ש וז"ש ומהאי דיקנא אשתמודע וכו'.

ואלו האלף עלמין הם שורש כל הדינין כולם ומכאן אתפשטו בכל שאר המקומו' ובדיקנא שם התחלת גילויים כי לכן שערי דיקנא הם קשים ותקיפים כמו שית' בע"ה בפ"א ובפ' ט"ו ואמנם אלף עלמין ג"כ הוא כי המוח כלול מהחסדים וגבורות שהם ה"ח וה"ג כל א' כלול ממאה הם אלף כמו שית' בע"ה בפרק ט"ו.

סליק פ"ו: פרק ז' נשלים לבאר ז' תיקוני רישא וכבר נת' הב' תיקונים קדמאין שהם גולגלתא ומוחא בפ"ו והתיקון הג' הוא קרומא דאוירא אזדכיך ויתב וסתום כי אזדכיך כדי שיוכל לעבור אור האוירא דבגו גולגלתא להאיר דרך האי קרומא במוחא סתימאה אך עכ"ז הוא סתום כי הומעט האור ויוכל האי מוחא לקבלו משא"כ אם היה פתוח ובתוך האי קרומ' מתלבש הת"ת דעתיק כי הקרום החופה הוא דמיון הרקיע שהוא ת"ת וז"ס הרקיע המבדיל בין מים למים זוהר בראשית ד' ל"ב שהם חו"ג דעתיק המתלבשים בגולגלתא ומוחא והת"ת מפסיק בין שניהם ומבדילין ומכריע ביניהם כי הת"ת הוא ו' שבשם כנודע והוא דמיון הרקיע הכל כעין ו' וזש"ה נוטה שמים כיריעה שהוא סוד זה המקו' כמו היריעה והחסד והגבורה הם כדמיון ב' יודין בב' צדי הוא"ו ונמצא שלשתן צורת א עליה נאמר יהי רקיע ויהי מבדיל בין מים למים שהם ב' יודיין עילאה ותתאה ולפי שתמיד הקרום שהוא הת"ת נוטה אל החסד וגם הוא ענף הדעת הגנוז באוירא לכן נק' קרומא דאוירא ולא קרומ' דמוחא כנ"ל בפ"ד.

ולפי שבאוירא מתלבש הדעת דעתיק שאינו מכלל הז' תחתונים דעתיק אלא נשמה להם לכן לא נזכיר רק ז' תיקוני דריש' ולא ח' תיקוני דרישא כי האויר' לא נכנס בחושבן עמהם כי הוא נעלם. תיקון הד' אינון עמר נקי תליין בשיקול' דע כי הנצח וההוד בכל מקום יש להם ב' בחי' א' הוא ראשו פרקי הירכיים שהם למעלה מן היסוד וב' הוא התפשטותם למטה מן היסוד וזולת זה יש להם פנימיות שהוא גבוה מן היסוד והם

סתומים מבפנים והוא תרין ביעין דדכורא ששם מבשלת הזרע ומהם נמשך למטה מהם היסוד וכן הוא בנצח והוד של הנקיבה.

והנה תרין תיקונים יש ברישא והם תרין אודנין תרין עיניים והמצח עומד ביניהם כי הוא למטה מן האזניים וגבוה מן העיניים והוא בחי' היסוד דעתיק הגנוז במצחא והנו"ה בתרין אודנין ובתרין עינין שהם בחי' הנצח וההוד וזהו ענין שנק' הנצח וההוד בחי' עיניים האמנם להיות האזניים דעתיק מקום גבוה מאוד כי הם תרין ביעין הסתומים לא שלחו בו יד ולא נזכרו בשום מקום לא בספרא דצניעותא ולא בב' האדרות וכבר ידעת מן האדם הקדמון כי האוזן שלא גבוה יותר משאר הבחי' שלמטה ממנו כי היא בחי' נשמה כנז' שם בשער א' חלק ב' פרק ג' וזהו הטעם חורשו נותן דמי כולו ואמנם במקום בחי' האזניים נז' שערות דרישא היוצאת מכח האזניים משם שרשם ומשם מתפשטת ולהכי בעי לאעברא שערי מעל גבי אודנין כנז' באדרת נשא ד' קל"ה ובתיקונים ד' קכ"א וטעם הדבר שלא יתאחזו הדינים באודנין מאוד מאוד ויתחזק כוחם בשרשם.

וכבר ידעת כי הנצח והוד הם לבר מגופא אשר לכן מתגלית בהם הדינים כנז' פ' צו ד' ל"ב א' בסוד וערבי נחל ולכן מהם יוצאים השערות שהם חוזק הדיני' מלשון אשר בשערה ישופני. וממורי הרמ"ז נרו שמעתי כי שער מלשון שיעור דהיינו כח הדין הנותן גודל ושיעור אל שפע וכן שערות הדין נ"א הם נותנים שיעור שלכן נק' מדות כדלקמן ס"א עוד מלשון שער שהם שערים נפתחים לעבור השפע בהם ולכן נק' שערות כמבואר בפסוק מקולות מים רבים וכו' שהם גבורות מנצפ"ך ונמצא כי כל בחי' הדינים הם שערות וכולם הם מנצח והוד שהם הגבורות עיקר הדינים כנ"ל ובעליית' בסוד אור חוזר שהם סוד הגבורות פוגעים בג' מקומות והם ג' רישין דאריך גולגלתא דאורא ומוחא ומתערב בכולהו ונפקי מכולא י"ג חיורתא וי"ג נימין וי"ג תיקוני דיקנא וכולהו מבחי' נצח והוד הנז' אלא שכפי תערובתם בהני ג' רישין אשתני שמייהו יען מתערבים עם אורות הג' רישין ונפקי כחדא בי' הרי שאעפ"י שהכל בחי' נו"ה כנז' עכ"ז הי"ג חיורתא הם מאורות הגולגלתא ג"כ והי"ג נימין מאורא והי"ג תיקוני דיקנא ממוחא כי גם מהג' ראשים יוצאים אורות הנז' ג"כ.

והנה הנו"ה נקראים ווי העמודים שהם יכין ובוועז תרין ירכין כדמות תרין ווי"ן וגם כי הרי הנו"ה מן הת"ת שהוא אות ו' נפקי נעשו גם הם בחי' ווי"ן שהם השערות אשר הם דמות ווי"ן ולכן שערות הראש נפקי מתתא לעילא דמות וי"ו כי הם עוברים דרך קרומא דאורא שהוא הת"ת ויוצאים לחוץ ונעשים ווי"ן כמוהו והם אור חוזר כי הם גבורות ואלו הם סוד י"ג נימין דשערי דרישא הנז' באד"ר ובפ"ו ובי"ט יתבארו עניינם.

וכבר ידעת כי נצח כלול בחסד שהוא קו ימין והוד כלול בגבורה ולכן נו"ה אלו רמוזים בגולגלתא ומוחא שהם חו"ג דעתיק וטמירי תמן ומתמן נפקי דרך ההוא קרומא שהוא הת"ת ויוצאים משם הנו"ה בבחי' ווי"ן וז"ס שנקראו השערות בתיקונים ד' קכ"ג ווי"ן כמ"ש וכל נימא שיעורא דאות ו'.

ונלעד"ח כי אלו השערות הם סוד זקן התחתון דעל תרין ביעין דעתיק כי דוגמא זו נעשה הזקן דז"א בנה"י דאריך וע"ש בש"ח וז"ס ואלה המלכי' וגו' כי כבר הודעתך כי השערות מבירורי המלכים והגבורות ההם יצאו ודרך נקבי השערות האלו יוצא האור

אל המלכים מלמטה מאריך להחיות' כי האור מתמע' בצאתו ממעבר צר של נקבי השיער כנ"ל ש"ב חלק ג' פ"ט כי השערות הם התיקון האמיתי להחיות המלכים ואז ע"י השערות האלו היה כח בהם לקבל האור והנה לפני מלוך הוא תיקון הא' מלך התיקון הב' ישראל תיקון הג' כי ישראל הוא סוד הת"ת בני ישראל הם נו"ה בני הת"ת כנודע והוא תיקון הד' כי עד זה התיקון הד' לא יכלו המלכים לקבל אור העליון והרי נת' תיקון הד' ותיקון ו' שהוא בחי' נו"ה אל האזניים הסתומים בסוד תרין ביעי אשר לכן לא נזכר רק בחי' השערות היוצאים מהם אשר כנגד תיקון זה אמר בספרא דצניעותא אינון עמר נקי תליין בשיקולא.

ובחי' ב' הם תרין עינין וכנגדם אמר אשגחא פקחא דלא ניים ונטיר תדירא שהם בחי' נו"ה הנגלים כמו העיניים שהם נגלים והם בחי' הירכיים שהם חיצונים ואינם סתומים והם למטה מן היסוד הגנוז במצח כמו שנבאר. תיקון הא' הוא רעוא דרעוון אתגלי' בצלותא דתתאי הוא במצח' דאריך וביה אתגניז יסוד דעתיק והנה בחי' נו"ה העליונה שהם תרין אודנין הם תרין ביעין דנחית מינייהו אל פי האמה והוא יסוד דעתיק הגנוז במצחא ולכן גם במצח הזה יש בו כח הדינים הנמשכים בו מהנו"ה הנז' וז"ס מ"ש באד"ר נשא ד' קל"ו ובהאזינו ד' צ"ג א' כי מצח ונצח כולא חד באתוון רצופין ר"ל כי אות מ דמצח נתחלפה בנ' דנצח יען הם רצופות באלפא ביתא כי כן הדרך הצירוף והנה גם הם סמוכות הנצח עם היסוד אשר הם האזניים עם המצח והוי כולא חד כי נתגלו שם הדינים והגבורות כנודע כי דרך היסוד יוצאים החו"ג אלא שבא"א הדינים נכפים בחסדים ואינם מתגלים כי החסד גובר בהם כי תמיד טפת החסד גנוז בפי אמה היסוד כנז' באד"ר האזינו ונשא ד' קמ"ב ב' והוא סוד החסד דעתיק הגנוז בגולגלתא דאריך ומתמן נחית ואתגניז ביסוד דעתיק אשר במצח דאריך בסוד אור זרוע לצדיק וז"ש באד"ר האזינו מצח דאתגליא בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא רישא עילאה דאסתיים לעילא דלא אתיידע פשוט חד טינרא בסימאה דאתכלל במצחא וכו' והאי רישא וכו' ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון וכו' והרי מבואר בפ' כי עתיק יומין נתלבש היסוד שבו הנק' חד טינרא בסוד ויהי יוסף יפה תואר בסימא כי החסדים שבו נותנת לנוק' לבסם הגבורות ולהמתיקם וזה היסוד אתלבש ואתכלל במצחא דעתיקא שהוא האריך והנה נק' מצח הרצון כי אתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון ונהורא הוא אור שהוא החסד ונק' רצון בסוד נוצ"ר חסד אותיות רצון שהוא החסד הגנוז ונצור גו אמה היסוד וע"ש טפת החסד זו המתגלית ביסוד דעתיק הגנוז במצחא דאריך נק' מצח רצון והנה כל שאר החסדים נק' רצון וזה עליון שבכולם נק' רעוא דרעוון ר"ל רצון שכל שאר החיצוניות נאחזים בו ונתלים בו.

ואמנם במצחא דז"א שם נתגלו הדינים שנמצאו בו מן הנצח והוד כנז' כי גם שם הנה"י דאריך ודאו"א הם במוחין דילי' והיסוד נגנז במצחא דילי' ושם לזימנין מתגלים הדינים וכמ"ש באד"ר נשא ד' קל"א א' ותאני כד אתגלי האי מצחא אתערו כל מאריהון דדינא ועלמא בדינא אתמסר וכו' גם בדף קכ"ט א' קאמר דאף במצחא דעתיקא נהיר מיניה ד' מאה בתי דינא כד אתגליי האי עת רצון ר"ל שיש בו ת' בתי דינים אלא שהם מאירים ונהרין לפי שעת רצון שהיא טפת החסד דיסוד דעתיק אתגלייא תמן.

ואמנם היותם ת' דינין יען כי שם הדעת דאריך כנגדו בפנים ובו הגבורות שהם שם הוי"ה א' וכל אות כלולה ממאה הרי ת' בתי דינין והבן זה. ונמצא יסוד דעתיק גו דעת דאריך ודעת דאריך גו מצחא דילי'.

תיקון הז' נוק' דפרדשקא והוא חוטמא דאריך ובה אתגניז המלכות דעתיק יומין וז"ש באד"ר האזינו ד' פ"א א' ובהאי נוקבא דחוטמא דפרדשקא תלייא וכו' כי המלכות נק' ה' ולכן נפיק מינה רוחא לקיימה ה' דלתתא שהיא בחי' המלכות ולכן קאמר התם דדינא בחוטמא תלייא דכתיב עלה עשן באפו כי עיקר הדינין מתגלים במלכות שהיא נקיבה וכולהו דינין ונדוע כי המלכות נק' תהלה לדוד וז"ש התם והכא כתיב ותהלתי אחטום לך כי תהלה דעתיק נתגלית בחוטם דאריך.

סליק: פרק שמיני אחר שנת' בפרקי' שעברו ענין התלת רישין שבא"א והם גולגלתא אוריא ומוחא ואיך שבכל בחי' מהם יש ג' בחי' שהם ג' הויות כנ"ל בפ"ה והנה בכל הוי"ה מהם יש ד' אותיות נמצא י"ב אותיות בכל רישא מהם והכולל הם י"ג שהוא הרישא בעצמה שיש בו הוי"ה א' הכוללת ג' הויות שיצאו ממנו וא"כ וודאי שאלו י"ג בחי' שנמצאו בכל רישא מהג' הנז' מתגלה מציאת הארתם בחוץ ואמנם היותם י"ג כי כיון שלעולם אין כל הי"ס של העליון מתלבש תוך הי"ס של התחתון רק הז"ת של העליון לבד והג' ראשונות נשארות מגולות ונמצא כי הז' ראשונות ר"ל נגד מה שקורא ל"ס של הפרצוף התחתון תחתונות קורא לז"ת של הפרצוף שלפניו ראשונות נ"א עליונות מתלבשות בכל הי"ס התחתונות ובודאי שהג"ר יאירו למטה שא"א שהתחתון יהיה חסר מהארת ג"ר לגמרי דא"כ איך היו בו עשרה גמורות ולכן צריך שיהיה בתחתון ג' אחרים כדי שיקבלו הארה מן שלש ראשונות העליון והרי הם י"ג לכן אין לך בחי' בעולם הן באריך הן באבא ובאימא ובז"א ובנוק' שאין בו י"ג בחי' וזכור כלל זה ועוד ית' בש"ח.

ותחלה נבאר ענין תריין רישין העיקרים שהם גולגלתא ומוחא כי הם כתר וחכמה דאריך ספי' גמורות ונאמר כי בודאי שכל ראש מאלו השנים יש לה י"ג תיקונים ואמנם מוחא היא מתגלית ומתפשט בי"ג תיקוני דיקנא כמו שנבאר בפ' י"א א גולגלתא הוא מתפשט ברישא עצמה כי הגולגת' הוא דמו' מקיף הסוב' כל הרא' והפנים וכל התיקון אשר בהם הם תיקוני הגולגלתא אך המוח' שהוא תחת הגולגל' וגם שהי' פנימי' עומד' בתוכ' אינ' מגל' את תיקונים במקום הגלגל' שהוא הראש והפנים בחי' הסובב והמקיף את המוח דלגו אמנם היא מוציאה כוחותיה למטה מן מקום הגולגולת בסוד שערות היוצאים ממנה ולחוץ בתיקוני דיקנא כמו שית' בפ"א ועיין סוף פ"ד ובפ' י"ב היטב ושם נת' כי כל א' מאלו הב' נחלקת לי"ס פנימיות וי"ס מקיפות ועיש מציאותן אלא שג"כ נחלקת בבחי' י"ג תיקונים כי י"ס הן עצמן נחלקות לי"ג לסיבה הנ"ל וא"כ נמצא כי צריך שיהיו י"ג תיקוני גולגלתא ואלו הם גולגלתא כתר.

תריין אודנין חו"ב. תריין עיינין חו"ג.

חוטמא ת"ת. כי היא דמות ארוכה תריין שפון נו"ה.

וכמ"ש בערבה הדומה לשפתיים בסוד וערבי נחל כנז' פ' צו דל"ב אר"י הא תנינין ערבה דמיא לשפון בהאי יומא מאי הוא וע"ש. לשון יסוד ברית הלשון.

פה המלכות הרי הם י' תיקוני' כנגד י"ס שיש בכתר דאריך שהוא גולגלתא עוד יש שלש אחרים להשלים י"ג דגולגלתא והם. מצח הרצון ועוד ב' לחיים תרין תפוחין קדישין.

הרי הם י"ג דגולגלתא ונלע"ד חיים כי אלו התרין הם בחי' השנית שיש לנו"ה הנ"ל בפ"ז ולכן נמנו לבדן והם בין החוטם והלשון שהם ת"ת והיסוד באמצע ותרין תפוחין מן הצדדים בב' קוין וכנגדם תרין שפון בחי' התחתונה שבהם כנ"ל והנה אעפ"י שלעיל פ"ג ביארנו כי ד' תיקוני רישא הם בלחוד אשר בהם מתלבש ז"ת דעתיק הענין הוא כי אלו הי"ג הם בחי' דכתר דאריך עצמו שהוא גולגלתא דיליה שיש בה י"ס כנודע ועוד ג' יתרים לסיבה הנ"ל שיהיו י"ג האמנם עתיק בעצמו אינו מתלבש בכ"א מהם כי הם ספי' יתירות מהם אמנם מתלבש בבחי' היותר עיקרית מכולם וגם כי הוא צריך ג"כ להאיר במוחא דאריך ולכן אצלו יהיו כל אלו התיקונים נחשבים באופן אחר אלא רק שש תיקונים דגולגלתא י"א המוחא סתימאה וזה פרטן לפי שבעתיקא שהוא רחמי אין התרין אודנין שלו נחשבים לב' בחי' רק לאוזן א' כמ"ש באד"ר לית בי' שמאלא בהאי עתיקא כולא ימינא וכן ב' העיניים נחשבים לעין א' כמ"ש באד"ר דנשא ד' קכ"ט ב' ועכ"ז תרין עיינין אינון ואתהדרון לחד.

והענין כי בערך פרטות הי"ס שבכל בחינות יחשבו לב' עיניים ולב' אזניים כנ"ל וכיוצא אך בערך כל הראש כאשר היא אין ב' האזניים וב' עיניים או תרין נוקבין החוטמא נחשבין רק לא' וזה הטעם שאמר בפ"ק דספרא דצניעותא אשגחא פקיחא ולא אמר אשגחין פקיחין כי אין שם רק חד עינא וכן נוק' דפרדשקא ולא קאמר נוקבין בלשון רבים וזה סדרן דעת דעתיקא נתלבש תחלה באוירא שהיא רישא תנינא דאריך וגם שם היה עדיין מכוסה ונעלם מאוד ע"י האי קרומא וירד ואתפשט בפומא דאריך כנ"ל בפ"ג.

והנה הפה יש בפה י"ס פרטיות כמבואר למורי זלה"ה בהקדמת בראשית ולכן תרין שפון ולשון גם הם נכללים בה אשר שם מתגלה הדעת וחסד נעלם בגולגלתא וגבורה במוחא סתימאה ות"ת בקרומא דאוירא ונו"ה בתרין אודנין ובתרין עיינין ויסוד במצחא ומלכות בחוטמא עם תרין לחיי' תרין תפוחין קדישין כנודע כי פרצוף הפנים עם החוטם הוא כמ"ש אין מעידין אלא על פרצוף פנים עם החוטם וכמו שנבאר א"כ הרי שז"ת דעתיק וגם הדעת שלו נתלבש בז' תיקוני רישא דאריך דרך כללות.

אך בדרך פרטיות הם נמנים באופן אחר כי הגולגלתא יש לה י"ג תיקוני גולגלתא וכנגדם י"ג תיקוני מוחא הם הי"ג תיקוני דיקנא ונבארם בעיה כפי"א וגם ז"ת דעתיק נתלבשו אח"כ בהם כנ"ל בפיו אלא שלא קבלתי סדרם. ואמנם עוד נבאר ג' בחי' אחרות שיש בגולגלת.

עצמה אשר אלו הם י"ב אותיות שיש בג' הויות שיש בג' בחי' דהאי גולגלתא הנ"ל בפ"א וכן י"ג תיקוני מוחא שיש במוחא עצמה זולת י"ג תיקוני דיקנא הנמשכים ג"כ ממנו אלא שהם חוצה לו וגם באוירא יש ג' אחרים לבד והנה נמצא כי ג' בחי' י"ג יש בג' רישין אלין דאריך שהם גולגלתא ואוירא ומוחא כנגדם נזכרו באדרא נשא ג' בחי'

של י"ג ואלו הם כי בד' קכ"ח ע"ג אמר האי גלגלתא חיוורא דיליה אנהיר לתליסר עיבר וכו' ודפ"ט ע"א אמר י"ג נימין דשערי קיימין מהאי סיטרא ומהאי סיטרא דגלגלתא כו' ובאד' האזינו דף רפ"ח א' אמר בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה אתפרש ג' זמנין לארבע ארבע והוא כליל לון וכו' זה פרטן כי מגלגלתא יצאו י"ג תיקוני הנז' באדר' נשא ד' קכ"ב ב' ולכן נק' גלגלתא תמיד רישא חיוורא ע"ש הני י"ג אורחין חיוורי דכיא פנוי בלי שער וזכור זה כי רישא חיוורא על גולגלתא דאריך נאמר ומאורא יצאו י"ג תיקונין אחרים שהם י"ג נימין דשערי הנז' ד' קכ"ט א' וממוחא יצאו י"ג תיקונין אחרים והם במוחא עצמה הנחלק לג"פ דד"ד כנז' באדר' האזינו ד' רפ"ח ב' ועתה בפ"ט ובפ"י נבאר תחלה ענין אלו הג"פ י"ג דבתחלת רישין הנז' ובפרקי' שאח"כ נבאר ענין י"ג תיקוני דיקנא הנמשכת ממוחא סתימאה סליק פרק ח' בעזה"י: פרק ט ונבאר תחלה ענין י"ג תיקוני חיוורא דאתגל' בהאי רישא קדמאה גלגלתא דאריך.

והנה פי' חיוורא ר"ל כי הנה בגלגלתא יש שערות והשערו' הם מגווני' שוני' או אדומי' או שחורי' או לבני' ואמנם עור הגלגלת עצמו אשר בו צומחי' השערות הוא חלק פנוי אשר הוא בלתי שערות והוא לבן דוגמת הנייר שכותבין ורושמין עליו האותיות שחורות בדיו ונשאר לבנונית הנייר בין כל אות ואות והכתיבה היא אשא אוכמא ע"ג אשא חיוורא וכן בגלגלת הזו השערות הם האותיות והעור של הגלגלת הוא לבנונית של הנייר ולכן נק' הגלגלת בחי' המקום פנוי רישא חיוורא כמו שנת"ל פ"ז כי על האי גולגלתא חיוורא דאריך היא הנרמזת סתם בזוהר רישא חיוורא.

והנה אותו הלבנונית נעשה כעין ציור דרכים ואורחין ושבילין ונתיבות המפסיקין בין השערות כי כיון שהשערות הם עשויים בהתחלקות י"ג נימין דשערין כן יהיה מספר הנתיבות והאורחין המפסיקים י"ג בחי' דשערין של הבחי' הלבנונית ואלו האורחין הם ע"ד האי אורחא דאזיל בפלגותא דשערי הנזכר באד' נשא.

והענין כי האי אורחא דפלגותא דשערי אינו בכלל הי"ג אורחין והאי אורחא אתפליג לתרי"ג אורחין אחרנין כנז' שם. אמנם אלו הי"ג אורחין הם סובבים הגלגלתא מלבד אותו האורחא שיש באמצע הגלגלת ממש והסדר התחלקותם כי הלא ציור הגלגלת היא מתחלקת לג' שלישים כדמות ההתחלקות שיש בפנים ממש שהם שתי לחיים א' מכאן וא' מכאן וצד העורף האחור הרי הם ג' בחי' ואינו מרובעת לד' רביעית רק לג' כמו שנראה בחוש העין ונמצא סדר התחלקותם הם ד' אורחין נמשכין דרך לחי הימין מכוון כנגדו למעלה בגלגלתא באותו צד של לחי ימין וד' אחרנין בגלגלתא כנגד צד הלחי השמאל וד' אחרנין בגולגלתא כנגד העורף באחורי הראש הרי הם י"ב אורחין וז"ש באדר' דף קכ"ח ע"ב גליפין לד' עיבר בסטר חד כו' ויש עוד חד אורחא חיוורא לעילא בריש' דגלגלת' הכולל את כולם ועמו הם י"ג אורחין חיוורין.

ודע כי הח' אורחין הנמשכין בגלגלת כנגד הפנים ד' כנגד לחי ימין וד' אורחין כנגד לחי שמאל נמצא כי מקום הגלגלת אשר כנגד חוטם הוא מפסיק ביניהם ונמצא ד' אורחין מצד ימין שכנגד החוטם וד' אורחין מכנגד שמאל החוטם ונמצא ח' אורחין כנגד הפנים וד' לבד כנגד האחור והנה דרך אלו הי"ג אורחין חיוורין יוצא אור של הגלגלת רישא קדמאה דאריך ומאיר דרך הנהו אורחין בסוד המעט' האור כדי שיוכלו לקבלו וכבר נת'

לעיל שעם היות מספרם י"ג שהם כנגד ג' הויות שיש בזו הגלגלתא ולכן גם אלו הנתחלק לג' בחי' ד' אורחין דרך ימין כנגד ד' אותיות הוי"ה א' וד' אורחין בשמאל הראש כנגד הוי"ה הב' והם כנגד ב' צדדי הפנים וד' אחרנין אחורי הראש כנגד ד' אותיו' הוי"ה אחרת וכללות כולם היא חיוורא חדא כוללת כולם ואית בה י"ב אחרנין ועמה הרי י"ג.

ודע כי אלו אורחין הם ג"כ בחי' ג' הוי"ה ת"ע"ד שנחלקין בגולגלתא עצמה ומילואין ביודין גם יש סיבה אחרת שלכן היו י"ג אורחין והוא כי עיקר שרשם הם מן הנצח וההוד ונודע כי הם בחי' ווי"ן ווי העמודים כנ"ל בפ"ז וא"ו במילואה בגי' י"ג ולכן כנגדה יצאו י"ג אורחין חיוורן וביאור זה כמש"ל בפ"ז כי נו"ה דעתיק אתלבש בתרין תיקוני רישא דאריך יען יש להם ב' בחי' והם אודנין ועיינין ושם הוא מקום חלוק בלתי שערות ועלה האור בסוד אור חוזר מתתא לעילא ואז בעלותה הוא פוגע בקרומא דאירא המכסה את המוח כי שורש השערות ממותרי' מוחין נפקין ובעוברם דרך קרומא דאירא שהוא הת"ת הנק' ו' כנ"ל אז להיותו עוברים דרך שם נעשו צורת ווי"ן שהם השערות צורת ווי"ן ונמצא כי יש ב' בחי' אלו האורות א' בהיותו למטה יוצאים ממקומם עד הגיעם שם אל הקרומא ועדיין אז לא היו בצורת ווי"ן שהם השערות רק אורות לבנים וחיוורים ואחרי עלותם דרך הקרומא נעשו ווי"ן שהם השערות לכן כנגד ב' בחי' אלו נמשכין אלו הב' בחי' שהם י"ג חיוורתא וי"ג נימין דשערי החיוורתא יצאו מן המקום החלק והשערות יצאו מן הקרום והכל מבחי' אור חוזר דנו"ה כנז'.

נמצא כי כיון ששרשם ווי"ן שכל וא"ו במלואה וא"ו שהם גי' י"ג לכן בין השערות ובין החיוורא היו י"ג והנה כיון ששרשיהם הם ד' בחי' שהם ב' אזניים וב' עיינין לכן נתחלקו לכל סטר ד' תיקונים והבן זה בין בשערות ובין בחיוורתא ומ"ש באדרא נשא דף קכ"ח ע"ב ארבע מאה אלף עלמין אתפשט חיוורתא דגלגלתא כו' לא אמרי אלא באותם הד' אורחין בלבד דאית באחורי דגלגלתא שמהם נתפשטו ת' אלף עלמין וגם היא נמשכת מאחוריו ומתפשטים עד רישא דז"א ושם מסתיימין שהוא עד טיבורא דליבא דאריך גופא שהוא חצי הת"ת דאריך.

גם הענין הוא כי הרי יש הוי"ה א' באלו הר' אורחין דאחורי רישא וזו ההוי"ה היא במלוי יודין דע"ב ונמצא כי יש בה ד' יודין וכ"א כלולה מעשר ועשר מעשר הרי ארבע מאות. ונודע כי החשבון כל מה שהוא בעולם העליון הוא יותר גדול ולכן בא"א אלו הת' הם הת' אלפין.

אמנם הצדיקים המושכים ומקבלים להם הארה זו אינם יונקים כולם כאשר היא ולכן ברדתה אליהם מתמעטים ואינם רק ת' עלמין לבד ואינם ת' אלפין כי אינם חשבון אלפים אלא באריך וז"ש ומנהירו דהאי חיוורא ירתין צדיקייא לעלמא דאתי ת' עלמין כי החיוורא גופא הוא ת' אלפין עלמין אך הנהירו דיליה אינו רק ת' עלמין לבד כי באריך הם אלפין ובאו"א הם מאות וז"ש בעלמא דאתי ת' עלמין כי שם הם מאות בבינה הנק' עלמא דאתי, וכבר ידעת כי כל כתר הוא מסיטרא דאימא והאי גלגלתא היא בינה ר"ל בינה דכתר דחכמה דמ"ה החדש נתגלה פה בא"א כמבואר בע"ח המקפח את החכמה שהוא המוחא סתימאה נקודי' בהיכלי' לזה אמר דירתין צדיקייא לעלמא דאתי שהוא הבינה וז"ש שקל כסף עובר לסוחר כי היה ארבע מאות לסיבה הנ"ל כי הם ד' יודין

דשם הוי"ה דאחורי הראש וגם הם הכסף כי הוי"ה זו דע"ב דיודין וחסד בגי' ע"ב והכסף הוא בחסד ולכן היה שקלי כסף ולא זהב וגם כי הם בחי' החיבורתא שהם לבנונית הראש לבן ככסף ואינם בחי' שערות שהם שחורות או אדומות ואמנם היות שקלים הוא ג"כ כנז' כי שקיל בגי' ת"ל הת' הם הד' יודין והל' הוא השם בעצמו פשוט שהוא בגי' כ"ו וד' אותיותיו הרי ל' ולהיות כי אין בשם רק היוד הראשונה לבד כי שאר הג' יודי הם באים בסוד תוספת המלוי ולכן התחיל החשבון מתתא לעילא כסדרן הנ"ל בש"ב ח"ב פ"ט כל המלוי גרוע מהפשוט ולכן התחיל בשין בשקל שהם הג' יודין דמילוי כל א' כלולה מעשר הרי שי"ן ואח"כ היו"ד עצמה ראשונה של שורש הוי"ה כלולה מיו"ד הרי ק' דשק"ל ואח"כ כללות השם בעצמו שהוא כ"ו וד' אותיותיו הרי שקל והבן זה.

ונודע כי בהמשיך הד' אורחין חיורין לבדם אחורי רישא עד רישא דז"א גם נמשכין עמהם ד' נימין דשערין כי הי"ג נימין דשערי נחלקים ג"כ ע"ד התחלקות הי"ג חיבורתא ונמצא שאחורי רישא נמשכין ד' נימין דשערין וד' חיבורתא והם הת' עלמין הנז' בגי' ש"ק דשקל כי הש"ק הוא שערות הנארגים.

ובתוכם נקבים שהם הלבנונית והחיבורתא ולכן נרמזו במלת ש"ק וז"ס וישם ש"ק במתניו והבן זה וז"ס עובר לסוחר מלשון ודר וסוחרת היא גלגלתא דסחרא למוחא ודרך בה עוברים השערות למעלה וזהו עובר לסוחר והבן זה ושאר ט' חיבורתא נמשכים בצדדי הפנים ודע כי עיקר מה שמאיר. אריך בז"א הוא מן ההוא ארחא חדא אחרא דאזיל בפלגותא דשערי דאריך כנז' באדרא נשא דף קכ"ט א' ודף קל"ז א' וזה לבדו הוא נמשך בהתמדה לרישא דז"א בחד אורחא אחרא דיליה דבפלגותא דשערי דז"א ג"כ ואין לו יניקה בי"ג חיבורתא הנז' רק מהי"ג נימין דשערי מהד' דאחורי רישא דאריך כנז' בפ' שאחר זה אך הצדיקים ירתי נהירו דילהון מהני ד' חיבורתא הנמשכין אחורי רישא דאריך וטעם הדבר כי השערות הם ווין להיות שרשם ע"י שעוברים דרך הקרומא שהוא הת"ת דעתיק כנ"ל וגם בפ"ז ולכן משפיעים לז"א אך החיבורתא הם מנצח והוד עצמם שהם עיניים ואזניים במקום שאין שם שערות ולכן הצדיקים שהם מיסוד יונקים מחיבורתא דנצח והוד שע"ג היסוד והבן זה וז"ש באדרא נשא דף קכ"ח ומהאי גלגלתא נטיף טלא להאי דאיהו לבר הה"ד שראשי נמלא טל וכו' והוא ז"א המלביש לאריך ונמצא כי לפעמים בבחי' א' השערות גדולים ומעולים מן החיבורתא ובבחי' אחרת להיפך האמנם אע"פ שהוא עיקר יניקתו מההוא ארחא דפלגותא כנז' ג"כ מאירים הי"ג חיבורתא בז"א כי הט' חיבורתא נמשכים דרך הפנים עד דיקנא דז"א ומכחם נעשו תיקוני דיקנא כמ"ש במקומו ומהד' חיבורתא דאחור נמשכין ברישא דז"א ומאירים ברישא ממש למעלה ולא בדיקנא אמנם אחר שהאירה ברישא נמשכ' אח"כ הארתה ג"כ ויוצאת לחוץ ומשלמת לו י"ג תיקוני דיקנא לז"א כי עוברת ובוקעת גלגלתא מאחוריו ומאיר בו ועוברת אח"כ עד הפנים ג"כ להשלים לו י"ג תיקוני דיקנא כמ"ש במקומו.

סליק פ"ט: פרק י רישא תניינא היא אוירא דגלגלתא ממנה יצאו י"ג נימין דשערי הנז' באדרא נשא דף כ"ט א' י"ב נימין דשערי קיימין מהאי סיטרא וכו' ואלו הם זולת שאר השערות אחרים שבראש יותר קצרים מהם שהם אלף אלפים וכו' כנז' דף קכ"ח בי. והנה התחלקותם הוא ע"ד התחלקות הי"ג חיבורתא ד' לכל סטר ופלי' נימין ר"ל קבוצים

ואגודות של שערות הם י"ג אך השערות הם אלף אלפים וכו' כנז' שם ד' קכ"ח ב' תנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפים ריבוי וא"ת הרי בד' קכ"ט א' אמרו ותנ' כל נימא ונימא אקרי משיכ' דמבועי דנפקי ממוחא סתימאה הרי כי אלו הנימין נפקי ממוחא סתימאה שהיא ראש הג' ולא מאוירא שהוא הראש הב' וי"ל כי בודאי אית הארת דנפקית ממוחא סתימאה ג"כ לחוץ.

ואמנם האוירא מקיף למוחא סתימאה כנ"ל בפ"ה וי"ג נימין דשערי לא נפקי אלא מרישא תנינא הנק' אוירא אלא שבעלות האורות מגו מוחא סתימאה ועוברים דרך האוירא המקיף עליו בהכרח שמתערבין האורות יחד ומתלבשין בתוך הנימין דשערי אעפ"י שהנימין הם יותר מעולים מהם להיותם יוצאים ממוחא תנינא ולא מן השלישית האמנם אין אורותיה מתערבים כי האורות המקיף גדולים מאוד מאוד מאור הפנימי והם דמיון הירדן שמימיו עוברים בים טבריא ואינם מתערבים יחד וכן בכאן יוצאים אותם האורות עם אורות רישא תנינא ומאירים למטה בז"א ואינ' מתערבים יחד אך עוברים בתוכם ואח"כ יוצאים לחוץ להאיר לז"א ונמצא כי מ"ש דכל נימא איהו מבוע דנפי' מן מוחא סתימאה לא אעיקר אור שלהם עצמם קאמר אלא על האורות היוצאים ממוחא ועוברים בתוכם אמנם היותם נקראים שערין וקוצין ונימין וכו' ביארנום בש"ח בענין ז"א היטב ומשם תוכל להבין ולהדמות דבר מתוך דבר וע"ש היטב.

וכבר נת"ל פ"ה כי י"ג אלו הם ג' הויות דס"ג האמנ' פעמים רבות אחרות שמעתי ממורי זלה"ה כי כולם הם הויות דע"ב במלוי יודי"ן ואמר כל בחי' רישא דאריך הם הויות דידודי"ן וצ"ע כנ"ל פ"ה ובזה תבין מ"ש באד"ר נשא ד' קכ"ח ב' וכל קוצא וקוצא אית ביה ת"י נימין דשערי כחושבן קדו"ש וכו' והטעם כי כיון שש ורש אלו ג' הויות של י"ג נימין הם דידודי"ן לכן הנימין היוצאים מהם הם ת"י ע"ד הנז' פ"ט כי הד' יודין שבכל שם הם ת' ושורש היוד עצמה הם ת"י וכן אם תצטרף עשרה אותיות המלוי דידודי"ן עם הת' יהיו ת"י.

והנה היות י"ג הם ע"ד הנז"ל בפ"ט כי הם ג' הויות ובהם י"ב אותיות והם י"ב נימין דשערי וד' מהם הם בצד ימין מהפנים וד' אחרות משמאל הפנים והד' אחרות הם באחור רישא דאריך ואלו הי"ב נימין הם י"ב יודיין שהם בג' הויות הנז' במלואי דע"ב וי"ב יודי"ן של ג' הויות של הי"ב החיורתא מאירים באלו הי"ב נימין כי אלו הנימין הי"ב הנמשכין מאותן הי"ב יודי"ן די"ב חיורתא וכולם מתחברים יחד ועוד יש נימין אחרות כוללת כל הי"ב נימין והם י"ב יודי"ן אחרות נמשכות מי"ב יודי"ן עצמן שנמשכו מהי"ב יודי"ן די"ב חיורתא באלו הי"ב נימין ואחרי רדתם שם מהארתו נמשכו י"ב יודי"ן אחרות ומהם נעשו נימא הי"ג ועיין בח"א פ"ז כי כל אלו הנימין שהם יודי"ן יש בהם נקודות וטעמים ועיין ביחוד היודי"ן ווי"ן של אלו ג"כ נמשכין מי"ב חיורתא והנה הד' נימין דאחורי רישא הם נמשכים עם הד' חיורתא דאחורי רישא ג"כ כנ"ל פ"ט ונמשכין על העורף דא"א ונגדין על רישא דז"א סוד הטל כמש"ה שראשי נמלא טל ואינם נמשכים דרך האודנין כי שערי אתפשט מע"ג אודנין דאריך כמ"ש הטה אזניך ושמע וכו' כנז' באד"ר וזוטא וכן בתיקון ע' קכ"ב ולכן אינם מכסים רק העורף לבד.

וטעם הדבר כי במקום שכלין שערות הראש שהוא העורף שם הוא לבן פנוי בלי שער ועם היות שהחיצונים והקליפות כל אחיזתם באחוריים כי לכן נקראים אלקים אחרים והבן זה ובפרט בעורף וז"ס כי עם קשה עורף הוא אמנם בא"א אי אפשר אל הקליפות להתאחז שם ח"ו אמנם מרחוק אפשר להם להסתכל ולהביט ולזון עיניהם משם ולכן הושם הד' נימין דשערי לכסות על העורף הלבן שלא יזונו עיניהם משם וז"ס באדרא נשא ד' קכ"ט ב' דנגדי מאחורי עד כתפוהי דלא לאחזהא קדלא וכו' ונמשכין עד רישא דז"א ומטו לדיקנא ומתמן אתעבדו ליה ט' תיקוני דיקנא וטעם הדבר כי הנה הז' תחתונות דעתיק יומין אעפ"י שמתלבשין תוך גופא דא"א עכ"ז עיקרם אינם מתלבשת רק ברישא דאריך כנ"ל בפרקים הקודמים והמלכות אחרונה דעתיק נתלבשה בחוטם דאריך כנ"ל בפ"ז.

[קול הרמ"ז ר"ל שאין מתגלה פעולות ז' תחתונים דעתיק אלא ברישא דא"א דאינון גלגלתא ומוחא וכו' משא"כ בהתלבשותם עד למטה בכל הי"ס דאריך שאין שום פעולה מתחדשות מכח התלבשותם שם ובזה תבין ולא קשה מכאן למש"ל פ"ג]. והנה שערות רישא דאריך מכסים על שאר תיקוני דעתיק שהם חג"ת שלו ומעלימים אך המצח והעיניים והחוטם דאריך ששם הם נה"י דעתיק אין עליהם כיסוי ולבוש ולכן נמשכו אלו ט' נימין אשר שרשם ג"כ מנצח והוד דעתיק עצמו ומכסים עליהם ואז אין אור העתיק נגלה מאוד למטה מא"א כי כל אלו הנימין בהיותם יודי"ן כנ"ל לכן סגולתם להעלים ולכסות האור ובהיות עת רצון אז מאירים הי"ג חיורתא בי"ג נימין ואז מסתלקין הנימין מע"ג מצח והפנים והנימין מסתלקי' אל הצדדים דרך ב' צדדי הזקן שהם פאת הראש כנז' פי"ג ע"ש היטב בסופו ואז ימשוך אורותם בי"ג תיקוני דיקנא ממש ולא בפנים גם לא יכסו על האזניים רק בזקן עצמו ויאירו אור נפלא בי"ג תיקוני דיקנא דאריך כנז' בשער היחודים ח"א פ"א וע"ש.

עוד תועלת אחר כי נגלה מצחא דרעוא דאריך אשר שם יסוד דעתיק ואז אור הבינה דעתיק שלא נתלבשו כלל גו אריך מאירה דרך חוץ אל המצח דאריך וניתוסף הארה ביסוד דעתיק מלגאו וגם אורו יוצא לחוץ ואז מסתכל א"א במצחא דא"א ובמצחא דז"א ומאירים אורות נפלאים לאין קץ בעיני ז"א ואז יש כח גם בזעיר להסתכל במצחא דאריך ואז נק' עת רצון כי נגלה מצח הרצון והבן זה וז"ש באדרא נשא כד מצחא אתגלי וכו' נראה שיש זמן שהוא מכוסה ולפעמי' נגלית והנה להיות כי כל אלו הי"ג נימין דשערי אינם יוצאים אלא מרישא תניינא שהוא אורא לכן האי רישא תנינא היא הנק' אי"ן כנז' באדרא האזינו רפ"ח ב' ובג"ד עתיקא קדיש' אקרי אין דביה תליין אין וכל אינון שערי וכו' והענין כי אע"פ שביארנו בש"ג ח"א פ"א כי עיקר שם זה בעתיק' קדישא הוא בא"ס המתלבש תוך עתיק יומין ולכן גם האי רישא עילאה דלא אתיידא הנק' עתיק יומין יצדק בה שם זה של עתיקא קדישא בעצם משא"כ בתרין רישין אחרנין דאריך עכ"ז כבר נת' שם כי כולם נק' ג"כ ע"ק הנה זה ע"ק הנק' אי"ן הוא האי רישא הנק' אורא דבגין דנפקין מינה הני נימין דשערין הנק' אין ועיקר שם זה של האי"ן הוא בהאי רישא דאורא דוקא ואמנם גם רישא עילאה דעתיק יומין נק' ג"כ אי"ן ע"ד השאלה והטעם משום דביה תלי' אי"ן ר"ל כי זו דרישא הנק' אור' ניתלת ונאחזו' בו ועל שמו נק' אין גם הוא נק' עתיקא קדיש' דע"י שהוא עקרי בשם זה דע"ק כנז'.

רישא תליתאה ההוא חכמה סתימאה וגם הוא נחלקת לי"ג והטעם כמ"ש באד"ר האזינו רפ"ח ב' בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה מתפרשא ג' זמנין לארבע ארבע פ"י כי הנה המוחין הם ג' כנודע שהם חו"ב ודעת כי אעפ"י שנת' לעיל פ"א מש"ג ח"ב שאין ברישא דאריך רק חכמה לבד, כי הבינה שלו ירדה בגרון עכ"ז כיון שהוא בחי' מוח' בודאי שהוא נחלק לג' מוחין עם שאינו רק בחי' חכמה לבד אשר לכן נק' האי מוחא טלא דבדולחא כנ"ל פ"ו והנה הם ג' הויו"ת בג' המוחין והם י"ב אותיות שהם ג"פ ד' ד' ד' והבחי' הכוללת את כולם הרי י"ג.

והנה לעיל בפ' ביארנו כי הגולגלת ומוחא דאריך הם שני ספי' גמורות משא"כ בשאר ז' תיקוני רישא שכולם הם מבחי' הגלגלת עצמה זולת המוחין שהוא ספי' בפני עצמ' ולכן בהכרח שכ"א מאלו הב' תהיה כלול' מי"ס ונת' זה בביאור מורי זלה"ה בהקדמ' בראשי' על הזוהר. וכבר לעיל פ"ח ביארנו הי"ג דגולגלתא ואמנם מתחלקים לי"ס לבד עם היות' י"ג ע"ד שחלקנו לז' תיקוני גולגלת עם היותם י"ג ונמצא כי הגלגלת נחלקות לי"ס ודע כי, כל הייס הם במקום הראש ובפי"א נבאר קצת וכן בפי"ב ובפ' י"ג ע"ש היטב וכן המוחא נחלק' לי"ס ודע כי כל הי"ס הם במקום הראש דאריך ולא למטה ובחי' היסוד דהאי מוחא הוא החיך דבפומא דאריך ובחי' המל' דהאי מוח' הוא בגרון דחיך ואמנם בערך בחי' כל פרצוף דאריך נק' בינה שלו כנז' פ"א אכן איננה רק בחי' מלכותא להאי מוח' וגם היסוד שהוא החיך דפומ' דאריך מזדווג עם הגרון שהוא המל' דהאי מוחא הנק' בינ' כנז' וזיווג זה נק' נשיקין וע"י זיווג זה נתקנו או"א שם בגרון דאריך כמו שית' פי"ט ובש"ה ח"א פ"ה וע"ש היטב כי שם ית' ענין חיך וגרון זה באורך סליק: פרק יא נבאר ענין י"ג תיקוני דיקנא דנפקי מרישא תליתאי הנק' מוחא סתימאה הנז' פ"ח ושם נת' כי ז' תתאין דעתיק יומין נתלבשו בהם כמו שנתלבשו בז' תיקוני רישא הנחלקים ג"כ לי"ג כנז' שם פ' הנ"ל ולא קבלתי סדרם (קול הרמ"ז נראה לי לכן ראוי לכוון באל מלך כי אל מלך יסוד דעתיק וגם מלך גי' עתיק בא"ב דאי"ק בכ"ר ויושב על כסא רחמי' הוא אריך ואח"כ מפרש והולך כל הז' תיקונים ומתנהגבחסידות הוא חסד תיקון אי דגלגלתא חיוורא ומוחל עונות עמו טלא דבדולחא דאיהו במוחא סתימאה המבטל כח עונות מעביר ראשון ראשון הוא קרומא דאוריא שהיא כח המפסיק בין או"א.

מרבה מלשון עמר נקי כשלג ילבינו וסליחה לפושעים לזה צריך כח גדול רעוא דרעוון עושה צדק' אשגחותא תדירא. לא כרעתם תגמול חוטמא דאריך ואחר שנזכר ז' בחי' חוזר ואומר אל הורית וגו' ע"כ.

וצריך לדעת כי אלו הי"ג תיקוני' הם דינין תקיפין והם נעשי' מבירורי המלכים שנתברר מהם ונעשי' בחי' י"ג תיקוני' אלו ולכן לא נפקו הני י"ג תיקונין אלא ממוחא סתימאה. יען כל הבירורים ממחשבה אתברירו כנז' ש"ב ח"ו פ"ט ע"ש כי מוחא סתימאה דחכמה דאריך איהו נוק' לגבי כתר גולגלתא דאריך ולהכי אתברירו כל הני תיקוני דיקנא מבחי' המלכים כי לעולם הנוק' היא המבררת המ"ן כנז' שם.

וגם לעיל בחלק זה פ"ה נת' איך הגבורה דעתיק המתלבשת בהאי מוחא סתימאה ואיהי נוקי לגבי כתר דבגוה חסד דעתיק שהוא דכורא ולהכי כל הני דינין ובירורי המלכים מינה נפקו כי היא נק' בוצינא דקרדינותא ולא נגלה תוקף דינים שם במקום גבוה עד

שנגלה ב"ג תיקוני דיקנא שהם השערות כוללים דינים כנודע וכמו שנבאר זה לקמן פט"ו בביאור מ"ש באד"ר קל"א א' וקל"ג א' על הנהו ג' עלמין דנפקו מהאי תיקונא קדמאה דדיקנא וכו' ולכן אמר באד"ר נשא קל"א תנא כולה שערי בין דדיקנא בין דרישא כולהו חיורא כתלגא ותאנא אינון דדיקנא קשישא כולהו וכו' ע"ש והענין כי עם היות שכל השערות הם דינים ובירורי המלכים עכ"ז היותם במקום גבוה דא"א אין הדינים שבהם נגלים ולכן כולהו שערות דאריך הוויין לבינים ולא אדומים ולא שחורים.

אמנם עכ"ז יש הפרש בין שערות הראש לשערות הדיקנא כי שערות דרישא שעיעין יתיר והם יותר דינין נכפין ומהמותר והסיגים שנשארו מהבירורים הם דינים קשים אך מהמותר בירורי שערי דיקנא נפקו סיגים בקליפה ממש גמורים ולכן הוויין קשישים יתיר ולא שעיעין ונמצא כי אלו י"ג תיקוני דיקנא הם בחי' המלכים דא"א שעלו ונתבררו בהאי מוחא סתימאה בסוד מיין נוקבין ונתקנו ונתהוו מהם י"ג תיקונים כי גם באריך היה בו בחי' המלכים כנ"ל ש"ב ח"ב פ"א ופ"ט ונמצא כי אלו השערות די"ג תיקוני דיקנא הם בחי' המ"נ של מוחא סתימאה והם העולים בבחי' מ"נ תמיד כי הוא נוק' לגבי כתר כנ"ל והבן זה היטב.

ואלו השערות הם בחי' נהרות הנמשכים מן הים הגדול דחכמה מוחא סתימאה כי הם צינורות מושכין המים ויוצאים דרך פיותיהם ונמשכות אח"כ אל הבינה אימא וניתנים בה ג"כ בסוד מ"נ שהם ה"ג של מנצפ"ך שבה כנודע כי או"א בהאי מזלא דדיקנא אתכללו וע"י מזדווגים כמו שית' בש"ד ח"א פ"א וז"ס מקולות מים רבים אדירים משברי ים וגו' כמבואר במקומו בפסוק.

והנה הכתר אתתקן לעילא ברישא יסוד י"ג תיקוני גלגלתא כנ"ל בפ"ח ואמנם נתקנה החכמה שהיא מוחא סתימאה בי"ג תיקונים למטה הם בסיומם שהוא מתחת המצח אשר בתוכם הם המוחין ומתחת פאת הראש כמו שנת' בפ"ג כי החכמה לתתא מהכתר איהו וסיבת היותם י"ג כי ג"כ הם ג' חב"ד והם ג' הויות ונחלקים לי"ג אורות ע"ה כנ"ל בפ"י ולכן גם תיקוני דיקנא הם י"ג.

ובפ"ב ית' טעם אחר והנה כמו שנת"ל פ"ט ענין הי"ג חיורין והי"ג נימין כי הם י"ב והחיורא הי"ג כולל הי"ב וכן נימא הי"ג כולל הי"ב וכן תיקון י"ג דת"ד כולל הי"ב וכן הוא בתקון הח' ובפט"ז ית' היטב וז"ש באד"ר נשא קל"א ב' תאנא אלו תיקונין איקרי ימי קדם וכו' והאי דתליסר כליל לון ונבאר תחלה מקום אלו הי"ג תיקוני דיקנא כפי מה שנת' באד"ר קל"א א' ואח"כ נבאר מציאות' הנה ב' פאות הראש הם הם בחי' המל' העשירי די"ס דגלגלתא כמו שנת' בפ"ג ותחתיהם הם המתחילין תיקוני חכמה סתימאה שהם י"ג ת"ד ומתחילין מתחת ר"ל בחי' הגולגלתא מתחת לשתי פאות שהם בב' צדעי המצח סמוכין אל האזנים ולמטה מהם דבוק בהם ממש מתחיל הזקן בב' צדדי הפנים מתחת הפאות דיבוק בהם והוא צרות הזקן ואינו רחב כמו למטה ושני הצדדים אלו נק' תיקון ראשון דדיקנא ואעפ"י שנחלק לב' צדדין הכל הוא בחי' תיקון א' דוגמת פאת הראש משני צדדין שהכל הוא בחי' המל' דגלגלתא הנ"ל וכל הצרות ההוא הוא תיקון בחי' א' עד למטה במקום שמתחיל הזקן להתרחב שהוא במקום התחלת הזויות ניצבת של לחי התחתון ששם מתחיל הזקן להתרחב.

ב' הוא שורת השערות הגדילים בשפה העליונה ברוחב ע"ג הפה. ג' הוא האי אורחא פנוי בלתי שער היור' מכנגד תחת אמצע החוט' ועובר ומפסיק בתוך השפה העליונה ויורד עד הפה.

ד' הוא שורת השערות הגדילים בשפה התחתונה ברוחב תחת הפה. ה' האי אורחא תניינא פנוי בלתי שער היורד מן הפה מן אמצעי ויורד עד שיבולת הזקן והוא מכוון תחת האי אורחא עילאה שעל הפה כנ"ל.

ו' הוא המקום שתחת תיקון הראשון מראשית זווית ניצבת של הלחי התחתון שמשם מתחיל התרחבות הזקן ומסתיים עד כנגד מקום הפה וכל אותם ב' צדדים נקראו תיקון א' כנ"ל בתיקון הראשון. ז הוא תרין תפוחין קדישין הם ב' הפנים שתחת העין מב' צדדי החוטם והם פנוים בלתי שער כלל והם עצמם אינם אלא מי"ג תיקוני גלגלתא הנזכר בפ"ח אמנם היותם פנוים בלתי שער הם תיקון ז' דדיקנא כי הפנים עצמן מכלל י"ג דגלגלת.

ח' הוא בהתרחבות הזקן. וביאור הענין כי הזקן מלמעלה נחלק לב' צד ימין וצד שמאל כנזכר ונמשכים עד כנגד הפה ומשם ולמטה אין שום התחלקות בזקן לב' הצדדים כי הכל בחי' א' ממקום הפה ולמטה ומשם ואילך הכל א' אמנם מתחלק באופן אחר והוא בעוביו כי כולו שערות ע"ג שערות וצד העוביו העליון של הזקן שהוא המגולהיש בו שערות ארוכים וכנגדו בצד עוביו התחתון של הזקן במקום המכוסה שהוא אצל הגרון יש ג"כ שערות ארוכים ואלו הם ב' תיקוני השערות העליונות תיקון הא' שהוא הח' ותחתוני' המתכסים בהם הם תיקון שני אחר והוא תיקון י"ג האחרון של כולם.

והנה אלו השערות ארוכי' מאוד ונמשכים ומגיעין עד טיבורא דאריך עד חצי הת"ת שלשם התחלת רישא דז"א כמו שית' ש"ה ולכן נק' מזל כי הם נוזלים ונמשכים עד למטה ומזילים טפה טפה כמ"ש תזל כטל אמרתי כי השערות הם המושכות צינורות השפע כנודע וכ"א מאלו הב' תיקונין שהם הח' והי"ג כ"א מהם נק' מזל ועיין בפט"ז טעם אחר וזכור זה.

וז"ש באד"ר נשא קל"ג א' תיקוני ח' וכו' ותאנא הכל תלוי במזל דאיהו האי חוטא וכו' וכן בדף זה בתיקון י"ג אמרו האי דתליסר כליל לון וכו' ובזה כלילין בהאי מזלא וכו' הרי כי תיקון הח' והי"ג נק' מזלות ט' שהם השערות הקטנים הקצרים הצומחין תוך אלו הב' מזלות שהם השערות ארוכים הנק' מזלות ומובלעים בתוכם בין ב' המזלות בין זה לזה ואינם ארוכים כמותם.

קול הרמ"ז על תיקון הז' יש להקשות למה נמנה הכא בבחי' הדיקנא הא אין שם שערות י"ל כי נודע במ"א כי סוד הפנים דא"א הם ב' שיפולי רחם דנוק' דעתי' ככתוב בפ' בשלח וע"ש והנה נודע ג"כ שכל בחי' דיקנא הוא מי"ס דנוק' העליונ' כי דיקנ' דז"א הוא מיסו' דאימ' המתלבש שם ולכן ג"כ נכנסו התרין תפוחין בכלל הת"ד כי משם שרשם וכן הפה גם הוא בסוד ת"ד אעפ"י שאין שם שערות כי הוא סוד פתיחת היסוד ואין לדבר במקום גבוה כזה].

יו"ד הם השערו' הצומחו' במקום הדיקנא הסמוך בתחילת הגרון והם צומחים מלמטה של התיקון הי"ג והשערות ההם דמזל הי"ג שוכבים ומחפים על אלו ואלו הם תיקון הי' ואינם נבלעים עמה' תוך שניהם כמו השערו' של תיקון הט' אמנ' חפיין בגרון' כנז' באד"ר נשא ד' קל"ה א' כי הגרון עצמו הוא מקום הבינ' דאריך ואין שם דיקנ' כנ"ל פי"א.

תיקון הי"א הוא תיקון נוסף על השערות הנז' בתיקון הזה כי מלבד היותם שם במקום ההוא כי לכך נק' התיקון הי' עוד נוסף בהם תיקון דכולהו שקולים כחדא ושויים בהתפשטות א' לא נפקי דא מן דא וכולהו בחד שיקולא שויים בערכם ונמצאו כי באלו השערות עצמן יש ב' תיקונים. י"ב הוא הפה עצמו ועם היות כי הוא מכלל הי"ג דגלגלתא כנ"ל פ"ח עכ"ז היותו פנוי מבלי שערו' זה נק' תיקון אחר ונמנה בכלל תיקוני דיקנא ע"ד שנת"ל בתיקון ז' וכן בתיקון הי' והי"א.

תיקון י"ג הוא המזל התחתון כמ"ש בתיקון הח'. ואחר שנת' מקומם נבאר שמותם בפסוקים והם רמוזים במי אל כמוך וגו' ובפסוק ה' ה' אל רחום וחנון וגו' וזה ענינם א' מי אל כמוך ב' נושא עון ג' ועובר על פשע ד', לשארית נחלתו ה' לא החזיק לעד אפו ו' כי חפץ חסד הוא ז' ישוב ירחמיני ח' יכבוש עונותינו ט' ותשליך במצולות ים כל חטאתם י' תתן אמת ליעקב י"א חסד לאברהם י"ב אשר נשבעת לאבותינו י"ג מימי קדם.

וכנגדם בי"ג מדות דויעבור מן אל רחום וחנון כמ"ש באד' נשא קל"א ב' לקבל דא אל רחום וחנון וכו' ואינון לתתא ובביאור התפלות נת' היטיב ע"ש וקצתו ית' לקמן בע"ה פי"ג וזה סדרם א' אל ב' רחום ג' וחנון ד' וה' ארך אפים ולכן לא נאמר ארך אף רק אפים שנים כמ"ש רז"ל לצדיקים ולרשעים ונמצא כי באמרי ארך הוא תיקון א' שהוא אריכות א' ובאמרו אפים הוא תיקון אחר.

ו' ורב חסד ז' ואמת ח' נוצר חסד ט' לאלפים כי הי' אפשר להיות נוצר חסד לבד אך היותו גם לאלפים דורות הוא תיקון אחר והוא ע"ד מה שנת' בארך אפים. יו"ד נושא עון י"א ופשע י"ב וחטאה י"ג ונקה הרי י"ג תיקונים אלו בפנים דאריך עד הגרון כי משם ואילך בינה דאריך אך אלו הי"ג הוא מחכמה דאריך: פרק יב נבאר מה ענין י"ג ת"ד הנה נת' פי"א כי אין ברישא דאריך רק ב' ספי' לבד שהם כתר וחכמה שלו כי הבינה ירדה בגרון גם נת"ל סוף פ"י כי להיותם ספי' גמורות לכן בהכרח שכ"א מהם תהיה כוללת ונחלקת ליי"ס ג"כ גם נת' ש"א ח"א פ"ד שאין לך אור בעולם שאין בו בחי' פנימי ובחי' מקיף וא"כ בודאי שכ"א מאלו הב' ספי' שהם כו"ח דאריך יהיו בהם י"ס גמורות פנימיות וי"ס מקיפות בכ"א משתיהן גם ידעת כי כל בחי' שערו' הם אורות מקיפין כנז' בש"ב ח"ב פ"ה ע"ש ונמצא כי כל השערות דרישא ודיקנא הם אורות מקיפים ונמצא כי בודאי שיהיו בכתר דאריך י"ס פנימיות וי"ס מקיפות בבחי' שערו' דרישא וכן בחכמה דאריך ג"כ י"ס פנימיות וי"ס מקיפות בבחי' שערו' דדיקנא.

והנה אע"פ שעיקר י"ג ת"ד הם מחכמה המוחא סתימאה עכ"ז גם הכתר מאיר בהם וכן אע"פ שכל הגולגלתא הוא כתר דאריך עכ"ז להיות שהחכמה בתוכם גם הוא מאיר בהם ולכך היו החכמה והכתר כלולים ביחד יען הם דכר ונוק' כנ"ל בפ"א שניהם מאירים ברישא שהוא עד סוף פאת הראש שהוא מקום השערות הראש עד המצח ומשם ולמטה

עד הגרון שהוא הבינה דאריך ג"כ יהיו שניה' מאירים שם ונמצא כי ברישא דאריך שהוא מקום השערות יש בו י"ס פנימיות מצד הכתר וי"ס פנימיות מצד החכמה וכנגד י"ס מקיפי מבחי' הכתר וי"ס מקיפי' מצד החכמה וכל אלו העשרים מקיפים הם ברישא דאריך בשערות הראש עד המצח עד תשלום סיום ב' פאת הראש ולא קבלתי סדרם ממורי זלה"ה זולת בחי' המלכות מבחי' המקיפים שהוא פאת הראש כמו שנבאר לקמן בע"ה בפ"ג ואח"כ בדיקנא יש י"ס פנימיות מצד הכתר וי"ס פנימיות מצד החכמה וכנגדם י"ס מקיפים מצד הכתר וי"ס מקיפין מצד החכמה ואלו כולם הם בחי' שערות הדיקנא כי כל שערות הדיקנא הם בחי' מקיפים כנז' וכל זה נמשך עד הגרון כי משם ולמטה מקום הבינה דא"א ועיין סוף פ"ג איך הם י"ס בדיקנא ונחלקת ליי"ג תיקונים ונמצא כי אלו הי"ס בדיקנא הנחלקים ליי"ס פנימיות ולי"ס מקיפים יונקים שפע מהיי"ג כ"א מהיי"ס דגלגלתא.

והענין כי הי"ס עצמן יש להם ב' מציאות התחלקות אם ליי"ס ואם ליי"ג תיקונים וכנז' פ"ח טעם נכון לזה ע"ש אך יש הפרש א' בין המקיפים לפנימיות והוא כי הפנימיות הם עשרים י"ס מכתר וי"ס מחכמה אך המקיפין לא היו רק י"ג כי הז' אחרים לא יכלו להתגלות כמ"ש לקמן בע"ה ונמצא כי כל העשרים ספי' פנימים הם כשיעור מקום י"ג מקיפים לבד גם הפרש ב' כי המקיפים יצאו מתתא בכללות ובפרטות ר"ל כי תחלה למעלה נתגלו המקיפים דחכמה ולמטה מהם מקיפי דכתר והרי זה דרך כללות וכן בפרטות המקיפים דחכמה עצמה נתגלו ממטה למעלה כי המלכות נתגלה תחלה למעלה מן כול' ואח"כ היסוד למטה ממנה ואח"כ ההוד כו' וכן מקיפי הכתר עד"ז התחתון למעלה מן העליון עד שנמצא מלכות החכמה למעלה מן כולם וחסד שבכתר למטה מן כולם אך הפנימיות היו כסדרן בבחי' פרטיות כי הי"ס דחכמה יצאו כסדרן כח"ב עד מלכות אמנם בבחי' הכללות היו גם הם שלא כסדר כי תחלה יצאו למעלה י"ס דחכמה ותחתיהן היו י"ס דכתר.

ואמנם בזה יש לי ספק קצת כמ"ש לקמן בע"ה בפ' זה עם שיותר אמיתי הוא אצלי זה. ואמנם הטעם הדבר הוא כי להיות אור המקיף המגולה לא היה כח בתחתונים לסובלו וכן האורות העליונים האלו אם נתגלו במקומ' היה אורם רב מאוד ולכן ירדו למטה ממקומ' כדי להמעיט אורם ולכן חסד שבכתר היה תחתון שבכולם כמ"ש לקמן בע"ה בפ' זה ובהיותו שם יוכלו לקבל אורו בהתגלותו במקיף התחתון והמלכות של חכמה שהיא היותר קטנה במעל' מן הכל נתגלה למעלה מן הכל כי אין חשש אם תעלה במקום עליון אחר שאורה מועט משא"כ באורות פנימיות ונלע"ד חיים כי להיות הדיקנא ממוחא סתימאה נוק' דכתר לכן היו מקיפים מתתא לעילא אור חוזר מ"נ משא"כ במקיפי רישא דכתר דכור' אור ישר כנז' בפ"ג וזה ג"כ טעם להפרש אחר ולמה לא נתגלו כל הכ' מקיפים רק הי"ג והטעם כי ג"ר דכתר חשובות כאחד ואין בהם יכולת להתגלות אף במקום התחתון לריבוי אורם גם המלכות שלו לא נתגלית לסיבה הידועה כי כי א"א אין בחי' נוק' בו בגלוי כנ"ל בש"ג ח"א פ"א ובפרט בכתר שבו שהוא בחי' דכורא.

אמנם בחכמה שבו מוחא סתימאה שהוא נוק' דכתר כנ"ל בפ"א לכן היה בה יכולת להתגלות בחי' מלכות שבה גם ספי' יסוד דכתר נתגלה יחד עם הבינה שבחכמה ושניהם

תיקון א' שהוא המזל תיקון ח' כנזכר לקמן פי"ז והטעם כי לעולם או"א כחדא שריין בפרט בכתר עם החכמה שבו שהם דכר ונוקבא כנז' ג"כ שצריך שלא יהיה בהם פירוד כלל ח"ו ולכן לעולם היסוד של הכתר שהוא זכר לא נתפרש כלל מג"ר של החכמה שהוא הנוק' שלו כנזכר ועיין פי"ז ותמיד דבוקים יחד לגמרי ולפי שבחי' לא יצאו ונתגלו הב"ר דחכמה כמו שנבאר רק הבינה שלו לכן נתגלה היסוד דכתר בסוד מקיף עם הבינה דחכמה דמקיף אך האמת שלעולם יסוד דכתר הפנימי דבוק בג"ר דחכמה פנימיות שהוא נוק' דיבוק נמרץ והרי נת' איך לא נתגלו ג"ר דכתר ולא העשיריו' אך הט' שהוא היסוד נתגלה בבינה של החכמה א"כ נשארו ה' ספי' של הכתר שנתגלו בסוד מקיף כ"א בפני עצמו והם חג"ת נ"ה אך מחכמה הב"ר לבד לא נתגלו למעלת ריבוי אורם אך כל שאר הח' תחתונות שבה נתגלו וגם המלכות שבה לסיבה הנ"ל כי אחר שכולה נק' נוק' לגבי כתר לכן היה גילוי אל המלכות שבה וגם הבינה שבה עם היותה מג"ר נגלית לפי שהחכמה פחותה במעלה מן הכתר ונמצא החכמה שבחכמה בערך בינה שבכתר ובינה שבחכמה בערך חסד שבכתר וכמו שנתגלה חסד שבכתר כן נתגלה בינה שבחכמה כי אין אורה כ"כ גדול וא"כ נמצא סדר כך באורות המקיפין.

אל המלכות שבחכמה. רחום יסוד.

והנזון הוד. ארך נצח.

אפים ת"ת.

ורב חסד גבורה. ואמת חסד.

נוצר חסד בינה דחכמה ויסוד דכתר. לאלפים הוד דכתר נושא עון נצח דכתר ופשע ת"ת דכתר.

והטאה גבורה שבכתר. ונקה חסד שבכתר.

ואמנם הפנימים הם באופן אחר כנ"ל שהם כסדרן וזה סדרן אל בינה דחכמה. רחום חסד.

והנזון גבורה. ארך ת"ת אפים נצח.

ורב חסד הוד. ואמת יסוד.

נוצר חסד מלכות דחכמה חסד שבכתר ונמצאו אלו י"ג פנימיות מכוונים ממש מבפנים בי"ג תיקוני דיקנא עם המקיפין אלא שהפנימים מתחילין מבינה דחכמה עד מלכות דחכמה. וכן מחסד דכתר עד יסוד דכתר והמקיפים להיפך ממלכות דחכמה עד בינה דחכמה ומיסוד שבכתר עד חסד שבכתר וזה מה שנלע"ד ששמעתי בבירור ממורי זלה"ה.

ובזה נמצא כי השמונה דחכמה יהיו מכוונים יחד הפנימים עם המקיפין שלהם וכן הה' דכתר הפנימים עם המקיפים שלהם אך יש דוחק שנמצא כי אף בפנימים יש שלא כסדר בכללות כנ"ל כי ה' דכתר למטה מח' דחכמה ולכן היה יותר נראה לומר כי הפנימים הם כסדרן לגמרי החסד דכתר עד מלכות דחכמה ואינו מוכרח להתחבר הפנימים עם המקיפים.

אמנם שמעתי בבירור ובודאי ממורי זלה"ה כי פנימי דחסד דכתר הוא מכוון כנגד מקיפי יסוד דכתר וכן כל השאר וא"כ מוכרח שגם בפנימיות יהיו ח' דחכמה לעילא מן ה' דכתר וזה אצלי אמת ונשארו שאר הפנימים שהם ג"ר והעשירית שבכתר וכן ב"ר שבחכמה ומקומם הם במקומות אחרים שיש בפנים דא"א ולא קבלתי סדרם אמיתי.

ואל יקשה בעיניך הסדר של מקומות הי"ג ת"ד כי כפי הנז' צריך שתיוקן הששי יהיה שני כי במקום שנשלם התיקון הא' מתחיל התיקון הו' כנ"ל בפ"א וכן כיוצא בשאר תיקוני' כי הרי אין סדר המקומות במעלה ובמטה בלבד כי יש מקום התחתון גדול מאוד מהעליון כמו הפה אשר משם יוצא הבל רב ואור גדול וכן המקומות הסמוכים אל העין והחוטם ולכן אנו צריכין להעריך ב' הערכים יחד שנעריך בחי' המקום איזהו מהם יותר עליון וגם בחי' איזהו מהם יהיה קרוב אל הבל הפה או החוטם או העין וכיוצא ולכן אף כי במקום שהוא תחת הפה אורו רב מאוד לא נק' אותו תיקונא קדמאה אחרי היותו במקום התחתון מאוד כנז' שצריך להעריך ב' הבחי' יחד לשקול אותם ואחרי שהמאציל העליון העריך המקומות בב' בחי' אלו אז סידר סדר הי"ג תיקוני דיקנא כפי ערך ערכם שנראה בעיניו ית': פרק יג נבא' תחלה האיך מתאחדין אלו י"ג ת"ד עם תיקוני רישא כנ"ל בפ"ב שהי"ס דרישא משפיעים ומאירים בי"ס דדיקנא כי במקום שמסתיימי י"ס דריש' מתחילין ת"ד כנז' שם גם נת' שם כי הי"ס דריש' הם כסדרן מכתר עד המלכות ומלכות בסוף כולם אף בבחי' המקיפים ואינ' כמו מקיפי הדיקנא שהם מתתא לעילא ונמצא כי הספי' האחרונה שבגולגלתא שהיא המלכות היא בפאת הראש ואף אם הם שנים נק' אחד כנז' בפ"ב בתיקון קדמאה דדיקנא.

והנה תיקוני קדמאה דדיקנא המתחיל מפאת הראש כנז' בפ"א היא מלכות דחכמה כנז' שם והרי נמצא כי המלכות דרישא שהוא הפאה משפעת ונאחזת עם המלכות דתיקון ראשון דדיקנא מלכות במלכות ומאותם השערות שבפאת הראש מלכות דגלגלתא יורד שפע אל השערות דבתיקון קדמאה דדיקנא מלכות שבפה ומשם לשאר הי"ג תיקונים.

ואמנם היות המלכות דגלגלתא נק' פאה זה ידוע מסוד לא תכלה פאת שדך לקצור לגר לעני תעזוב אותם כי המלכות האחרונה שבכולם הוא כדמיון פאת השדה הנשאר באחרית הקצירה. וכעד"ז אחר התגלח שערות שהם דמיון קצירות השדה צריך להניח פאה ג"כ היא בחי' המלכות דשערי כמבואר במקומו וע"ש נמצא כי לעולם פאה היא בחי' המלכות.

גם טעם אחר הוא כי הנה נת' פיו כי גבורה דע"י הנק' אלהי"ם נתלבשה בחי' מוחא סתימאה דמינה נפקו כל הני שערי ממותרי מוחא כנז' ד' קל"ד באד"ר גבי תיקוני תשיעאה ונודע כי הגבורה נק' אלהי"ם וגם המלכות נק' אלהי"ם כנז' פ' בראשית ד' ב' ע"א והנה הפאה של הראש הא' בחי' מלכות דגלגלתא ושמה אלהים וגם פאה גי' אלהיים וגם כי היא נמשכת מהגבורה דעתיק שבגו מוחא סתימאה הנק' אלהים ולכן ג"כ נק' פאה גי' אלהי"ם והנה הם ב' פאות בב' צדדי הראש נמצאו ב' שמות אלהי"ם אלהי"ם.

אמנם צריך שתדע כי להיותם במקום גבוה שהוא רישא דאריך שם דינין מתכסין ונעלמים בו אי אפשר שיהיו ממש שמות אלהי"ם אמנם הם ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ שהוא חילוף אלהי"ם במלוי יודי"ן היא גי' שי"ן כמנין מצפ"ץ וכן שם הוי"ה באית ב"ש

הוא מצפ"ץ ונמצא כי אינו אלהים ממש להיותו בא"א ואינו רחמים ממש שהוא שם הוי"ה אמנם הוא שם מצפ"ץ ממוצע ביניהם כי אינו לא הוי"ה ממש ולא אלהים ממש אלא ממוצע ביניהם כנז' והוא תמורתם.

ובסוף פרק זה נשלם לבאר טעם זה באמיתית ע"ש וז"ס כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי כי הפסוק נאמר אל א"א הנק' אני ואי"ן ונק' הוא להורות כי הדכר הנק' אי"ן ונוק' הנק' אנ"י הכל אחד ונק' הוא כי אין בחי' נוק' גלויה כלל כנ"ל בפ"ב להיותה דינין ולסיבה זו ואין אלהים עמדי כי כל הבחי' דז"א ששם אלהים הם בא"א שמות מצפ"ץ וזכור זה.

ואמנם היותם ב' פאות הטעם הוא כי הלא השערות ממותרי מוחא נפקי והנה במוח יש בחי' דעת הכולל חו"ג כנ"ל פ"ב. ונודע כי החסדים נוטל הזכר והגבו' נוטלת הנקב' ואז יוצא הארתם לחוץ הארה חסדים בפאה ימין והגבורות בפאה שמאלית והזו"נ יונקים ונשפעים מאלו הב' פאות הזכ' מימינית והנוק' משמאלית וז"ש פ' בראשית ויעש אלהים ב' מאורות הגדולים שהם מצפ"ץ מצפ"ץ שמהן לי"ג מכילין דרחמי וכו'.

ביאור הענין כי אלו הב' שמות שבב' הפאות משם יונקים זו"נ שמש וירח והם שוים מאור ת גדולים בהשוואה א' בב' פאות הראש ושניהם שמות דמצפי"ץ ואינם זה הוי"ה וזה אלהים כי זה בחי' מאור הגדול ומאור הקטן אמנם שורש נוק' בהיותם פה באלו הב' פאות כי מכאן שרשם מחו"ג דמוחא דא"א הם שווין המאורות הגדולים ושניהם בחי' הוי"ו"ת מצפ"ץ מצפ"ץ ואין ביניהם הפרש זולת שזה בימין וזה בשמאל כנודע כי הנוק' משמאל.

גם למטה יש טעם אחר והנה מאלו ב' פאות שהם מצפ"ץ מצפ"ץ משם נמשכו י"ג ת"ד שהם י"ג מכילין דרחמי שהם אל רחום וכו' ולכן נזכרו ב' הוי"ו"ת קודם אל רחום כי ב' הוי"ו"ת אלו הם שני שמות מצפ"ץ באית ב"ש ומהם נמשכו י"ג מכילין דרחמי ומהם נשפעו וזהו ה' ה' אל רחום והבן זה, והנה טעם התחלף שני שמות אלהים ונעשים מצפ"ץ כבר התחלנו לבאר וזה ענינו בשלימות דע כי הנה ח' אורחין חיוורין הם נמשכים מרישא דרך צדדי הפנים כנ"ל פ"ט והם ב' הוי"ו"ת ואותן ב' הויות מאירות בב' פאות הללו ובפרט כשמסתלקות לצדדין כנ"ל פ"י ואז אעפ"י שהפאות הם אלהים נעשים הוי"ו"ת כמו החיוורתא אלא שמתחלפות במצפ"ץ ולא בהוי"ו"ת ממש.

סליק פרק י"ג בעה"י: פרק יד הנה כבר ביארנו בענין מרכבות יחזקאל על ד' קליפות שיש קליפות נוגה מסמא דמותא לאיתתא נוק' דז"א בסוד החשמל נק' קול דממה דקה וזה ח"ש מחשמ"ל מלשון בחשאי וכמשארז"ל עיתים חשות עיתים ממללות והענין כי בחשמל מפתי לאינתי' אז חש כולה בחשאי וחסדים שביסוד נגנזים שלא יתאחזו בהם הקליפות וכשזה החשמל מסתלק ואינו מפתי לאנתתי' אז הוא מ"ל מחשמ"ל והחסדים מתגלים בפומא דאמה שהוא סוד המילה כי החשמל היא קליפות הערלה החופפת על המילה ומזה תבין כי הערלה אינה הקליפה אמיתית אלא היא קליפת נוגה והבן זה.

[צמחכבר נודע שיש כמה בחי' חשמלים בכל עולם לכן הקורא אל יחשוב שחשמל זה הנז' בס"א בכמה מקומות שהכל הוא א' גם יש חשמ"ל בנוק' הכולל' כמה בחי' ע"כ].

והנה כבר ביארנו כי השקר אין לו רגלים והענין כי נ"ה הם רגלים ואין הקליפה נאחזת אלא בהוד כי הוא ירכא שמאלא ונעשית מהוד דוה אך ברגל נצח אין לו אחיזה נמצא כי אין לו אחיזה אלא ברגל א' שהוא רגל ק' דשקר.

והנה נ"ה נק' לימודי ה' והבינה אשר מתפשטות עד הוד כנודע נק' סוד למד להורות שמתפשטות עד ב' הלמדן שהם נו"ה לימודי ה' והנה הוא סוד החשמ"ל ההוא והבן זה כי אותה קליפת נוגה הם סוד ז' מלכים שנשארו למטה בין הקדושה ובין החיצונים וזה החשמל להיות המלך הב' שהוא גבורה לכן הוא העיקר המפתח לאנתתי' ליטול נהורא בכח מה שנאחז וינק מן ההוד כנז' וזה חשמל ח"ש מ' פי' ממחר וחש כדי ליטול אור המ' סתומה שהוא יסוד דנוק' והבן זה ולפי שלא ינק גם מהנצח לכן חסר ממנו אות הלמד של חשמל ונשאר חשים כי הלמד הוא הנצח לימודי ה'.

[צמח.

יונקים מנו"ה עכ"ז כיון שרוב יניקתם הוא מהוד לכן לא נז' אלא הוד והנה הוד הוא ספי' חמישית ונעשית משחית כשנהפך מהוד לדוה ואז והודי נהפך עלי למשחית. והנה הנצח מבטל הקליפה מפני שהוא צד ימין והקליפה היא נאחז בהוד ז"ש בלע המות לנצח ולא מהוד ע"כ הגה"ה מהרב צמ"ח].

והנה להיות כי החשמל זה נוטל ממש ה"ג מנצפ"ך לכן לא הזכיר בכל המלכים מלת ארץ פלוני אלא בזה בלבד שנאמר חשמל מארץ התימני הוא ארץ אדום אשר מלכו בה כל המלכים כי כולם מבחי' המלכות כנודע והמלכות נק' ארץ וזה חשמל מארץ דייקא כי לקח ה"ג כי ארץ מורה על הגבורות שהם ה' אותיות אלהים ואלהי"ם מלוי אלפין גי' אר"ץ ואמנם סוד הה"ג מתחילין להתפש' מחסד עד הוד ולכן כולם נק' על שם הגבורה ראשונה הנק' חסד ולכן תימני כי הוא דרום שהוא חסד אך דרום הוא חסד שבחסד אבל תימני הוא חסד שבגבורה לכן לא אמר מארץ דרו' בהדיא רק מארץ תימני הוא סוד חסד שבגבורה ואמנ' בלע הוא הדעת כנז' ש"ב ובלע הוא סוד הר עיבל שבו נתנו הקלות ואמנם היו"ד יתירה דעיבל הוא סוד נקודו' הקדושה אשר בתוכה שנתפשטה במלכים אלו אחר התיקון להאיר להם וגם היא כלולה מי' בסוד י"א סימני הקטורת וזה רומז בפסוק בכל עת יהיו בגדיך לבנים שר"ת עיב"ל שאלו המלכים הם סוד חשמ"ל שהוא בגי' מלבוש שאלו הם הכלים והמלבושים שנפלו והושחרו והוחשכו בסוד והארץ היתה תוהו כו' כנז' ח"ב פ' י"ג והוזהרנו שנלבין אלו הבגדים ונברר' ונתקנה בכח המחשבה הנק' שמן וז"ש ושמן על ראשך אל יחסר להיות זה הבלע הוא ראש אל הז' מלכים שהוא הדעת ולכן נרמזו בו ז' אחרים כי בלע גי' ק"ב חרובין וכמנין יבבה ויללה לרמז שהוא סוד הדעת הכולל חו"ג כי הדעת יש בו עיטרא דחסדים ועיטרא דגבורות ויש ג"כ ביניהם מכריע ושלתן נק' דעת והבן כלל זה.

גליון מהרח"ו זלה"ה מ"ש כי אלו ג' הם ג' חלקי הדעת שבו אשר הם חג"ת שבדעת והרי חו"ג התחתונים אינ' עצמים הם וא"ת שיהיו גם הם א"כ יהיו ט' מלכים ואפשר שהכוונה זאת שיוכב וחש' הם ה"ג דדעת והם הם אותם התחתונים כי העליונים הם שורה התחתונים ואה"נ שלא יצא מדע' רק בלע ת"ת דדעתו ואח"כ יצאו יוכב וחשמל והם ה"ג תחתונים והיה אפשר שחג"ת עליונים דדעת יצאו בסוד חב"ד דז"א שהם ראש

הקטנים ואינם נחשבים רק לא' שהוא בלע ת"ת דדעת ואח"כ יצאו יובב וחושם תחתונים ג"כ ואם אינם נז' רק לז' מלכים הוא שח"ג שבדעת להיות' עליונים אינם נחשבים אך קשה שבאמת שבקטנות עיבור א' נעשה לו ראש דקטנות אבל בראשונה בעת צאת המלכים לא יצאו רק חושם נקודה לבד גם בחי' דעת דת"ת שהוא בלע לבד נשמת ו"ק ולא יצאו יותר ודו"ק ע"כ גליון מהרח"ו זלה"ה.

נמצא שבמלך זה נרמזו בו ב' האחרים שהם יבבה ויללה כמנין בל"ע עם ח' אותיותיהם וז"ש באד"ר ד' קל"ה בלע בן בעור תנא הוא גזירות דינא תקיפא דבגינה מתקשרין אלף אלפים מארי דיבבה ויללה פי' מתקשרין מלכין אחרים שהם חו"ג יבבה ויללה אמנם קודם התיקון היו מעורבים עמו לכן אמר כאן בגינה מתקשרין ומתקשרין אלפי אלפים מארי דיבב' ויללה שהם חו"ג.

אמנם אחר התיקון אז כל א' בפני עצמו נתקן בסוד ג' עולמות בי"ע ולכן ב"ד קל"ב שמדבר אחר שנתקנו בסוד תיקוני קדמאה דדיקנ' שהוא אל ונפקי מתמן בסוד תלת עלמין אז נזכר כ"א בפני עצמו וכן כאן בעלמא עילאה קדמאה לא הוזכר יבבה ויללה אלא בעלמא תניינא ותליתא' אבל בעלמא קדמאה לא הוזכר אלא אלפים מארי תריסין ולקמן פט"ו ית' פי' אך שם ד' קל"ה הוזכר במלך הראשון יבב' וילל' להיותו קודם התיקון שכן אמר שם עד לא אתתקן עתיק יומין כו' הד"ד וימלוך כו' ותאנא בלע הוא גזירת דינא תקיפא וכו' ולכן נק' בלע שבלע את שניהם גם בלע גי' ק"ב שהוא כולל שלשתן דעת חסד גבורה ונודע שחסד הוא ע"ב וס"ג בגבורה ושם מ"ה בת"ת וכבר ביארנו שהדינים שבהם הם במלויים שבהם ומלויים גי' ק"ב בלע כי מלוי גי' אלהי"ם ומזה הק"ב נשארו קצת ממנו שלא נתבסמו ונשארים חרב ושמם בלתי אור וז"ס בני די לו בקב חרובין מע"ש וכו' וזה הק"ב חרובין סוד החיות שנשארו בקליפת בסוד י"א סממני הקטורת שאלו המלכים מה שנשארו למטה שלא יוכלו להתברר הם שמות הקליפות ממש ומתלבשות בהם סוד ומלכותו בכל משלה.

ובזה נבין המשנה הקיט' יוצא בקב שלו דלעיל ח"ב פ"ו ביארנו מה שנתברר מאלו המלכים נעשה ז"א הנק' רשות היחיד כי בו נתייחדו ונתקשרו בפרצוף א' משא"כ קודם התיקון ומה שנשאר מהם שלא נתברר נשאר למטה בסוד הנשמות וחיות הקליפות כנז' פי"דואמנם אלו בחי' שנשארו שם שלא נתבררו הם בסוד ר"ה שהם נפרדים זה מזה בלתי תיקון וז"ס שארז"ל נאמר ביעקב שבעים נפש לשון יחיד וכבר נודע שיעקב הוא בחי' ז"א ועשו הוא פסול' של אלו המלכים שלא נתבררו נאמר בהם נפשו' בהיותו ר"ה ונאחזים בו הקליפו' שהם רבים שהקב"ה לבדו נק' אחד וזה ויאמר אלהים שאף בחי' הדינין שבו מיוחדין והפסולת הם אלהים אחרים לשון רבים ולכן אלו המלכים שנשארו למטה לחיות הקליפות הנה גם הם צריכין מזון וחיות כנז' ח"ד פי"ג בסוד רפ"ח ניצוצין שירדו עמהם בחי' הבל דגרמי.

והנה ב' קבין הם א' בסוד אחוריים דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אשר חשבון אותיותיהם דאחוריים שלהם בסוד מלואיהם הם ק"ב אותיות כ"ו בע"ב כ"ו בס"ג כ"ו במ"ה כ"ד בב"ן וזה הק"ב אינו כ"כ טהור לפי שהוא מבחי' אחוריים שלהם שבהם נאחזים

הקליפות ויש ק"ב שני שהוא טהור לגמרי בסוד פנים שהם מלוי ע"ב ס"ג מ"ה שהוא גי' ק"ב.

אמנם בהיותם בסוד מלוי שהוא דין לכן גם ממנו נמשך מזון אל החיצונים ביום השבת כמ"ש בע"ה. ודע שזה מחלוקת ב"ש וב"ה שב"ה אומרים ב' קבין לחלה פי' שהחלה היא המלכות כנודע ונוטלת ב' קבין אלו אך ב"ש לא חששו אלא לקב א' בלבד שהוא הטהור שהוא הק"ב דבחי' פנים אשר כל אלו נוטלין החלה שהיא המלכות וזשארז"ל רוצה אשה בקב ותפלות אע"פ שהם הדינים שנפלו במיתת המלכים ואלו הב' קבים הם ג"כ סוד קב חדש וקב ישן שנתערבו זה בזה במסכת חלה ועיין וראה איך הוי"ה בין בפנים בין באחוריים היא שוה ואין בה שינוי כלל ח"ו כי ד' אותיות שהם הפנים עולים כ"ו וכן באחוריים יש כ"ו אותיות המלוי.

ונחזור לענין שאלו המלכים צריכין מזון וחיות העליון אבל אינם יכולים לקבל מהשמות בעצמן רק מן המלוי שלהם שהוא דין כי מלוי גי' אלהים ואלו המלכים נקרא אלהי"ם שהם דינים שמקבלים מזון מאלו המלויים מע"ב ס"ג מ"ה שהוא ק"ב הא' ואז הם ניזונין בסוד קב חרובין מע"ש לע"ש ומזה הק"ב ניזון רחב"ד ומזון זה נמשך מן המלכים דמתו הנק' חרובין כנז' בפ' פנחס ד' רט"ו ע"ב משום דחרוב קב מן יק"ב פי' שבגלגל שעבר חטא בזה שהמשיך קב זה למלכים דמתו והבן זה.

והנה בר"ה שהוא מקום המלכים דמיתו אסור לטלטל שם בשבת ולהוציא חפץ משם לרה"י והבן. אמנם עכ"ז צריכין חיות הק"ב הנ"ל כדי להתפרנס משם ולכן התיר ר"מ שהקוטע יוצא בקב שלו פי' שכבר ידעת שבשבת עולים העולמות זה במקום זה עד חום המעלות נמצא שבמקום נה"י דעשיה נעשה בשבת פנוי ואז בזה המקום הפנוי יש אחיזה אל החיצוני' ונמצא ז"א שהוא אדם הכולל כל המלכים דמיתו עתה הוא קיטע בשבת כי נה"י שלו עלו למעלה ונשאר ז"א כמו קיטע בלי רגלים שהם נה"י ואז השמות שלו עלו למעלה.

אמנם הק"ב שלה נתקצצו ממנו ונשארו השמות מקוטעים כי השורש עלו למעלה והק"ב שלהם שהם המלואים ירדו למטה אל המלכים להחיותם וזהו הקיטע יוצא בקב שלו כי קיטע גי' ע"ב ס"ג מ"ה עם הכולל יוצא בשבת ומפרנס המלכים דמיתו בק"ב שלו דהיינו במלויים דשמות ודוקא בשבת אבל לא בחול וז"ס יהו"ה אלהינו גי' ק"ב והבן זה כי מיהו"ה יוצא אלהינו שהם המלויים.

ונחזור לענין זה הקב הוא בלע הבולע זה הקב בסוד מזון רוחני והוא מלך הראשון ולכן נוטל כל הקב וגם שהוא הדעת הכולל חו"ג אשר בהם יש ע"ב ס"ג מ"ה ומזה יוצא זה הק"ב ואח"כ מזה המלך אל כל המלכים. סליק פי"ד: פרק טו והנה לעיל ש"ב ח"א פ"ג נת' שבצאת המלכים היו עננים וכשהוחזרו אל השרשים שנשארו בפנים אז נתקנו ודע כי ג' שרשם של אלו המלכים בלע יובב חשם הם אלו התלת עלמין דנפקי מגו האי ת"ק דדיקנא והנה שרשיהם נשאר כאן בדיקנא אמנם מהם נתפשטו יותר למטה הג' עלמין אלו כי שרשיהם הם ג' א"ל שיש בהאי ת"ק כמ"ש בע"ה ואח"כ מאלו השרשים יצאו אלו הג' עולמות לתתא וז"ש עלמא קדמאה דנפיק מתיקוני קדמאה וכו' עלמא תניינ' דנפיק כו' כי אלו הג' עולמות יוצאים מאלו ג' שרשים ונמשכו עולם הראשון בבינה

דאצילות ועולם השני בת"ת דאצילות ועולם הג' במלכות דאצילות וכולם בבחי' אחוריים שלהם שהם אחוריים אימא סוד זלפה ואחורי ז"א ובלהה ומשם נמשכו עוד למטה בג' עולמות בי"ע עלמא קדמאה בגבורה דבריאה הנק' היכל זכות כנז' בזוהר פ' פקודי ד' רנ"ב וזה היכל זכות הוא סוד נהר דינור כנודע שבכל עולם ועולם יש נהר דינור א' והנה הנהר דינור שבעולם הבריאה היא גבורה שבה שהוא נור אש גמור והוא נק' היכל זכות כנז' שם בזוהר ומהכא אתעביד נהר די אלף אלפין וגו' וכבר ידעת שהמלאכים הנבראים בכל יום ומתים הם נבראים מנהר דינור זה כמו שארז"ל ושם נטבעים ומתים וסוד הענין כי זה נהר דינור הוא סוד בירור המלכים דמיתו ולכן בכל יום ויום מתבררים מהם ניצוצות ונעשים מהם מלאכים ואינם יכולים לקבל הארה ומתים וחוזרים לשרשם בנהר דינור עצמו והבן זה מאוד.

אמנם ענין היותו אלף אלפין מארי תריסין הנמשכין ממנו ניצוצות שלו שהוא שרשם לכן ישמשנוהו להאי נהר הנז' הטעם הוא עם הנ"ל שזה עלמא קדמאה וכו' סליק כו' וכבר אמרנו שכל אש הנמשכות גבורות אלו שרשם הראשון בגבורה דעתיק דבגו מ"ס דא"א אשר שם הוא שם אלהים דמלוי ההי"ן שאחוריים שלו גי' אלף כנז' פי"ג וז"ש אלף אלפין והבן זה.

ואמנם אמרו ורבו רבבן הענין הוא כי כל מה שעלה למעלה ביותר נעשה רבבות שהוא חשבון גדול מאלפים ודוק ותשכח כי כל אלו המלכים התחלתם מגבורה דעתיק שהולכים ומתפשטים מגבורה לגבורה. עד שמתפשטים בגבורה דבריאה יצירה ועשיה.

והנה מה שקראו מארי תריסין שכבר ביארנו שזה עלמא קדמאה הוא בלע סוד הדעת ולכן צריך שיהיה בו חו"ג ג"כ שהם תרין עלמין תתאין מיניה והנה כנגדם הם ג' א"ל דבהאי תיקונא ונמצא שבעלמא קדמאה לחוד כלל כל א"ל. והנה ג"פ א"ל גי' מג"ן וזה מארי תריסין כי תריס הוא תרגום מגן והבן זה.

אמנם עתה שכבר נתקנו אינם נק' מארי יבבה ויללה אלא מארי תריסין בסוד אל שהוא יותר רחמים אמנם עכ"ז הם גבורים בעלי מגינים לכן נק' כאן בעלי תריסין כנז' פי"ד ולפי שהוא המלך של הדעת לכן נתבסם מב' האחרים הנק' גם אחר התיקון מארי יבבה ויללה אך זה נק' מארי תריסין וכיון שנתבס' יותר לכן מקום גלוי הוא למעלה בעולם הבריאה אך האחרים לא יכלו לעמוד שם וירדו עד יצירה ועשיה גם שלהיות הדעת סמוך תמיד עם הג' ראשונות תחת הבינה ברישא וכבר נודע שהבינה הוא הבריאה ולכן נתגלה האי עלמא קדמאה בבריאה והבן זה.

והנה נודע כי יש ג' אלהים בויכולו שהם בבינה וגבורה ומלכות שכ"א נקרא אלהים והנה הבריאה נק' אלהים כי אלהים בגי' הכס"א לפי שבינה מתלבש בה וכבר ביארנו שבזה הדעת שנתפשט כלולים בו הב' עולמות האחרים ולכן נק' אלהים שהוא סוד הבינה סוד הבריאה (ולכן נקרא אלהים) והנה כל אלו הג' אלהי"ם מתפשטין מהבינה נ"א מהתבונה שהוא שורש הדינין כנודע ואם תמלא אלהי"ם בהי"ן גי' רצ"ה ועם ה' אותיות אלהים גי' שי.

ונלעד"ח שאפשר שיהיו במלוי יודי"ן שגם הוא עולה ש' אמנם לא קבלתי אלא כפי הראשון. והנה ג"פ אלהי"ם שיש בג' עולמות אלו הם ג"פ ש' כמנין תת"ק והנה כ"א מג' עלמין אלו נק' א"ל והם כמנין מג"ן הרי ג' אלהים וג' א"ל ושה כוללים הרי הכל כמנין אלף.

גם אם תקח כללות ז' אותיות של אל אלהים הרי כמנין אלף ונמצא שזה עלמא קדמא כללות כולם ולכן יש בו אלף אלפים מארי תריסין ואפי' העולמות היוצאים מהם הם אלף עלמין כנז' באד"ר קל"ב דאינון אל קוצין כמנין א"ל וכל עלמא אתפריש לאלף עלמין והנה האלף עלמין מארי תריסין הם סוד כת המלאכים הנק' בני אלהים ובני אלהים אלו הם בהיכל זכות דבריאה והטעם מפני שהם יוצאים משם אלהים דמלוי ההי"ן דאחוריים שני' אלף ולכן אמר בני אלהים כי משם אלהים יוצאים ובניו הם והבן זה.

ודע מה שאמרנו לעיל שג' עולמות אלו נק' כ"א אל בודאי שיש הפרש ביניהם והוא שאל דעלמא קדמא נק' אל שד"י והוא בעולם הבריאה ואל השני הוא אל הוייה דעולם היצירה בהיכל זכות שבו ואל הג' הוא אל אדנ"י בהיכל זכות דעשיה כנז' בפ"ד ולכן תמצא בפ' פקודי דרנ"א שאמרו שם שרוח שבהיכל רביעאה נק' אל והאי איהו רזא ואל זועם בכל יום כי כולו דינין והבן זה.

ונלעד"ח שלכך עיקר הגילוי דינים אלו הוא בהיכל זכות ביצירה ועשיה שגם הם נק' א"ל ושם יצדק היטיב שם זה בואל זועם בכל יום שהוא נגלה וניכר כמ"ש גם נלעד"ח שהנה תמצא דשם זה דאל שדי במלואו באל"ף למ"ד שי"ן דל"ת יו"ד גי' אלף שהם אלף מארי תריסין דבהוא עלמא. וכבר נודע שבשם שד"י נאמר בו לעולמו די והוא הנותן קצבה לכל העולמות.

גם נודע ששם שד"י הוא ביסוד והוא הנותן קצבה לכל עולם ועולם עד למעלה למעלה שכל יסוד שבכל עולם נק' שד"י ונותן קצבה לאותו עולם. והנה האחוריים דשם שר"י במלוי כזה שי"ן דל"ת שי"ן דל"ת יו"ד הוא בגי' אלף ותתקסט"ט ע"ה והנה האלף הם האלף עלמין דחתמן בעיזקא דכיא שהוא סוד גבורה דעתיק כנז' פי"ג וגם אלף זו הוא סוד אל קוצין דבהדי תיקוני קדמא דמינה נפקי לכ"א אלפין כמנין א"ל וכ"א מתפרש לאלף עלמין כנז' כאן בזוהר.

ואמנם תתקסט"ט הנשארים משם שד"י כאשר תצרפם לשם אל דבאל שד"י יהיו אלף ג"כ וזהו האלף הוא סוד אלף אלפין מארי תריסין דבהאי עלמא קדמא וזהו סוד נוצר חסד לאלפים כי המאציל הוא שומר ונוצר חסד שהוא משם א"ל כדי לחברו בשם שד"י ויושלם לב' אלפים כנז'. וזהו נוצר חסד לאלפים שע"י נותן קצבה להשתלם ב' אלפים אלו.

ולפי שזהו עלמא קדמא הוא יותר מתוקן מב' האחרים לכן בו נבאר שם שד"י בשניהם ונעשה ב' אלפים עם אל בסוד נוצר חסד כנז'. אמנם מ"ש שליט ונחית וסליק לאלף אלפין מארי תריסין פי' הענין שהנה ביארנו ששורש כל ג' עולמות אלו הם בתיקוני קדמא דדיקנא בג' אל שבו.

ואמנם ע"י אלו השרשים נתקנו הענפים ואז זה העלמא קדמא אשר בדיקנא כשרוצה לברר ולמתקן ולבסס את הענף שלו המלך של הדעת שנפל בבריאה מה שנעשה בתחלה מתחיל להאיר בו כאן ממקורו וז"ש שולטנותו עליו להאיר כי הוא אדונו ומתקנו ואחר שכבר קיבל המלך ההוא קצת הארה אז נחית בה שורש שלו שבדיקנא שהוא עלמא קדמא ונפיק מהאי תיקונא ותחלה שליט לבד ואח"כ נחית ממש ויורד עד היכל זכות דבריאה להאיר במלך הראשון הדעת העומד שם כי שם מקומו כנז' שם לעיל ואז ברדתו שם מאיר בו הארה גדולה מאחר שקיבל האור מקרוב אז הוריד האור זה השורש שהוא עלמא קדמא לעלות אל מקומו ומעלה אל הדעת ההוא שהוא היכל זכות בבריאה עד מקום זה השורש וז"ס סליק לאלף אלפין כו' ר"ל מעלה לזה המלך הכולל אלף אלפין כו'.

ואמנם העלאה זו אינה העלאה גמורה שודאי שבו היא בחי' הבריאה ואיך תוכל לעלות שם ביחד עד דיקנא דא"א דאצילות אך הענין הוא כמו שהודעתך בענין תוספת שבת איך נכללים העולמות זה בזה ועולה עולם התחתון במקום עולם העליון ויש פעמים שהבריאה יוכל לעלות למקום הזה ואז א"א עולה יותר למעלה למעלה ואין זה מקום ביאורו של דברים אלוהאמנם קודם שיאיר השורש בענף אינו יכול לעלות אפי' בסוד כללות העולמות אלא עד שיאיר בו והבן זה.

סליק פרק ט"ו בע"ה: פרק טז כבר נת"ל שבתחלה נתבררו כל בחי' העתיק והאירו כחם בגבורה דעתי' ושם נתבררו וכאשר נתלבשו במוחא סתימא משם מאירה אל ג' מלכים אלו שבתלת עלמין הנז' ולכן כאשר ירדו ג' מלכים אלו מבחי' א"א ירדו בג' היכלי זכות כבי"ע ושם נתהוו. אמנם שרשם נשאר בדיקנא דא"א ומשם מאיר בהם כנז' במקומו ואח"כ בעת שנתקנו ד' בחי' או"א שיש בד' מלכים דמיתו אז יצאו ג' עולמות אחרים שהם ג' בחי' שיש באו"א בז' מלכים והם בדעת חסד וגבורה שהם נתבסמו משא"כ בד' מלכים שלא נתבסמו אלא דבר מועט כנז' בפ"ד ומה שלא היו יכול להיות למעלה באו"א בבחי' ג' מלכים אלו ירד בג' היכלי זכות דבי"ע והלבישו את ג' עולמות דא"א וכן היה בג' מלכים דז"א שיר-ו והלבישו דאו"א וכן ג' מלכים דנוק' ירדו למטה והלבישו את ג' מלכים ז"א והכל הוא ממש בדרך שהוא באצילות זה מלביש לזה וזה מלביש לזה.

כלל העולה מזה שעיקר מה שנתברר לגמרי הוא במלכים קדמאין ואמנם כל זה שאמרנו שירדו בג' עולמות בי"ע הוא בעת התיקון כנזכר ח"ב פ"ו שאחר התיקון בינה דא"א אז היו שם המלכים אלו וכן אחר תיקון בינה דאו"א וכן אחר תיקון בינה דז"א וכן אחר תיקון הבינה דנוקבא דז"א. ונשלים לפרש עלמא תניינא וכו' סליק לדין אלף דרגין וכו' הנה עולם הזה נמשך מאל השני שבתיקון הא' שבדיקנ' כנזכר והוא אל הוי"ה לפי שהוא מתעלה בהיכל זכות דיצירה כנזכר וכבר נודע שהיצירה סודו הוא ז"א המתגלה ביצירה ונק' הוי"ה ולכן אל זה משתתף עם הוי"ה ושניהם כמנין נ"ז ולכן יצאו מזה העולם השני נ"ז אלף דרגין מארי דיבבא אמנם סודו אל הוי"ה הכלל הוא בחי' שם הוי"ה שהלא הוא סוד היצירה שהוא ז"א אשר בו מתגלה שם הוי"ה והנם שם הוי"ה זה היל' ראוי שיהיה ביודיין כמנין ע"ב והטעם לפי שכבר ביארנו לעיל שזה עלמא תניינא הוא המלך השני שהוא החסד והחסד הוא כמנין ע"ב כי כן ביארנו לעיל ח"ד פ"ד שע"ב ס"ג הם בחסד

וגבורה דז' מלכים אלו אמנם לפי שהוא מבחי' דין של המלכים לכך חסר ממנו מספר י"ה באופן זה יו"ד ה"י ו"ו ה"ה והוא כמנין נ"ז שהוא דין.

וכבר נודע שה"ג מנצפ"ך הם כמנין פ"ר וכשתחלק לה"ג יהיה כל גבורה מהם כמנין נ"ו וע"ה כמנין נ"ז ואז מזו ההוי"ה נעשה אל הוי"ה העולה נ"ז והענין כאשר תסיר מהוי"ה זו העולה נ"ז כמנין הוי"ה פשוטה ישאר אל שהוא המלוי שלו נמצא שהוי"ה זו הפשוט הוא הוי"ה והמלוי הוא אל ושניהם גי' נ"ז גי' אל הוי"ה.

ואמנם על שם זה המלוי נק' ג"כ זה העולם השני אל ע"ש אל דתיקון קדמאה דדיקנא וז"ס מש"ל פי"ד על לשון האדם דקל"ט אמר מן המיצר קראתי י"ה פי' שתיקון הא' של הדיקנא נק' מצר ושם זה בעולם השני אל הוי"ה שהוא יו"ד ה"י ו"ו ה"ה ולכן הוא דינין כי חסר אותיות י"ה להשלים לע"ב שהוא חסד ולכן קראתי לשם י"ה שהוא תוך מלוי ע"ב דיודי"ן העליון שירד בחי' אות י"ה בזה המיצר להשלים הוי"ה כנז' ותהיה ע"ב כמנין חסד ואמנם אותו י"ה אינו ענינו שם במיצר רק בהתפשטות יורד למטה במרחב הזקן שהוא תיקון הששי ומשם ענני וז"ס ענני במרחב וכבר נת' פ"ז מהיכן נמשך שם אות י"ה.

ונחזור לענין שזהו המלך יובב לכן הם מארי דיבבא. ואמנם מ"ש נ"ז אלף דרגין מארי יבבא קדמאי בעלמא קדמאה לא ת"י דרגין לכאורה אפשר לפרש שבכאן במארי יבבא עצמן אין להם מספר אמנם המדריגות שלהם הם נ"ז אלף משא"כ בעלמא קדמאה שהם עצמם אינם אלא אלף אלפים וכו' וכן הענין בעלמא תליתאה שלא הזכיר בה דרגין אמנם עיקר הדבר שהאמת הוא שמארי יבבא הם נ"ז אלף כמו בשאר העולמות ואמנם הטעם שהזכיר בו דרגין ולא בשני עולמות האחרים הוא שבעולם הראשון שהוא סוד אלהים בההי"ן שלכך הוא אלף אלפים כנז' ולכן כיון שהוא דין נבראו ממנו עצמו אלף אלפים מארי תריסין הנק' בני אלהים כנז' ולכן למטה בעולם הג' לפי שהוא שם אדנ"י דין וגם הוא בעשיה לכן ממנו ממש נבראו מארי יללה אך בזה העולם שהוא כנגד מלך החסד שהוא אל הוי"ה שהוא רחמים ולכן אין כח במלאכים האלו הנק' מארי יבבא להבראות אלא אחר כמה דרגין שמשתלשלין מזה השם ואח"כ נבראו המלכים ולכן נזכיר בזה העולם מלת דרגין אמנם בודאי שמארי יבבא אינם אלא נ"ז אלף ואמרו ומתאחדין מיניה ולאכפייא קודלא בחיבורא ר"ל כי הנה בז"א יכולים החיצוני' להתאחד באחוריים שלו ובפרט בסוד העורף בסוד כי פנו אלי עור ולא פנים וז"ס פרעה מלך מצרים.

ואמנם בא"א אינם יכולים להתאחד אפי' באחוריים שלו אמנם בעורף שלו במקום שהוא מגולה היה אפשר שיביטו מרחוק ויזונו עיניהם משם ויקבלו הארה ולכן נמשכו אותם י"ג נימין דשערי מאחורי כתפוי עד רישא דז"א כנ"ל פ"ט כדי שלא יציצו שם החיצונים וז"ש באדר' רבא ד' קס"ט קוצין דשערי תליין בתיקוני' כעמר נקי על כתפוי וכו' דלא אתחזי קודלא משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים והנה אם תדקדק תראה תיקונא קדמאה שבדיקנא הוא מצד פנים דא"א והוא מכוון ממש כנגד העורף דאחורי ז"א.

אמנם העורף תחלתו מכוסה בשערי שהוא בסיומא דרישא ואח"כ מתגלה שאר העורף לבן בלתי שערות וזה תיקון ראשון שבדיקנא מקום אמצעי שבו ששם הוא עלמא תניינא הנז' הוא מכוון כנגד האי חיבורא דקודלא מקום הפנוי בלתי שערות אשר אח"כ נמשך

עליו הי"ג קוציץ דשערי כנז' והנה מזה עולם השני המכוון כנגד אותו, המקום חיוור שאין בו שיער הוא כופה את החיצונים וממנו יוצאים מארי יבבא הכופים את החיצונים שלא ינקו לשם ולא יביטו לשם וז"ש לאכפייא בקודלא חיוורא ר"ל לכפות את החיצונים המביטים בקודלא חיוורא דיליה ומן הראוי שיאמר בחיוורא דקודלא אלא כדי שלא תטעה לומר שהחיצונים אחוזים שם בחיוורא דקודלא לכן אמר חיוורא בקודלא כנ"ל במה שהוא כנגד הקודלא וכנגד החיוורא שלו מרחוק אך לא הם עצמם.

עלמא תליתאי וכו' הנה זה העולם נמשך מאל הג'. שבתיקון הא' שבדיקנא כנז' והוא אל אדנ"י לפי שהוא מתגלה בהיכל זכות דעשיה וכבר נודע שבעשיה תמן המלכות מקננא באופן ונק' אדני על שם המלכות המקננא בעשיה ולכן זה העולם נק' אל כנגד התיקון הא' שבדיקנא הנק' א"ל שממנו מתפשט בסופו עולם זה ולכן נפקין מיניה צ"ו אלף וכו' כמספר א"ל אדני וכן מארי יללה לפי שהם המלך הג' שהוא גבורה הוא תרועה הנק' יללה ואמנם בזה העולם שהוא גבורה דעשיה הקליפות מתרבים שם מאוד וכן ע"ז שם הקליפות נק' צ"ו כמ"ש אין צ"ו אלא ע"ז וזה ג"כ אפרש הואיל הלך אחרי צ"ו שכל הקליפות יונקים מזה העולם הנק' אל אדני כמנין צ"ו והנה אם תצרף ב' עולמות אלו שהם יותר דינים כנודע כי בבריאה הקליפות הם מועטים ואינם מתערבים אך ביצירה ועשיה הקליפות הם מתערבים ואז זה האל דיצירה ועשיה הוא זועם בכל אלו הקליפות כנז' בזוהר פ' צו ד' ל"א וד' קי"ט לכן נז' צ"ו כמנין אל זועם גם נק' אל גבור כמ"ש ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור ולא מצינו אל אלא בחסד אמנם זה אל של יצירה ועשיה נק' אל גבור והבן זה.

והנה נודע שכל אלו המלכים הם מבינה הנק' אהיה נפקו דכתיב אשר מלכו בארץ אדום היא הבינה דמינה דינין מתערין כנז' ח"ה פ"ג. ואמנם בבינה הוא ביטול המלכים דא"א ודאו"א וזו"נ ולכן בשם אהי"ה נרמז ג' עלמין אלו באופן זה כי שם אהי"ה דמלוי אלפין האות ראשונה היא אלף והיא עלמא קדמאה שהיא בחי' אלף עלמין ואח"כ תקח כל האותיות חוץ מד' אותיות אחרונות שהם אל הוי"ה כמנין נ"ז שהוא עולם הב' ואח"כ תקח ד' אותיות האחרונות שהם פ"ו והם כמנין אלהים להורות על דינים העשיה ותצרפם עמהם עשרה אותיות דמלוי אהי"ה כולו ויהיה צ"ו והם כנגד עולם הג' גם אהי"ה במלוי אלפין הם קמ"ג ועשר אותיות הם קניג כמנין אל הוייה אל אדנ"י שבב' עולמות הב': פרק יז ונחזור לבאר ענין עלמא קדמאה להיכן נתפשט ובזה יובן ג"כ שארית המאמר הנז' קל"ב שאמר עלמא קדמאה וכו' ומיניה מתאחדין בקיסטא בעיזקא רבא הנה זה עלמא קדמאה הוא המלך הא' הנק' דעת הכולל חו"ג כנז' וכבר נודע שהחסדים וגבורות של הדעת דמוחא סתימאה דא"א הם אשר נתפשטו אח"כ בהאי דיקנא בסוד עלמא קדמאה כנז' פי"ד ואמנם נודע שהחו"ג דדעת דא"א נתפשטה אח"כ בגופא דילי' החסדים בצד ימין שבו כנגד החסדים שבו משליש הת"ת שבו למעלה כנודע וכן הגבורות נתפשטו בצד שמאל שבו כנודע כנגד הגבורה שבו מן החזה ולמעלה כנז' פ"ד וא"כ נמצא שמקום זה מכוון בין שני הכתפיים דא"א ואז החסדים נתנו בכתף ימין דא"א והגבורות בכתף בצד שמאל דא"א.

והנה האי עלמא קדמאה שהוא בסוד הדעת ממנו נמשכין אלף אלפין מארי תריסין וא"כ בתוך מוחא סתימאה אשר מתלבשת גבורה דעתיק יומין שהוא ג"כ סוד אלף אלפים כנז' הנה בהכרח הוא שבחי' הדעת של ההוא מוחא סתימאה שם יהיו אותם האלף כיון שמשם יצאו לחוץ לעלמא קדמאה שהוא כנגדו והנה סוד אלו האלף הם סוד החו"ג שבדעת שהם ה' חסדים וכ"א כלולה מי' וי' מי' עד ק' הרי ה"פ ק' הרי ת"ק כמנין כתף לכן הגבורות הם כמנין כתף והם ת"ק והנה ב"פ ת"ק הם אלף עלמין כנז' ואלו נמשכין למטה עד הכתפיים דא"א ולכן הם ב"פ כתף כמנין אלף כי הכתף הראשון שהוא בגי' ת"ק נוטל החסדים שהם ת"ק והכתף השמאל שהוא בגי' ת"ק נוטל הגבורות שהם ת"ק.

והנה או"א מלבישים את א"א כמ"ש בע"ה ח"ב והכתר שלהם בינה דגרון דא"א וחו"ב שלהם הם יסוד החסד והגבורה דעתיקא דהיינו א"א מתרין פרקין עילאין כנז' שם ע"ש והנה תרין פרקין עילאין של ב' הזרועות כתף ימין ושמאל הם נעשים מוחין לאו"א כתף ימין נעשין מוחין לרישא דאבא והכתף שמאל נעשין מוחין לרישא דאימא והנה נודע כי או"א הם סוד י"ה מן הוי"ה אמנם כ"א נכלל בחבירו בסוד הבן בחכמה וחכם בבינה ולכן כל כוחותיה הם בסוד י"ה.

אמנם במוחין דאבא הם ב"פ י"ה לכלול שם אימא עמו ובאימא במוחין שלה נכלל עמה של אבא ולכן גם היא ב"פ י"ה והנה הם ד"פ י"ה והנה בב' י"ה דאבא ראשון הוא במלוי יודי"ן והב' במלוי הדי"ן כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"ה אמנם באימא שהיא נקבה גובר י"ה דהדי"ן על י"ה דידודי"ן וסדרם כזה יו"ד ה"ה יו"ד ה"י והנה כשתכה יו"ד פעמים ה"ה הם ר' יו"ד פעמים ה"י הרי ש' הרי שני י"ה בגי' ת"ק נמצא עתה מכתף ימין דא"א שהם החסדים שהם ת"ק כנז' נעשו מוחין לאבא שהם ב' י"ה דידודי"ן ודהדי"ן שהם ג"כ כמנין ת"ק ומכתף שמאלי נעשה מוחין דאימא שהם ב' י"ה ג"כ כמנין כת"ף.

ובזה תבין ג"כ איך הכתר מתפשט עד או"א כי בחי' הכתר הוא ס"ג מלוי י"ה דידודי"ן ודאלפי"ן ודהדי"ן והנה יו"ד פעמים ה"י גי' ש' י"פ ה"ה גי' ר' י"פ ה"א גי' ק"ך ס"ה גי' כת"ר ואח"כ הב' בחי' שהם י"ה דידודי"ן וי"ה דהדי"ן שהם גי' תק"ה המתפשטים עד הכתפיים ונוטלים אותם או"א בכוחותיהם כנז' וזה סדרן.

בכתף ימין ייודדהיה ובכתף שמאל כזה ייודד ה"ה שהם משולבלי זה בזה. בכתף ימין גובר י"ה דידודי"ן ובכתף שמאל גובר י"ה דהדי"ן.

וראה שבכתף ימין אות י' ראשון י' בקמץ וכל השאר בפתח ובכתף שמאלי כולם בקמץחוץ מהה"ן שהם נקודים בפתח ונקודות כתף הימין עולה גי' ע' ונקודות כתף שמאל עולה גי' ק"ל שהם ה"ג שהם ה' הוי"ו"ת העולים ק"ל וכן הד"פ י"ה דידודי"ן ודהדי"ן שהם כמנין ב' שמות אדנ"י כ"א בכתף וז"ס קלעים לכתף חמש עשרה אל הימין פי' שי"ה כמנין ט"ו בימין והם י"ה דידודי"ן והדי"ן ע"י הכאות הם גי' כתף ונקודותיהם גי' קל"ע ק"ל מן השמאל ע' מן הימין וז"ס שתי כתפות חוברות שהם אחור באחור מחוברות בשתי כתפות לבד לשניהם שני חצאי כתף לזה ושני חצאי כתף לזה כי כותל ודופן א' מפסיק לשניהם.

וכבר ידעת כי גם או"א גם היו תחלה אחור באחור כמו שנת' בח"ט פ"ב וגם הוצרכו נסירה מפני היותם בכותל א' לבד מפסיק ודע שכמו שאו"א הם בשני כתפין אלו דאו"א כן זו"נ מלבישים אל ב' פרקים ראשונים דנה"י דא"א ושם עומדים זו"נ מחוברים בשתי כתפותיהם אב"א וז"ס ב' כתפות חוברות וכו' כי אלו ב' כתפות דזו"נ הם חוברות זה לזה אחור באחור.

וכבר ידעת מ"ש שמאלו ב' כתפין דא"א שהם החסדים והגבורה מתפשטין ג"כ אח"כ עד הדעת דז"א ואלו הב' כתפין. דא"א שהם החו"ג שבו נוטל הז"א לבדו בדעת שלו בסוד ב' עיטרין ואח"כ הז"א נותן הכתף הא' לנוק' שהם הה"ג ה"פ ק' כמנין תיק והכתף ימין שהם ת"ק של החסד מתפשטים בגופא דז"א מחסד ועד הוד וז"ס עץ החיים מהלך ת"ק שנה ושמור כלל זה.

אמנם בתחלה שתי הכתפות ניתנים אל הז"א לבדו וז"ס האלף לך שלמה כי שלמה הוא ז"א מלך שהשלום שלו והוא נוטל תרין עיטרין שהוא בגי' אל"ף שהם הב"פ כת"ף שבהם ד' שמות י"ה כמנין אל"ף כנז'. ואמנם נקודותיהם הם מאתים כמנין י"ה דההי"ן והוא לשמור את פריו שהוא י"ה דיודין הגנוז בתוכו כנודע כי י"ה דיודין הוא בחי' אבא וי"ה דההי"ן הוא בחי' אימא ואימא היא היכל לאבא ואבא טמיר וגנוז בגווה כמו הפרי הגנוז בתוך הקליפה הרי שי"ה דההי"ן הם מאתים כמנין הנקודות והוא שומר הפרי שהוא י"ה דיודין דאבא.

גם פי' שני ומאתים לנוטרים את פריו חוזר אל הנקודות שהם מאתים ושומרים את הפרי שהם מארבע שמות די"ה כנז' שהם כמנין אל"ף והם הפרי וז"ס לנוטרים את פריו ר"ת אלף כי האלף הוא הפרי ומאתים הם הנקודות השומרים אותו וז"ס לנוטרים את פריו של האל"ף לך שלמה הנז' ונרמז בר"ת לנוטרים את פריו דעליה קאי אאותו אלף.

גם ידעת שהגבורות דעתיק נתלבש' במוחה סתימאה דא"א היא כלולה מאלף עלמין כנז' בראש זה הפרק והראה כחה בזה הדעת שבזה המוח הכולל ת"ק חסדים ות"ק גבורות כמנין האלף עלמין וכבר ביארנו שאותם האלף עלמין הם שם אלהים דההי"ן בסוד האחוריים שהם גי' אל"ף וזהו ג"כ סוד האלף לך שלמה שהם אחוריים דאלהים במלוי ההי"ן שהם אל"ף ונעשו בכאן בשתי כתפיהם ד' י"ה העולה כמנין אלף ג"כ כנז' ואמנם האחוריים הפשוטים הם כמנין מאתים נמצא שאלו האחוריים פשוטים שהם מאתיים הם שומרים את המלוי אשר בתוכם שהוא הפרי שהוא האלף הנרמזת בר"ת לנוטרים את פריו כנז' ולכן ד"פ י"ה הם אל"ף כמו הפרי של אלהים שהוא המלוי והנקודות שלהם הם ר' כמו הנוטר הפרי דאלהים שהם האחוריים דאלהים הפשוטים.

והנה נודע שאלו הב' הכתפיים שהם אל"ף הנמשכים בדעת דז"א הם נכנסין תחלה תוך היסוד דאימא ואח"כ מתלבשין בדעת דז"א כנודע כי מוחין דז"א נעשים מנה"י דאימא כנז' בפ"ט וז"ש באדר' רבא ד' קל"ב ומינה מתאחדין בקיסטא בעיזק' רבא פי' שכבר נת"ל פי"ג שעזק' רבא הם מוחין דאימא.

ונמצא שאלו האלף עלמין מתאחדין ונאחזין בז"א ע"י חג"ת נה"י דאימא הנק' עיזקא רבא. אמנם אמרו בקיסטא פי' הדברים שהנה נודע כשז"א ישן בסוד ויפל ה' אלהים

תרדימה שאז מסתלקים הנה"י דאימא עם המוחין מגו רישא דז"א ואז הוא ישן וכשמסתלקין מתוכו נמשכין לנוק' דרך אחורי כתפוי דז"א וע"י כך מתגדל פרצוף הנוק' בסוד ויפל ה' אלהים תרדימה ויבן ה' אלהים את הצלע שה' אלהים הוא בינה המפלת שינה על ז"א ע"י הסתלקות הנה"י דז"א ממנו ואז הוא ישן ובונה בינה את המלכות הנק' צלע וז"ס המפיל חבלי שינה על עיני ומאיר לאישון בת עין היא המלכות.

והנה נודע כי בשעת שינה צריך שישאר בו קיסטא דחיותא כנז' בזוהר פ' לך לך ד' פ"ג וסוד קיסטא דחיותא זה בבינה ניתנה אל הז"א מאחוריו ע"י שמתפשטות דרך אחוריו להאיר לנוק' היה מאירה בו קיסטא דחיותא בדרך האחוריים כי השינה היא א' מס' במיתה וצריך לישאר בו קיסטא דחיותא כדי שלא ימות האדם וז"ש ומתאחדין בי' בקיסטא דעיקא רבא כי הבינה הנק' עיקא רבא מאחז ומקשר בו קיסט' דחיותא מסוד האי עלמא קדמא שהוא סוד הדעת הכולל אלף אלפין וכו' וזה הקיסטא דחיותא מאיר בז"א בכתפוי מאחוריו כנז'.

והנה זה העולם כבר נת' שהוא בהיכל הזכות דבריאה וא"כ איך אמרנו דמינה מתאחיד ז"א בקיסטא דחיותא אך הענין הוא שהנה הז"א הוא סוד היצירה שהוא ז"א המקנן ביצירה ונמשך משם עלמא קדמא דבריאה אל היצירה הנק' ז"א ושם מתאחיד האי קיסטא דחיותא בכתפוי והבן זה. ע"כ מצאתי כתוב מדרש תלת עלמין מכ"י הרח"ו סליק שער הג' בעזרת השם יתברך: שער ד' ח"א או"א פרק א נבאר עתה ענין ג' פרצופים אלו בבינה ותבונה דע כי אימא עילאה נחלקת לג' בחי' הבחי' הראשונה נק' סמיך ונק' בינה.

הבחי' הב' נק' מ"ם ונק' תבונה. והבחי' הג' נק' דלית ונק' ג"כ תבונה.

והנה זו השלישית היא מתפשטת בז"א לעשות לו מוחין והנה"י של זו התבונה הג' הם שמתפשטין תו ז"א וכל ג' חלקים אלו נק' אימא עילאה. והנה לפעמים עולה התבונה זו הג' בהיותה מלובשת בתוך ז"א ועולין היא והז"א עם התבונה העליונ' שהיא הבחי' השנית לבינה ועליה נאמר הפסוק אני ישינה ולבי ער שאמרו בתיקונים אני ישינה וכו' והבן זה.

והנה כשהתבונ' זו הב' עול' עד התבונ' הראשונה ועולה עם הז"א בהיותו מלובשת את התבונה האחרונה אז נק' הזעיר ואיש תבונות ידלנה כי הז"א הוא איש ודולה ממימי התבונה האלו משתיהם ביחד ויונק מהם. אמנם כאשר הב' בחי' האלו דהיינו הב' תבונות עולות ונכללות בבינה העליונה וגם הז"א עולה ונכלל עם התבונ' התחתונה כנז' אז נק' הזעיר עם בינות הוא כי כל שלשתן נק' בינות כי כולו במקום בינה עומדים ואז אין הקליפות נאחזות כלל בז"א כנודע כי מהבינה ולמעלה אין הקליפות נאחזו אך כל זמן שלא עלה הז"א עד הבינה העליונה אעפ"י שעל' עד התבונה העליונה שאז נק' איש תבונות כנז' עכ"ז יש לקליפות אחיזה בו ואז נק' לא עם בינו' הוא וז"ס כי לא עם בינות הוא וע"כ לא ירחמיהו עושהו כי אינם רחמים גמורים אחר שהקליפות יכולים להתאחז בו ונמצא כי לפעמים כל ג' בחי' אלו נעשים פרצוף אחד שלם בשלשתן ואז נק' הכל בינה ולפעמים הם כ"א בפ"ע ופרצוף בפ"ע והם ג' פרצופים.

ונבאר עתה ג' בחי' אלו מה ענינם ואיך נרמזו בשם הוי"ה הכולל כל האצילות כנודע קוצו של יוד העליון רמז על א"א בהעלם מאוד עד כי אפי' בחי' האותיות אין בו אלא כל עצמו ופרצופו הוא רק קוץ דק שע"ג היו"ד וגם הוא צורת יוד קטנה לרמז על הי"ס שבו אח"כ היו"ד בעצמו רומזות אל החכמה והה' על הבינה והואו אל הזעיר שהוא בחי' הו"ק וה' אחרונה במל' הרי נק' שם הוי"ה הכולל כל האצילות כולו ויש שמות הוי"ה רבים בכל פרט ופרט דאצילות אמנם זו הוי"ה הכוללת כל האצילות ביחד והבן זה.

והנה נודע מ"ש בס"י הבן בחכמה וחכם בבינה פי' הדברים כי הנה אעפ"י שאמרנו שאות יו"ד הוא בחכמה ואות ה' בבינה עכ"ז צריך לכלול זה בזה וזה בזה כי באות י' שהוא בחכמה תכלול עמו גם הבינה וזהו הבן בחכמה ואח"כ חכם בבינה ר"ל החכמה תכלול בבינה באות ה' שבשם והם נחלקים לד' פרצופים כנ"ל שהם חו"ב באות י' וחו"ב באות ה' והשנים שהם באות י' הם או"א והב' שהם באות ה' הם י"ס ותבונה.

ועתה נבאר מציאותם הנה יו"ד במלואה הם ג' אותיות ואות הראשונה שהוא י' רומז לאבא הנק' י' דשמה קדישא וגם הוא רמז לי"ס דפרצוף אבא וב' אותיו' המלוי שהם ו"ד הם ג"כ כמנין יוד והם כנגד אימא בי"ס שלה. ואמנם נרמזת ונחלקו' באותיות ו"ד לפי שאימא עיקרה היא אות ה' דשמה קדישא לכן נרמזו הי"ס שלה באותיות ד"ו שצורתם ה' אחת הרי נת' ענין הבן בחכמה כי עיקר האות הוא בחכמה.

אמנם הבינה בכאן טפילה לו ונראה בסוד מלוי וכבר נת' כי כל מלוי מורה על הנקיבה הנטפלת אל הזכר שהיא דינים ומלוי גי' אלהי"ם נמצא כי מלוי אות רומזת אל הנקיבה הנטפלת אל הזכר. והנה זאת הנקבה הנכלל' באות יוד נק' אימא עילאה והיא הנק' בינה שהיא א' מהג' שאמרנו לעיל.

אח"כ אות ה' ראשונה שבשם הוי"ה רומזת אל התבונה והוא חלק הב' מג' חלקים שאמרנו לעיל והנה נודע מפ' ויקרא ופ' אחרי מות ביאור זו של הה' הוא צורת ד"ו ויש לה עוקץ א' מאחורי הד' והיא צורת י' קטנה והוא הרומז אל י"ס הנטפלות עם התבונה שהיא אות ה' וז"ס וחכם בבינה הרי ביאור היו"ד במלוא' הוא י"ה כי הד"ו נעשה ה' א' והרי שם י"ה רומז באות יו"ד שהוא או"א ושם י"ה רמז בצירור הה' כזה יה שהם י"ס ותבונה וזהו מ"ש למעלה קלעים לכתף חמש עשרה שהוא י"ה בכתף ימין דא"א מוחין דאבא וי"ה בכתף שמאלי מוחין דאימא ואח"כ נכפלים ונעשים ד"פ י"ה.

וסוד הענין כי זיווג או"א תדיר ולא פסי' לעלמין ותדי' הוה בחיבור' באחדות' כחדא ולהורו' ע"ז החיבור הגדול נתחברו יחד או"א בב' הבחי' הנז' שניהם ביו"ד ושניהם בה' בסוד הבן בחכמה וחכם בבינה. אמנם צריך עתה לדעת למה באות יו"ד נטפלת הנוק' אל הדכורא ובה' הזכר אל הנוק' הענין הוא כי אמרו בזוהר על פסוק ונהר יוצא מעדן דרעותא דיו"ד דלא פסיק מינה לעלמין וכן בהרבה מקומות.

ואמנם מצינו לרז"ל שאמרו על לא אבוא בעיר לא אכנס בירושלים שלמעלה עד שאכנס בירושלים שלמטה ונודע כי ירושלים שלמטה הוא נוק' דז"א ה' תתאה וירושלים שלמעלה ה' עילאה אימא והקב"ה הוא חכמה ולא יכנס בסוד זיווג להתחבר עם הבינה

עד שיתחבר זיווג התחתון בסוד מה שמו ומה שם בנו שהם אבא וז"א והתשובה היא כי יש ב' מיני זיווגים.

אמנם הזיווג הא' הוא משובח והוא זיווג דאו"א עילאין וזה לא פסיק לעלמין ולכן הבינה נטפלת אליו באות יו"ד להורות כי לעולם היא בזיווג עמו באות יו"ד עצמה אך זיווג די"ס ותבונה אינה תדיר כי רובצת על האפרוחים שמתפשטים נה"י דידה בז"א בזמן היניקה אז אינה יכולה להזדווג עמו כי היסוד שלה מלובש תוך הז"א ואין זיווג לכן נרמזה זו הבחי' של התבונה נפרדת מן היו"ד ונעשית אות בפ"ע שהיא ה' ראשונה שבשם.

ואמנם ג"כ בחי' ישראל הוא טפל אליה ונתחבר עמה ונתלבש תוך התבונה כדי שיכנסו רגלי שניהם תוך הז"א כנודע נמצא כי אינה בסוד זיווג רק מתלבש ונכלל תוך התבונה וזהו יו"ד שבעוקץ הה' כנודע ונכלל עם גוף הה' ועיקר האות שלה היא התבונה כי היא נגלית וניכרת בהכנסה תוך הז"א אך י"ס נתלבש בה והוא סתי' ואינו נגלה בסוד היו"ד הנכלל והנסתר בעוקץ ההוא.

עוד יש תשובה אחר' לקושיא הנ"ל והענין כמש"ל כי הבינה דא"א מקומה בגרון ומשמ האירה ועשתה ב' כתרים דאו"א ודע כי ב' מיני חס' א' הוא חס' הפרטי הוא בזרוע ימין ואח"כ הגבור' הולכות בזרוע שמאל וכן כיוצא עדשנגמרים הה"ח להתפשט בהוד דא"א ויש חסד גדול מכולם אשר הוא נמשך מדכורא דא"א שהוא החכמה שבו והחסד של זו החכמה יורד למטה עד הבינה שהוא הגרון והענין כי כל שפע ומזון וחיות ואכילה הנמשך לתחתונים הוא ע"י חסד דדכורא שבו מתלבש השפע וזה החסד עצמו מלביש השפע ההוא ויורד ונותן לבינה והבינה נותנת לעולמות שתחתיה ע"י התלבשות אותו החסד הנק' יומא דכולהו וכמ"ש לקמן בע"ה באר היטב.

והנה נמצא כי אותו החסד מצד החכמה נכנס תוך הגרון דא"א שהוא הבינה והנה נמשך זה החסד הנז' ויורד עד סיום הגרון דא"א קודם שיתחילו ההתפשטות הזרועות דא"א שמקום הזה בין ב' ראשי כתפין דא"א שם הוא זה חסד ושם מקומו. ונלע"ד שזה החסד הוא ה"ח שנותן חכמה לבינה בסוד זיווג ונודע כי זיווג של השפעת עולמות לצורך אכילה ומזון וחיות לבד הוא בחי' נוק' דאבא ומשמ באה הטיפה והתחלת' מן החסד ואז כל הה' באו משולבי' תוך החס' ההוא דכולהו וכשניתן אח"כ אל הבינה הנוק' מוציאה את החסדים האלו ומושכת לתחתונים ואז להיות כי החסדים ההם נכנסו בה לכן הם טפילים אליה ואז הבינה מתלבשת בהם ונמצא כי חסד ההוא מלביש את הבינה ונמצא כי הבינה מתלבשת בחסד ההוא וחסד ההוא מתלבש תוך השפע היוצא מהבינה וע"י ב' בחי' הנז' יוצא השפע הנמשך לכל העולמות וכמ"ש בפ' והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו.

ונבאר הענין כי הנה נמצא עתה ב' בחי' א' הגרון עצמו וא' החסד הזה שהלביש האור היוצא מן הגרון שהוא הבינה ואז ב' בחי' אלו נמשכים לאו"א ואבא שהוא דכורא יוצא מסוד החסד ההוא שהוא חכמה ואימא שהיא נוק' יוצאה מסוד הגרון עצמה שהיא הבינה ולהיות שאור הגרון הזה גדול מזה החסד לפי שזה החסד נמשך מן החסד זרוע ימין דחכמה אך אור הגרון הזה הוא מג"ר דבינה ולכן החסד גרוע ממנו ונתלבש בתוכו ואז

יוצא אבא מסוד החסד ונתעלה ביו"ד שבשם ואימא יוצאת מסוד הגרון נעלמת בו והיא גדולה אך אחר שהתחיל הזרוע דא"א להתפשט כנודע כי הפרקים שבזרוע דבוק בגוף הת"ת שהוא עד החזה ואז חסד נתלבש תוך הגבורה כנודע דימינא אתכללא בשמאלא ואז נתעלם החסד ונתלבש בגבורה ואז יצאו י"ס ותבונה אחר פישוט הזרוע מן החסד ולמטה כנודע זה מכח החסד וזה מכח הגבורה אבא מחסד ואימא מגבורה ולהיות כי החסד נתעלם ונתלבש תוך הגבורה לכן גם י"ס היוצא מכח חסד ההוא המתלבש תוך הגבורה גם הוא אתגניז ואתטמר ואתלבש תוך התבונה לתת מוחין לז"א כנודע וז"ס ה' ראשונה שבשם היו"ד הנעלם ומתלבש תוך הה' בעוקץ שלאחריה ועתה י"ס גדול מתבונה וגם זהו הענין מ"ש בזה כי אבא גניז וטמיר יתיר והוא לבחי' זו וז"ש באדר' לבתר אשכחו דחכמה אבא בינה אימא פי' כי בתחלה באות יו"ד שהוא קודם התפשטות הזרוע היו נעלמים זה בזה ולא היו ניכרים לשנים אך אחר התפשטות הזרוע אז הם י"ס ותבונה ה' דשמא קדישא אז לבתר אשתכחו בגלוי בחי' או"א כי עתה יש ב' אותיות י"ה שהם או"א ותחלה באות יו"ד לא היו ניכרים בחי' אימא ואח"כ אשתכחו שהם יחד אי"א.

סליק פ"א בעזה"י: פרק ב' ונבאר עתה ענין הבינה והתבונה אשר נרמז בי"ה דשמא קדישא היינו במלוי יו"ד שהוא ו"ד. כי הנה ביארנו לעיל כי הה' יש בה עוקץ לאחריה והיא צורת יו"ד והנה בר' שהוא ב' קוים שהם ב' ווי"ן והיו"ד שהיא עוקץ הם כ"ב סוד הכ"ב אתוון שנותן אבא לאימא ונרמזו בצורת הד' של הה' הוא צורת ד"ו.

והנה צריך עתה לבאר למה בינה נרמזת בצורת ו"ד מלוי יו"ד שהוא הו' על הד' ולמטה בתבונה שהיא ה' ראשונה שבשם ד' על הו' כזה ה' ועוד שינוי א' הלא זו הרמוזה במלוי יו"ד הו' יש לה ראש ואמנם הו' הרמוזה בסוד הה' אין לה ראש. והתירץ שכבר ידעת כי אות ה' שבשם נרמזו כל הי"ס שלה כי י' לעילא וגיו באמצע וקוצא לתתא הרי ג' בחי' עליונה הוא ג"ר בסוד ג' קוצי היו"ד ויו"ד שניה הוא ג"א ויוד ג' הוא ג"ת נמצא כי הו' שאין לה ראש שהיא בתוך הה' מורה על הו"ק בלתי ראש אך הו' שיש לה ראש מורה על היותה נשלמת בסוד י"ס גמורות ויש לה ראש, ונחזור לענין כי זאת הו' דמלוי יו"ד כבר ביארנו שרומזת בבינה עליונה.

והנה בבינה העליונה יש לה הראש עם המוחין והיא פרצוף שלם ולכן ו' זו עם הראש אך ו' של אות ה' אין לה ראש להורות על התבונה היוצאה מן החזה למטה בבינה עליונה ועדיין אין לה מוחין רק בחי' ו"ק לבד כי מכח ו"ק דבינה עליונה יוצאת וכבר ידעת מש"ל כי העקביים של הבינה נכנסו בראש התבונה והענין כי כמו שבז"א הנה"י דתבונה נכנסין בו בסוד מוחין ונמצא כי התבונה מתפשטת עד סיום ז"א וז"א מלביש אותה מן החזה ולמטה כן הענין בבינה ותבונה כי הבינה לפעמים נפרדת מן התבונה ואז התבונה דוגמת ז"א שהוא ו' קטיעה בלי ראש שהם המוחין ואח"כ הבינה נותנת מוחין אל התבונה ע"י נה"י דבינה עצמה הנכנסים בראש התבונה ואיני מאריך לך בענין הזה כי כל מה שכתבתי לך בענין התבונה עם הז"א כן הענין עצמו אל הבינה עם התבונה בכל הפרטים ודי למבין.

והנה בזה תבין מ"ש כי יש קושיא א' והוא כי איך למעלה בבינה יש ו' וד' אחרי שכל י"ס דבינה נרמזו באות ו' דמלוי יו"ד כנז' א"כ הרי הד' דמלוי יו"ד היא יתירה וכן הד' דצורת ה' שהוא ד' על ו' יתירה כי הו' מורה על שהיא בחי' ו"ק בלבד. אך יובן זה במ"ש כי לזימנין התבונה בלתי ראש ולפעמים גם היא יש לה ראש עם נה"י דבינה והנה כבר ידעת מ"ש לך בענין ז"א בבחי' הצלם שבו שהם ג' בחי' שהיו אל המוחין שהם ב' מקיפים ופנימי וכן הענין בכאן כי הד' דמלוי יו"ד הם סוד הד' מוחין היוצאים מן הבינה הרמוזה באות ו' דמלוי היו"ד ואלו הד' מוחין מתלבשין בנה"י שלה ואז נעשה בסוד אור מקיף של עליון של התבונה בסוד ד' מוחין של המקיפין ועדיין אלו הם למעלה בסוד הבינה באות יו"ד לכן תבין כי כל מציאות הבינה נרמז במלוי ו"ד של יו"ד אך היה ראוי שתהיה ה' אחת כסדר ד' על ו' שהם ד' מוחין דילה על ו"ק אמנם להיות כל מציאות דבינה נרמזה באות ו' לכן נפרדה ממנו אות הד' כי אין זה מכללות הבינה אלא בחי' הד' מוחין דנפקי מיניה אל התבונה.

ואמנם נרמזו בסוד ד' לפי שהם ד' מוחין. וגם לסיבה אחרת דוגמת התבונה הג' שהיא בחי' מל' דתבונה הב' המתלבשת תוך ז"א והיא אות ד' כי כל ד' היא במל' לכן גם אלו הד' מוחין דתבונה נתלבשו בסוד המל' דבינה העומדת מחזה דבינה ולמטה ונק' בחי' זו נה"י דבינה שבהם מתלבשים ד' מוחין דתבונה לכן זו המל' דבינה נק' ד' דמלוי יו"ד והבן זה.

ודע כי לעולם אינו מתלבש העליון בתחתון אלא בסוד האחורי ל' כבד כמ"ש כבר בסוד הה' שנתלבש' בחוטם וזה הענין לתבונה עם הז"א כמ"ש במקומו וכן כאן במל' זו של הבינה העליונה אחוריים ל' כבד הם מלבישים בד' מוחין של התבונה ואלו האחוריים הם האחוריים דנה"י דבינה כנודע כי המל' היא שם אח"כ בא המקיף הב' של התבונה והם סוד אלו ד' מוחין הנז' שנתפשטו עוד רומז אל התבונה היא ו"ק ל' כבד והד' הם ד' מוחין שלה שנשארו למעלה על ראשה בסוד א"מ ולכן תראה שהד' הזו אינה נוגעת עם ו' אלא יש חלל ביניהם בין הד' שיש בצורת ה' ובין הו' שבתוכה להורות שהם בסוד מקיף ולא נכנסו עדיין בסוד מוחין פנימיים.

והנה החלל הזה ע"ז נאמר כי ימצא חלל באדמה כי התבונה נק' ארץ אדום וזהו ג"כ סוד אדמה אדם ה' ושם זה של אדמה הוא בתבונה ונק' חלל לפי שלא נכנסו בתוכו המוחין שהם חיים כנודע אהי"ה הוי"ה אהי"ה בגי' חיי"ם שהם ג"כ בחי' מקיף ז"א כמבואר במקומו ולקמן נבאר בע"ה איך כל הדינים אינם אלא בתבונה הנק' אדמה ולא בבינה כי התבונה היא אחוריים של הבינה ושם כל הדינים כנודע.

ואמנם כמו שז"א עולה ער התבונה ואז נכנסין בו המוחין כן זאת התבונה כשתעלה עד הבינה יהיה לה מוחין פנימיים אך בהיותם למטה אין לה מוחין אלא בסוד מקיפים ל' כבד. והנה באדם אמרו וביארו מלת תבונה ואמרו כי בה אתרמיז בן ובת שהם ו"ה וזהו תבונה אותיות בן ובת ו"ה והענין כי הלא התבונה היא ה' ראשונה דשמ' קדיש' ובן ובת אלו הנרמזים במלי תבונה הם הד' והו' דציוור ה' ראשונה שהוא עצמות התבונה כי הו' הוא סוד ו"ק שלה והד' הם ד' מוחין מקיפים שלה.

אמנם הטעם שנק' בן ובת הלא ידעת שזו"נ שניהם יצאו ע"י העיבור תבונה זו ולכן נרמזו שניהם בה ונמצא כי בהיות תוך הבינה הנק' עלמא דאתי שאז צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם לפי שהתבונה הם גבורות ובמקומה שולטים הדינים על הרחמים שהוא העטרת על ראשי הצדיקים כמ"ש כבר לכן היתה אז המלכות יונקת מסוד ד' מוחין תבונה והז"א מו"ק התבונה ושלטא נוק' על דכורא לכן היא ד' על ו'.

ואמנם ה' זו אינה אלא בעצמות פרצוף התבונה אמנם נרמזו ג"כ הבן והבת והבן זה ובמקומו נבאר ענין זו"נ הרמוז באות ה' זו וגם בב' אותיות ו"ד דמלוי יו"ד וכאן נעשו ד"ו ואין כאן מקומו. סליק: פרק ג ונבאר עתה ענין הבינה המתלבשת תוך התבונה לעשות לה מוחין ודע כי כבר ביארנו לעיל כי הבינה היא אהי"ה דמלוי יודין והתבונה שם ס"ג.

אמנם כ"ז כשנחלק כל אלו הבחי' כ"א בפ"ע שנעשים ב' פרצופים ואח"כ נבאר מה ענינם כשמחברים ונעשים פרצוף אחד וע"ש היטב בכדי שתבין איך נעשה אח"כ זה ההתחלקות ומה גרם לשינוי שמות אלו כמ"ש בע"ה. דע כי הנה נת"ל כי אין העליון מתלבש בתחתון אלא אחוריים לבד ולכן דע כי הבינה עם החכמה הם חיבור א' שהוא סוד הפנים שלהם לבד ואח"כ י"ס ותבונה הם באים מאחוריים של הבינה העליונה גם לאה גם יעקב יצאו מאחוריים של י"ס ותבונה הנכנס בז"א והבן זה מאוד כי הוא כלל גדול להבין בכל פרטי האצילות איך הם זה לפנים מזה וזה אחוריים לזה וכשתדקדק תמצא שהכל א' אלא שהם בסוד פנים ואחור ואחור למעלה מאחור ופנים למעלה מפנים ודי בזה.

ונחזור לענין כי או"א העליונים שהם יו"ד של הוי"ה הנה האבא הוי"ה דיודין ואימא אהיה דיודין וג"כ כבר ידעת כי אבא הויה ואהיה אימא דכר ונוק'. אמנם האחוריים הם באבא אחוריים דיודין כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י וי"ו ה"י ואימא אחוריים דאהי"ה כזה אלף אלף ה"י אלף ה"י יו"ד אלף ה"י יו"ד ה"י.

אמנם דע כי האחוריים האלו דאו"א עיקר האחוריים אינם אלו שאמרנו כי אלו הם יותר פנימים ואין בהם כ"כ דינים. אך האחוריים העיקרים החיצונים דאו"א הם בחי' אלהי"ם כנודע כי אלהי"ם בכינה.

והענין כי כבר ביארנו כי בהיות התבונה והבינה כלולות ביחד הם אז פרצוף אחד של י"ס. ואמנם כשנחלקים לב' אזי מתחלקים מהחזה ואילך כי מהחזה ולמעלה היא בחי' הבינה והם ו"ס כח"ב חג"ת והם עומדים נגר אבא שגם הוא נחלק עד"ז מן החזה למעלה אבא ונמצא כי ו' ראשונות דאימא נעשו פרצוף א' ונגדו ו"ר דאבא שגם הם פרצוף א' וכן דע כי אבא נק' יו"ד ומכה היו"ד בו' ראשונות אלו דאימא ונעשים יפ"ו שהם ס' וכן הד"ת דאבא שהם סוד יו"ד ג"כ מכים בד"ת דאימא ונעשית ס' הרי ידעת כי הבינה נק' ס' והתבונה מ' סתומה כנ"ל.

והנה אם תמנה הסמך של הבינה תהיה סמך גי' ק"ך והענין כי מן זו הבינה שהם ו"ר האחוריים שלהם הם בחי' אלהי"ם דינים כנודע כי ק"ך צירופים שישבשם אלהי"ם

שהם האחוריים של ס' זו שהיא ג"כ בגי' ק"ך. והנה נמצא כי אלו הק"ך אלהי"ם יהיו ככל אחורי הי"ס דבינה.

אמנם להיות סוד בינה טמירא וגניזא יתיר אין בחי' ק"ך צירופים ניכרים אלא מהחזה ולמטה שהם בד"ת שבה ואז נחלקים הק"ך אלהי"ם ד"פ ל' שהם סוד ק"ך צירופים אלהי"ם והם ד"פ ל' ד"ל והענין כי הבינה הפנים שלה הוא אהי"ה ושם אהי"ה מתחלף באותיות הסמוכים אליהם ונעשים בוכ"ו שהוא שם קדוש והוא בגי' ד"ל כי מזה השם נמשכו האחוריים של הבינה שהם דפ"ל צירופים דאלהים וז"ס אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחבה ד' באמה שהם ד' אמות לבד ברוחב שהם ד"פ הנ"ל וכל אמה מאלו יש בה אורך ל' אמות הם דפ"ל כמנין ד"ל אמנם כאשר אלו האחוריים של ק"ך צירופי אלהי"ם הנז' נתפשטו אז יעשה מהם התבונה הכולל עמה י"ס והם האחוריים של הד' אהי"ה.

אמנם אלו האחוריים נעשה מהם הפנים שלהם אמנם מאלהים הנ"ל נעשה האחוריים והחיצונית שלהם כי שם מתגלים הדינים ולא בפנימותם ונמצא כי אלו בי שמות הריבועים כנ"ל שהראשון גי' קפ"ד והב' גי' קדמ"ת הנה למעלה היו בבחי' אחוריים וכאן למטה בי"ס ותבונה נעשים בבחי' פנים ולכן שם הא' שהוא בחי' קפ"ד נגד י"ס להורות כי משם זה מזדווג עם התבונה בסוד פב"פ ופוקד אותה כנודע כי הזיווג מלשון פקידה כמ"ש ופקדת נוך ולא תחטא.

וגם תראה כי ב' שמות גי' קדמ"ת להורות כי מה שהיה למעלה אחור עתה הוא קדם שהוא בחי' פב"פ כמ"ש אחור וקדם צרתני. והנה תראה כי ב' שמות הנז' להיות למעלה הם ע"ב קס"א בגי' זכו"ר להורות כי שם בכינה עילאה אין אחיזה להחיצונים כנודע כי כל השכחה באה מן החיצונים.

אמנם באו"א שאין שם אחיזת החיצונים בגי' זכו"ר כי אין שם שכחה וזהו אותיות זכירה זכור יה שהם או"א אמנם האחוריים שלהם שנעשים פנים למטה בי"ס ותבונה בגי' תשכ"ח לרמוז כי שם בתבונה יש כבר מקום לחיצונים לאחוז והשכחה מצויה שם וכנגד אלו הב' בחי' נאמר בתורה זכור ואל תשכח בענין עמלק.

ואמנם דע כי אעפ"י שהשכחה הם בי"ס ותבונה עכ"ז עיקר אחיזתם הם בתבונה כי שם עמה נגמר החשבון תשכח ובזה תבין מ"ש בספרים האחרונים כי שר של שכחה שמו מ"ס והענין כי הבינה ותבונה הם מ"ס כנ"ל וזהו הקליפה הגורמת השכחה הוא ע"י אחיזתם למטה במ' וגם מה שלוקח מן הס' אינו אלא רדת האחוריים שלה למטה בתבונה וזהו מ"ס ובזה תבין משארז"ל אינו דומה מי ששונה פרקו קי פעמים למי ששונה ק' פעמים וא' כי השר הזה גי' ק' ועד ק' יש לו יכולת לשכח ומשם ואילך אין לו יותר כח לשכח.

ובזה תבין מ"ש בר"מ פ' קדושים בדרגין דילן דאינון או"א כו' ותרואייהו אינון פורסייא וספסל תחתך ליקרך פי' כי או"א נעשה כסא למה שלמעלה מהם. והענין כי הנה הפנים והאחוריים דאו"א הם זכור ותשכח והנה זכור בגי' רג"ל הרי רגל א' בחיי הפנים ותשכח גי' ג"פ רג"ל דבחי' אחוריים הרי ד' רגלי הכסא.

ואמנם זכור ותשכח הם ד"פ רג"ל ועוד כ"ח יתירות. והענין כי אלו הרגליים בב' מ"ל דאו"א כי המלכו' הוא בחי' הרגליים כנודע וגם כי אין אלו השמות נעשים אלא ע"י חשבון ונודע מפ' פנחס כי כל החשבונות וגימטראות בסיהרא אינון והלא הדבר צ"ע כי אין כל החשבונות במ"ל האחרונה כי הרי כל השמות שהם בכל שאר הי"ס יש להם חשבון אך הענין הוא בכל מקום שיש בבחי' השם שהוא שם חשבון של שם שהוא באופן כי כשאנו אומרים איזהו בחי' חשבון בכל שם ושם הנה בחי' החשבון ההוא למטה במלכות של אותו השם ושמור כלל זה בידך.

והנה נמצא כי זהו החשבון של זכור ותשכח שהם ד' רגליים הם בב' המ"ל דאו"א והם הוא בחי' ד' רגלי הכסא והנה הכ"ח היתירי' מהם הם חשבון כ"ח הראשונים שה' יו"ד הי"י דע"ב דיודין היוד עם ה' גי' כ"ה וקח עוד ג' מן מלוי של היו"ד הרי כ"ח ואלו הכ"ח הראשונים הם ראשים של כל החשבון של השמות הנז' והם מתלבשים תוך הד' רגליים והם נשמה בתוכם וגם זה הכ"ח הוא בב' מ"ל הנ"ל לפי שגם הם בסוד חשבון ובתוך כ"ח של חשבון מתלבשות כ"ח אותיות דמלוי המלוי של שם ע"ב דיודין דאבא כי זה אינו גי' וחשבון אלא בסוד מספר אותיות לבד שהם כ"ח ואלו אינם נקראים חשבון ואינם במלכות והבן זה.

והנה אותי' כ"ח דמלוי המלוי דע"ב דיודין הרוכב על זה הכסא ואעפ"י שזה הכ"ח הוא ממלוי המלוי והכ"ח הא' הוא ממלוי לבד עכ"ז להיות בסוד חשבון הוא גרוע מזה הכ"ח כנז"ל, ויש להקשות בזה כי הוא היפך ממה שכתבנו לעיל בסדר המדריגות ע"ש ונמצא עתה כי הרוכב על הכסא הם כ"ח אותיות דמלוי המלוי דע"ב והכסא הם בחי' חשבון יו"ד ה' של המלוי והד' רגליים של הכסא הם שאר חשבון של ב' שמות הנז' וכדי שתבין כל זה אקדים לך הקדמה א' דע כי מה שביארנו כי שם ע"ב בחכמה ושם ס"ג בבינה ושם מ"ה בת"ת ושם בין במלכות אין כל זה אלא בז"ת של כ"א מהם.

ונתחיל משם ע"ב דע כי ד' אותיות הוי"ה בכתר דאבא ויו"ד אותיות המלוי בחכמה שלו וכ"ח אותיות מלוי המלוי בבינה שלו. ובזה תבין מ"ש בזוהר ובתיקונים דצריך האי כח לסלקא לה לגבי חכמה ואיהו מ"ה בי' אצבעין על האי כח כו' הרי כי החכמה הוא י' אותיות המלוי ובינה הוא כ"ח אתווין מלוי המלוי כי היה הוא בחכמה וכח ה' הוא בבינה וכאשר תצטרף כל אלו הג' בחי' שיש בג' ראשונות הם פשוט ומלוי ומלוי המלוי הם מ"ב אתווין וז"ש בתיקונים רישא דאו"א שם מ"ב וגופא דאו"א שם ע"ב והבן.

אמנם כל שאר הז"ת הם בחי' חשבון של שם ע"ב בי' אותיות הכולל כל הז"ת וכן עד"ז הם בשם ס"ג שבבינה ובמ"ה שבת"ת ובבין שבמל' א"כ הרי כ"ח אתווין שבבינה מתלבשין ורוכב על הכסא תוך כ"ח האחר דחשבון שהוא למטה בז"ת. סליק פרק ג' בע"ה: פרק ד ונבאר עתה ענין האחוריים די"ס ותבונה כי כבר ביארנו שהאחוריים שהם תשכח נעשו בכאן בחי' פנים לי"ס ותבונה.

אמנם אחוריים דתבונה הם מבחי' שם אלהים כנ"ל. והנה לעיל בבינה ביארנו ששם מתגלים הק"ך צירופים בד"ת שבה שהוא מן החזה ולמטה וכשנמשכו אלו למטה בתבונה אז נאמר עליו ואם דל הוא ואין ידו משגת פי' כבר ידעא שהתבונה נק' אם הבנים לפי שהתבונה רובצת על האפרוחים ומתלבש' תוך הז"א משא"כ בבינה.

והנה כשאלו האחוריים שהם בגי' ד"ל מתפשט בה אז זו האם נק' ד"ל וז"ש אם דל הוא אל תקרא ואם אלא ואם בניקוד צירי ואז ד"ל בסוד ד' אלהים המתפשטים בה ואז היא דלה בבחי' שלה זו. והענין כי אורה מתמעט ואין ידה משגת לעלות אל הבינה כי כשאלו הד"ל אלהי"ם למטה בתבונה אז יונקים משם החיצונים והיא דלה וכשעולה למעלה אז אין כח בחיצונים לינק וזהו ואין ידו משגת לעלות למעלה כי היא אם הבנים וצריכה להיות רובצת על האפרוחים.

והנה אעפ"י שלמעלה בבינה לא נתגלו אלו הק"ך צירופים אלהים אלא מן החזה ולמטה עכ"ז כאן בתבונה שהיא יותר תחתונה יכולה להיות מתגלים הדינים יותר למעלה ומתחילים מגבורה שלה כי בחסד שבה כיון שהיא בחי' החסד אין יכול' לשם אלהי"ם להתגלות שם ע הגבורה כי גם היא נק' אלהי"ם כנודע.

ונמצא כי למעלה היא ד"פ ל'. ועתה הם ה' מדריגות ג"ת נה"י צ"ד בכל חלק והענין כי הק"ך צירופים הם כ"ד צירופים מתחילים באות א' כ"ד בל' וכ"ד בה' וכ"ד בי' וכ"ד במ"ם הרי כ"ד דצירו' א' הוא במדריגה א' ונמצא כי כיון שכל הכ"ד במדריגה א' הם מסוג א' כולם מתחילין באות א' לכן כל הכ"ד הם בחי' של אלהי"ם א' הרי בין כולם הם ה' אלהים.

עוד טעם אחר כי הכ"ד צירופים עם כללות' הם כ"ה והנה אלהי"ם הוא ה' אותיות כ"א כלולה מכל ה' אותיות הם כ"ה כי כל כ"ד צירופים הם שם א' של אלהי"ם נמצא שכ"ה מדריגות הם ה' אלהים והם גי' ת"ל תוסף עליהם שם בוכ"ו שהוא אחוריים דאהי"ה שמשם נתפשטו ה' אלהים בבינה שהוא בגי' ד"ל והוא השורש לכל ה' אלהים שמשם יצאו וא"כ ת"ל וד"ל גי' תבונה ע"ה הרי ידעת איך כל הק"ך צירופי אלהים עם שרשם שהוא שם בוכ"ו כולם מתפשטים באחורי התבונה וכאן מתגלים אמנם בבינה אין שם גילוי להם ואינם נאחזים משם הקליפות וז"ש בזוהר דבינה אע"ג דהיא רחמים דינין מתערין מינה מסיטרהא ר"ל קצוותי' שהיא התבונה שהוא קצה וסוף שלה כנודע כי התבונה היא מל' דבינה וזהו המל' שהוא בתבונה היא אחוריים דבינה כנ"ל פ"ט ונודע כי כל האחוריים נק' אלהי"ם ונמצא כי כל הדינים מפקין מסיטרהא דבינה שהיא התבונה וכ"מ שתמצא שם אלהים בבינה הוא בתבונה והבן זה.

הכלל עולה כי כל האחיות הדינים הם בתבונה לבד ונמצא כי כאשר זו התבונה תרד למטה מן הבינה ותרד תחת רגלי הבינה כדי להיות רובצת על האפרוחים הוא ז"א. והנה גם הז"א צריך לירד והנוק' תרד ג"כ כי ברדת העליונה על התחתונה גם הם יורדים ואז כולם נק' נופלים כי יש אחיזה אל הקליפות בהם וכאשר יתעלו כולם למעלה ותעלה התבונה למעלה בסוד אחוריים דבינה ואז יעלה גם הז"א אחריה וגם נוק' תעלה אז אין לקליפות אחיזה בהם וז"ס סומך ה' לכל הנופלים כי ע"י הסמך הוא הבינה עילאה יש סמך ועזר אל הנופלים שהם תבונה וזו"נ להעלותם למעלה ואז אין החיצונים נאחזים בהם וז"ש בפ' בראשית אות ס' והיא בחי' בינה ואמרה דבי' אית סמיכה לנופלים כו'.

והנה נת' כי הבינה נק' סמ"ך לטעם זה שהיא סומכת אל הנופלים וגם ס' היא סתומה ונעלמה וכן אות ס' בצורתה סתומה מכל צדדים וגם לטעם הנז' כבר כי הבינה היא ו' ר"ל שהם גי' ס. אמנם התבונה היא ד"ת לבד ונק' מ' וגם היא סתומה קצת כי גם היא

עלמא דאתכסיא וגם נק' מ"ם כי היא רביעאה על אפרוחים בסוד היסוד שלה שהיא מ"ם סתומה בסוד גן נעול מעיין חתום וגם היא נסתמ' שם בהתלבשה בז"א וגם לפי שבתוכה מתלבשים ד' מוחין דז"א כ"א כלול מ' שהוא מוח חכמה הנק' י' הרי מ' ובזה תבין סוד עוה"ב כי הוא בתבונה כי היא עלמא דאתכסיא וזה העול' תמיד נמשך ובא לתוך רישא דז"א בסוד מוחין אמנם הבינה אינה ניגלית ואינה באה ויורדת עד הז"א.

גם דע כי הנה אמרנו שהאחוריים של הבינה הם סוד התבונה והוא באופן זה כי הד' עליונות דאחוריים דבינה נעשו פנימיות אל התבונה בד' עליונות שבה וכן אחוריים של ו"ק תחתונים דאימא נעשו פנימיות בו"ק התבונה. ובזה שאמרנו לעיל כי כל מדריגה א' הוא שם אלהים א' הכולל כל צירופי המדריגות נמצא שהם ד' אלהי"ם והם גי' ע"ה בשג"ם ובגי' משה וכלם הם ק"ך צירופי אלהי"ם שהם שני חיי שרה שהם בחי' אחוריים דבינה כמ"ש וראית את אחורי כנ"ל.

סליק: פרק ה הנה בפרקים שעברו נת' ענין אימא שנחלקת לג' חלקים באופן זה כי ט"ר דאימא נק' בינה עילאה והתבונה היא בחי' מלכות דבינה דוגמת רחל שהיא מלכות דז"א וזו התבונה נחלקת לב' מחצי ולמטה הוא נעשה פרצוף ג' והיא המלכות של זו התבונה הנז'. וזהו פרצוף הג' של התבונה התחתונה ומתלבשת תוך הז"א נמצא כי אלו הג' הם פרצוף א' שלם ונחלק לג' שהם בינה ומלכות ומלכות דמלכות והכל א' גם הם ב' בחי' לבד לכן לא נזכר בזוהר רק בינה ותבונה.

והענין כי העיקר החילוק זה הוא לשתים בינה ומל' שבה. אמנם כשחוזר לחלק פעם אחרת לזו המל' אינה עולה בשם והמל' נקרא תבונה נמצא כילפעמים הוא נק' הכל בחי' א' ולפעמים נעשה ג' בחי' והרי לעיל נת' הג' בחי'.

ועתה נפרש בהיותם נכללים בב' בחי' לבד שהם בינה ותבונה ותחלה צריך שתעיין מ"ש כבר כי שם הארכנו בענין זה ודבר זה תבין משער אח"פ היטב שער בינה ותבונה ע"ש כי שייכים להדדי וכאן א"א להבינו על נכון כמו שהזרתך שם במקומו. אמנם הענין בקיצור כי הנה בבינה נק' אהי"ה דמלוי יודין והתבונה שהיא כוללת כל הב' בחי' שהם הב' התבונות היא הוי"ה דס"ג.

ואמנם שם ביארנו כי שם זה מתחלק לב' וחשבון בג"ר היא יו"ד ה"י דשם ס"ג כשתסיר ב' חלקים דמלוי ה"י שאלו יורדים למטה בתבונה אחרונה נשארו הג"ר בבחי' בינה ב' בתוכה כנזכר ובערך התבונה האחרונה הזו נקרא בינה ובערך בינה העליונה דשם אה"ה נקרא תבונה ואמנם ישאר החשבון דש' ס"ג אחר שתסיר הג"ר לבינה הם בחי' תבונה האחרונה הג' ושם נת' איך זו התבונה הג' גם היא נכללת ונעשית שם ס"ג שלם ושם תראה איך נעשים נ"ח כמנין אז"ן והוא הוי"ה א' של היו"ד ה"י וא"ו ה"ה בגי' נ"ח וזה התבונה הג' המתפשטות בז"א מהחזה ולמטה שהיא ה"י תתאה דשם ס"ג שלה וכשתסיר אות ה' משם ס"ג נשאר כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה כמנין אז"ן וכשמלכות של זו התבונה הג' מצטרפות עם התבונה אז נשלם שם ס"ג ונמצא כי המלכות של זו התבונה הג' היא ה"י תתאה של ס"ג שהוא ה' מחצית של אות יו"ד דמלוי ה"י תתאה דס"ג כנזכר שם וזו הה' היא בצורת ד"ו כי נתפשטה בו"ס דז"א ומאחוריים יצאה לאה הנק' ד' כנודע וזו הה' נכנסת ונעשית פרצוף שלם בז"א בו"ר שלו עד החזה שבת"ת ואז נשלם בו ס"ג

דהיינו בחב"ד ח"ג הרי ס' שליש הת"ת הוא ג"כ שליש מעשרה הוא ג' הרי ס"ג כנזכר שם.

ואמנם כל אלו הבחי' אינם רק שם ס"ג והבינה העליונה האמיתית היא אהי"ה דיודי"ן וכבר נת' איך כל הב' בחי' תחתונות נכללות בשם ס"ג א' שנמצא הכל ב' בחי' לבד אהי"ה וס"ג בינה ותבונה גם בזה תבין מש"ל וד"ל. אך עכ"ז דע גבוה מעל גבוה כי יש שם ס"ג הכולל בינה ותבונה כמ"ש פי' הדברים כי למעלה הבינה האמיתית העליונה היא אהי"ה דיודי"ן ולמטה ממנה יש ס"ג וכל בחי' תבונה א' אך לפעמים מתחלקות בבינה זו שהיא ס"ג הנזכר לב' ונעשית בינה ותבונה שהם הג' חלקים הראשונים דס"ג.

והנה כשנחלקו התבונות לבינה ותבונה אז הבינה תקרא ג"כ שם אהי"ה דיודי"ן והתבונה תקרא שם ס"ג. והנה מזה הס"ג הכולל בינה ותבונה שהם אהי"ה וס"ג כנזכר ימשכו למטה עוד בינה אחרת דאיהי' דיודי"ן ותבונה דשם ס"ג פי' כי המלכות של זה התבונה דס"ג נעשית ג"כ פרצוף שלם ונכנסת תוך ז"א בסוד מוחין ואז נחלקת מהחזה ולמטה שנכנסת ברישא דז"א היא נקרא תבונה שם ס"ג ומהחזה ולמעלה נקרא בינה.

ועתה נבאר היותם כולם בחי' א' ופרצוף א' דע כי בבינה יש שם הוי"ה בניקוד אלהי"ם היינו השרשים דס"ג נקודים בניקוד אלהים כנודע זה השם כולל כל הבינה פי' כל הג' בחי' הנק' ס' ומ' וד' שהם בינה ותבונה. ואמנם יש בו ד' אותיות ובכל אות מאלו יש שם אהי"ה א' כיצד באות יו"ד אהי"ה דיודי"ן ובאות ה' אהי"ה דיודי"ן ב' ובאות ו' אהי"ה דאלפין ובאות ה' אהי"ה דההי"ן.

והענין כי החכמה של הבינה נק' אהי"ה דיודי"ן והיא רמוזה באות יו"ד של הוי"ה בניקוד אלהים ובינה דבינה היא אהי"ה דיודי"ן ורמוזה בה' של הוי"ה והו"ק דבינה הם אהי"ה דאלפין ורמוזים בו' של הוי"ה הנז' והד' דבינה היא המלכות שבה היא אהי"ה דההי"ן ורמוזה בה' אחרונה דהוי"ה וכל אלו האהי"ה עם ההוי"ה הם בבחי' היות כל הפרצוף נכללים בפרצוף א' וכשנחלקים אז נק' בשם ס"ג כנ"ל.

ואפשר לומר כי הוי"ה שבניקוד אלהי"ם הוא מלוי ס"ג וכולל כל הפרצופים דבינה וז"ס מה שאנו אומרים בכ"מ דשם ס"ג בבינה. אמנם אח"כ נחלקו לד' אהי"ה הנ"ל וחוזרים לחלק ונעשית כמה בחי' של ס"ג.

אמנם הס"ג העליון היא כוללת ואין לי קבלה מזה ממורי זלה"ה. ודע כי או"א ניזונים מלמעלה והכל הוא בסוד אכלו רעים, אמנם המזון דזו"נ נק' שתיה בסוד שתו ושכרו דודים כנז' בזוהר ויקרא והנה אכילת או"א נחלקת לב' ונמשכת ע"י ע"י המתלבש תוך גלגלתא דאריך ומשם נמשך השפע והמזון עד הפה דא"א ומשם יוצאין לחוץ כי מרוב אורו אינו יכול לכנוס לפנים ומשם דרך הדיקנא דא"א ויורד השפע ההוא נגד הפה דאו"א ואינו יכולים לקבלו כי אפי' תוך א"א לא היה יכול לכנוס ואז נשאר שם בסוד הבל פומא דא"א ויש אה"מ ומשם שואבים או"א בפיהם וניזונו משם דרך שאיבה לבד ולא בסוד אכילה ממש והמזון הזה לג"ר דאו"א.

אכילה שניה היא ממ"ס דא"א הנמשכת משם אל פיו דא"א ומשם נכנסת בפנימותו דרך הגרון ושם הוא כתר דאו"א ומתפשט עד פה דאו"א ואז יורד בפנימותו של גרונו עד

הו"ק שלהם ומזה ניזוני' ו"ק דאו"א נמצא ב' אכילות א' מעתיק והיא נמשכת בחוץ ב' מאריך ונמשכים מבפנים כי אכילת דעתיק הוא אור גדול מאוד ואין יכול להתלבש בפנים.

ואמנם אכילה ומזון בזו"נ הם ניזונים מאו"א ואין נקי בשם אכילה אלא בשם שתיה כי משם ולמטה הוא בסוד המים וגם שתיה זו נחלק לב' כי מאכילה הב' דאו"א הנמשכת לה' ממו"ס דאו"א עד ו"ק שבה' ומשם נמשך בפנים עד שמגיעים למקום זו"נ לג"ר שלהם ומשם ניזונים ו"ק דזו"נ. והנה בכאן השתיה העליונה נמשכת מבפנים והשתיה התחתונה נמשכת מבחוץ וזה היפך מן בז אכילות הנ"ל אך הענין הוא כי השתיה העליונה נמשכת מא"א ולכן גם אם תתפשט בפנימיות אין בזה חשש אך השתיה התחתונה שהיא ממוח הבינה הם דינים והם מים מלוחים ואם ימשכו בפנים בגופא דבינה היו מים מרים לכן הם יוצאים דרך הפה כי שם אעפ"י שהם מלוחים קצת נמתקים בשפתיים של הבינה ואם יכנסו בפנים בגופא מלבד שהם מלוחים גם יהיה מרים לגמרי.

אמנם סוד השתיה הזו השנית הוא סוד הרוק שאדם מוציא מפיו וזה הרוק היוצא מן הפה נמתק בשפתיים ולכן תראה בחוש הראות כי הרוק הפה דאדם הוא מתוק ועיין עוד לקמן. סליק פרק ה' בעזה"י: פרק ו' ונבאר עתה ענין זו השתיה שנמשכים אל זו"נ מבינה עצמה דע כי שתיה זו ג"כ מבחי' אכילה אלא שהכל נק' שתיה לסיבה הנז'.

והנה ה' דברים יש אל זו"נ מאו"א מבחי' חיצוניות והם אכילה רחיצה סיכה נ"ה תשמיש המטה. ואמנם שתי' בכלל אכילה כמ"ש רז"ל ולכן לא נמנו אלא ה' לבד ואלה ה' דברים נמשכים מה"ק דבינה שהם חג"ת נ"ה ויש כנגדם ה' בחי' אחרות שהם סוד השתיה שהוא מפנימיות הבינה ממה שהבינה עצמה אוכלת ושותת ורוחצת ונעילת הסנדל שהם המזון הנמשך לה מא"א בו"ק שבה והם סוד ה' תפלות דיוה"כ כמבואר שם שהם בפנימיו' חג"ת נו"ה דבינה.

ונבאר תחלה אלו ה' דברים שהם מחיצוניות הבינה עצמה ונתחיל באכילה שהוא חסד דבינה הנה אכילה כבר נת' שהוא בחסד אמנם תחלה היא נמשכת מן החכמה שהוא אבא והנה מן החסד של החכמה שהיא שם ע"ב דיודי"ן גי' חסד כי אע"פ שכל החכמה היא שם ע"ב כבר נת"ל כי בכל בחי' ובחי' יש הוי"ה א' ובכל פרטי ופרטי ולכן גם בחסד דחכמה יש ע"ב גי' חסד ואז הוא נמשך לאימא ומלביש את אהי"ה דיודי"ן הב' של הבינה כי מבינה דבינה משם נמשך המזון ואז להיות כי זה האהי"ה בראש הבינה בסוד מוח בינה שבבינה לכן הוא גדול משם ע"ב שהוא בחסד דחכמה כי להיות שאו"א כחדא שריין לכן ודאי ראש הבינה יהיה עליון מו"ק של החכמה.

ואמנם מתלבש שם זה דאי' אהי"ה דיודי"ן דבינה שבבינה תוך חסד חכמה שהוא שם ע"ב ומתפשטים עד החסר דבינה ומשם נמשכת האכילה לזו"נ. והנה הקדמה א' כי לעולם אין שום שפע יורד עד שיתלבש תחלה בחסד לפי שכל שאר מיני שפע ברדתם למטה ממקומם הם מתעבים ותש כחם אך החסד ההוא הוא אור דו' ימי בראשית שהיה מתפשט מסוף העולם ועד סופו עד פי אמת היסוד ולעולם אינו מתעבה והוא מאיר למטה כמו למעלה לפי שהוא חסד גמור ואין בו שמרים כדי שיתעבה ברדתו לכן כל מיני השפע צריכין להתלבש בו ולירד למטה וז"ס יומם יצוה ה' חסדו כנודע ולא אמר ביום אלא

יומם להורות כי החסד הוא יום א' והוא יומא דכולהו כי צריכים כולהו להתלבש בו כדי שלא יפסידו כוחם ואורם.

וכדי שתבין הקדמה זו דע כי כאשר השפע נשפע לבינה אז השפע ההוא מתלבש בחסד שבבינה ומתפשטים שניהם בז"א וכן עד"ז בכל העולמות כולם ועל זה נאמר כי החסד נק' יומא דכולהו והבן זה. נמצא כי אכילה זו דז"א ממוח הבינה שבבינה הוא יוצא אלא להיות שבתחלה נמשך לה השפע הזה מאבא ולכן חסד דאבא הוצרך להתגלות כאן להביא שפע אבא לאימא ואז בהיותו שם כאשר הבינה גם היא רוצה להמשיך השפע אל ז"א אז מתלבשה שפע שלה שהיא אהי"ה דיודין הב' כנז' בחסד דאבא ואז יורדים עד חסד שבבינה ומתלבשים שניהם בתוכה ואז האכילה יוצאים מזה החסד דבינה אל זו"נ וז"ס והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו כי אברהם הוא חסד שבחכמה והוא שם ע"ב הנ"ל והוא למטה במעלה מאהי"ה דיודי"ן שהוא בגי' ע"ץ כי הוא מתלבש בתוכו ונעשה נשמה אליו ונמצא כי אברהם הוא תחת מדרגה עץ וע"י התלבשות זה נמשך האכילה אל המלכים וזה ויאכלו כי גם המלאכים ניזונים מכאן כי אכילה זו הוא סוד מ"נ הנקרא לחם אבירים לחם שמלאכי השרת ניזונין ממנו.

והנה הב' שמות אלו שהם ע"ב קס"א יש בהן ז' יודין והם עצמן ז' נקודות שיש בשם הוי"ה הנזכר שהוא כוללת כל הבינה שהוא הוי"ה בניקוד אלהים שהם שו"א סגו"ל חול"ם חיר"ק הם ז' נקודות ז' יודין הרי נרמזו סוד המזון הזה בז' נקודות אלהים לרמוז כי מן אלהים שהוא הבינה נמשך מזון לזו"נ וגם צריך ששם אלהים עצמו ירמוז אל המזון כי כיון שכבר רמזהו בנקודותיו כי המזון הוא לעולם מצד הגבורה שהיא הבינה בסוד קשים מזונותיו של האדם כקריעת ים סוף והנה כתיב שארה כסותה ועונתה כו' כי המזון נקרא שארה והענין כי אלהים דיודין גי' ש' דשארה והאחוריים הפשוט דאלהים כזה א' אל"ה אלה"י אלה"ם גי' ר' דשארה.

וכללות שם אלהי' הוא א' דשאר"ה. וכללות ה' אותיות דאלהים הוא ה' דשאר"ה הרי כי השארה שהוא המזון נרמז ג"כ בשם אלהים וז"ס מ"ש בסבא דמשפטים שארה כסותה ועונתה אילין אינון ג' שמהן עילאין וכולהו בעלמא דאתי ואתמשכן מתמן פיל' הדברים כי הם בבינה הנקרא עלמא דאתי ומשם אתמשכן ממוח בינה כנ"ל פ"י לזו"נ.

עוד אמר חד מינייהו שארה כו' ואקרי הוי"ה. עוד אמר שם בהיפך אתוויין אשר ה' כו' פ"י כי גם הבינה צריך שתהיה רמוזה במזון הזה ולכן נקרא המזון הזה שארה כי הבינה נקרא אשר בסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים כי בינה אשר הוצאתנו מארץ מצרים כנודע והוא סוד אהי"ה אש"ר אהי"ה.

גם הם אותיות שאר"ה פ"י מזון נמשך מה' עילאה היא הבינה ודע כי שם מ"ב שהוא אבגית"ץ כבר ביארנום לך שהוא ז"מ דמיתו כמ"ש כבר והנה אלו המלכים הם סוד זו"נ היוצאים מז"ת דאימא ושם נאחזים בסוד אשר מלכו בארץ אדום. ולכן דע כי אבגית"ץ הוא בז"ת דבינה ונמצא כי שם אבגית"ץ הוא בחסד דבינה וכבר כתבתי לך כי זה המזון הנמשך ממוח הבינה נמשך עד החסד שבבינה ומתלבשים וע"י ניזונים זו"נ הרי כי הוא רמוז בשם אבגית"ץ ונודע כי שם מ"ב יוצא מבראשית עד ב' דובהו נמצא כי השם דאבגית"ץ רמוז במלת בראשית ובבראשית הם אותיות שא"ר בי"ת כי המזון הוא הבינה

כי אין בית אלא אשה והיא דוגמת שארה שאר"ה וכן בראשית שאר"ר בי"ת הרי נת' איך המזון נרמז ג"כ בחסד שבבינה ולכן תראה כי שם אבגית"ץ בגי' שאר"ה לרמוז אל הנ"ל ונמצא כי כל אלו מזונות נרמזים במלת בראשית שהוא שאר בית פי' המזון הבינה ומשם מן מוח הבינה נמשך אל חסד שבבינה וזהו מלת ברא וזהו בראשית ברא.

והענין כי הלא נת' כי מזון הוא מחיצוניות הבינה ולא מפנימיות. והנה חסד הבינה הם ב' שמות הוי"ה ואהי"ה במלוי ההי"ן שהוא ב"ן קנ"א גי' ברא ואל תתמה אם שם ב"ן הוא חסד כי הלא ידעת כי חסד דדכורא גנוז בפום אמה דדכורא וכן חסד דנוק' גנוז בפי היסוד שבה אשר שם יש שם ב"ן המעלה מ"נ וצריך שיהיה שרשו מן החסד שבבינה ומשם נמשך למטה ביסוד שלה וגם אל תתמה איך שם קנ"א הוא בחסד שבבינה כי על זה השם שבחסד דבינה נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא אל קנ"א שהיא הבינה גבורה אש אוכל' והחסד שבה הנק' אל בסוד חסד אל כל היום הוא שם קנ"א דאהי"ה דההי"ן וז"ס אל קנ"א.

וכבר ידעת איך שם אל יוצא משם אהי"ה שהוא בגי' כ"א ויוד אותיות המלוי הרי, א"ל הנמשך מקנ"א הרי נת' בראשית ברא. אח"כ נמשך המזון ונתגלה מתוך החסד הזה והוא הנק' שארה הנרמז בשם אלהי"ם וז"ס בראשית ברא אלהים.

ונלע"ד כי ז"ס קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף כי הנה קר"ע שט"ן הוא שם הב' ויוצא ממלת ברא ואל"ה דאלהי"ם נמצא כי אותיות ברא מתחלפות באותיות קר"ע בסוד קריעת ים סוף כי כבר נמשכו המזונות בשם הב' דמ"ב שהוא בגבורה דבינה ומשם המזונות באים. ונחזור לענין כי הרי המזון מב' שמות ע"ב קס"א שבה ז' יודין והנה אלף דאהי"ה צורתה ב' יודין וו' וכצירוף אלו הב' יודין עם ה"י יהיה ט' יודין כמנין מ"נ הרי כי אכילה היא מ"נ לחם אבירים והב' אותיות אלו הם ב' אותיות הראשונות מ"נ דמנצפ"ך שהם הה"ג כי המזון נמשך מהגבורה.

ועתה.

נבאר ענין זה המזון איך נק' אכילה ואיך נטחן ע"י השיניים עד שנעשה בחי' אכילה כי כבר נת' איך מאהי"ה דיודין שבראש הבינה נמשך המזון ומגיע עד הפה דבינה ומשם יוצא לחוץ לזו"נ ונמצא כי בעבור המזון הזה דרך הפה נמתק שם ויוצא מתוק לחוץ לזו"נ כי הנה ידעת ענין שחקים ששחקים מ"נ לצדיקים כי המ"נ נטחן בפה הבינה הנק' לע"ל לתתו לצדיקים שהם זו"נ הנק' צדיק וצדק וטחינה ע"י השיניים והוא בפה הבינה נרמז אות א' דאהי"ה בסוד הפה וסוד השיניים.

והענין כי הנה הא' דאהי"ה דבינה הוא נגד יו"ד דהוי"ה שבחכמה והאלף עצמה צורתה יו"ד כזה א והנה יו"ד גי' ק' והנה מן ב' אותיות ו"ד אלו נעשית צורת הבינה שהיא ה' תחלתה ו"ד ואח"כ ד"ו הרי בצורת א' זו נכלל יו"ד, ו"ה אלו גי' עשרה והנה ק' וי' גי' ל'. היינו בהכנסה תוך ז"א אז נעשה ממנה ד"ו היינו לאה הנק' ד' וז"א הנק' ו' כנודע.

והענין כי ל"ב שיניים הם אמנם לפי שמזון הזה נמשך מחסד דחכמה כנ"ל ונמצא שחסר משם הב' דחו"ב לכן חסרו מכאן ב' שיניים והיו ל' לבד. והנה עתה צריך שנרמזו שיניים אלו גם בא' דאהי"ה שהיא הבינה כי הנה נת"ל כי הו' שבתוך ה"א נחלק לב' א"כ נמצא

כשיקח י' ראשונה דעל גבי ו' הרי הם י"ו שיניים העליונים אח"כ יקח ו' אחרת עם ה"ד שתחת הו' יהיה ו"ד ותכלול עמהם ד' אחרת בעובי הרי וד"ד הרי י"ד שיניים התחתונים שהם ל' וחסרו ב' שיניים לטעם הנ"ל ול' שיניים אלו הם בפה הבינה ועכ"ז הב' שיניים האחרים נרמזו ג"כ באות א' כי הרי נת"ל כי אלף צורתה יו"ד ו"ד שהם ל' והנה מן היו"ד נעשה אלף ומן ו"ד נעשה ה' הם ב' אותיות א"ה הנעשים מצורת א' זו והם סוד ב' שיניים הנרמזות דרך כללות אלו הם עצמם ב' אותיות א"ה מן אהי"ה כי מן הא' יוצא הה' כמו שבשם הוי"ה יוצא ה' ממלוי היו"ד ואלו ג"כ הם ב' אותיות א"ה שבמלת שאר"ה.

והנה ביארנו כי צורת א' זו דאיה נחלקת לב' שהם י"ו וד"ד שהם ל' שיניים. וביארנו כי יש ד' נוספת ונכללת בד' ה' אחרת והנה זו הד' הנוספת היא ד' דשם אדנ"י מצורת א' דאדנ"י שהוא בצורת יו"ד הרי נת' איך נרמזו בא' מן אדנ"י.

והנה הו' שבאמצע חלקוהו לב' והו' העליונה המצטרפת עם היוד הוא בגי' י"פ ו' והו' שניה היא ו' הרי ס"ו נגד אדנ"י ע"ה גם היא גי' אכיל"ה וגם אם תחבר הב' דלתין כזה ם תהיה ם סתומה דמנצפ"ך והב' ויין תשימה זו תחת זו יהיה ארכן כשיעור נו"ן פשוטה דמנצפ"ך שהם סוד המזון עצמו הנק' מ"נ כנ"ל הרי נת' אותיות א"ה מן שאר"ה.

ועתה נבאר אותיות ש"ר מן שאר"ה הנרמזים בב' החניכים שבפה הבינה שמהם יוצאים השיניים הנה חניכי העליונים הם אלהים דיודין גי' ש' וחניכים של השיניים התחתונים אלהים באחוריים הפשוטים שהם גי' ר' הרי ש"ר משארה. ובזה תבין מ"ש בפ' שמות ממעונות אריות אלו אינן שיניים וכו' והענין כי השיניים העליונים עם שרשם שהם החניכי העליונים הם רי"ו עליון וכן למטה בשיניים התחתונים הרי ב"פ רי"ו והנה אנחנו ביארנו כי למעלה היא אלהים דיודין גי' ש' ולמטה ר' אך הענין הוא כי הלא החניכים הם סוף החיך העליון שהוא חכמה ואלו החניכים עם השיניים נעשו.

תוסף עמהם אחז"ע שהם בגרון שהוא הבינה כי מכאן נמשכו מזה החיך אל הגרון הם אחז"ע גי' פ"ד ורי"ו הם ש' שהוא אלהי"ם דיודין ועדיין יש מקום שאלה כי הלא ש' הנז' הוא בחניכים ויש בו רי"ו ופ"ד מלבד הי"ו שיניים אך למטה הרי"ו הם עם שיניים והענין כי כל השיניים הם ל"ב כמנין ל"ב נתיבות חכמה והנה החכמה הוא בחיך העליון לכן כל כללות ל"ב שיניים הם כולם שם לכן הם רי"ו וי"ו שיניים הם ב"פ י"ו אך אח"כ נחלקים והי"ו נשארו למעלה וי"ו שיניים יורדים למטה.

נמצא כי למעלה הם רל"ב. ובזה יובן ג"כ לפי זה הוא מקום החכמה חיך העליון לכן הם רל"ב לרמז לד' הוי"ו ת ע"ס מ"ב גי' רל"ב ששורש כולם הוא בחכמה הרי נתבאר ענין אכילה: פ"ז ונת' ענין השתיה ודע כי ה' דברי' הם לבד שהם ה' עינוי' דיוה"כ כי שתי' בכלל האכיל' והענין כי האכיל' הוא מ"נ שהם ז' יודין דע"ב קס"א וב' יודין דא' דאהי"ה וכן מים שהוא השתיה מספרו מ"נ הרי כי השתי' והאכילה הכל א' והז' יודין הם בגי' יי"ן שהוא השתיה אמנם מה שאמרו שתיה בכלל האכילה ולא אכילה בכלל שתיה כי האכיל' שהוא מ"נ מפורשי' האותיות יותר בפרטות שהם מ' דמ"נ נגד ד' יודין דע"ב ונ' דמ"נ נגד היודין דקס"א הרי מ"נ כסדרו אך אותיות מי"ם אינו כסדרן לכן אמרו"ל שתיה בכלל האכילה.

והנה נמצא כי אכילה ושתיה הכל במקום א' אלא האכילה נמתקת ע"י הטחינת השיניים שבהם נטחנים הדינים ומזדככים ונמתקים אך שתיה נמתקת ע"י השפתיים שהם אותיות בומף והנה אכילה היא גבוה ועליונה יותר מן השתיה לכן אמרנו לעיל כי אכילה נרמזת באו"א אכלו רעים והשתיה בזו"נ שהם שתו ושכרו דודים לכן האכילה נרמזת בב' שמות העליונים בלבד שהם ע"ב קס"א שהם ט' יודין כמנין מ"ן כנ"ל אך השתיה נרמזת בכל כללות הוי"ה ואהי"ה שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב ותנ"ה גי' ת"ר פ"ז אמנ' האכיל' נטעמת ע"י השיניים שטוחני' אותה אך השתי' אינ' צריכ' טחינה אלא בטעימת החיך לבד וח"ך גי' כ"ח כי התרפ"ז הנ"ל נטעמי' בחיך הרי תרפ"ז וח"ך גי' שתי"ה.

והנה נת' כי השתי' הנ"ל הוא סוד רוק הפה והנה רוק זה נמשך מפה שבבינ' הוא יוצא ועד"ז הוא מ"ש בענין אותיות ש"ו משופר שהוא כמנין רו"ק ועם הי"ד האוחזת השופר עולים לש"ך דינים וע"ש. והנה להיות הז' יודין הם מן הוי"ו"ת ואהיה המתערבים יחד ונודע כי האהיה הם דינים לכן בהתערב אלו הד' הוי"ו"ת עם הג' אהי"ה נעשים מים מלוחים.

והענין כי שם ב"ן הוא דין גמור ונק' מים מרים אך ס"ג ומ"ה שאינם כ"כ דיני' כי הם יותר מתוקי' ולכן כשיתמזגו ויתערבו עם שם ע"ב שהוא בסוד החכמה והוא לבדו מים מתוקים אז יהיה הכל מתוקי' ויהי' הכל בסוד מי' מלוחי' ולא מרי' כמו שם ב"ן הרי הם ג' הוי"ו"ת ע"ס"מ שהם בהתערב הם מלוחי' לכן מל"ח גי' ג' הוי"ו"ת.

והנה השפתיים אין בהם כי אם ד' הוי"ו"ת לבד שהם ע"ס"מ"ב מלויים לבד שה' גי' בומ"ף ואין בהם שם אהי"ה כדי שיהיו מלוחים לכן הם מתוקים ובצאת השתיה ההוא דרך השפתיים מתמתקין שם כנודע לכן שתיה זו הוצרך לצאת דרך השפתיים. ונחזור לענין לבאר ענין השתיה והענין הוא כי חיך העליון הוא חכמ' ויש בה כללות ע"ס"מ"ב שהם רל"ב תצרף עמהם ב"פ אחה"ע א' מן החכמה וא' מן הבינה ושני ה' נכללו בחכמה הרי רל"ב וב"פ אחה"ע שהוא ת' של שתי"ה הנרמזת בחיך העליון ולהיות כי השתיה אינה נטחנת בשיניים והוא כמו אותיות גרוניות שהם אחה"ע שאינם צריכין השיניים ללועסן לכן נרמזו כאן אותיות אחה"ע ואח"כ מאלו הב"פ אחה"ע הא' נמשך מן החי"ך ויורד אל הגרון כנודע ואמנם בחיך התחתון שם הם מלוי אהי"ה דיודין דאלפין דההי"ן כי בחיך העליון הם הויות ובתחתון הם אהי"ה ואז נחלקו אלו התנ"ה הנז' והשי"ן נשארו בחיך התחתון והוא ש' דשתי"ה וקנ"ה הנשארים ירדו אל הקנה כי הריאה שואבת כל מיני משקין דרך הקנה ומהם נעשה בחי' הקנ"ה השואב מבחוץ המים ושואבים ונכנס בפנים ויורדים לריאה ואמנם אינם נכנסים בפנים מתחילת הקנה אלא דרך שאיבה מבחוץ כנודע.

ואח"כ באה יו"ד דשתי"ה והוא סוד ט' יודין ד"ע"ס"מ"ב שבחיך העליון והם גי' מי"ם ועם יו"ד זו של שתי"ה הרי ימים. אח"כ בא ה' דשתי' ומצטרפות עם הי' יודין שבג' אהי"ה שבחיך התחתון ונעשו י' יודין והענין כי ה' זו דשתי' היא סוד וגבורות גשמים לכן ה' זו היא ה' מן אלהי"ם ואם תכה ה"פ י' הרי נ' הם ה' יודי"ן וה' יודי"ן דבג' אהי"ה הרי בגי' ב"פ ימים שהם מ"ד למעלה בחיך העליון ומ"נ למטה בחיך התחתון והלשון הוא רקיע מבדיל בין מים למים ונמצא כי המים העליונים הם סוד ד' יודין שבד' הוי"ו"ת

ע"ס"מ"ב והמים התחתונים מתחילים מן אהי"ה ולמטה שהם ג' אהיה דיודין דאלפין דההי"ן עם ה' דשתי"ה שהיא ה' דאלהי"ם והנה שם אהי"ה דיודין יש בו ג' יודין וא' והוא שם א"ל שהוא בגי' ויה"י וז"ס יהי רקיע בתוך המים שהוא לשון המבדיל בין מים למים זהו ויה"י גי' ייא"י גם השם האחרון של ג' אהי"ה הוא שם אהי"ה דההי"ן גי' מקו"ה וזהו ולמקוה המים קרא ימים כי שם זה האחרון הנק' מקוה להקות ולהקבץ בתוכו כל מים העליונים והרי יש ב"פ ימים והרי ד"פ י"ם.

והענין כי מהמים העליונים שבחיק העליון ושם נעשו חו"ב דז"א שהוא הזכר והוא כי החכמה נק' ים החכמה ובינה נק' מ"י הרי ימים ומהימים התחתונים נקבות ובתוך חיק התחתון נעשו חו"ב דנוק' דז"א הרי ימים שנים. ועתה נבאר ענין תשמיש המטה שהוא סוד עונת' כי האכילה שארה והזיווג עונתה והנה ענתה כתיב חסר ו' והענין כי האכילה היתה מע"ב קס"א שהוא אהיה א' מהד' אהי"ה שיש בבינה וז' יודין וא' דאלפין וא' דההי"ן אך הזיווג נמשך משם ע"ב ומכל הד' אהי"ה והנה הע"ב והאהי"ה הא' הם ז' יודין וזהו ע' של ענתה והג' אהי"ה אחרים הם תנ"ה והם ג' אותיות אחרים שבמלת ענת"ה.

ואמנם סוד הזיווג נמשך מנה"י שהם ב' ביעי ואמה והנו"ה נק' צבאות ובהתחבר עמהם היסוד נק' ה' צבאות לכן ענתה גי' ה' צבאות וז"ש בסבא דמשפטים וענתה ה' צבאות איהו. ואמנם גם זה נמשך אל הז"א מצד הבינה וז"ש דא עלמא דאתי והענין כי נה"י דבינה יש בה ג' אהיה דיודין בנצח דההי"ן בהוד דאלפין ביסודהרי הם תנ"ה ונמשכים שם ע"ב וקס"א העליונים שהם ע' דענתה ואז נעשה גם הוא ה' צבאות וכמו שיש עונה זו בבינה כן יש עונה זו במלכות ב"פ ענתה גי' תשמי"ש.

סיכה הוא כולל מאכילה ושתייה וז"ש במשנה מנין לסיכה שהוא כשתייה שנאמר כשמן בעצמותיו והענין כי הוי"ה בחילוף הוא מצפ"ץ בג"י ש' והנה הוי"ה דע"ב עם קס"א ט' יודין שהם מ"נ כנ"ל ועם ש' הנ"ל הרי הכל שמן שהיא הסיכה הנ"ל שבו סכין. הנה נעילת הסנדל הנה נעל נמשך מאהי"ה דההי"ן שהוא גי' נע"ל ע"ה כי הוא האחרון הנועל את כולם וסנדל נמשך מאהי"ה דאלפין שכן הוא גי' קמ"ג ע"ה.

רחיצה בגי' שד"י ע"ה והנ' המים נמשכים משם אהיה כנ"ל כי לעולם המים יוצאים מהוי"ה ואהי"ה דיודין ואהי"ה דההי"ן גי' מקו"ה שבתוכו המים והנה אהי"ה דיודי"ן ודההי"ן גי' רחיצ"ה הרי נת' ענין ד' אהיה הכולל כל מציאות הבינה אמנם אין ספי' דלא אית בה אהי"ה כי הספי' דקו ימין הם אהי"ה דיודין והספי' דקו שמאל הם אהי"ה דההי"ן והספי' דקו אמצעי הם במלוי אלפין גם נחלק שם אלהי"ם בי"ס דבינה ע"ד הנ"ל דיודי"ן דאלפין דההי"ן גם יש שמות אכדט"ם באחורי הביצה העליונה הנק' סמך ולמעלה בתבונה הם שמות אלהי"ם וית' זה במ"א בע"ה.

סליק שער ד' בעזרת השם יתברך ויתעלה זכרו לעד ולעולמי עולמים: שער ה' ונחלק לד' חלקים: חלק א' בעיבור הראשון חלק ב' בלידה ויניקה. חלק ג' בעיבור ב' דמוחין חלק ד' באורות היוצאין מחוץ לז"א המתאחזים בה.

החלק הא' נחלק לשמונה עשר פרקים: פרק א אחר שנת' כבר כי או"א לקחו משם בין ב"ס חו"ב בחי' זית היינו מחכמה ז"ת ומבינה ז"ת שלה שבשתי ספיי' אלו ומש' מ"ה החדש לקחו ספיי' א' לבד והוא הבינה שהוא בחי' תגין דמ"ה נבאר עתה מה שלוקחים זו"נ נת' כבר כי נוק' דעתיק לקח' גם הז' כתרם דבו"ת דשם ב"ן נמצא הז"א לקח משם ב"ן הו"ק מחסד עד סוף היסוד חוץ ממלכות ובחי' כתרם שבהם לקחתם נוק' דעתיק ונוק' דז"א לקח' הספיי' התחתונה מלכות דבין חוץ בחי' הכתר שבזו המלכות גם ז"א לקח ו"ק שלימות משם מ"ה החדש והם אותיות דמ"ה ונוק' לקח' ספיי' התחתונה כולה שהיא מלכות דמ"ה והם אותיות ג"כ דמ"ה והרי נשלמו כל (ע"ב ס"ג) ע"ס דמ"ה וע"ס דב"ן להתפשט ולהתחלק מראש האצילות עד סופו.

ונת' באורך איך הז"א גם הוא מי"ס וגמורות אמנם בעת שנאצל קודם התיקון לא יצא אלא בחי' ו"ק לבד ואחר התיקון אז ניתוספו לו ג"ר שהם באים לו ע"י עיבור ב' של המוחין כמ"ש בע"ה. וכבר נת' כי בכל פרטי האצילות יש בזכרים ובנקיבות שבהם ד' בחי' לזמנים וזה סדרן על נכון תחלה אב"א ואח"כ נתקנים יותר ועומדים פנים של הנקבה באחורי הזכר ומשם מקבלת הארת' ואח"כ נתקנים יותר ועומד' אחר הנוק' בפני הזכר ואח"כ נתקנים יותר ועומדים פב"פ כ"ז בהיותם עדיין בסוד נקודות קודם התיקון כלל כמ"ש.

והענין כי כאשר היה העתיק נתקן ניתוסף תיקון בכל מה שלמטה ממנו וכן בהתקן א"א. ולכן נבאר עתה מציאות ד' זמנים אלו לזו"נ בהיותם בסוד נקודות קודם שום תיקון כלל כי הנה או"א נת' שם ולא היה בהם בחי' הב' והטעם כי תיכף כשנתקן קבלו האר' גדולה משם וחזרו בבחי' הג' אמנם זו"נ כל מציאותם הוא מנה"י דא"א כמ"ש ולכן לא התחילו לקבל שום הארה כלל עד שנתקן רישא דא"א ואז היה אב"א וכשנתקן רישא דא"א אז היה בו' ב' בחי' האמצעית והענין כי רישא דעתיק נתקן בפעם א' כי הג"ר שבו שהם כח"ב שלשתם עומדים בראשו ולכן נתקנו יחד ולכן או"א שנמשך להם הארה משם קבלו האורות ב' בחי' יחד ותיכף מהיותם אב"א חזרו אל הבחי' הג' בבת אחת.

אמנם רישא דא"א לא נתקנה ביחד כי הנה ב' ראשונות שבו שהם כתר וחכמה לבד נתקנו תחלה בסוד רישא ואח"כ בינה שלו נתקנה בסוד גרון ולכן זו"נ הנאחזים בו היו בחינותיהם פב"פ כי כאשר נתקנה חכמה ברישא דאריך חזרו פנים של הנקבה אחורי הזכר וכאשר נתקנה בינה דאריך בגרון חזרו אחור של הנקבה בפנים של הזכר וכאשר נתקנו גם או"א ניתוסף בו הארה וחזרו פב"פ וכ"ז בבחי' היותם עדיין בסוד נקודות קודם התיקון.

ונלע"ד כי זהו באורות שעומדים למעלה באצילות ולא בכלים המתים אשר כבר ירדו בעולם הבריאה והנה בבא עת זו"נ להתקן אחר שנתקנו או"א הוצרך להיות תיקונא ע"י עיבור שיכנסו האורות של ו' הנקודות דז"א בסוד העיבור תוך אימא ושם נתבררו ג"כ בחי' הכלים הנשברים שיורדים לבריאה.

ואמנם אינו יוכל לתקן בפעם א'. אמנם תחלה היה בסוד עיבור במעי אמו ואח"כ נולד ויונק משדי אמו והגדילן יותר ואין זה ע"י עיבור ואח"כ חזר בסוד עיבור ב' ובאו לו

הג"ר הנקרא מוחין ואז נשלם קומתו וג' זמנים נק' אצלנו עיבור א' ויניקה ועיבור ב' דמוחין ואלו ג' זמנים ית' בע"ה בפרקים הבאים.

וטעם הדבר למה הוצרך זו"נ להיות בהם ג' זמנים אלו משא"כ בשאר הפרצופים כי כולם באים שלימים ב"ס אלא שהיו בלי תיקון אך זו"נ היו חסרים ולכן העיבור הא' והיניקה הוצרך לתקן הו"ק שנאצלו מתחלה והעיבור הב' לתקן הג"ר הבאים מחדש בסוד תוספת להסתלק לכשירצו ולעמוד כשירצו.

ואמנם ענין נוק' דז"א ית' לקמן בע"ה. ואמנם מה היה ע"י עיבור הענין בקיצור כי אלו המלכים שהם ז' נקודות דב"ן דזו"נ יצאו נפרדות ובלתי מקושרות זו בזו כי לא יצאו דרך קוים דוגמת ג' נקודות הראשונים שהם אריך ואו"א שכ"א מהם היתה כלולה מי' נקודות ונתקנו בדרך קוים אך אלו יצאו זו ע"ג זו שלא כדרך קוים ואזהיה נק' רה"ר וזה היה סיבת מיתתם שלא יכלו לסבול האורות שלהם וירדו לעולם הבריאה והאורות עלו בעולם האצילות ולכן כשרצה המאציל העליון לתקנם הוצרך לתקן הפירוד שהיה ביניהם בתחלה וליחדם ולקשרם בקשר אמיץ יחד שהוא ע"י היותם דרך קוים כי יש חו"ג ות"ת מכריע ביניהם וכן כחב"ד וכן נה"י והם מתנהגים בהכרעה במדה ובמשקל.

ועוד ניתוסף בהם כי הז"א שלא היה בו רק ו"ק דבין עדיין יבואו לו הד"ר וכן נוק' שהיתה נקודה א' יתוספו בה הט' נקודות אחרות ועי"ז יושלמו ויוכלו לקבל האורות שלהן. והנה בעלותן בסוד עיבור בבטן אימא אשר ילדתם מתחלה יתקשרו שם קשר אמיץ כמ"ש כבר וע"ש היטיב היכן עלו האורות והכלים כי צ"ע בזה עם מה שנת' לקמן בע"ה.

והנה ע"י עיבור זה שימצאו כולם יחד במקום צר יתחברו ויתקשרו זה בזה מהם ובהם באורך המשך זמן וגם כי אורות הבינה יאירו בהם ויוסיפו בהם כח לתקנם ולקשרם. גם כי נודע כי עתה בעלותם בסוד עיבור הוא בחי' עלייתם בסוד מ"נ וגורמים זיווג באו"א ומורידים טפת זכרים ונקבות וע"י הטפות יתקשרו אלו הנקודות יחד ואז יתבררו בחי' הכלים שלהם ויעלו למעלה בסוד עיבור ויתקנו שם.

וגם האורות יתוסף בהם תיקון כי תחלה היה אלו הנקודות בלי קוים וכלי בחי' פרצוף אמנם היה כלולים כ"א מי' בסוד כללות מעורב ולא היו המאורות מראי' פעולתם ועתה ע"י הקשר הזה שנתקשרו ע"י עיבור הזה הראו פעולת' זה בחי' רישא וזה בחי' גופא ועין רואה ואוזן שומעת כו' ונמצא כי זה העיבור אינו להאציל זו"נ מחדש כי כבר היו נאצלים אלא שהיו בלי תיקון קוים ולא פרצוף וגם שהיו חסרים זה מו"ק לבד וזה מנקודה א' לבד ועתה ע"י העיבור הזה היה כדי לקשרם יחד בסוד קוים ובסוד פרצוף וגם להשלים כ"א ב"ס שלימות וזה היה ע"י טפת דאו"א וע"י שם מ"ה החדש ונמצא כי לא מהכלים דנקודות דב"ן לבד נעשה פרצוף זו"נ.

אמנם בעליות האורות בסוד העיבור והלבישו לנה"י דא"א כנז' לקמן אז קנו שם כלים חדשים ע"י הלבשה זו וגם נתחברו הכלים שנשכרו ומב' בחי' כלים הללו נעשו פרצוף ז"א וכעד"ז היה בנוקבא ונמצא כי עתה חוזר ז"א בסוד רה"י כי ע"י עיבור נתקשרו ו"ק שלו כ"א מכול' ומלבד זה כ"א מהו"ק נתקשר עם הנקודה הז' הנק' מלכות וזה היה

חיבור ואחדות גמורה וז"ש בתיקונים רה"י גבוה עשרה שהיא יו"ד ה"א וא"ו ה"א ורחבו ד' שם הוי"ה כנודע כי שם מ"ה דאלפין הוא בז"א כי עתה ע"י עיבור נתיחד ונעשה רה"י בשם מ"ה הזה גבוה עשרה ורחבו ד' ונתקשרו ונתייחדו אותיות זו בזו בסוד פרצוף גמור סליק פרק א' בעזרת השם יתברך פרק ב' ונבאר עתה איך ע"י זה העיבור נתקנו הכלים הנשברים הנה נת' כי עיקר שבירת הכלים אלו להיותם מעורבי' בהם סיגים וקליפות והאורות לא היו מתחברות עם כליהם לסיבת הסיגים שבהם כי זה עצמו היתה הסיבה שלא יצאו אלה הכלים מתחלה מקושרים וכתקנים דרך קוים וגם הכלים בעצמן לא היו יכולים לקבל האורות לסיבת הסיגים שבהם והסיגים שלהם גרמו להם הפירוד וגם כי כל זה היה בכוונה שיתפרדו הסיגים מהם ויצאו בלתי תיקון והנה ע"י זה העיבור הובררו מהם הקליפו' והסוגי' ונתבררו האורות ונסתלקו מתוך הסיגים והקליפות ועי"ז נתקן לכן צריך שנבאר איך נתבררו ע"י זה העיבור והענין כי בעלות האורות של המלכים תוך או"א בסוד מ"נ גרמו זיווג לאו"א ואז אבא מברר אלו המלכים כנודע בפ' פקודי וז"ל ת"ח רישא שירותא דמהמנותא גו מחשבה ואתברר וכו' בטש בוצינא דקרדינותא וסליק גו מחשבה ניצוצין זרקו לש"ך עיבור ובריר פסול' מגו מחשבה ואתברר.

והענין כי כל אלו הבירורים של המלכים נעשה ע"י המחשבה שהוא המוח ששם מתברר ומשם יורד אח"כ בסוד טפת הזיווג אמנם יש מחשבות ומוחין רבות ובמחשבות עתיק הוברר אריך ובמחשבות אריך הוברר או"א ובמחשבות או"א הוברר זו"נ ובמחשבות זו"נ הוברר עתיק דבריאה ובעתיק דבריאה הוברר א"א דבריאה וכן כיוצא בו עד עולם העשיה בין בכללות ובין בפרטיות של ספי' וספי' עצמה כי מהיות בחי' מובחר וזך נעשה בחי' עליונה ומה שנשאר ממנה נעשה בחי' התחתונה עד סוף המדריגות.

ונחזור לענין כי המחשבה העליונ' המברר זו"נ הוא מחשבו' או"א ומוחא דילהון והוא הנותן טפת מ"ד ממוחין דיליה ובבא טפה זו מברר גם כלים הנשברים כי הטפה שלו הוא בחי' אחרת ואינם מהבירורים עצמם דזעיר ונוקבא ועל ידי אותה הטפה הוא מברר הבירורים שיש בזעיר ונוקב' ואז הכלים והאורות והניצוצים שיש בו' מלכים כל מה שיכול עתה להתברר ולעלות להיות מהם זו"נ עולה ומתברר שם במחשבה דיליה וזרק פסולת הש"ך ניצוצין לבד ונוטל האוכל שהם הבירורים ושם מתקשרים באותה טפה שממשיך ממוחא דילי' שהוא בחי' זולת הבירורים האלה ובכחם מתקשרים יחד אלו ונתקנים שם ויורדים יחד כולם בסוד טפה אחד עד היסוד ונותנו בסוד זיווג ביסוד דאימא ומתעברת מהם והנה גם אימא ביררה בירורים במחשבה דילה וגם היא הוציא' טפת מ"נ ממוחין דילה וירד הכל עד היסוד שלה ושם נתחברו שניהם כא' בי בחי' יחד בירורי או"א עם ב' הטפת עצמם שהזריעו שהם טפת מ"ד ומ"נ ונתחברו יחד באו"א הכל בתוך אימא בג' ימי הקליטה ונשארו שם בסוד עיבור.

ואמנם טעם הדבר למה הבירור ע"י או"א הוא כמ"ש שהקליפות אין להם אחיזה בג"ר שהם אריך או"א כי לכן הכלים שלהם לא מתו אמנם נתבטלו לבד ונמצא כי בעלות הבירורים אלו במחשבה דאבא אין יכולים אלו הסיגים אשר מעורבים ונאחזים בהם מקודם לישאר שם והיו נפרדי' משם ויוצאין בסוד ניצוצים דנפקיןמכד אכחיש אומנ'

בפרזל' כנז' בפ' פקודי כי אין כח באותם ניצוצין להיות סיגים לסבול הכאת האומן ונפרדים משם וכפי שיעור מן הש"ך ניצוצין שיש באותן הכלים כן הניצוצין דסיגים היוצאים מהם הם ש"ך ניצוצין דוגמת' וז"ש בפ' פקודי ניצוצין זרק לש"ך עיבר ואתבררו פסולת מגו מחשבה והרי עתה הובררו קצת וכאשר נתנם ביסוד אימא בסוד זיווג חוזרי' שם להשלים בירורים ע"י טפת מ"נ שלה כי גם בה אין אחיזה אל הדינים בהיות הכלים בתוכה ומתבררים שנית.

והענין כי נודע כשהאומן מברר הכסף והזהב מהסיגים כשיצאו ממחצב האדמה לא נתקנים בפ"א לגמרי ובהכרח נשארי' קצת סיגים מעורבים בהם כי הסיגים יותר עבים ורעים יוצאים בפ"א והיותר סיגים זכים נשארים וחוזרים ומבררים אותם כמה פעמים עד שיזדכך הזהב לגמרי וכן היה הענין בכאן כי במוחא ובמחשבה דאבא הובררו רוב הסיגים ובהכרח נשאר בהם סיגים דקים ובהנתנ' בסוד זיווג בבטן אימא חוזרים להתברר בג' ימי קליטה והמובחר שבה' נקרש וממנו מצטייר הולד והשאר נעשים מים כמ"ש כחלב תתיכני וכגיבנה תקפיאני וכו' וכמ"ש ארחי ורבעי זרית וכו' כי אין כל חלב נעשה גבינה קרושה בהנתן לתוכה טפת המ"ס ואמנם המובחר שבחלב נעשה גבינה והשאר נשאר בבחי' מי הקום וכן נעשה ההזרעה דזכר ונקיבה שמתבררים בג' ימי קליטה ומהמובחר שבהם מצטייר הולד ונפרט הסיגים מהם ואח"כ בכל חודש וחודש מימי העיבור מתברר יותר בירור אחר בירור בהמשך הזמן חדשו העיבור עד שהגיע הלידה וגם אז מתברר יותר כי כל הפסולת יוצא בסוד דמים טמאים בסוד א"א לפתיח' הקבר בלא דם והמובח' מתהפך לחלב וניזון בו הולד ומתגדל בו וגם בשתותו החלב ההוא חזר להתברר בו עד שחוזר להתעבר בו פ"ב להמשיך לו המוחין שם ג"ר ואז נשל'.

אמנם אחר שכבר נבדלו הסיגי' ונפרשו ממנו זמן רב אין יכול' בהם להתדבק בו אחר שנולד ויוצא לחוץ ממעי אמו אחר היות להם זמן רב שכבר הופרשו וגם עתה נתערב עמו טפת או"א אורות יתרים ואין בסיגים כח לחזור ולהתחבר שם אחר שהופרשו לולי ע"י הפגם התחתונים וגם זה אינו רק אחר שיסתלקו הג"ר שהם המוחין כי באלו לא היה בהן אחיזה בתחלה כמ"ש במקומו.

ודע כי תכלית ז"א אינו רק עד שיעלה במקום א"א בדיקנא דילי' ולוקח משם בחי' מוחין דילי' ואז הוא עצמו נעשה אריך ואריך עצמו עולה יותר למעל' כמ"ש לקמן בסוד בן חמש למקרא כי כל אלו הם מדריגות עליות ז"א בהם בגדלותו עוד יש ט"א אל הבירור הנז' כי זולת שאו"א הם המבררים הסיגים לסבה כי אין אחיזה לסיגים באו"א הנה גם הז"א עצמו בהיות האורות שלו במעי אמו הם מוסיפים הארות גדולות בעצמם מהאורות שבתוך אימא והם עצמן מתבררים ומוסיפים כח ומפרישים הסיגים שבהם והנה נת' בקיצור איך ע"י עיבור נתקשרו האורות והניצוצות והכלים מקושרים יחד בסוד רה"י לכן בעיבור הזה התחילו קצת להתקשר ג' כלילין בג' בסוד הקוין שהוא בחי' התיקון ונתקנו בג' ימי הקליט' ואח"כ בהמשך חדשי העיבור נתקנו ונתקשרו יותר ואח"כ בזמן היניקה יותר ובכל פעם ניתוסף בהם תיקון יותר עד תכלית שלימותו ולא נעשה התיקון בפ"א כמ"ש בפרקים הבאים בע"ה ועיין במ"א מה הם הדברים והבחי' המתבררים והצריכים אל התיקון והעיבור.

סליק פ"ב בעז"ה: פרק ג אחר שנתבאר איך ע"י זיווג אבא באימא ונתינות ב' טפות שלהם נתבררו הז' מלכים ונתקנו ויצאו מהם ש"ך ניצוצין סיגים שלא נשלמו להתברר כי כל בחי' ובחי' חוזרים להתברר ש"ך אלו עד סוף העשי' ונשאר בהם סיגים גמורים ואין בהם תועלת והם הקליפות נמצא כי הכל בחשבון ש"ך ניצוצין כ' זה הי' מספר הניצוצין שנפלו בתוך הכלים כשנשברו כמ"ש כבר.

ונבאר עתה קצת ש"ך ניצוצין אלו מה ענינ' ומה ענין טפות החדשות שהזריעו או"א לתקנ' דע כי הש"ך ניצוצין הם ז' מלכים שהם זו"נ זכר ונקיבה אלו נקרא אדם כנודע ובפרט כי ז"א הוא שם מ"ה דאלפי"ן גי' אד"ם וגם נוק' נק' חוה שהוא מלוי שם מ"ה כנודע והנה כל ספי' מאלו הז' נקרא אדם ונמצא כי ז"מ אלו הם ז"פ אד"ם גי' שט"ו וגם המלכות נוק' דז"א כלולה מכל הז"מ כנודע דאיהו שלימא דכל ספיר' וספיר' והנה יש בה שט"ו אחרים ואלו שט"ו ניצוצין דז"א הם בחי' מה שנתברר מאלו הז"מ בסוד הבירור כנ"ל ע"י או"א ואז אבא הוריד טפת מ"ד הנקרא חסד כלול מה"ח וגם אימא הורידה טפת מ"נ הנקרא גבורה כלולה מה"ג וע"י טפות אלו נתבררו ונתקנו אלו השט"ו ניצוצין דז"א וכן עד"ז שט"ו ניצוצין דנוק' והנה אם תחבר ה"ג דאימא הנק' מנצפ"ך המתקנים לשט"ו הנזכר יהיו כולם ש"ך ניצוצין כי גם ה"ג מנצפ"ך נקרא ניצוצין כי גם.

הם גבורות ודינים וכנגדן ש"ך ניצוצין בנוקבא ואלו הש"ך ניצוצין הם ש"ך דיני' הנזכר בפ' פקודי ובמקומות רבי' ואז נקרא זעיר נער שהוא גי' ש"ך גם נוק' נער חסר ה' שהוא ש"ך שלה ג"כ והנה ע"י ה"ח דטפת אדם הוא ז"א בהזדווג עם המלכות נמתקי' כולם ועמהם נשלמ' לשכ"ה ניצוצין כדאימא בזוהר אמר רבי חזקיה מסתכל הוינא וכו' נהיר וסליק לשכ"ה עיבר וכו' ואז הנוקבא נקרא נערה בה' גי' שכ"ה.

ונודע כי כל הדינים והגבורות הם כפולים והם גי' שמ"ש כי כן הז"א נקרא שמ"ש ע"ש שמ"ש ניצוצין אלו כי השמש הוא אודם בסוד הגבורות כמ"ש ישיש כגבור לרוץ אורח וכנגד' ב"פ ש"ך בנוקבא והם גי' תמ"ר שכן המל' נק' תמ"ר וכמשארז"ל תמר בתמרירות עומדת ופי' כי היא מרה בסוד תמ"ר דינים שבה כי להיות בנוק' לא נתמתקו כמו בז"א.

כלל העולה מזה כי שט"ו ניצוצין הם בז"מ דבחי' ז"א ושט"ו אחרים בז"מ נכללים בנוקבא ובשט"ו אלו יש בהם בחי' המתבררים ואלו מתקבצים במעי אימא להתקן ע"י טפת מ"נ מנצפ"ך דאימאע"פ שהם גבורות הם יותר נמתקים ומבסמים אלו שט"ו ניצוצין הנז'. אך בכאן צריך להגיד [אמר המגיד] לא הבנתי דלכאורה משמע הניצוצין הם שט"ו בלבד ואיך אמר כי יש בהם אנ"ך והרי כלים ואורות הם ז' לבד ע"כ].

וכן ע"י ה"ח דאבא נמתקי' טפת מ"ד כנז' ונמצא כי הש"ך דינים רק מבחי' ז"מ שהם זו"נ ולא מבחי' ג"ר ומהם נעשו א"א ואו"א וזכור זה. ואמנם אינם רק שט"ו אכן בהתחברות ה"ג דאימא כי ממנה יצאו השט"ו שהם ז"מ שמלכו בארץ אדום הוא הבינה דמינה דינין מתערין כנודע שהם ז"מ אלו ועם ה"ג שלה נעשו ש"ך ניצוצין אמנם צריך שתדע כי ב' בחי' זיווג יש א' הוא או"א הב' הוא זו"נ ונרמזו בפסוק אכלו רעים למעלה שתו ושכרו דודים לתתא והענין כי הנה בחי' שורש כל הגבורות שהיא נק' בוצינא

דקרדינותא היא גנוזה במעי אימא ולכן מתמן כל דינים מתערין שהם הז"מ הנז' שהיו גבורות ודינין ויצאו ממנה וזהו פי' אמרו מבינה דינין מתערין והבן זה.

והנה מההוא בוצינא דקרדינותא יצאו אלו הז"מ אשר נצטרפו ונתלבנו ומהמותר שבהם נעשה הפסולת והקליפות ואלו הז"מ הם הש"ך ניצוצין דזריק האי בוצינא דאיקרין עלמא דאתחרבו כמ"ש באדרא ניצוצין אפיק זיקין בזיקין לש"ך עיבר ונתקנו ע"י אותן ה"ג קדישין הנז' בפ' נשא והם ה' אותיות מנצפ"ך ונשלמו ע"י ונעשו שכ"ה כמנין נערה.

אמר המג"י כי לעיל אמר עם ה"ג נעשה ש"ך ועם ה"ח נעשה שכ"ה]. וזה ג"כ נרמז בפ' תזריע תאנא מבוצינא דקרדינותא נפקו שכ"ה ניצוצין כו' גם ז"ס במ"ש זך זינין לסטר חד והם סוד פעמוני זהב של הגבורה והם בכל ד' קצוות של הבינה והנה תחת הבינה בסיומא תחת המ"ל שבה עומדים ש"ך ניצוצים אלו שהם הז"מ הנז' וע"י התעוררת הדינים אשר שם היא מתחממת ומזדווגת עם אבא וש"ך אלו בגי' רעים כי ע"י נעשו רעים זה לזה ומזדווגים בסוד אכילה כמ"ש אכלו רעים וכמ"ש אכל' ומחת' את פיה שהוא כינוי אל הזיווג ואמנם בזיווג זו"נ הש"ך ניצוצין אשר בנוק' הם באופן אחר כי הנה ידעת כי ג' בחי' יש בכל ספי' וספי' והנה המלכות שבנוק' דז"א כל ג' בחי' הם שמות אדנ"י כנז' במ"א ושם במ"ל זאת השכ"ה ניצוצין אשר באופן אחר נרמזים בשם אדני שע"י מתחממת ומזדווגת עם ז"א והענין כי שם אדני אם תסיר אות א' ממנו ישאר דין והנה ה"ג מהם שורש כל הדינים לכן כשנחלק כל הש"ך ניצוצין לה' בחי' יהיה ה' פעמים דין.

אמר המג"י לרמוז כי הם דינים ממש]. והנה ע"י גבורות דאימא הנמשכין אל הנוק' דז"א במלכות שבה כנז' נמתקין אלו הדינים ונודע כי אימא נק' אהי"ה וא"כ הגבורות שב' יהי' בסוד אהי"ה ואלו נמשכין בסוד אלפין שבה' אהי"ה עד המלכות דנוק' ומצטרפים עם ה"פ דין אשר בה נעשה ה' שמות אדנ"י ועם ה' אלפין עולין שכ"ה ונעשים ה' שמות אדנ"י ומתבסמין הדינים עם ה' אלפין שהם ה"פ אור הנז' במ"ב כנז' בתיקונים וכשנתבסמו נק' נערה שהוא בגי' שכ"ה כמנין ה"פ אדנ"י שהם הדינים ממותקים ואז בהיותה נערה קבל' עלה דכורא וראוי לזיווג כנז' בפ' בא כי יהיה נערה בתולה נער כתיב כו' וזהו שתו ושכרו דורים כי דודים בגי' דיין ובסו' הש"ך אלו שהם בחי' ה"פ דין הוא זיווג הנק' דודים ע"ש הדין כנז' וגם דודים הוא אדנ"י שהוא הנוק' לרמוז על זיווג זו"נ ונמצא כי א' דאדנ"י הוא רחמים כי הוא א' דאהי"ה.

ועתה נק' המ"ל דינא רפיא והטעם כי בתחלה בהיותה ש"ך ונער היתה דין קשה ועתה ע"י א' דאהי"ה שהיא רחמים נמתקת ונעשית דינא רפיא כי הדין נעשה רפה ע"י אות א' הניתוסף בה וז"ש באדרא אמר ר' חזקיה מסתכל הוינא כו' נהיר וסליק לשכ"ה עיבר כו' כי עתה נתחבר עמהם ה' אלפין נהירו וקבלו אור מצד ה' אלפין שהם ה"פ אור כנז' ואז סלקו לחשבון שכ"ה עיבר וכו'.

והנה כל אלו השכ"ה שהם השיך וה' אלפין ה"ג דאימא הם בחי' הגבורות שבמלכות נוק' דז"א מפאת הגבורות המתפשטות בעצמה לצורך בנין גופא כנודע. אמנם הה"ג דמנצפ"ך הם סוד הגבורות שבזכר עצמו אשר אח"כ נותנים בנוק' ביסוד שבה ולא

במלכות וזהו ההפרש שיש בין גבורות מנצפ"ך ושכ"ה ניצוצין כי אלו הם בירור ונמשכין לבנין הזכר ואלו הם במלכות שבה והם מפאת עצמה כנז'.

ופעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה בדרוש י"ח נשים של המלך כי הדינים דשכ"ה דוכרין והם במלכות דאבא כי לכן אמרו בפ' פקודי דש"ך ניצוצין אתבררו במחשבה שהוא אבא יען הם דינין דוכרין וגם לכן ביארנו במ"א כי הל"ב נתיבות חכמה כ"א כלול מי"ס והם הש"ך ניצוצין. אמנם פ"ר דמנצפ"ך הם גבורות נוקבין וממלכות דאימא לכן הם ה"ג כמנין אות ה' שהיא בינה כנודע ועיין בשער העומר שם נת' היטב ענין אלו הש"ך ניצוצין איך בסוד ל"ב נתיבות חכמה וגם בסוד נש"ב אחר שניתנים בה ע"ש היטב.

ופעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה כי אלו השיך ניצוצין נשארו תחת המלכות דאצילות בבריא' כי שם אזדככו אלו הש"ך ניצוצין לתתא כנז' בזהר ופי' לתתא הוא בריאה תחת נוק' דאצילות. גם שמעתי פעם אחרת כי זיווג זו"נ הוא ע"י ש"ך אלו שהם ה"פ דין.

ואמנם בנוק' יש בה חלק חמישי שהוא דין א' לבד הנרמז בשם אדנ"י שהוא שם הנוק' ואלף רומזת לשם אהי"ה המבסמים דין זה. גם שמעתי פעם אחרת כי הש"ך ניצוצין הן עצמם הרפ"ח ניצוצין שנשארו בתוך הכלים כשנשברו בסוד הבל דגרמי שנעשה מד' שמות ע"ס"מ"ב וכ"א הוא ע"ב אחד כנז' שם הם רפ"ח ואז הם מתים וז"ש ורוח אלהים מרחפת מ"ת רפ"ח.

אמנם ע"י אלהים שהם ל"ב אלהי"ם שהם ג"כ דינים אחרים נתקנו קצת ונעשו ש"ך ניצוצין והם ג"כ ה"פ דין ואח"כ ע"י תיקון אמיתי אז נתקנו יותר ונתמתקו ע"י האלפין ה' אורות דנחתו מבינה ונעשו ה' שמות דאדני ועיין במ"א ותבין יותר. סליק פרק ג' בעה"י: פרק ד אחר שנת' איך נתקנו אלו הז"מ שהם הש"ך ניצוצין ע"י זיווג או"א שנתנו אותן הב' טפות וע"י העיבור נבאר עתה הקדמ' א' גדולה אשר נת' יותר ענינה בח"ב.

דע כי בזו"נ יש בהם ב' בחי' א' בחי' חיצונית וא' בחי' פנימיות ודע שגם זה נוהג בכל האצילות ובכל בי"ע והנה בחי' החיצונית כדמיון גוף אל נשמה שבפנים ומזה החיצונית נבראו כל העולמות דבי"ע כי כל הבריות כולם הם בסוד אדם כנז' בפ' תולדות וז"ל לית לך כל שייפא ושייפא דקיימא בב"נ דלא הוי לקבלי' ברי' דעלמא וכו' ואפי' המלאכים שיש בג' עולמות אלו נעשו ג"כ מחיצוניות זו"נ וז"ש הן אראלים צעקו חוצה ואמרו רז"ל אפי' מלאכים אינם יכולים לעלות.

וצריך להבין מה צעקו חוצה ומה פי' אראלים ומלאכי שלום ומה נשתנו מלאכי השלום יותר מהשאר שאמרז"ל שאפי' מלאכים אינם נכנסים. אך הענין כי יש מלאכי יותר קרובים אל נשמות הצדיקי' בפטירתם מן עוה"ז ואומרים להם יבוא שלום ינוחו על משכבותם וכו' כמו שאמרז"ל ומלויים אותם ולכן אלו המלאכים נק' מלאכי שלום הנז' ואמר בתחל' כי שאר מלאכים הנק' אראלים כולם צעקו ואינם נכנסים לפנים כי מבחי' חיצונית נעשה כנז' והוסיף לומר כי אפי' המלאכים אשר יותר קרובים אל נשמות הצדיקים אשר ע"כ נק' מלאכי השלום והיה ראוי שיכנסו אפי' הן אינן נכנסין בפנים כי גם מבחי' חיצונית נעשו ואמנם נשמות הצדיקים שהם נעשו מן האצילות אלו הם יותר גדולים מן כל המלאכים שבבי"ע והעולמות שנעשו מחיצוניות זו"נ דאצילות והנשמות מפנים

זכרים מז"א ונקבה מנוק' אמנם הנשמות שנעשו מן עולמות בי"ע יהיה גם הם כפי ערך עצמו דבריאה או יצירה או עשיה כמ"ש במקומו.

אך הכלל הוא כי הנשמות נעשו מפנימיות כל ד' עולמות אבי"ע והמלאכים מן החיצוניות: ונחזור לענין כי זו"נ יש בהם חיצוניות ופנימיות ובתחלה נבררו ונתקנו כל בחי' חיצוניות דזו"נ בג' זמנים והם עיבור ויניקה ועיבור ב' דמוחין ואח"כ חזרו פ"ב זו"נ להתקן בחי' פנימיות והיה אז בהם עיבור ויניקה ומוחין אחריה אחר שנעשה החיצוני ג"כ בג' עיבור ויניקה ועיבור ב' דמוחין ונמצא שהיה בזו"נ ד' עיבורים וב' יניקות לב' בחי' חיצוניות ופנימיות והנה ג' זמנים נמצא בענין העיבור וית' לקמן.

והנה הא' הוא עיבור דז' חדשים הב' הוא עיבור דט' חדשים והג' הוא עיבור די"ב חדשי כמ"ש בגמרא על בי רבה תוספאה דאשתהי העובר י"ב חדשים ואכשרי'. והנה בבחי' חיצוניות שמשו ב' עיבורים דט' וי"ב ובפנימיות לא שמשו ב' עיבורי' הנז' כי העיבור הא' היה ט' חדשי' ועיבור המוחין היה ז' חדשים והנה נת' כי בחי' החיצוניות קדם לפנימים וע"כ נבאר תחלה בקיצור גדול הב' חיצונים ואח"כ נבאר הפנימי א' כי דוגמתו ממש בפנימיות ואין הפרש ביניהם אלא במספר חדשי העיבור כנז' ומן החיצונים תלמוד אל הפנימים בכל שאר בחי' הנה אחר שהיה ב' עיבורים ויניקה א' של החיצונים חזר א"א להזדווג בפעם שנית מיניה וביה בבחי' פנימיות ולא נתלבש תוך או"א כמו שהיו בחיצוני' שהלבישו זו"נ בסוד ג' כלילין בג' לנה"י דא"א ואו"א הלבישו לזו"נ כמ"ש לקמן.

ואמנם כאן לא היה כן אכן א"א מיניה וביה נזדווג בנוק' והמשיך בחי' פנימיות לזו"נ אשר משם נמשכו נשמות הצדיקים כנ"ל גם בזה הפרש א' כי בחיצוניות הלבישו נה"י דא"א לחג"ת שלו וכללו בהם אך עתה בפנימיות נכללו נה"י דא"א בחג"ת שלו ונוסף על זה כי גם חג"ת שלו נכללו ונתלבשו לחב"ד שלו.

ונמצא עתה שנה"י שלו כלולים בג' וג' שהם ט' ונכללים יחד כל הספי' דא"א ומשם נמשך זה הפנימיות דז"א והיה עיבור ט' חדשים כמנין ט"ס דאריך שנכללו יחד ואז מזה העיבור הא' הפנימי דא"א שנזדווג מיניה וביה ממנו נעשה הפנימי גופא דזו"נ שהוא בחי' ו"ק פנימים שבהם ואח"כ היה זמן היניקה בסוד הפנימיות דזו"נ ולא קבלתי ענינה אח"כ היה עיבור ב' דמוחין דפנימיות זו"נ וזה היה זיווג עליון גדול מאוד כי הז"ת דע"י שנתלבשו בז' תיקוני גלגלתא דא"א מהם נמשך פנימיות המוחין בג"ר דזו"נ ולכן עיבור זה נמשך ז' חדשים ע"ד ז"ת דעתיק ואמנם חצי העליון דספי' החסד דעתיק יומין אין להם שום השגה כלל בשום אפשרות ולמעלה מהם ומכ"ש משם ולמעלה ולכן ז' חדשים האלו אינם שלימים וז"ס משארז"ל היולדת לז' יולדת למקוטעין כי כל עיבור ז' נמשך מכאן ואינם ז' שלימים לסיבה הנ"ל והנה גם מזה פנימיות דמוחין דזו"נ נמשכו ונעשו נשמות הצדיקים וז"ס אותן הצדיקים הגדולים שכולם נולדו לז' מקוטעין כמו משה שמואל פרץ וזרח כי כל אלו הנשמות נמשכו מז' דעתיק שבז' דגלגלתא דא"א והבן זה.

סליק פרק ד'. פרק ה' אחר שנת' בפרק הקודם ענין ב' בחי' דחיצוניות ופנימיות ואיך שמשו ב' עיבורי' דט' וז' בפנימיות אחר שקרם אליהם בחי' החיצוניות אשר שמשו בו

העיבורים דט' וי"ב נבאר עתה בארוכה מכאן ואילך בחי' החיצוני' בכל אלו הפרקים הבאים.

כבר הודעתך כי החיצוני' קדם לפנימי ומזה החיצונים תלמוד לפנימים כי הפני' היו ע"ד החיצוני' ג"כ אלא שנעשה אחר חיצוני' כנז'. ונתחיל לבאר עני החיצוניות דזו"נ הנה נת' כי או"א לא הוצרך בהם רק זיווג א' דא"א אמנם בזו"נ הוצרך ב' זיווגים א' דא"א וא' דאו"א והטע' הוא כי או"א כבר היה להם מציאות ע"י הדיקנא ושער רישא דא"א ולא היה חסר בהם רק בחי' נה"י והמוחין כי זה תלוי בזה הנה"י בביאת המוחין כנז' שם אמנם זו"נ לא היה להם עדיין שום מציאות כלל לכן הוצרך זיווג א' דא"א להוציא לו מציאותו הראשון לעשות ג' כלילין בג' ע"י עיבור הא' כי בחי' זו הוא העיקר והשורש דז"א ואח"כ היה עיבור בז' דמוחין ע"י זיווג או"א ואל תתמה איך המוחין הגדולים נעשו ע"י זיווג או"א ובחי' ג' כלילין בג' נעש' ע"י זיווג א"א.

תשובה על זה הואיל שבחי' זו היא עיקר מציאות ז"א לכן ע"י א"א נעשה בחי' זו כי מכוחו נעשו כל מציאו' האצילות ובו נתלים כולם ומלבישי' אותו כנודע אמנם המוחין שהם תוספת טוב' הם ע"י או"א כי אינו שורש המציאות של זו"נ גם ט"א קרוב לזה תביניהו כמו שאמרז"ל ששאל טורנוסרופוס הרשע את ר"ע איזה מעשי' נאי' של אדם או של הקב"ה וכוונתו היה לשאול למה ברא הקב"ה את האדם פגום וחסר ע"י הערלה והוצרך לתקן ע"י בני אדם ולמה תקנו המוהלי' אותו אחר שנולד והשיב כי הקב"ה עשה עיקר והשורש והמציאות הא' ורוצה שאח"כ ע"י בני אדם יוגמר תיקונו האמיתי דוגמת החיטי' שהם מציאות הא' ואח"כ בני אדם בוררי' וטוחנין ומרקדין ולשין ואופין וכל תיקונו' נעשה ע"י ונעשי' אח"כ גלוסקאות יפות.

גם יש טעם אחר והוא לסיבת הא"א בעצמו הוא כי נת' כי או"א וזו"נ מלבישים לא"א לגופו דיליה שאו"א מלבישי' אותו מן הגרון עד טיבורא דא"א שהוא בסוף ב"ש ת"ת שלו וזו"נ מלבישים אותו מהטיבור עד סיום קומתו והנה עתה קודם תיקון זו"נ היה א"א מחציו ולמטה מגולה והיה צריך להתלבש ולכן הוצרך הוא בעצמו להזדווג מיניה וביה להוציא זו"נ כדי להתלבש בהן כי גם לסיבתו היה הז"א בבחי' ג' כלילין בג' כמ"ש לקמן ולכן זיווג הזה לעיבור הא' דזו"נ היה ע"י הא"א עצמו אמנם עיבור ב' דמוחין שכבר א"א א"צ לבושין כי כבר נתלבש ואז א"צ אל העיבור ההוא רק אל זו"נ עצמן לכן נעשה זיווג של צורך עיבור ב' ההוא ע"י או"א העליונים מזו"נ ונמשכו להם מוחין ע"י.

ורע כי אע"פ שאנו אומרי' כי זה העיבור הא' היה ע"י זיווג א"א ועיבור דמוחין ע"י זיווג דאו"א הכוונ' כי בעיבו' הא' עיקר הזווג היה בא"א לסיב' הנ"ל אמנם להיו' מדריג' א"א גדולה על זו"נ ולכן א"א לקבל הארת א"א אלא ע"י או"א אמנם עיקר הזיווג לזו"נ נעשה בא"א ומש' נמשך העיקר אח"כ נעשה הזיווג גם באו"א וקבלו אותו המציאות שנעשה בזיווג אריך ומהם ניתן לזו"נ ע"י זיווגם גם הם נמצא כי בעיבור הא' שהוא להוציא ו"ק דז"א היה עיקר הזיווג בא"א עצמו וזיווג או"א טפל לו שהיה ז"א בתוך או"א בעיבור הזה אך בעיבור ב' דמוחין זיווג או"א העיקר אז להמשיך להם מוחין אלא שהיה ע"י התלבשות אריך בתוך כנודע כי הוא מתלבש בהם.

ונודע כי זיווג זה שאנו אומרים שהיה בא"א לצורך עיבור הא' דז"א הנה נחלק לב' חלקים הא' הוא נק' זיווג העליון דנשיקין והב' סוד זיווג התחתון נק' בסוד היסוד וכבר נת' בחי' אלו הב' זיווגים ע"ש ונמצא כי תחלה הזיווג א"א לעבור זה בזיווג עליון דנשיקין ומשם נמשכ' טפת הזיווג ההוא העליון עד היסוד שבה ושם נעשה זיווג ב' התחתון ומשם חזרה לצאת טפה ונמשכה באו"א וגם הם נזדווגו והמשיכו לזו"נ ושם נשאר' בסוד עיבור במעי אמו כמ"ש כבר והנה מציאות זיווג זה של הנשיקון העליון שבא"א ית' לקמן לכן נבאר תחלה מדת התלבשו' והתכללות א"א מיני' וביה וא"א וזו"נ וע"י כל זה התלבשות נעשו הזיווגים דא"א ודאו"א: פרק ו הנה נת' לעיל כי א"א עתה הוא נגלי' מן הטיבור שלו ולמטה שהוא שלישי התחתון דת"ת ונצח הוד יסוד שבו וכאשר רצה להתלבש ע"י זו"נ שהם הלבשו' שבה' מתלבש חצי התחתון כנז' רצה לתקן זו"נ וכדי לתקן מה עשה בתחלה אף ע"י ב"פ אמצעי' דנ"ה שבו שהיו מלובשין תוך נה"י דאריך והעלום למעלה והלבישו את ב"פ ראשוני' דנו"ה שלו המלובשי' בח"ג דא"א והתלבשו' זה נק' כללות וכ"מ שתמצא ענין הכללות בכ"מ ר"ל שמלביש זה לזה והבן ענין זה.

והנה היסוד דעתיק אין בו עליה כי הוא מסתיים בחזה דא"א ואח"כ כסדר הזה גם א"א אף נה"י שלו המגולי' העלו' למעלה בחג"ת שלו ונמצא עתה היות בחי' אלו. שם באופן זה בפני' מן הכל הם ב"פ העליוני' דנו"ה: דעתיק ועליהם הלבישו ב"פ אמצעים דנו"ה שלו על ב"פ הראשוני הנזכרים אך על היסוד שלו לא היה בחי' אחרת דעתיק להלבישה ועליהם חו"ג דא"א להלבישו ב"פ אמצעי' דנו"ה דעתיק וב"ש העליונים דת"ת דאריך עד הטיבור הלביש ליסוד דעתיק העומד בפני' עד החזה ועליה' הלבישו נו"ה דאריך לחו"ג דאריך ושליש התחתון דת"ת דאריך הלביש לב"ש העליוני' דת"ת דאריך עצמו ואח"כ היסוד דאריך הלביש לזה שלישי התחתון דת"ת ואח"כ עטרת היסוד שהוא המלכות דאריך הלביש' על היסוד דא"א הרי נת' עליות והתכללות עתיק וא"א מהם ובהם.

ודע כי פעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה באופן אחר והוא כי לא עלו נה"י דא"א והלבישו לחג"ת שלו כי זה א"א אמנם בענין עליות העולמות ביום השבת כמבואר במקומו ונמצא כי חג"ת דאריך עלו למעלה תחלה במקום ג' מוחין דאו"א ונעשו מוחין להם ואח"כ עלו נה"י דאריך ועלו במקו' חג"ת דא"א ונתלבשו בתוך חג"ת דאו"א ולא בכולם נמצא שהוא במקו' שהיה בתחלה ג"פ אמצעי' דחג"ת דא"א ונלעד"ח כי גם בזה יהיה דומה אל העליות העולמות כי הכלים עולי' ועצמות נשארי' במקומם ונמצא כי מה שאנו אומרי' שעלו נה"י דא"א והלבישו חג"ת דיליה לעצמות שבה' אך הכלי' דחג"ת גם הם עלו, למקומן למעלה ובזה צדקו הב' פירושי' הנ"ל כנלעד"ח.

ופעם א' שמעתי ממורי זלה"ה כי חג"ת דא"א תמיד הם עומדים תוך ג"ר דאו"א כנוד' כי מוחין דחב"ד דאו"א נעשו מחג"ת דאריך חוץ מב' פרקי' הכתפיים שאלו נמשכו ונעשו כ"ע בדעת ז"א כמו שית' ונמצא כי נה"י דא"א לא עלו עתה למקום חג"ת דאריך כנ"ל רק למקום חג"ת דאו"א וחצי' ת"ת העליון ממנו נעשה ב' דעות וב' גופי' או"א כנז' שם וחציו התחתון נשאר לז"א ומתחיל מטיבורא דליבא שהוא מחצית הגוף ממש ולא

מטיבא סתם שהוא שלוש התחתון לבד והנה זה מחצית התחתון דת"ת דא"א עלה במקום חציו העליון שהיהתוך או"א והנה נצח דאריך נכלל בהוד שלו ועלה בחסד דאבא והוד דא"א נכלל מנצח שלו ועלה בגבורה דאימא ויסוד דא"א חציו הימין ביסוד אבא וחציו השמאל ביסוד אימא ע"כ.

ולענד"נ כי נת' לעיל כי כל צד ימין דא"א הוא דכורא וצד שמאל הוא נוק' א"כ נו"ה דדכורא עלו באבא ונו"ה דנוק' עלו באימא כי כיון שצד ימין הוא דכורא ודאי שיהיה כללות הוד בנצח וכן מצד שמאל שהוא נוק' צריך שיהיה כללות נצח בהוד ההוא גם תבין כי חג"ת דא"א הם תמיד בג"ר דאו"א שהם נק' או"א עילאין ונה"י דא"א עלו בחג"ת דאו"א שהם י"ס ותבונה.

בהתחלקות הפרצוף ושם היה הזיווג העיקרי ושם הוא חזה דכללות או"א והוא ב"ן דתבונה כנלע"ד. הנה אחר כ"ז הז"א שאין בו עתה רק ו"ק כנודע עלו חג"ת שבו והלבישו לנו"ה ועטרה דאריך ואח"כ עלו נה"י דז"א והלבישו לחג"ת דז"א עצמו ואח"כ עלתה נקודות המלכות כנודע כי גם היא לא יצאה ממנה נקודות הכתר לבד שהוא הי' ונקודות מלכות זו עלתה אח"כ והלבישה את היסוד דז"א בסוד עטרה.

אך לפעמי' או"א הם ב' פרצופי' שלימים ולפעמים כ"א מהם נחלק לב' כי אבא נחלק ונעשה ממנו אבא וי"ס ואימא גם היא נחלקת לב' שהם בינה ותבונה. והנה עתה אשר עלו כל האורות למעלה וכן בע"י עלו ב"פ אמצעים דנו"ה שלו והלבישו ב"פ עליונים דנו"ה שלו ונתרבה שם האור מאוד ואין כח ביסוד ע"י הניתן באמצע ב"פ הראשונים דנו"ה דעתיק לסבול כ"כ אורות לכן נבקע ונסדק לאורכו ממטה למעלה ומתגלים החסדים שבתוכו ואז בין החסדים ובין הגבורות אשר בו הם בגלוי ואין ביניהם שינוי ולכן עתה שכולם מגולים נעשה מהארת כל החסדים פרצוף שלם מאבא לבד וכולל עמו י"ס ומהארת כל הגבורות נעשה עתה פרצוף שלם מבינה לבד וכוללת עמו התבונה כי כל החסדים המה בהשוואה א' וכן דגבורות הם בהשוואה א' ושמור כלל זה כ"מ: שנאמר ונכתוב כי אבא וי"ס או הבינה ותבונה נכללים יחד בפרצוף א' להזדווג כנודע הנה תמיד הוא באופן הנז' כי נבקע יסוד דעתיק שבתוך א"א ועי"ז נעשה הכל פרצוף א' לבד כמ"ש בע"ה בענין זיווג או"א לצורך עיבור ב' דמוחין דז"א שאז נכללים יחד בפרצוף א' והוא עד"ז וזכור הקדמה זו.

ונחזור אל הענין כי הנה שיעור או"א בכל בחינותם הנז' שהם י"ס ותבונה כל שיעור אורך קומתם הוא מן הגרון דא"א עד מחצית הת"ת שלו דאריך ולא הוצרכו גם הם לאסוף רגליהם כמו עתיק ואריך אנפין ואריכו הקומה. אמנם כאשר הם בלי אסיפת רגליים הלבישו את נצח הוד יסוד דזעיר אנפין המלבישים על חכמה גבורה ת"ת דזעיר אנפין עצמו.

וא"ת הנה גם הזעיר אנפין היותר קצר הקומה מאריך אנפין אפי' אחר התיקון וכ"ש עתה כי כמו שאבא ואימא מלבישים ג"א דא"א כן ז"א אינו מלביש רק ב' אחרונות דא"א וא"כ למה הוצרכו ו' נקודים שלו לכלול להתלבש ג' גו' ג' אך הטעם הוא כמ"ש ל פי"ז ע"ש היטב עוד ט"א וית' לקמן כי סיבת שבירת כלים דזו"נ היתה לסיבת הפירוד שביניה' ועתה בסוד העיבור הנכללו ג' גו' ג' נתייחדו בסוד יחוד גמור ועי"ז נתקנו ולכן

גם שלא הי' צריך לכלול ג' גו ג' הי' כך לסיבת היות' בהם קשר אמיץ ויחוד גמור וחזק כי הוא עיקר התחלת תיקוני אמנם עתיק וא"א שהם ארוכי גבוהי' קומה ונשארו קצת בלי לבוש הוצרכו לאסיף קצת' המגולה למעלה לעשות להם לבושי' ע"י תיקון זו"נ כמ"ש.

עוד יש טעמי' אחרי' להחליט עתיק וא"א והתכללות' ע"י אסיפת רגלי' וית' בע"ה לקמן. עוד ט"א למה הוצרך עיבור זה דו"א להעשות ע"י אסיפת רגלי' דעתיק וא"א והענין כדי שע"י עליה זו יתבקע היסוד דעתיק ונעשו ד' פרצופי' או"א ב' פרצופי' לצורך עיבור הז"א בתוכם.

ועוד ט"א לצורך ז"א עצמו כי בהיות נה"י דא"א ג' כלילין בג' שהם חג"ת דיליה הנה בבוא ז"א להתלבש ישאר גם הוא כמוהו בבחי' ג' כלילין בג' נה"י דיליה בחג"ת דיליה כמו א"א ועי"ז יהי' תחל' תיקונו כנ"ל. ועוד ט"א לסיבת א"א עצמו כי ע"י עליות נה"י שלו באו"א נמצא היסוד שלו תוך ב' היסודות דאו"א ואז יכול להזדווג ע"י היורדים מ"ד ומ"נ ויוצאי' טפה לצורך הז"א לתקנו כמ"ש לקמן ונמצא עתה כי אותן הז"מ שעלו ונתחברו שהם בחי' זו"נ הם עומדים באמצע בין נה"י דא"א המתלבשים בהם ובין פנימי' או"א הכוללי' ד' פרצופים שלהם כנז' ונמצא כי זו"נ הם מלבישים לנה"י דא"א ומתלבשים תוך או"א בתוך מעיה' בסוד עיבור כי כן צורך אל העיבור ועם זה אין כאן מקום שאלה איך או"א שהם יותר מעולים נעשי' לבושי' לזו"נ הקטנים מהם במעלה התשובה כי משרינו אחזה אלוה כי הולד והעובר ניתן במעי אמו בפנימית ולא מפני כך נק' עליון יותר מאמו כי הוכרח להיות כן לצורך העובר להתקן שם כי שם אין יכולת בחיצונים לחזור ולהדבק במלכים אלו.

עוד ט"א כי הז"א אפי' בהיותו בפרצוף שלם בי"ס אחר התיקון הוא קטן מאוד מאבא או מאימא כי נה"י דתבונה נעשי' מוחין בז"א ומתלבשין תוך כל שיעור קומה ומה גם עתה שאין בו רק ו' נקודי' קטנות ולא בסוד פרצוף וגם הם ג' גו ג' נמצאו כי כל בחי' ו"ק אלו נכללים הם יחד ועומדים בחצי' התחתון דת"ת דאימא שהוא הבטן שלה ומקום ההריון ובכל השאר אינו חוצץ בין א"א להם ולכן אין זה נק' חציצה והפסק זו"נ בין א"א לאו"א.

ועוד ט"א כי להיות שנכללו בב' אורות רבים לכן אפי' היה הז"א מפסיק לגמרי בין א"א לאו"א אינו מעלה ומוריד מחמת רוב האורות אשר שם. סליק פ"ו בעה"י: פרק ז אחר שנת' בפ' הקודם איך נתלבשו עתיק וא"א וזו"נ לצורך העיבור נבאר עתה איך אחר התלבשות הזה נזדווג א"א לצורך תיקון זו"נ ונבאר תחלה הזיווג א' דא"א הנק' זיווג עליון דנשיקין אשר יעדנו לעיל לבארו.

הנה ביארנו כי חכמה דאריקיש בה י"ס ובחי' היסוד שבה הוא החיך המזדווג עם הגרון שהוא הבינה דכללות דפרצוף א"א והוא המלכות דחכמה הנז' וכבר ידעת כי כל מקום שיש כללות הי"ס יש בהם ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהוא כחב"ת מ' שבי"ס ההם א"כ גם באלו י"ס דחכמה הנז' דא"א יש בהם הד' ע"ס מ"ב והנה נזדווג חכמה דא"א בסוד הנשיקין עם מלכות שלה שהיא הבינה בערך כללות א"א הוא הגרון הנז' כדי להוליד או"א ולהוציא' שיהיו מלבישין את א"א מהגרון שלו עד טיבורא דיליה הנה אז

יצאתה טפת ההולדה הנז' משם ע"ב שבחכמה זו כי לעולם הטפה הזרע אינה נמשכת אלא משם ואותה הטפה היתה בחי' או"א ונתנה חכמה לבינה שהוא סוד הגרון לעולם בכ"מ כפי איזה בחי' שתהי' ובינה זו היא שם ס"ג ונתלבשה אותה טפה שם בסוד עיבור ואז יצאו או"א שם מהגרון הנזכר ויצאו שניהם שוים כחדא נפקין וכחדא שריין וטעם הדבר מפני שיצאו משם ס"ג לבדו שהוא הגרון כנזכר ואמנם כשנזדווגה החכמה הנזכר עם הבינה שהוא הגרון לצורך זו"נ לא היתה ע"ד הנז' לפי שהי' מוכרח שיהיה ב' מאורות אלו בלתי שוי' ויהי' זה גדול מזה זה מאור הגדול וזה מאור הקטן להנהיג התחתונים לכן בזה הזיווג של עתה לא שמש שם ס"ג רק מעבר לבד ויצאה הטפה משם ע"ב כי כל טפה אינה אלא משם ועברה דרך מעבר בעלמא דרך שם ס"ג וירדה למ"ה וב"ן של זו החכמה ושם קבלה הארה משניהם כי הם שורש זו"נ ואז משם מ"ה נמשך הז"א ומשם ב"ן הנקיבה ועתה בהיות שיצאו מב' שמות נפרדים שהם מ"ה וב"ן ולא משם א' לכן יצאו בלתי שוים במעלת' הז"א גדול מהנקבה ולא כאו"א שיצאו שוים להיות' יוצאים משם ס"ג א': ונבאר עתה מציאות טפה זו הנה נודע כי כל הטפות הם בחי' צורת' י' קטנה ויש לה ג' קוצין והם סוד ג' אותיות יה"ו שהם סוד חב"ד כי גם משם נמשכה טפה זו כנודע ולהיות כי טפה זו לא יצאה רק מג' שמות ע"ב מ"ה ב"ן כי שם ס"ג לא הועילו לה כלום רק למעבר בעלמא לכן צריך שיהיו בטפה זו כללות ג' יה"ו א' מע"ב וא' ממ"ה וא' מב"ן ואמנם להיות כי עבר הדרך מעבר בשם ס"ג לכן גם שם ס"ג נרמז בטפה זו דרך רמז בלבד להורות כי עבר בו דרך מעבר והוא כי ג"פ יה"ו אלו הם גי' ס"ג.

ואמנם ג' יה"ו אלו סדרן כך כי מג"ר דחכמה דא"א נמשכו ג' אותיות יה"ו הראשון ולכן הוא במלוי יודין דע"ב כזה יוד ה"י וי"ו והוא בגי' נ"ז שהוא סוד עלמא ב' מהנהו ג' עלמין דבתיקונא קדמאה דא"א שיצאו מחכמה דא"א הנזכר ואותו עולם הב' שהוא א"ל הוי"ה גי' נ"ז נמשך מזה השם יהיו דיודין ואח"כ מג' אמצעים דחכמה הנז' נמשך שם יה"ו א' דמלוי אלפין כזה יו"ד ה"א וא"ו והוא בגי' ט"ל וכשירד יה"ו הא' דיודין עד מקום זה נמשך בזה שם יה"ו הב' שבג' אמצעים ונעלי ומתלבש בו וכשנתחברו שם נמצא כי ט"ל ונ"ז גי' צ"ו ומכאן נמשך העולם הג' מהני ג' עלמין ר"ל שהוא א"ל אדנ"י גי' צ"ו ואח"כ יורדים אלו הב' ער ג' אחרונות ושם מתלבשים ונעלמים בשם יה"ו הג' שהוא מלוי ההין כזה יוד ה"ו בגי' מ"ב וכשנתחברו שלשתם שם נ"ז וט"ל ומ"ב נעשו חל"ק והוא סוד כי חל"ק ה' עמו שהוא ישראל כי נשמותיהם נמשכים ממקום זה כי מהם נעשו זו"נ ומשם נמשכו נשמותיהם של ישראל ואחר שנכללו ג' יה"ו יחר ונעשו כאן חל"ק ירדו אל היסוד שבחכמה הנ"ל והוא החיך שבפה דא"א ושם נעשו בסוד גיכ"ק שהם אותי' החי"ך כנודע והנה גיכ"ק עם הד' אותי' והכללות עם התיב' הם גי' קל"ח ולהיו' שיות' נגל' שבשלשתן הוא יהיו דב"ן הג' המלבי' לב' יה"ו הא' והב' והוא גי' מ"ב לכן יסוד חכמה דאריך נק' חי"ך שהוא אותי' כ"ח כי לעולם כל כח הוא בחי' מ"ב כנודע כי הד' אותיות הוי"ה של הפשוט עם י' אותיות המלוי י"ד וכשתצרפ' עם כ"ח אותיות שיש במלוי המלוי הם מ"ב ונמצא כי גם בשביל בחי' זו נק' מ"ב זיווג' כמ"ש בע"ה.

והנה אחר שירדו ג' יה"ו אלו ביסוד דחכמה שהוא החיך אז נותנים בסוד הזיווג למל' שבו שהוא הגרון שהוא הבינה כללות אריך כולו. גם תבין עתה סוד חקל תפיחין קדישין

הוא לעולם סוד המלכות בהיותה יונקת מן הג"ת נה"י שאז נק' חקל כמבו' אצלינו בענין קבלת שבת והוא בסוד יה"ו אלו שנעשים חק"ל בהיותם יחד בנה"י.

והנה כבר נת' כי כיון ששם ס"ג משמש ג"כ למעבר בעלמא ונרמז בג' יה"ו הפשוטים שהם בגי' ס"ג לכן גם במילואם נרמז בדרך רמז והוא כי יה"ו דמלוי ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו גי' מ"ח ועם חק"ל הנז' הוא מקו"ם שהו"ם שם הוי"ה יפ"י הפ"ה ופיו הפ"ה וז"ס הנה מקום אתי ע"י אות ה"י כי הטפה זו יצאה מחכמה נק' י' וגם הטפה עצמה היא י' כנז' ונעשים מקום ונמצא כי עיקר אור שנגלה מטפה זו הוא יה"ו דההי"ן שהוא מ"ב כנז' ובו מתלבשים ב' יה"ו האחרים וז"ס מ"ד היוצא מן החיך שהוא יסוד דחכמה דא"א לגרון דא"א שהוא מלכות דחכמה והיא בינה דכללות פרצוף א"א ואלו הם בחי' מ"ב זיווגים הנז' בזוהר בראשית.

והנה נודע כי אין טפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולות מלמטה כנגדם וצריך שמהגרון שהיא מלכות דחכמה כנ"ל יעלו ב' טפות דמ"נ ויהיו ב"פ מ"ב והענין כי הנה נת' כי מהגרון הזה נעשה ב' כתרים דא"א כנודע ונודע כי הבינה שהיא שם של אהי"ה וכיון שאו"א נמשכין מגרון שהיא בינה דאריך צריך שיהי' שם ב' בחי' א' בצד ימין הגרון שממנו יונק אבא וא' בצד שמאל הגרון שממנו יונקת אימא.

ולהיות כי גרון זה הוא מבחי' בינה לכן ב' בחי' אלו הם ב' בחי' אהי"ה והם פה בגרון זה בב' צדדיו ב' שמות אהי"ה דוגמת דשם יה"ו שבחכמה שהוא שם מ"ב והנה ב' טפות המ"נ הנז' הם ב' אהיה הנז' אשר שניהם גי' מ"ב. אמנם צריך ג"כ שכב"א מהם יהיה רמוז מ"ב שעולים ב' מ"ב ויורד מ"ב א' וזה ית' לפנינו וכמו שג' יה"ו כנז' נתחלקו בי"ס דחכמה דא"א ושרשם יה"ו א' כן יתחלקו בגרון ב' אהי"ה אלו לששה אהי"ה בי"ס שבו והוא כי בג"ר דגרון יש בו אהיה א' שהוא שורש אבא שבגרון והוא במלוי יודין ואהי"ה ב' ג"כ ביודין שורש אימא כי כמו שמשם יה"ו הוא כללות י"ס דחכמה כן שם אהי"ה הוא כללות י"ס דגרון אלא ששם יה"ו דחכמה נחלקו לג' יה"ו כנז' ואהי"ה דגרון נחלק לו' אהיה יען שיש בו כללות או"א ונמצא כי ג"ר דאהי"ה דכללות הגרון יש שם ב' אהיה דיודי"ן ואח"כ בג"א דאהי"ה שבכללות הגרון יש ב' אהי"ה דאלפי"ן ואח"כ בגת דאהיה יש ב' אהי"ה דההי"ן גם כמו שהג' יה"ו דחכמה נכללו ביה"ו אחרון דמ"ב כן הב' אהי"ה נכללו בב' אהי"ה שהם גי' מ"ב.

אמנם ההפרש הוא כי שם בחכמה שהוא טפת מ"ד היורדים מלמעלה למטה לכן ירדו ב' יה"ו העליונים ונכללו ביה"ו התחתון אך כאן בבינה שהיא טפת מ"נ העולות ממטה למעלה הוא להיפך כי נכללים ד' אהי"ה האמצעים והתחתונים בב' אהי"ה דיודי"ן העליונים שהם ג"כ מ"ב וכבר נת' כי פ' ויאמר אהי"ה אשר אהי"ה נדרש על ענין זה ודע כי אלו ב' אהי"ה העליונים הנז' פה אלו ב' אהי"ה שבפ' הנז' שהם חו"ב שבי"ס הגרון שהוא הבינה והכתר שבי"ס הגרון הוא רמוז במלת אשר שבין ב' אהי"ה כי הוא קו האמצעי בין חו"ב וכעד"ז הם אהי"ה אשר אהיה בחג"ת דגרון ות"ת הוא אשר ביניהם וכן אהי"ה אשר אהי"ה בנה"י ואשר הוא יסוד שביניהם.

אמנם בפ' לא נזכר רק ג' עליונים כנ"ל יען כי כל אלו נכללים בהם יען עולים מתתא לעילא בסוד מ"נ ונכללים בב' אהי"ה העליונים גם כמו שג' יה"ו שבחכמה נרמזו בשם

ס"ג כנ"ל כן כאן בגרון הו' אהי"ה הם ב"פ ס"ג א' נגד אבא וא' נגד אימא. וגם כמו שג' יה"ו שבחכמה נרמזו בחיך בסוד גיכ"ק כו' כן אלו האהיה הנכללים בב' אהי"ה העליונים יש בהם מ"ב ב"פ שהם בגי' אחה"ע שהם אותיות הגרון והענין כי כמו שכל בחי' הגרון הם כפליים מן החכמה בסוד טפה מלמעלה וטפיים מלמטה כן ג"כ צריך להיות כאן כי שם בחכמה היה יה"ו האחרון שבו נכללו האחרים היה בסוד מ"ב כנ"ל והנה בגרון הב' אהי"ה העליונים שבהם נכללים התחתונים הם גי' מ"ב אי לבד וצריך שיהיה ב"פ מ"ב לטעם הנז' והנה הוא באופן זה כי בכל אהי"ה מאלו הב' יש מ"ב אותיות עם הכולל ד' בפשוט ויו"ד במלוי וכ"ז במלוי המלוי הם ב"פ מ"ב בב' אהי"ה הנז' וזהו הטעם שנק' בינה אם בסוד האהיה שבה שיש בה מ"א אותיות והבן עתה ותראה כי אעפ"י שטפת הנוק' כפולה מטפ' הזכר הזה שרשי הטפה של הנוק' נמצא גם בזכר והענין כי הנה טפות הזכר הוא יה"ו דב"ן שהוא מ"ב כנ"ל ויש בה שורש ב' טפות לצורך או"א אלא שלהיות כי בעתיק ובא"א עדיין לא נתחלקו ונתפרשו הזכר מן הנקבה כ"א בפ"ע כנז' לכן עדיין שורש או"א כלולים יחד בשם יה"ו דמ"ב הזה ואח"כ בגרון אשר שם התחיל להתלבשו' או"א שם והתחלת הנוק' להפרד מן הזכר לכן טפת הנוק' שבגרון מ"ב שלה בב' אהיה העולים מ"ב ונמצא כי גדול שם יה"ו הא' בדוכרא שהוא בגי' מ"ב כמו ב' טפות דנוק' שהם ב' שמות דאהי"ה שניהם מ"ב א' כי או"א שורש גם בדוכרא שהוא חכמה דא"א אלא שהי' באחרות וגם שורש שניהם בנוק' בינה דא"א אלא שהם בפירוד דב' שמות אהי"ה הרי נת' כי הכל בחי' א' וכל מה שיש בגרון יש בחי"ך אעפ"י שהוא בגרון הוא כפל כפליים מן החיך כ"כ הוא טפה א' מן החיך כמו ב' טפות של הגרון אלא שבגרון נחלק לב' לסיבה הנ"ל וית' איך טפה א' של מ"ד מן החכמה שהוא יה"ו דההי"ן הם ב' טפות מן ב' שמות אהי"ה דיודין שהוא פשוט ומלא ומלא דמלא ב"פ מ"ב אתווין והרי נת' זיווג עליון דנשיקין דא"א והם חכמה שבו עם בינה שמו דאריך שהוא בגרון ע"י החיך שהוא יסוד דחכמה כנ"ל ולהיות זה הזיווג בפה נק' נשיקין והבן עתה ענין הנשיקין הנז' בכ"מ שהוא זיווג החיך עם הגרון.

והנה טפה זו דדכורא שיצאה מן החכמה לבינה שהוא בגרון דא"א ונתערב שם עם ב' טפות הנקיבות הנה הוא לצורך זו"נ וז"ס הפסוק ויאמר אהיה אשר אהיה והענין כי כמו שנת' אצלינו בסוד יציאת מצרים בליל פסח כי אז היה הז"א בבחי' עיבור במעי אמו ורצה הש"י להודיעו למשה כי עתה היה נולד הז"א שהוא ענין מצרים והודיע בתחלת הדבר איך היה הזיווג דא"א בסוד נשיקין כדי להוציא זו"נ ע"י ב' אהי"ה אלו שהיו בגרון דא"א שהם ב' אהי"ה לצורך זו"נ א' לז"א וא' לנוק' והבן זה כי כמו שנת' לעיל שהם ב' אהי"ה נגד או"א כן משם נמשך אל הז"א ואל הנוק' והבן זה.

ואלו הב' אהי"ה מ"ש הפ' אהיה אשר אהי"ה כמבואר לעיל ואח"כ ירדו טפות אלו ליסוד דאריך ומשם למלכות דא"א ומשם לאבא ומשם לאימא נשאר בסוד עיבור ושם נתקן לגמרי ואימא זו הוא סוד אהי"ה הג' כמ"ש אהיה שלחני אליכם וא"כ כשנולד ז"א הנק' שם הוי"ה כנודע אז נאמר כה תאמר אל בני ישראל ה' אלהי אבותיכם כי כבר נגלה ז"א ונתגלה שם הוי"ה.

ונחזור לענין כי חכמת דא"א הוריד טפת דכורא שהוא יה"ו דההי"ן שהוא מ"ב בגרון שלו שהיא בבינה שם נכללה תוך טפת ב' אהי"ה שהם מ"נ ונמצא מה שנתגל' עתה הם ב' אהי"ה שבגרון שהוא ב' מ"ב כנזכר: פרק ח הנה אחר שהיה זיווג עליון דא"א בחו"ב שלו ונכללת טפת הזכר תוך טפת הנקבה והי' בחי' מ"ב כנ"ל כי אלו הם הנגלים הנה אח"כ ירדה טפה זו עד היסוד דארי' עצמו ונמצא עתה כי יש ביסוד דא"א ב"פ מ"ב וז"ש בפ' בראשית וכמה דדיוקנא דברית אזדרע במ"ב זיווגים פי' כי מיסוד דא"א הנק' בריתנזרעו בו מ"ב זיווגים ר"ל כפולים כי הם ב"פ מ"ב שירדו מן הגרון שבו נזרעו אלו המ"ב זיווגים כפולים שהם ב"פ מ"ב כנז'.

גם נראה לפרש כי טפת דכורא הוא מ"ב א' דיהיו דההי"ן כנ"ל וב' טפות נקיבות אעפ"י שהם מ"ב מ"ב עכ"ז בפשוטן אינן רק ב' אהיה שהם גי' מ"ב לבד ואלו ב"פ מ"ב הם המ"ב זיווגים כפולים דאזדרעו בברית קדוש דא"א והנה נת"ל סדר התלבשות כל הפרצופים לצורך זיווג זה שהיא לצורך זו"נ ונת' שם כי נצח דא"א מתלבש תוך אבא והוד דאריך תוך אימא והיסוד דאריך נעשה סוד הדעת המכריע בין או"א שהוא בב' היסודות שלהם כי חצי היסוד הימיני דא"א נתון ביסוד אבא וחציו השמאלי נתון ביסוד אימא והענין כמ"ש כי א"א נקבה אינה נפרדת ממנו אמנם צד הימין הוא הזכר וכל צד שמאל הוא הנקבה ונמצא כי כן עד"ז היסוד שלו כלול מזכר ונקבה כמו התמר בסוד צדיק כתמר יפרח ויהיה חציו הימיני זכר וחציו השמאלי נוק' והוא בחי' היסוד זכר ובחי' העטרה שלו נוק' כי העטרה בחי' נוק' דא"א ואז ניתן חצי הימיני בסוד אבא שהוא ג"כ זכר בסוד מ"ד וחציו השמאלי ביסוד אימא שהוא נוק' בסוד מ"נ וע"י התלבשותו באלו ב' היסודות שהם זו"נ דאו"א אז נזדווג אריך מיניה וביה יסוד בעטרה בסוד זיווג תחתון ונתן היסוד בעטרה אותן הטפות שנמשכו אליו מבחי' זיווג עליון דחכמה וגרון הנ"ל והיו יוצאים זו"נ בבחי' ג' כלילין בג' והאמת כי אין האשה מתעברת מביאה ראשונה עד שיעשה אותה כלי ע"י ההוא רוחא דשביק בה בביאה ראשונה ואח"כ מביאה שניה מתעברת ממנו אמנם כאן להיות שנוק' דא"א אינה בחי' נפרדת ממנו אמנם היא כלולה בו לכן לא הוצרך לעשות כלי ונתעברה מביאה ראשונה אמנם עכ"ז הוצרך להיות חציו הימין ביסוד דאבא בסוד מ"ד וחציו השמאל ביסוד אימא בסוד מ"נ ובזה תבין מש"ל כי עיקר הזיווג הזה היה בא"א אך לא שמשו או"א עתה רק שהזיווג נעשה ע"י התלבשות או"א.

והנה נת' עתה צורך התלבשות דא"א בהם ומזה תבין ענין יעקב שהוליד לראובן מטפה א' בביאה א' כמ"ש כחי וראשית אוני וכן משארז"ל כל מעכות של בית רבי תמר שמן ובאצבע היה ולא הוצרכו לביא' שניה והענין כי מבחי' הא"א נמשכה להם כנז' שלהיות היסוד שלו כלול מזכר ונוק' כמו התמר לא הוצרכו לביאה שניה וז"ש ותמר שמן ונמצא כמו שזיווג דאריך היה ע"י כללות תלת נה"י גו' ג' חג"ת כן יצא הז"א כלול ג' גו' ג' אשר זהו הטעם למה אריך הוצרך לאסוף רגליו ולכלול תוך חג"ת וזה היסוד דא"א הוא השופר דנפיק מיניה קול כלול מתלת שהם אמ"ר כמש"ל על פסוק מן המצר קראתי יה כי יצאו אח"כ מזה היסוד הנק' שופר לאו"א הנק' י"ה ושם נתקנו בסוד העיבור ולכן נבאר תחל' איך נמשכו אח"כ בסוד העיבור תוך או"א.

הנה כבר נת' כי עיקר הזיווג הוא בא"א אלא שגם הוצרך לזיווג או"א הגבוה מזו"נ והוצרך להיות יצירתו ע"י והענין כי הנה נת' לענין התלבשו' כל הפרצופין ואיך זו"נ בהיותם ג' כלילין בג' היו נתוני' באמצע בין נה"י דא"א לאו"א ונמצא מחצית זו"נ שהם נצח וחסד וחצי הימיני דת"ת וחצי הימיני דיסוד וחצי דמלכות היו מלבישים לנצח וחצי היסוד הימיני דא"א והם מלובשים תוך או"א המלביש עליהם ומחצית השמאל דזו"נ שהם הוד וגבורה וחצי שמאל דת"ת ודיסוד ודמלכו' הם מלבישים על הוד וחצי השמאל דיסוד דא"א ואח"כ אימ' מלבש' עליהם ונמצא כי היסוד דא"א נחלק לב' חציו נתון בתוך יסוד דאבא וחציו ביסוד דאימ' ונמצא כן בהיות הטפות דזיווג א"א הנ"ל נתונים תוך יסוד שלו הם עומדים ממש תוך הב' יסודות דאו"א ואז יסוד דאריך העומד בתוכם השפיע ונותן טפות אלו תוך יסוד אבא ונתערבה שם במחצית הימיני דזו"נ המתלבש תוך אבא כנז' ואז אבא אח"כ בסוד זיווג שנזדווג עם אימא נתן המחצית ההוא עם הטפ' ההם בסוד זיווג בתוך אימא אז נמצא כל בחי' זו"נ בסוד עיבור תוך אימא לבדה.

ונחזור לבאר לענין זיווג דא"א מה שימש בזה ומה בחי' נעשה ע"י בזו"נ הנה נת' כי הז"א אינו פחות מו"ק ולא יותר עליהם עד שיגדל בעיבור ב' אמנם לצורך זיווג זה דא"א נכלל ז"א ג' ג' כי א"א לומר שבעיבור נגרעים ממנו ג' קצוות ונשאר בג' לבד כי זה אינו עולה בדעת אמנם נכללו בו ג' ג' והענין כי תיקון ז"א עתה אינו אלא ע"י א"א והוא העיקר בזה הזיווג להוציא שורש ועיקר זו"נ והנה א"א נכלל ג' ג' ולא נתגלה עתה החג"ת רק הנה"י שלו אשר עלו למעלה במקום חג"ת אשר שם או"א ועלו ונתלבשו תוך חג"ת דאו"א עצמם אז מכח אותם נה"י עצמם דאריך לבדם אשר נתעלו שם ונכללו בחג"ת יצאה הטפה כלולה מכחם דרך היסוד דא"א בסוד זיווג התחתון ואלו הנה"י דא"א הם סוד ג' טפין דסגול הנז' שמהם נעשה אים תתאה שהוא ז"א ונמצא כי שורש טפה זו אינה אלא מבחי' נה"י לב אלא שהם כלולים בחג"ת וא"כ נמצא כי אין בחי' ז"א רק בחי' ג' קצו' לבד שהם נה"י שלו ואלו נשלמו עתה ונתגלו אמנם היו כלולים ג"כ בחג"ת שלו דוגמת הא"א כנז'.

אמנם עיקר התיקון לא היה רק בנה"י אלו שהם נגלו לבד אמנם אחר שנולד ז"א ויצא לחוץ והגדיל ונעשה מו"ס גמורות מלבישים את א"א כמ"ש הנה גם באריך נתפשטו רגליו למטה ואינו נכלל בג' כמו עתה וזה יובן כמ"ש לקמן איך ג' בחי' יש לז"א בעיבור ויניקה ובעיבור ב' דמוחין ושלשתם נמצאו בעיבור הזה כ"א לבדו והנה זו הראשונה מהם שנעשו עתה בסוד ג' לבד אלא שנכללו בג' אחרנין ואותם הג' דחג"ת הם בכח ולא בפועל והנה בחי' זו הכולל מג' טפין שהם נה"י דז"א אלא שנכללו בחג"ת שטפה זו ניתנה בחזה דאבא והוא נותנה בסוד הזיווג לאימ' ושם נעשה בסוד ו' זעירא שבתוך אות ה' שהיא אימא כנודע נק' ו' זעירא נחלקת לג' נקודות דטפין כזה שהם ג' טפין דסגול ובסוף הו' הזו באותו הקוץ יצאה נוק' דז"א בסוד פסיעה לבר רביעית אליו כי הנה ו' גדולה מספרה ו' אך ו' זעירא אינו אלא ג' לבד אלא כיון שגם נכללו בחג"ת בכח ולא בפועל לכן נק' בשם ו' אלא שהיא זעירא.

גם ט"א למה נק' ו' זעירא והענין בהקדמה א' שאות ו' הוא בת"ת והוא ו"ו כפולה בסוד גוף וברית אלא שאות ו' העיקרת השרשיות היא בת"ת וזו נק' ו' גדולה ואות ו' דמלוי

הוא ביסוד ונק' ו' זעירא כי הת"ת ויסוד גדול וקטן כנז' ואמנם היות ת"ת נק' ו' כי הנה החו"ג שהם ב' זרועות יש בהם ו"פ וכולם כלולים בו ולכן נק' הת"ת ו' אלא שהיא גדולה כי החג"ת הם בסוד האבות שהם גדולים וז"ש בפ' בראשית כי בהיכל הרצון שהוא נגד הת"ת יש ו' היכלין כלולין בו והענין כי יש בת"ת לבדו בחי' ו' פרקים דחו"ג הנכללים בו כנז' ואלו הם הו' היכלין שכלולין ואינם הו' היכלין אחרנין הנז' שם והנה גם ביסוד יש בו כללות ו"ק נגד ו"פ שוקיי' נו"ה ואלו הם מ"ש באד"ר צדיק יסוד עולם כליל שית בקרטיפא חדא ולהיותם בסוד הבנים שהם נק' קטנים נק' ו' זעירא ואלו הב' שהם ת"ת ויסוד נק' ז"ה לסיבה הנז' כי בין שניהם יש י"ב קצוות כמנין ז"ה כי גוף וברית חשבינין חד וז"ס וקרא זה אל זה נמצא עתה כיון שהת"ת נק' ו' גדולה ע"ש ו"פ דח"ג והיסוד נק' ו' זעירא ע"ש ו"פ דנו"ה א"כ כל החג"ת נק' ו' גדולה וכל הנה"י נק' ו' קטנה ולכן ז"א שעת' יצא מכח נה"י דאריך לבד לא נתגלו רק נה"י לבד לכן נק' עתה ו' זעירא יען הוא בחי' נה"י לבד הנק' ו' זעירא.

ודע כי בהכרח צריך שיהיה גם עתה בז"א כללות כל הט"ס כי אפילו העובר יש לו ראש אלא שלא נתגלו לו עתה רק ג"ת נה"י שלו וית' לקמן. ונחזור אל הפסוק מן המצר קראתי יה כי היסוד דא"א נק' שופר לשון שופריה כי הוא בסוד ויהי יוסף יפה תואר כמבואר במקומו וגם סיבה אחרת כי הוא כמו שופר חלול שיוצא ועובר הקול בתוכו וכן זה היסוד דא"א הוא רחב למטה והוא קצר מלמעלה כמו שופר ומשם ממקום הקצר ההוא יוצא הקול הוא ז"א הנק' קול כנודע שהוא כלול מאש ומים ורוח כנ"ל בפ' וארא שהם נה"י דז"א שאז לא נתגלה בו רק ג' אלו לבד כנז'.

ומיסוד דא"א נמשכו באו"א הנק' י"ה וזהו מן המצר כי מן המצר דיסוד דאריך התחלתי לקרוא לי"ה שהם או"א כנודע שימשכו משם הטפה אליהם ואמנם במרחב של השופר שהוא סוף היסוד דאריך שם ענני י"ה כי משם יצאה הטפה הנז' וקבלוהו או"א הנק' י"ה לתקנא בסוד העיבור ואז אח"כ נתגלו כל הו"ק שבו בסוד העיבור והרי נת' מה היא הבחינות שנתקן ז"א עם זיווג זה דא"א עד שנכנס בתוך אימא בסוד העיבור: פרק ט נבאר עתה היטב בענין זיווג או"א ואיך נתן אבא הטפה באימא לצורך זו"נ ותחלה נבאר מ"ש בפ' תרומה ענין אצילות אדם תתאה שאיהו בבחי' אויר מים רקיע כו' והנה אדם תתאה הוא ז"א והיו באצילות ג' בחי' הם אמ"ר והנה אור הוא בהיות טפת אבא נמשכת עד היסוד שבו ומשם ליסוד אימא בסוד זיווג ואח"כ בהיות טפת אור ההוא מתעכבת שם בבטן הנקבה בסוד העיבור מתהפכת מאויר ונעשה מים ואח"כ אחר לידתה את זו"נ אז נעשית הטפה ההוא שממנה נעשית זו"נ בחי' רקיע דאתקרו מים ואתעבידו רקיע.

והנה נבאר פה ג' בחי' אלו כללות ואח"כ ית' כל בחי' ובחי' במקומה הראוי לה ואלו הג' בחי' נרמזו בפסו' לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה כי הנה ג' מדריגו' אלו נגד ג' בחי' הנז' כי המדה האמה שמודדין בה הדברים היבישים כמו הקרקעות והבגדים ואין הענין הנמדד נכנס תוך האמה אמנם המשורה הוא לדבר הלח שמיים בתוכו היין או השמן למדוד אותו בהיותם בתוכו שלא יפזרו לחוץ והמשקל הוא באופן אחר כי משימים אבן המשקולת נגד דבר הנשקל לראות אם הדבר קל או כבד והנה בחי' האויר

הוא נשקל ע"י המשקל ובחי' המים נמדדים ע"י המשורה ובחי' הרקיע נמדד ע"י האמה הנק' מדה.

ונתחיל בענין אור הנשקל ע"י המשקל שהוא המשובח שבכולם וכמ"ש במשנה המונה משובח והמודד משובח ממנו והשוקל משובח משלשתן כי הם ג' מדות הנזכרים והנה המשקל הוא סוד הדעת כי ברית הלשון הוא בדעת וברית המעור הוא ביסוד והנה היכר דבר אם הוא כבד או קל הוא ע"י הלשון המשקל שהוא הדעת.

והענין כי הטפה היורדת מחכמה אל הבינה הנק' אור היא נמשכת דרך הדעת כנודע כי לכן הזיווג נק' ידיעה כמ"ש והאדם ידע את חוה וידע אלקנה כי הדעת הוא המזוויג חו"ב ובצאת טפת האור מהמוח הנק' חכמ' נמשכת דרך הדע' ושם נשקלת אם כבידה אם קלה כ"א הוא יוצא אור גדול מאד הוא כבד ויור' למטה וכפי ערך גדולתו ושיעורו כן יתפשט וירד למטה דוגמת האבן בהיותה יותר גדולה וכבידה יורדת למטה ואם טפת האור הנמשכת מהחכמה היא קטנה וקלה אין יורדת הרבה להתפשט ממנה.

גם לסיבה יותר פנימיו' נק' הדעת בשם משקל כי הדעת העליון שמשם יורד השפע אל או"א להזדווג הוא מזלא קדישא דדיקנא דא"א כנז' כבר ושם נת' כי הם ב' מזלות הח' והי"ג ומזל הח' הוא שם הוי"ה דיודין והי"ג הוא אהי"ה דיודין והנה מזל הח' מתלבש במזל הי"ג ושניהם נק' דעת דא"א והנה זה שם הוי"ה דיודין יש בו ד' יודין והם מ' דמשקל ואם תכלול כל י' מאלו הר' דכל י' כלולה מי' הם ת' כמנין ש"ק דמשקל ואח"כ אם תוסיף כללות החשבון ההוי"ה הפשוטה שהוא כ"ו ועם כללות ד' אותיות הרי ל' של משקל וכמ"ש על ת' של שקל כסף.

והנה כל מיני מדידות אלו הם נעשים ע"י שמות הוי"ה ביודין המתלבשת תוך שמות אהי"ה דיודין ולכן אותיות הראשונות הם אות מ מדה ומשקל ומשור' לרמוז אל השמות דהוי"ה דמלוי ד' יודין וכמ"ש בעה"י במקומו. ונחזור לדע' הענין כי הנה המשקל הוא סוד הדעת ואמנם האבן ששוקלי' בו הנז' בפ' כי תשא בר"מ אבנ' למשקל' בה דא י' כו' הוא סוד טפה שהיא בצורת י' הבא' מן המוח שהוא חכמה כנודע כי החכמה נק' י' וכמו שאות י' נעלמת וסתומה שאין שום חלל בתוכה כנז' בזוהר ש"ה ע"פ שחורה אני ונאווה כן האבן היא סתומה כמו צורת י' והענין כי המוח שהיא חכמה היא סתומה ואין האור שלה יוצא לחוץ ואמנם יש אבנים נקובים כנז' בפ' בשלח כי בהיות נקובות האור שבה יוצא ויורד דרך הנקב למטה וגם עולה אור החוזר מתתא לעילא דרך הנקב ההוא כמ"ש בזוהר ש"ה ונמצא כי טפת האו' היוצא ויורד מהמוח הנק' חכמה דרך הדעת אל הבינה היא האבן הנשקל' בדעת לידע אם היא כבידה או קלה.

והרי נת' בחי' האור ובחי' המשקל שהם בהיותם נמשכין מן החכמה אל הבינה ע"י הדעת ולקמן נבאר ענין המים והמשורה וענין המדה וענין הרקיע הרי נת' בחי' טפת דמ"ד דאבא והנה טפה נתנה ביסוד דאבא ושם נתערבה עם מחצית זו"נ העומדים שם ואח"כ בהמשך זמן הקליטה נתחברו ונתנו ביסוד אימא כמ"ש לקמן.

ונודע כי הולד מצטייר ע"י ב' טפות אלו מ"ד ומ"נ ומהם נעשו לובן ואודם שבעובר ועיין ענין לובן ואודם מה ענינם וע"ש היטב. ונבאר תחלה מציאות או"א עתה כי הנה

נת' לעיל עם היות בהם לפעמים התחלקות ד' פרצופים עתה לצורך זיווג זה נתחברו ונעשו ב' פרצופים לבד ונמצא עתה ג' בחי' שיש באימא א' הוא בחי' יסוד דבינה עילאה בהיותו נחלקת לב' פרצופים בינה ותבונה ב' בחי' יסוד התבונה בהיות' נפרדת מהבינה ג' מקו' החתך שבין רגלי הבינה לראש התבונה בהיותם נחלקים לשנים כנז' והנה עתה בהתחברם ונעשו פרצוף א' לבד נמצא מה שהיה תחלה ראש התבונה עתה היא הבטן והיסוד של כללות ב' הפרצופים בהיות' פרצוף א' לבד ומה שהיה בתחלה יסוד הבינה עתה הוא חזה דבינה דכללות הפרצוף א' כי הנה התבונה היה תחלה במה שהוא עתה בבטן דכללות היינו במקום שלישי התחתון דתית ונמצא כי מקום זיווג או"א עתה הוא בבטן דכללות שהיה מתחלה נקרא ראש התבונה וכמעט שמקום זה הוא בפי התבונה.

ובזה תבין איך תמיד אנו קוראים אל התבונה אם הבנים כי בראשה היה בחי' עיבור הבנים כנזכר. ודע כי בפעם אחד שמעתי ממורי זלה"ה כי או"א עילאין נתלבשו ממש תוך י"ס ותבונה תתאין ומעי תבונה זו היה עיבור ונשלים דרוש הא' ועמו יתיישבו גם בדרוש זה מה ששמעתי פעם אחרת ועיין בדע"ח שער אנ"ך פ"ד ביתר ביאור ותבין כאן.

והענין דע כי דרך האורות העליונים שנשאר רישומם תמיד לעולם אף אחר הסתלקות' וזכור הקדמה זו ונמצא כי אף גם עתה שנעשה בינה ותבונה פרצוף א' לא מפני זה נתבטלה הג' בחי' הראשונים שהיו בהם בעת התחלקותם לב' פרצופים שהם יסוד דבינה ויסוד דתבונה ומקום החתך ונמצאו עתה ג' מקומות ראוי' לעיבור.

ונלעד"ח כי מקום החתך הוא עתה היסוד של הכללות באופן שכולם מקום יסוד הב' ישינ' והא' יסוד חדש והנה גם כנגדם יש בזו"נ ג' בחי' א' הוא האורות דכלים שנסתלקו בעת שבירת הכלים שירדו למטה בכריאה והם עלו למעלה ב' בחי' הכלים שנשברו וירדו למטה בכריאה ג' בחי' רפ"ח ניצוצין הנק' הבל דגרמי שאלו הם ניצוצי האור שנשארו תוך הכלים הנשברי' להחיותם.

והנה ג' בחי' אלו עלו בסוד עיבור בג' בחי' דאימא כיצד במקום רשימו דיסוד דבינה עלו שם האורות ובמקום אמצעי של מקום החתך עלו הרפ"ח ניצוצין הוא בינה דתבונה דאורות ובמקום יסוד התבונה עלו הכלים והנה דע כי כנגד ג' בחי' אלו יש ג' זמני עיבור א' עיבור דז' חדשים וב' דט' חדשים וג' די"ב חודש והענין כי בחי' האורות לא היה בהם כ"כ פגם כי אע"פ שנסתלקו מהכלים עכ"ז עלו באצילות.

ודע כי אלו בחי' הם משארז"ל ג' מדורו' יש באשה לכך הספיק תיקונ' בהם בהמשך הזמן דז' חדשים והניצוצין שהיה בהם יותר פגם שאע"פ שגם הם ניצוצי אורות הנה ירדו עם הכלי ונשאר עמהם והם דינים ולכן נק' ניצוצית ולכן צריכים יותר זמן וצריכים עיבור דט' חדשים. אמנם הכלים אשר בהם היתה המיתה והשבירה עיקרת הם צריכים תיקון גדול מכולם והוצרכו לזמן י"ב חדשי העיבור נמצא כי בחי' אלו שהם אנ"ך הם בג' מקומות דבינה וכולם מתחילין להתתקן ע"י העיבור אח"כ נולדו זו"נ שלם ואתקן בג' בחי' אנ"ך.

גם צריך שתדע כי כל בחי' מאלו הג' שהם דז' וט' וי"ב יש בכ"א ד' זמנים והם תחלה ג' ימים הראשונים והם ימי הקליטה ב' היא עד סוף ארבעים יום הראשונים בהם נגמר הולד ג' עד סוף ג' חדשים הראשונים שבהם ניכר העובר ד' תשלו' שאר חדשי העיבור להשלים תיקון הולד עד שעת הלידה והרי נת' כל הנ"ל בכללות.

אז נתלבש תוך צלם דתבונה הג' היא אשר בבטן ויסוד דתבונה הא' כנודע: פרק י נבאר כל הנ"ל בפרטות הנה בתחלה שם זיווג אבא באימא ואבא הוציא טפת מ"ד ונתערב' במחצית זו"נ אשר בתוכו ההיא טפה בררה מז"מ כל מה שהי' יכול אז להתברר מהם וע"י טפה ההיא נתקשרו מחצית' באבא בסוד ג' כלילין בג' וביום א' דקליטה נתחברו יחד אותן החצאין דג' כלילין בג' שבתוך אבא והיה לאחדים ונכלל חסד בנצח וחצי ת"ת ימיני בחצי יסוד ימיני, וחצי יסוד ימיני בחצי מלכות והלבישו' כי זה ענין התכללות הנז' בכ"מ ואז נעשו בחי' קוים כי זה תכלית כוונת התיקון והיה לאחדים ונקשרו קשר אמיץ זה בזה והרי נתקן קו ימיני וחצי ימין דקו אמצעי אח"כ ביום ב' דקליטה ע"י הטפה שנתנה אימא ממנה בעת הזיווג בררה מהז"מ בחי' אנ"ך וע"י אותה טפה שלה נתקן מחצית הב' הניתן תוך אימא זה עם זה גבורהעם הוד וחצי שמאלי דיסוד בחצי שמאלי דת"ת וחצי שמאלי דמלכות בחצי שמאלי דיסוד והיו גם הם לאחדים בדרך קוים בקשר אמיץ והרי נתקן קו שמאל וחצי שמאל של קו האמצעי ואח"כ ביום ג' נתן אבא באימא המחצית שבו ואז נתקשר הכל יחד והיו זו"נ כל בחינת' בתוך אימא לבד ואז נתקשרו יחד ב' חצא' זה בזה חצי קו האמצעי בחצי האחר והרי נשלמו בגוף א' קשור זה בזה בבחי' ג' קוי' חג"ת כלולים בנה"י כנודע כי ב' בחי' יש לז"א בסוד העיבור והראשונה היא ג' ימי קליטה כי בהם היה תיקון א' ונק' התחלת התיקון והוא כי עתה נתהוו בסוד קוים וגם כי הם נכללין זה בזה ומלבישים זה את זה ועי"ז מתקשרין קשר אמיץ ג' כלילין וקשורין בג' לכן לא נשאר בסוד ו"ק ממש ובדרך קוים אלא בב' התועלת שיהיו דרך קוים וגם שנכללו וילבישו ויקשירו בג' אל ג' ויהי' קשר אמיץ מאוד אחר ג' ימי הקליטה ניתוסף בהם תיקון אחר והוא הבחי' הב' כי בכל א' מהו"ק נכללו כל הז' בסוד כ"א אזכרות דתפילין.

והנה נבאר תחלה ענין תיקון הכלי' בד' זמנים שהם ג' ימי הקליטה ומ' יום וג' חדשים ותשלום חדשי העיבור ואח"כ נב' ענין הניצוצות ואח"כ ענין האורות הנה בג' ימי הקליטה נתקשרו כל בחי' הכלים ע"י טפת הזיווג הנ"ל ונעשו בג' בחי' קוים ואח"כ נתקנו בפרטות הז' כלים דז"א כל בחי' בעצמה והנה תכלית תיקונ' הוא בי"ב חרשי העיבור וכשנחל' ז"ס בי"ב חדשי עיבור נמצא כי כל נ"א יום ומחצה נשלמה ספי' א' להתברר ולהתקן והרי נת' י"ב חדשי העיבור בבחי' הכלי' אמנם צריך שתדע ג"כ כי גם בעיבור הזה יש בחי' מוחין כמ"ש לקמן ושם ית' מציאות' בבחי' הכלים של המוחין אימתי נתקני' ונבאר בחי' הניצוצי' שצריכי' יותר זמן להתקן.

הנה נודע כי בג' ימי הקליטה כבר מתחיל בעיבור קצת חיו' כמשרז"ל על אנטונינו' שהשיב לרבינו הקדוש שא"א לבשר שישה' ג"י בלי מלח והנה ביו' א' נכנסו בו ו' ניצוצות באותו מחצי' דכלי' שנתקשרו בתוך אבא ואלו הו' ניצוצין נעשו כדמיון קו א' שהוא סוד ו' אחת להחיות' ולהמשיכ' ולחבר' בקו ימין דא"א ואבא ששם עומדים.

וביום ב' נכנסו ו' ניצוצין באותו מחצית דכלים שנתקשרו בתוך א' ואלו הו' ניצוצין נעשו כדמיון קו א' שהוא סוד ו' א' להחיותם ולמשכם ולחברם בקו שמאלי דא"א ואי' ששם עומדים. וביום ג' שאז נתנו כל הב' חצאי כלים באימא ואותו קו אמצעי שהיה נחל' לב' עתה נעשו קו א' שלם אמצעי כנז' הנה נכנסו בו ז' ניצוצין אחרים לקשר ולחבר ולהחיות זה הקו האמצעי.

ואמנם הו' ניצוצין הם לצורך ז"א עצמו כי עתה נשלמו בו ג' וויין ונעשה ח"י כי בג' ימי הקליטה נכנסו בו החיות לבד שלא יסרח ומשם ואילך נוסף בו תיקון אחר ועד עתה היה התיקון הא' של החיות ולקשר' בסוד קוים והניצוץ הז' הוא להשלים הי"ט ניצוצות שה' נגד מלוי דמ"ה. והענין כי נת"ל כי הרפ"ח ניצוצין שנשארו בכלים סבל דגרמי הם נמשכים מד' שמות ע"ס"מ"ב והנה ג"ר הם ניצוצות ז"א וניצוצות שם ב"ן הוא בנוק' והנה תחלה לוקח הז"א החיות שלו מצד עצמו שהוא שם מ"ה שהוא בז"א ואח"כ נכנס בו חיות משם ס"ג שהוא מאימא ואח"כ נכנס בו החיות משם ע"ב שהוא באבא.

ואמנם נת' כי המלויים הם גרועים מהפשוטים ולכן תחלה נכנסים המלויים של שמות הנז' ואח"כ נכנסים האורות היותר משובחים שהם הפשוטים ולכן נמצא שהחיות היותר מועט מכולם אשר הוא מהראוי שיכנוס ראשון הוא שם מ"ה (שהוא) שמלוי גי' י"ט שהם סוד י"ט ניצוצין שנכנסו בג' ימי הקליטה הראשונים ובפחות ממלוי שם זה אין חיות מספיק לז"א אפילו בצימצום.

ודע כי ג' וויין אלו שנכנסו בג' ימי הקליטה הם בחי' ג' אלפין שיש בשם מ"ה עצמו אח"כ נכנס בו חיות מצד אימא והוא מלוי דס"ג שהם ל"ז ניצוצין בל"ז ימים אחרים ואם תחבר' בג"י הקליטה יהיה מ' יום של יצירת הולד והענין כי בג"י הקליטה עדיין לא נכנ' רק מלוי שם מ"ה שהוא חיות הז"א עצמו ואינו יכול להצטייר עדיין מעצמו לולי עד שיצטרף עמו טפה אוד' של הנקבה אמו והיא מצטיירת כנודע כי ניקוד צירי באימא כנודע וז"ס ג"כ וייצר אלהים שהוא הבינה את האדם הוא שם מ"ה דז"א המצטייר ע"י שם ס"ג שהוא באימא לכן גם אחר שנכנסו בו ל"ז ניצוצין מלוי ס"ג שהוא מ' יום נגמר צורת הולד והבן זה.

גם תבין בזה ענין עולם היצירה הנק' א"ל הוי"ה כמ"ש והענין כי בהיגמר לכנוס בז"א מלוי י"ט דמיה ומלוי ל"ז דס"ג הם בגי' אל הוי"ה ואז נגמר ציורו ונק' עולם היצירה כנודע כי ז"א מקנן ביצירה ונק' הז"א אז א"ל הוי"ה כי מאז והלאה אחר המ' יום אין שום יצירה בשינוי בעיבור רק שמתגדלים אבריו אשר כבר נצטיירו ואין עוד בחי' ציור מחודשת אחר מ' יום אח"כ נכנס בו מלוי ע"ב שהוא החיות דמצד אבא הם מ"ו ניצוצות במ"ו יום אחרים ועם המ' הנז' פ"ו ימים שהם ג' ימי חדשי הלבנה בקרוב והרי הוכר העובר בג' חדשים כמו שארז"ל והנה עתה נשלמו ג' מלויים שהם עס"מ שהם י"ט לז' מ"ו בגי' ק"ב והוא סוד קב חרובין דרחב"ד שעיקר הם הניצוצין דחלק ז"א שהיה עד עתה חרובין חזרו להתקן ע"י שנכנסו בז"א בסוד חיותו ע"י עיבור ועתה נעשה הז"א אדם בסוד אדה"ר שהיה חלתו של עולם זהו סברת ב"ה מקב לחלה כי עתה היא חלה של עולם ע"י קב זה אך ביש אמרי כוי הם קביים לחלה א' קב טוב וא' קב רע והם קב חרובין וזהו הקיטע יוצא בקב שלו כמ"ש לקמן וז"ס רוצה אשה בקב ותיפלות להיותה

גבורה ודינים שהם מצד הנקבה שהיא המלכות ב"ן כנודע וכבר ידע' כי לא נתבר' עתה רק החלק הראוי עתה להעשות מהם בחי' ז"א ובהכרח כל הרפ"ח ניצוצין נשארים למטה ואין נגמרים להתברר עד ביאת המשיח ב"ב בסוד בלע המות לנצח כי הקליפה הנק'מיתה הנמשכים מאלו המלכים שמתו אח"כ בשאר חדשי העיבור נגמרים שאר' רפ"ח ניצוצין כנודע כי ימי הריון של ט' חדשים הם גי' הריו"ן שהם רע"א ימים והולד נולד ביום רע"א ונמצא כי י"ח ניצוצין מהרפ"ח נכנסו בג' ימי הקליטה ור"ע ניצוצין בר"ע ימים אחרים ולפי שיש מי שקולטות ביום א' ואינם אלא רע"א ימים ויש מי שקולטות לב' ימים ואינם אלא רע"ב ויש שקולטות לג' ימים שהם רע"ג ימי ההריון ונמצא כי ימי הריון אינו אלא ר"ע יום כנגד ר"ע ניצוצין שנכנסים בהם.

אמנם הספ' הוא בבחי' הניצוצין אם נקלטין ביום א' או בב' או בג' ואלו הג' ימים מלבד ימי ההריון שהם ר"ע כנ"ל והנה נשלמו בחי' הניצוצות בט' חדשי העיבור ולקמן נבאר מציאת ניצוצין שבמוחין אנ"ך איך נתקנים בט' חדשים אלו. ונבאר בחי' אורות שאמרנו לעיל שימי עיבורם הם ז' חדשים לבד והענין כי ז"ח הם מחסד עד המל' וכ"א נתקן בחודש א' והנה בחודש א' נגמר אור החסד להתברר כי הוא העליון שבכולם וגם שהוא קו ימיני ואחריו הת"ת והיסוד נתקנו בב' חדשים האחרים להיותם מקו האמצעי שהוא רחמים ואח"כ נתבררו ד' אחרים בד' חדשים אחרים האחרונים והטעם כי הגבורה היא קו שמאל והוא דין גם ההוד מלבד היותו קו שמאל גם הוא ירך שהוא לבר מגופא כמבואר אצלינו ושם אחיזת בסוד ירך יעקב לכן לא נתברר ההוד לגמרי עד זמן היניקה גם הנצח להיות נגד ההוד ותמיד קשור עמו אשר שניהם לבר מגופא ותרווייהו הם פלגי דגופא קשורים יחד ועליו נאמר בהדי הוצא לקי כרבא לכן גם הוא לא נשלם להתברר לגמרי עד זמן היניקה לכן כל אלו לא נתבררו עד החדשים האחרונים כי הקליפה היה אחיזתם בהם יותר מיוחדים מאחרים ולקמן ית' ענין הנו"ה שלא נתבררו לגמרי מה ענינם ועוד ית' ענין האורות דבחי' מוחין איך נתקנו בז' חדשים הללו.

והנה בזה תבין משארז"ל כי הולד דר' ג' חדשים הראשונים במדור התחתון כו' והענין כי ג' מדורות אלו הם ג' מקומות ויסודות שיש באימא כנ"ל שהם יסוד הבינה ויסוד התבונה ומקום החתך והנה בג' חדשים הראשונים הוא בזה המדור העליון האורות והניצוצים באמצעי והכלים בתחתון והזיווג של ג' חדשים הראשונים הוא בזה מדור התחתון כדי להתחיל בו תיקון הכלים בתחלה שצריכים יותר זמן ולכן אז הזיווג קשה לאשה ולולד כי כבר בג' ימי הקליטה יהיה שם הזיווג ה"ח והספיק זיווג ההוא לצורך הכלים והאשה ובג' חדשים עולים הכלים במדור האמצעי עם הניצוצים עצמם ואז הזיווג בג' חדשים אמצעים הוא במדור אמצעי שהוא מקום החתך שאינו מקום יסוד וזיווג לכן הוא קשה לאשה אמנם לולד הוא יפה לפי שזהו זיווג הא' שלהם שהם הניצוצות ובג' חדשים אחרונים עולים הכלים והניצוצים עד מקום האורות במדור העליון ושם הוא הזיווג באותם ג' חדשים לכן יפים לאשה ולולד כי זה הזיווג הראשון שלהם וגם הוא מקום זיווג שהוא יסוד דבינה ואח"כ מתגלים כולם בעת הלידה.

ונבאר עתה הטעם למה היה הכלים בסוד עיבור י"ב חודש והענין כי הנה א"א בעת העיבור הזה נכלל גם הוא ג' גו' ג' כי נה"י שלו נכלל בחג"ת שלו ואז קיבלו נה"י שלו

הארת מחג"ת יען נכללו בהם והרי הם ו' הארת בנה"י ג' מפאת עצמן וג' מפאת כללות חג"ת שהאירו בהם גם החג"ת נכללו מנה"י כי כמו שנה"י נכללו מחג"ת גם חג"ת נכללו מנה"י ונשארו כללות' בהם הרי הם ו' בחי' אחרות וכולם הם י"ב בחי' לכן נמשך העיבור כל זמן זה.

גם טעם א' מפני או"א כי הנה גם הם נזדווגו יחד לצורך עיבור זה דזו"נ כנ"ל והנה אבא יונק שפעו והוא נמשך מהמזל הח' דדיקנא דא"א ושם נת' כי יש בו ג' הוי"ו"ת דיודין שיש בהם י"ב אותיות דיודין וכדי לקבל זו"נ הארה מאותם י"ב יודין נתעכבו בעיבור י"ב חודש. גם טעם א' מפני הז"א עצמו והוא ע"ד הנז' כי גם הוא הנה"י שלו נכללו בחג"ת שלו וחג"ת שלו מנה"י שלו והרי י"ב בחי'.

גם טעם מפני הז"א עצמו כי יש בו בחי' חג"ת ועלו הד' תחתונים שבו שהם נהי"ם וכללו כ"א מהם בכל הג' דחג"ת שהם ד"פ ג' הם י"ב. גם טעם אי כולל לזו"נ כי הנה המלכות נכללה בג' שהם נה"י דז"א כי שם מקומה תדיר בסו' וירא והנה באר בשדה והנה שלשה עדרי צאן רובצים עליה הרי ג' כלולים במל' גם הנה"י עצמם נכללים כ"א מהג' עליונים שעליהם שהם חג"ת הרי ו' כוללים אחרים בנה"י ועם הג' שבמל' הרי י"ב.

ודע כי בעיבור די"ב חודש הוא העיבור שרמזו אליו בזוהר הנק' קו המדה ונמצא בכ"י וז"ל נטיעות אשתהו תמן תריסר ירחי שתא וכו' ונטיעות אלו הם זו"נ דאתנטעו במעי דאימא ואיתרביאו תמן יע"ש איך העיבור בסוד העשיה ונגדם ימי הקליטה והיניקה בסוד היצירה וכנגדם מ' יום דיצירת הולד כי אז נק' אלם והגדלות בסוד בריאה ונגדם שאר חדשי העיבור אמנם נחלקת לב' כי יש גדלות דצ' ויש גדלות דל' וכן יש גדלות אבא וגדלות אימא ואימא נגד בריאה והם ג' החדשים הראשונים שהוכר העבור ואבא אצילות נגד שאר החדשים וכל הנז' בסוד נ"ר נ"ח והבן זה מאוד.

סליק פרק יו"ד: פרח יא הנה בפרק שקדם נת' איך נוצר העובר בהמשך חדשי העיבור בבטן אימא וכבר נת' כי בחי' זו נק' משורה ואז היה הז"א בבחי' מים והענין כי להיות שעתה הז"א נעשה בחי' מים אין כאן צורך אל המשקל כי המים. נמדדין במשורה שהוא כלי הלח ולא נשקל במשקל אמנם צריך בחי' אחרת למדתם והוא בחי' הה' של הוי"ה כי עד עתה כשהי' הטפה בסוד אור היתה נמדדת ע"י המשקל ע"י ההוא אבנא דאיהו י' כנ"ל אך עתה שנותן ז"א תוך אימא היא ה' עילאה נעשית הה' בחי' המשורה למדוד בו אלו המים לעשות בה בחי' ציור מקום מקובץ בבית קיבול בתוכה אותה הטפה, שנעשית עתה בחי' מים שלא יתפשטו ויתפזרו לכן אלו המים הם צריכים למשורה א' שתעש' בבית קיבול כשיעור אותם המים בסוד עיבור כדי לציירם ונעשה כלי הגוף המקבל אותה בתוכה את המים היפך מה שנעשה אח"כ פנימים אל הז"א אחר שנולד והז"א נעשה גוף המקבל אותה בתוכו בזמן המוחין כי אז נק' מדה ולא משורה.

ונבאר עתה איך הז"א נק' מים ואח"כ נבאר איך הבינה נעשית משורה. והענין כי הנה נת' כי טפה זו נמשכה מהחכמה שהוא שם ע"ב דיודין גי' חסד ונדע כי חסד הוא בחי' מים הרי איך נתפשטו ונעשים בסוד החסד הנק' מים והענין כי הנה הז"א נעשה בבחי' ג' כלילין בג' ואלו הג' הם סוד ויס"ע ויב"א וי"ט שמהם יוצא שם ע"ב וזה נרמז בתוספתא על פ' בשלח על פסוק ויסע וז"ל תלת רוחין דכלילין בי תלת הוי שקיעין כו'

בע"ב אתווין אהדרן לאתרייהו ע"ש והבן היט' ענין שם ע"ב אשר בחסר מה ענינו והענין כי כל שם ע"ב זה אע"פ שנחלק לג' בחי' כי הרי פ' ויס"ע הוא בחסד ויב"א בגבורה וי"ט בת"ת עכ"ז כל שם ע"ב הוא בחסד כנודע והטעם כי הוא בחסד שבחסד וחסד שבגבו' והחסד שבת"ת והבן זה היטב כי עם שהיות שם זה בחג"ת הנה הוא בבחי' חסד שבכ"א מהג' אלו ולכן כל שם ע"ב הוא כולו בחסד והנה אלו המים היה בהם בחי' ע"ב מיני מים ההם כולם העורבים יחד בטפה ההוא ומעורבים זה בזה ולכן הבינה נעשית בחי' משורה לכ"א מאלו הע"ב מיני כוחות מים האלו כדי שכ"א יהיה נבדל מחבירו וז"ס של ע"ב גשרי' של מימי החסד כי הגשרים הם בחי' צינורות אשר בתוכם בית קיבול אל המים ההם שיתפשטו ע"ב מיני כוחות שיש במים ההם בע"ב צינורות כל בחי' א' בצינור א' המיוחד אליו וז"ס מי מדד בשעלו מים וכו' ונרמז בפ' תרומה ובפ' ואתחנן וז"ל גליף ואתתקין כ"ה אתווין ברזא דיחודא דכתיב בשמע ישראל וכו' יעקב בעא לתקנ' לתתא אינון ב"ש כמל"ו כ"ד אתווין כו' כד אשתל' משכנ' לא מליל אלא ברזא דכ"ה אתווין פי' כי הנה פ' ש"י הוא נגד ו' סיטראי דז"א וב"ש כמל"ו הם ו' סיטרין דנוק' כי עתה בסוד העיבור הם בסוד ו"ק כו' וכנז' בפ' תרומה וז"ל וע"ד דוכרא בו' סיטרין בקרא דשמע ישראל דאינון שית תיבין ונוק' בו' סיטראין ב"ש כמל"ו שית תיבין ונמצא כי אלו המים שהם בבחי' זו"נ הם מדתן נש"ב כ"ה לדוכר' וכ"ד לנוק' שהם מ"ט וכד הוי משכנא בשלימא אשתלמת אף איהי לכ"ה והוי נש"ב ונמצא כי הבינה נעשית נ' שערים לקבל ג' מיני מים אלו משורה אליהם בסוד נ' שערים שבה המקבלים נ' מים שבטפה הנז' וז"ס מי מדד בשעלו מים כי הבינה נק' מ"י כנודע והוא בסוד נש"ב שבה כמנין מ"י וע"י מ"י שערים אלו מדד בשעלו מים ונעשה המדידה שהיא המשורה הנז' בית קיבול אל המים.

וביאור זה הנלע"ד כי נודע כי טפת הזכר הוא ה"ח הנמשכים מע"ב שבחכמה ולהיות משם הם בסוד ע"ב מיני מים כמנין שם ע"ב וכמנין חסד ובבחי' היותם נחלקים לה"ח וכ"א כלול מיו"ד נעשים חמשים מיני מים וטפת הנקיבה היא ה"ג הנמשכים מאימא והם סוד ה' אצבעות היד ואלו נק' שעלו שהיא המידה של האדם ע"י ה' אצבעותיו ואלו הה"ג נעשו בית קיבול אל הה"ח ונודע כי החסדים מגדלים את זו"נ לכן נחלקים לנ"ה ולכ"ד והבן כ"ז אע"פ שנת' בקיצור.

והנה גם משורה זו נק' מדה אלא שהוא מדת הלח לכן מדה גי' מ"ט שהם כ"ה דז"א וכ"ד דנוק' כי הבינה נעשים מדה ומ"ט אתווין דמימי זו"נ וכד אשתלים משכנא ונעשו כ"ה כ"ה שהם נ' אז הוא ע"ה של תיבת מדה כי לכן נק' מדה לב' בחי' כי היא לבדה נק' מ"ט וזה כד לא אשתלים משכנא וע"ה של התיבה הוא בגי' נ' שהוא כד אשתלים משכנא והבן זה וז"ס בפ' תרומה ע"פ מי מדד בשעלו מים ר"ח מתני הכי דא חסד כי מי חוזר אל הבינה ומים אל החסד וע"ש ותבין רוב המאמר.

והנה אעפ"י שנת' כי מים נק' בעת העיבור ואחר שנולד נעש' רקיע עכ"ז גם בעיבור עצמו היה בו ג' בחי' בדרך כללות עם שכולם נק' מים והענין כי הנה המים לא נתפרשו מהם הקליפות ועכירו דבהם עד דאתקרו ואתעבידו רקיע כנז' פ' תרומה והנה תחלה היתה אור ואח"כ נעשו מים וזהו בג' חדשים הראשונים ובהיותה מים עדיין הקליפות

נעלמות בהם ומתערבות בתוכה בסוד משארז"ל ג' חדשים הראשונים קשים לאשה ולולד מפני הרע אשר שם בסוד ג' שנים הראשונים הנק' שני ערלה ונודע למה הם ג' בסוד ג' קליפין ונמצא כי בג' חדשים הראשונים אז העכירו דאינון מים אתגלו יען כי עתה מתחילין מים להתקרש ונעשה רקיע והוא סוד עור התינוק שמתחיל להתפשט אחר ג' חדשים הראשונים.

ונודע כי העור מן הרקיע כנז' פ' יתרו גם הוא דמיון הרקיע המתפשט ומשוך על מה שבתוכו והענין כי הקליפה אשר היתה מתחלה מעורבת במים יצאתה לחוץ ונתגלת בסוד שער שעל העור ונודע כי לית ס"א דלית ביה נהירו דקיק דקדושה ואות ו' שבתוך אותי' רע הוא ההוא נהירו זעיר שבקליפות העור וחיבורם יחד נקי עור ולא עלה זה עד אחר ג' חדשים הראשונים שיצא הרע לחוץ בסוד העור עם ההוא זעיר דנהירו דסיטרא דקדושה הנק' ו': פרק יב אחר שנת' בפרקים הקודמים איך נתקן העובר במעי אמו והיו בו ג' עיבורים די"ב וז' וט' לג' בחי' שהם אנ"ך ושם יעדנו לבאר ענין המוחין של העובר איך גם הם נתקנים בג' עיבורים אלו כי גם יש בהם הג' בחי' שהם אנ"ך וצריכין אנו לבאר בתחלה מה ענין אלו המוחין בכללם ואח"כ ית' כל בחי' ובחי' במקום הראוי לה.

דע כי הנה נת' כבר כי ג' זמנים יש אל הז"א א' הוא עיבור הא' הב' זמן היניקה הג' הוא זמן עיבור הב' דמוחין גדלות שית' לקמן והנה נת' ג"כ כי בעיבור הא' הוא סוד ו"ק אלא שהם כפולי' אלו באלו ג' כלילין בג' כי לא נתגלו רק ג' תחתונות וביניק' נתגלו ו"ק גמור' ונתפשטו ממה שהיו בתחלה כלולים ונעלמים ג' גו ג' ובעיבור הב' נתגלו בו גם הג"ר הנק' מוחין ואז הוא שלם בי"ס גמורות ואמנם דברים אלו נראו תמוהים כי הרי מבשרינו אחזה אלוה כי העובר בהיותו במעי אמו יש לו כל רמ"ח אברים וי"ס שהם ו"ק הגוף וגם יש לו ראש ומוחין אחר ג' חדשים הראשונים שהוכר העובר ואין אנו רואי' תוספת במספר האברי' רק שהאברי' עצמן שהיו בו בתחלה מתפשטים ונגדלים מעט מעט כל זמן עד היותו גדול אמנם אין שינוי במספר האברי' ומכ"ש שיש לו בחי' אלו בזמן היניקה ואיך נת"ל כי אין המוחין נכנסי' בו עד תשלום י"ג שנים ע"י עיבור הב' ואין לו מוחין לא ביניקה וכ"ש בשעת עיבור הא'.

גם תימה אחרת איך נת' כי ביניק' יש ו"ק והלא גם אנו רואים שיש לו גוף שלם בי"ס. אמנם ביאור זה התחלנו לבאר לעיל והענין בקיצו' גדול כי אמת הוא שבכל ג' זמנים הנז' יש בחי' י"ס בין לעיבור בין לתינוק היונק ויש להם גוף מו"ק וראש בג' מוחין אך הענין בהיותו בזמן העיבור הא' אנו רואים שכל שיעור העובר אינו זולת ג' תחתונים לבד וכן הג' מוחין שלו הוא כאבן דומם בלי דעת כלל כאלו אין בו מוחין ואח"כ בזמן היניקה הו"ק שלו מתארכי' יותר וג' מוחין מתעוררי' קצת להיות בהם הבנה לדברי' המוכרחי' לבכות ולשאול מאמו ע"י בכייתו ורמיזתו וכן הוא הולך וגדל ממדריגה למדריגה אך עדיין שכלו אטום ואין בו גילוי דעת ואחר שיונק אז מתחיל לאכול חטה ועלה בו הדעת כמשארז"ל אילן שאכל אדה"ר חטה היתה ולכן נק' עץ הדעת ואז מתחיל הדעת להתעלות בו ולהתנוצץ עד היותו בן י"ג שנה ויום א' ואז נק' איש גמור ודעתו כשאר בני אדם אלא שעדיין אין לו כ"כ ישוב הדע' וע"י המשך זמן מתגלה בו הדעת וניתוסף להיו' מיושב בדעת.

והנה הדברים תמוהים מאוד מאוד שיש בו דעת ויש בו מוחין אפילו בימי עיבורו איך משתנה הדעת בכל הזמנים הנז' אך סוד הענין כי הקטן כל זמן שהוא קטן הוא תכלית הגבורות והדינים כנראה בחוש כי הקטן הוא אכזרי ובעל חימה יתירה וכעס הרבה וכל מה שהולך ומתגדל מתיישב בדעתו ומתבטל ממנו הכעס והחימה כי הזקנה והשיבה גורמים רחמים אך הקטנות גורמים אכזריות ודין וזהו הטעם למה נק' הז"א בשם ז"א ואו"א נק' זקנים ואריך נק' עתיק דעתיקין בסוד השיבה הגדולה מהזקנה והטע' כי הנה הא"א הוא תכלית הרחמי כמ"ש באדרא בהאי עתיקא כולא ימינא ורחמי גו רחמים ולית ביה דינא כלל ואו"א יש בהם גילוי מעט אל הדינים ונק' זקני' אך לא עתיקי' וז"א להיותו בחי' דינים וגבורות המתגלים בו דאית ביה ימינא ושמאל' וכמה גבורים סומקין אתפשטו ביה ואפילו ברישא כנז' באדרא לכן נמשל לקטן ונק' ז"א הרי נת' כי הקטנות גורם לדינים והזקנה והשיבה מורים על רחמים.

והנה ז"א בעצמו יש בו מדריגות ובהיותו תחלה תכלית הקטנות שהוא זמן עיבור אז כולו דינים גמורים ואין המוחין שבו שהם ג' מוחין שבו שהם יותר רחמי' מו"ק כנודע הנה גם הם דינים גמורי' לכן הוא אכזרי ובעל חימה ואין בו ישוב הדעת כי הדין מהאש יצאה והאש אינה שוקטת כי היא אש אוכלת ושורפת כל אשר תמצא ואינה נחה במקום א' וכן מעשה הקטן בלי ישוב וכולו דינים והנה בעת עיבור הא' אשר גם המוחין הם דינים גמורים אין נחשבים למוחין וכמאן דליתנייהו דמי כי המוחין הם תמיד בחי' רחמים שהם ג"ר שהם רחמים וכיון שאף הם דינים גמורים איך נקראים מוחין ולא עוד אלא אפילו גם האמצעי' שבו שגם הם רחמים בערך ג' תחתונים אשר שם אחיזת החיצונים כמ"ש הני ברכי דרבנן דשלהי מינייהו הוי גם הם כמאן דליתנייהו דמי כי גם הם דינים ונתעלמו ונכללים עם הג"ת ונתלבשו בתוכ' בימי העיבור כנודע נמצא שאין מתגלים אז בו רק ג"ת שהם תכלית הדינים כי שם אחיזת החיצונים ושם נאחז סמא"ל בירך יעקב להיותם לבר מגופא לכן נק' אז העובר ג' כלילין בג' ואז הקטן מתחיל להיות בשני ערלה שהיא חיצוניו' בשם אלהים ששם נאחזים הקליפות הנק' ערלה וזה מ"ש בפ' משפטים בענין הקטן הנימול איך תחלה הוא בשני ערלה וגדל ממטה למעלה ואח"כ בזמן שנתמעטו הדינים קצת נתגלו גם הג' אמצעים שהם יותר רחמים מהג"ת וניכר היות לתינוק ו"ק גמורות.

אמנם בג"ר שהם המוחין צריכין להיות רחמים גמורים יותר מכולם וכיון שיש בהם עדיין סיגים אינם מתגלים עדיין בבחי' מוחין ולא נתגלו רק הו"ק לבד ואז כיון שנולד ונימול נסתלקה ממנה הערלה ונכנס במדריגה אחרת שיש בה תוספת קדושה אלא גם הוא אלהים ואח"כ בעיבור ב' בבוא המוחין מצד רחמים גמורים ועתה לקח עיקר הקדושה שהם מוחין דהויו"ת כמ"ש לקמן וזהו הטעם למה בזמן שבהמ"ק היה קיים היו רחמים מקרבים והיה זיווג והטעם כי אז היה הז"א מבחי' מוחין דרחמים גמורים בעיבור ב' ואין זיווג אלא על ידי המוחין אך כאשר נסתלקו ממנו אלו המוחין דרחמי ולא די אלא שאף המוחין דקטנות דיניקה שאינם דינים גמורים גם הם נסתלקו ולא נשאר בו רק מוחין דעיבור שהם דינים גמורים אז נתרבה בהם בעו"ה באותו רגע חזר הז"א לבחי' עיבור בג' כלילין בג' דוגמת מה שהיה בעת גלות מצרים כנודע אף אחר שנחרב חזרו בו המוחין דבחי' יניקה לבד ואז היא סוד הגלות ואינו כ"כ רתחא כמו בעת החורבן כי

אינם כ"כ דינים כי הו"ק מתגלים בו תמיד ואח"כ ע"י תפילתינו אנו ממשיכין גם המוחין דגדלות לצורך שעה בלבד כמ"ש במ"א כי ו"ק דיניקה אינם חסרים ממנו.

הכלל העולה כי בכל ג' זמנים שהם עיבור ויניקה ועיבור ב' יש בז"א י"ס ומוחין אלא שהמוחין בזמן עיבור הם דינים גמורים בבחי' אלהים והמוחין דזמן היניקה הם דינים אלא לא כ"כ דינים כמו מוחין דעיבור אך עכ"ז עדיין החיצונים נאחזים ויונקים משם כי הם שמות דאלהי"ם אך בעיבור ב' דגדלות אז המוחין ההם הם הויו"ת ורחמים גמורים ונסתלקו החיצונים מלינק בהם לכן בחי' ההוא נק' מוחין ממש עיקרים.

סליק פרק י"ב בעה"י: פרק יג נבאר עתה ענין המוחין האלו מה עניינם וכמה בחי' יש בהם והנה בדרוש הזה שמעתי דרושים שונים ולכאורה נראה סותרים וחולקים זה את זה לכן צריך אני להעמידך על נכון בקיצור נמרץ והענין כי פעם א' שמעתי ממורי זה"ה כי המוחין דקטנות ואפילו אותם דיניקה הם יורדים למטה עד עולם הברי' בעת שנכנסים ובאים המוחין דגדלות דעיבור ב'.

ופעם אחרת שמעתי כי ג' מיני כלים יש בז"א ויש הויו"ה א' בכל ספי' וספי' מי"ס דז"א וד' אותיות הויו"ה זו נעשים נר"נ ונשמה לנשמה לג' בחי' דכלים דז"א ופעם. א' שמעתי כי ג' מוחין אלו שיש בג' זמנים דעי"מ הם נר"נ דז"א אל הכלים שבו וצריכים אנו לבאר כל דרושים שונים הללו כשתראה מפוזרים ומבוארים בחיבור ספר זה כ"א במקומו ונבארם כולם בקיצור ולא נצטרך לחזור ולבארם כ"א וא' במקומו.

הנה ג' בחי' נמצאו במוחין א' הוא בחי' ג' חללי עצם הגולגלת ובגולגלת הזה נעשה ג' בחי' הכלים לקבל בתוכה את הג' מוחין ב' הוא הקרומות שבתוך הכלים הנזכרים. ג' הוא הג' מוחין בעצמם שבתוך הקרומים והם בחי' בשר זך מאוד ואינו כשאר הבשר אמנם זכים ואינם רוחנים ממש.

והנה ג' בחי' אלו נגד ג' בחי' הנ"ל כי הנה הז"מ היה בהם כלים שנשברו ובחי' ניצוצות שנשארו בהם אחר שנשברו להחיותם והם רפ"ח ניצוצין הנק' הבל דגרמי ונק' ניצוצין יען הם דינים גמורים והם בחי' אלהי"ם ולכן החיצונים היונקים הם נק' ג"כ אלהים אלא שנק' אלהים אחרים לכן נשארו תמיד על העצמות היבשות בקבר אחר מיתה.

בחי' ג' הוא בחי' האורות דכלים שנסתלקו מהם בעת המיתה ואלו האורות הם הנק' נפש הכלים והניצוצים נק' הבל דגרמי שהיא תחת מדרגת הנפש. והנה מבחי' הכלים של המלכים נעשו גם הם כלים דמוחין ומבחי' הרפ"ח ניצוצין נעשו קרומות שבתוך הכלים ואלו הניצוצות הם בחי' נפש אל אלו הקרומות ומהאורות שנסתלקו שהם בחי' נפש ממש והם הויות ולא שמות אלהים מהם נעשו בחי' המוחין ממש ונמצא כי הניצוצין הנק' הבל דגרמי שהם שמות אלהי"ם הם נעשים בחי' נפש לכל האברים החיצונים והאורות הפנימי' שהם הויות הם בחי' נפש לכל אברים הפנימיים כמו הלב והריאה וכיוצא.

והנה כ"ז הוא בזמן העיבור והיניקה כי הקרומות הם אלהי"ם דינים והאורות שהם הויו"ת הם המוחין ואע"פ שאנו אומרים תמיד כי המוחין דעיבור ויניקה הם שמות

אלהים איני על המוחין עצמן כי המוחין הם הויות אף בעיבור ויניקה אמנם הכוונה על הניצוצות שהם שמות אלהים וכולם דינים כנ"ל וזכור כלל זה.

ואמנם צריך שנבאר ענין ג' שינוי מוחין הללו שיש בעי"מ והענין בקיצור הוא כי הנה המוחין הם בחי' הנפש וחיות לז"א והוא דמות פרצוף א' וזך ורוחני מאוד שלם ב"ס והוא מתפשט תוך הכלים דז"א ותוך גופו להחיותו והוא בחי' צלם א' שיש בו נגד ג' אותיות צלם ל"ם הם המקיפים וצ' הוא פנימי וג' בחי' אלו נק' צלם.

גם דע כי צלם זה הוא כלול מב' והוא צלם אחד דמוחין מצד אימא וצלם אחד מצד אבא והם זה בתוך זה צלם דאבא תוך צלם דאימא ותחלה נכנסים פנימי' צלם דאימא ואח"כ המקיפים ואח"כ פנימי' דצלם דאבא אח"כ המקיפים ומ' דצל"ם בא מלובש תוך חב"ד דתבונה ול' תוך חג"ת דתבונה וצ' תוך נה"י דתבונה הג' שהיא השנית ודוגמתן הם צלם דמוחין דאבא.

גם יש בחי' אחרת כי אלו המוחין בבחי' אורות שלהם הם ב' בחי' א' נכנס בפנימיות וגם יש נר"נ ומקיפים מבחוץ ע"ג ג' הבחי' שיש בכלים כנז' גם נת' שם כי הלבושים שהם מפאת י"ס ותבונה גם הם כלים דקים בלי אורות מצד עצמם ובתוכם הם אורות המוחין דז"א לבדו. והנה כל אלו הבחי' בין בבחי' העיבור ובי בבחי' היניקה בין בבחי' מוחין דגדלות ועתה צריך לדעת א"כ במה נשתנו בחי' צלמי המוחין דעיבור משל יניקה או משל עיבור ב' דגדלות, בין בבחי' עצמן ובין בבחי' הלבושים שהיא תבונה או י"ס והענין כי כל ספי, וספי' יש בהם ג' בחי' כלים חיצון האמצעי ופנימי וכנגד' ג' מיני אור המתלבשים בתוכם והם נפש בכלי החיצון ורוח בכלי האמצעי ונשמה בכלי הפנימי והנה בהיות הז"א בעיבור במעי אמו ושלם באבריו אז מזדווגים או"א בבחי' כלים החיצונים שלהם עם בחי' הנפש שלהם בפנימי והמקיף שלהם כנ"ל ומולידים בחי' מוחין אל הז"א לימי העיבור והם סוד נפש שבו ונעשים צלם א' כנז' ומתלבשים בז"א אחר גמר צורת הצלם הנזכר בתוך חיצונים דכלים דתבונה ונכנסים בתוך כלים דז"א להחיותו בזמן העיבור והנה האורות הפנימי' נכנסים תחלה בסוד צ' דצלם והמקיפים שהם ל"ם דצלם נשארים בסוד מקיפים על אלו הכלים דבחי' חיצונים דז"א בעצמו מבחוץ ולא מבחוץ דפנימיות דתבונה עצמה באופן כי אור הפנימי' דמוחין הוא תוך הכלים החיצונים דתבונה והמקיפים דמוחין הם מחוץ כלים החיצונים דז"א עצמו והרי נת' ענין המוחין של זמן העיבור בבחי' עצמו וגם בבחי' לבושיהם שהם הכלים החיצונים דתבונה ושאר ב' הבחי' דיניקה וגדלות ית' במקומם גם תראה שם ב' מיני צלם שיש באדם א' הוא צלם אלהים שהוא זה דעיבור ואח"כ יש לו צלם דהוי"ה דגדלות וע"ש איך אלו המוחין היותם מבחי' דינים שהם מהחיצונים דז"א ומחיצוניות התבונה ואינם נקרא מוחין זולת מוחין דגדלות שהם הויות ורחמים גמורים מפנימיות או"א ונמצא כי הז"א מתחיל ממטה למעלה מעט מעט עד שיושלם.

וכבר ידעת כי כל השערות ממותרי המוח נפקו וכיון שיש לו מוחין בהיכרח יש לו אח"כ שערות כנראה בחוש העין כי יש שערות בראש עובר וא"כ יש אל הז"א שערות בראשו אף בסוד העיבור ולקמן ית' ענין השערות הנמשכין ממוחין דגדלות וע"ש: פרק יד ונב' אלו המוחין דעיבור מה ענינו דע כי יש שינוי א' בין המוחין שבז"א דזמן עיבור למוחין

דיניקה וגדלות כי אף על פי שנתבאר לעיל שהמוחין דגדלות הם העיקרים שהם הרחמים ודקטנות שהם דעיבור ודיניקה הם שוים שהם דינים גם יש חילוק ביניהם כי בהכרח עלה ממדרגה אל מדרגה ומדרגת היניקה גדולה משל עיבור ויש בה תוספות לשבח על העיבור והענין כי ביניקה יש בו היכר ג' מוחין שהם חב"ד אמנם בזמן עיבור אין לו רק ב' מוחין דחו"ב אבל המוח הג' הנק' דעת אין בו עדיין.

והנה ב' המוחין הנקרא חו"ב דצלם דאימא הם סתומים תוך הנו"ה דתבונה וכן חו"ב דצלם דאבא הם סתומים תוך הנו"ה דאבא אמנם הדעת הוא תוך בחי' יסוד דאו"א לכן הוא מגולה ויוצא משם בסוד חסדים שיוצאים משם ומתפשטים בז"א ומגדילים אותו וגם הם מגדילים את הב' מוחין הסתומים שהם חו"ב ונמצא כי עיקר הארת המוחין באדם הוא ע"י הדעת והוא הנותן בו ידיעה ולכן העובר שעדיין לא נתגלה בו מוח הדעת כלל גם הב' מוחין דחו"ב הם סתומים כנז' לכן העובר אין בו דעת כלל משא"כ בזמן היניקה שכבר יש לו קצת דעת למה שצריך אליו.

ואמנם הגור' בזה הוא ב' דברים א' בענין העובר עצמו והב' מפני התבונה א' מהם כי העובר בזמן העיבור הוא דינים גמורים ואז יש שם אחיזת החיצוני' יען כי הם בחי' דינים והם כלים החיצוניים דז"א בחי' החיצונים מכלי הג' והנה עיקר אחיזת החיצונים הוא בחסדי' המגדילים בדעת כמבו' אצלינו בסוד עץ הדעת טו"ר ולכן לא ניתן בו עדיין בחי' הדעת שלא יהא אז להחיצונים בו אחיזה יותר מדאי.

עוד טעם אחר כי הנה עיקר מוח הדעת הוא לצורך הלידה והזיווג כי משם באה הטפה הנמשכת משם בסוד וידע אדם את אשתו וידע אלקנה ולכן עד שיולד ויהי' לו בחי' נקב' אז יתגלה בו הדעת. עוד טעם ג' בעבור התבונה והוא כי הנה נת' לעיל כי הצלם הזה דמוחין דז"א מלוכש תוך התבונה ובחי' צ' דצלם שהם המוחין הפנימים הם מתלבשים תוך נה"י דתבונה ונמצא כי הדעת מתלבש תוך היסוד דתבונה והנה מצינו כי התבונה בכלים החיצוני' שלה אין בה בחי' יסוד כי הנה בחי' ג' כלים יש בכל ספי' וספי'.

והנה ביסוד דתבונה והם עור ובשר ויותר פנימי בפנימיות הרחם. והנה עור החיצון אין שפתותיו דובקת ונושקת כי פה היסוד שלה הוא רחב שם אמנם ב' בחי' הבשר הם שפתותיהם נושקת ודובקת זו בזו וסוגרות פי הרחם שלה ולכן בזמן העיבור שהוא המוחין האלו הם מלוכשים בכלים החיצונים דתבונה ואין שם בחי' יסוד כנז' בחי' לבוש להתלבש בו מוח הדעת לכן לא ניתן דעת בעובר.

ועתה צריך ליתן טעם למה בתחלה היה כן היסוד של התבונה והענין כי נודע כי כל אחיזת החיצונים אינו אלא בנוק' כי היא מבחי' הגבורות והדינים בפרט היסוד שבה ששם קיבוץ הגבורות והדינים שהם בחי' המ"נ וכל חשקם לבוא אל חוה ולהטיל בה זוהמא ולינק וליק' משם כל השפע הנמצא שם ביסוד שלה כי שם הוא בית קיבול וקיבוץ כל השפע עליון והוא מקור שמשם נשפע השפע לכל העולמות בסוד מה רב טובך וגו' ובפרט בבחי' החיצונה של כל הכלים כי וודאי הם דינים גמורים ויש אחיזה גדולה מאוד אל החיצונים ואם היה שם בחי' יסוד היו נאחזים שם החיצונים במאוד מאוד ויונקים כל השפע אשר היה שם לכן לא נתהווה שם בחי' היסוד.

ואמנם בב' הבחי' של הכלים שהם אמצעי ופנימי אין שם אחיז' כ"כ לחיצונים כי אינם דינים גמורים כמו הכלי החיצון מכולם ואין יכולים להתאחוז שם לכן נעשה שם בחי' היסוד ונמצא כי כיון שביסוד אין שם בחי' החיצונים גם דעת אין שם בסוד אם אין בינה אין דעת והנה גם בצלם דמוחין דמצד אבא לא היה שם דעת כי הטעם שאמרנו אין זה אלא ביסוד דנוק' שאין בה בחי' יסוד רק האמצעי והפנימי לבד אך היסוד דדכורא יש בו כל הג' בחי' יען גם מה שנתאחוזו בו החיצונים בסוד ערלה ופריעה כמ"ש בדרוש המילה עכ"ז אין אחיזה גדולה שם כ"כ כמו אם היה בנקיבה שהיו נאחזים בה יותר וא"כ למה לא היה דעת בבחי' המוחין דצלם דאבא והטעם כי הנה נת' כי הצלם דאבא מלוכש תוך צלם דאימא כי אבא טמיר וגניז יתיר גו אימא וכיון שאין בחי' יסוד לאימא בחיצונים איך יתלבש שם יסוד דאבא נמצא שגם שם אין בו דעת לעובר.

גם טעם כי הלא מוחין אלו מזיווג או"א הם באים ואין אבא מזריע טפת הלובין עד שתחלה תעלה אימא טפת מ"נ וכיון שאימא לא העלית מ"נ הנמשכים ממוח הדעת שבה לצורך מוחין אלו דז"א לטעם הנז' שאין לה יסוד להלבישו גם אבא לא הוריד טפת מ"ד מבחי' מוח הדעת שבו לצורך הז"א ונמצא עתה מבואר למה העובר אין בו רק ב' מוחין שהם חו"ב אך אינם.

בו עדיין לא בצלם אבא ולא באימא אך חו"ב יש לו כפליים בצלם אבא ובצלם אימא. סליק פ' י"ד: פרק טו נבאר עתה ענין אלו הב' מוחין דחו"ב שיש לבדו בו כי הנה נתב' שהם בחי' אלהי"ם יען הם מבחי' הניצוצות והאורות של המלכי' שנשברו ונמצא כי הם ד' שמות דאלהי"ם ב' אלהים דחו"ב דצלם אבא וב' אלהים דחו"ב דצלם אימא וצריך שתדע כי מלבד ההפרש שיש בין עיבור ויניקה וגדלות בענין הדעת כן יש חילוק ביניה' בענין הב' מוחין אחרים כי אעפ"י שישנם בו אינם שלימים יען כי חסר מהם סוד הדעת המגדילים כו' לכן מוח החכמה לא ניכרו בו עדיין התפשטו' ל"ב נתיבות חכמה ובמוח הבינה לא ניכרו בו התפשטות נש"ב וגם הדעת לא נחלק לאדרין ולאכסדרין הנז' באד"ר אמנם כל בחי' אלו היה אז עדיין בכח ולא בפועל ובפרטות ולכן היה בהם ג"כ שינוי אחר במוחין דחו"ב אלו דעיבור ממוחין דיניקה כי אעפ"י שכולם הם שמות אלהי"ם עכ"ז אלו אלהי"ם לא נתגלו לגמרי כולם זולת ג' אותיות מהם והם אל"ם מאלהי"ם אך ב' אותיות י"ה דאלהים לא נתגלו בו עדיין ואמנם ענין י"ה מאלהי"ם מה ענינם ית' בענין היניקה כי אז נתגלו והנה זהו הטעם שהעובר אינו מדבר כלל כי הוא בסוד אל"ם מאלהי"ם ולכן הוא אלם בלי דיבור וז"ס או מי ישום אלם כי עתה אלו המוחין מתלבשים בחיצונית אימא הנק' מ"י כנודע וחסר משם עתה בחי' היסוד והדעת זה גרם שעובר יהיה עדיין בסוד אלם מאלהים ולא נתגלה כל השם ונמצא כי האדם שהוא הז"א עשאתו מ"י אלים והענין כי הז"א נק' אדם ע"ש מ"ה דאלפין שיש בו כנודע ואם תחבר עמו אותיות הפשוטים שהם כ"ו הכל גי' אל"ם הרי איך מ"י עשאתו לאדם להורות זה הענין כי לא נתגלו בו רק אל"ם מאלהי"ם גם אם תמלא ב' אותיות מ"ה מ"ם ה"א יהיה הכל גי' אלהיים כי משם הם ג' אותיות אל"ם ודע כי אין זה אלא בהתחלת האצילות אמנם אחר שכב' נכנסו בו מוחין דגדלות אעפ"י שאח"כ מחמת פגם התחתונים חוזר ז"א לבחי' עיבור א' כי בעת גלות מצרים ובעת חורבן בהמ"ק בעו"ה אין בחי' היניקה מסתלקת ממנו אמנם כל שם אלהי"ם נשאר שם רק שאותיות י"ה דאלהים אינם מתגלים הארתם

ויושבים סתומים שם ואינם מתגלים רק אותיות אל"ם וז"ס נאלמתי דומיה החשתי מטוב כי אז נשארת אלם וזהו נאלמתי אך ב' אותיות י"ה נשארו דוממין וז"ס דום י"ה אך לא נסתלקו לגמרי וכמ"ש בכוונת ק"ש איך בחי' היניקה ואיך אנו מתקנים אז י"ה דאלהי"ם במלת ישראל שבפ' ש"י וכן בכוונת קדיש.

ונבאר הענין הראש של העובר מה ענינו כי הנה הראש הוא כלי דמוחין בסוד חללי דגלגלתא והנה אמרנו שאין בו עדיין רק ב' מוחין שהם ב' אלהים ונודע כי אלהים דחכמה הוא ביודין גי' ש' ואלהים דבינה הוא בבחי' אחוריים פשוטים שהוא בגי' ר' ואלו הב' בחי' הם ש"ר מראש וא' יתירה היא כללותם אמנם בחי' דעת אין בו עדיין כלל ואחר שנת' ענין המוחין דעיבור נבאר עתה אימתי נעשים ע"ד שביארנו לעיל הנה בבחי' הכלים שהם ג' חללי דגלגלתא נחלקים לד' כי החלל הג' שהוא כלי הדעת צריך שיהיה בו ב' בחי' כמו שיש במוח עצמו שהוא כלול מחו"ג ונמצא שהם ד' חללים והם ד' שמות אלהי"ם בבחי' כלים וכל אלהי"ם גי' פ"ו שהם ג' חדשים בקירוב ונמצא לד' הכלים דד' המוחין.

הוצרך עיבור די"ב חודש אלא שבג' ימי הקליטה נתקשרו יחד כל הד' כלים ע"י טפת הזיווג ומג' חדשים הראשונים נתקן כלי מוח החכמה שהוא העיקר שבכולם ולכן אז היה היכר העובר כמשארז"ל ושאר הכלים דמוחין נשלמו בי"ב חדשים ובבחי' הניצוצות שהם הקרומים הנה הם ג' מוחין לבד והנה בג' חדשים הראשונים נגמר קרום הא' של החכמה שהוא עיקרי לכן אז הוכר העובר וב' האחרים בו' חדשים האחרים הרי הם ג' קרומות שהם ג' אלהי"ם בט' חדשים דעיבור לבד ע"ד הנ"ל כי שם אלהיים גי' פ"ו שהם ג' חדשים בקירוב ובחי' המוחין בעצמם שהם האורות שמעתי ושכחתי ואני מסופק אם שמעתי שבתחלה נתקן מוח החכמה להיותו ראשון או אם מוח הדעת נתקן ראשון להיות בחי' חו"ג שהם עיקר גדלות הולד כנודע.

והנה כבר נת' איך הם ב' צלמי' א' דאבא וא' דאימא ובכל א' מהם יש בו מוחין פנימי' שהם צ' דצלם ומוחין מקיפים שהם ל"ם. דע כי אחר שזה העובר נכנסו בו המוחין פנימיים שהם צ' דצלם הנה אח"כ לקח גם המקיפים ונכנסו בו המקיפים תוך פנימיות' וענין זה בין בצלם דאבא בין בצלם דאימא בבחי' כלים החיצונים שלהם והכל הוא על הסדר שהוא במוחין דגדלות, וע"ש כי משם יתבאר לך גם אלו כי אינני כופל הדברים בכל מקום ומקום: פרק טז אחר שנת' הענין עיבור הזה בז"א צריכין אנו להודיעך ענין ג' בחי' שיש בעיבור הזה והוא שנת"ל שיש ג' בחי' זמני התיקון אל זו"נ והם עיבור ויניקה ועיבור ב' דמוחין ותחלה בעיבור א' היה ג' כלילין בג' וביניקה היה מן ו"ק ובעיבור ב' מן י"ס גמורות גם בעיבור הזה הראשון היה בו ג' בחי' אלו כנגדם כי גם בעיבור היו לו מוחין וא"כ מוכרח הוא שכל הג' בחי' שיש אל הז"א בג' זמני עי"מ היה כולם עתה בעיבור הא' אלא שכל ג' בחי' אלו כולם הם נק' בחי' עיבור אעפ"י שיש לו מוחין אינם נחשבים רק לג' כלילין בג' והענין כי בג' ימי הקליטה הוא התחלת תיקון העובר ואז הוא בחי' העיבור והענין כי אז בג' ימים אלו כבר הז"א התחיל להתקן מעט מעט כי נתקשרו ונכללו ג' עם הג' ונעשו דרך קוים וגם כי הלבישו הג"ת את ג' עליונות ונעשו כגוף א' מיוחד בקשר אמיץ אמנם מה שנגלה אז מהז"א אינו רק הג' אחרונות

נה"י שלו והנה אז זו"נ הם מלבישים את א"א באופן זה כי הנה הם מלבישים את שלישי התחתון דת"ת ודנה"י דא"א הם ד"ס והנה המל' נוק' דז"א לוקח פרק תחתון דהוד דאריך ואז היתה נקראת פסיעה לבר שהוא הנקודה והגוף התחתון דאות ו' זעירא שבתוך הה' דבינה ואעפ"י שלא לקחה רק שלישי התחתון דהוד נק' כל ההוד על שמה כיון שאינו כולו לזו"נ ונמצא כי מה שנשאר לזו"נ אינו רק ג"ס שהם שלישי ת"ת ונצח ויסוד כי אעפ"י שהוא לוקח ב"פ העליונים דהוד כבר נת' שכל ההודנק' ע"ש המלכות ונמצא כי הז"א לוקח ג"ס לבדו ונוקי לוקחת ספ"א' והיא רביעית אליו בסוד רביעית ההין ואות רביעית שבשם הוי"ה כמ"ש במקומו הרי עתה הז"א אינו רק ג' מדות לבד ונוק' רביעית אליו וזהו בג' ימי הקליטה אח"כ ניתוסף בז"א תיקון נוסף והוא הבחי' הב' שהוא נגד בחי' זמן היניקה שנעשו בו ו"ק והמלכות שביעית אליו וכן היה עתה כי הנה נת' בענין התלבשות היניקה ע"ש איך תיכף בשעת העיבור בתחילתו נפסק דם הוסת של האשה מהיסוד שלה ועולה למעלה במקום השדיים שלה כדי להתהפך לחלב והוא לסיבה שעולין ב"פ עילאין דנו"ה שם במקום החזה במקום דדים דא"א להעשות שם בחי' דדים להאשה להניק את בנה אח"כ וכשנחלוק הנו"ה לבחי' מספר פרקים ולא מדות שלימות כמ"ש בבחי' ראשונה נמצא כי מה שנשאר מא"א לזו"נ הם ד"פ דנו"ה ושלישי ת"ת ויסוד ונדוע כי היסוד אינו רק כמד' שלישי אחרון דת"ת ונמצאו ו' בחי' ומהם נעשו ו"ק דז"א והמלכות היתה שם בסוף פרק התחתון דהוד שביעית אליו ולכן נק' המלכות בבחי' זו שביעית.

ונכלל עתה אלו הז' בחי' כ"א מהם בכל הז' דוגמת מ"ש בענין כ"א אזכרות דתפילין שלהיות' עיקרים ג' לבד כלולי' בג' לכן הם ג"פ ז' הם כ"א כי הג' לבד נתגלו ע"ש והרי ניתוסף עתה תיקון אחר כי בתחלה היו ג' והיא ד' אליו ועתה הוא ו' והיא ז' אליו. ודע כי גם בעיבור יש בחי' יניקה והוא שהעובר ניזון שם ויונק דרך טיבורי ממה שאוכלת כנודע וית' לקמן אח"כ ניתוסף בז"א תיקון נוסף והוא הבחי' הג' שהוא נגד זמן עיבור ב' דמוחין דגדלות שנעשו בו ט' מדות שלימות והיא עשירית אליו וכן הוא עתה כי נת' שהב' פ"ע דנו"ה דאריך נתעלו לעשו' דדים לבינה להניק בנה ונמצא כשנסתכל במה שהגדיל הז"א בסוד העיבור ולא בבחי' הפרקים עצמן דבחי' אריך אלא בערך מה שגדל העובר הם ט' בחי' כי הנה מפרק אמצעי דנצח דא"א נכפלו ונעשו ב' מדו' שלימו' בז"א שהם חסד ונצח קו ימין שלו ומפרק אמצעי דהוד דא"א נעשו בז"א גבורה והוד קו שמאל ומפרק התחתון דנצח נעשו ת"ת ויסוד בז"ת קו האמצעי ומשליש תחתון דת"ת דא"א נעשים חכמה דז"א ומיסוד דאריך נעשים בינה דז"א ודעת אין לו עדיין בימי עיבור ולקמן ית' כל הנז' בא"א כי הרי בחי' זו כנגד אותה הבחי' כנ"ל אלא שעת' הוא בכח ולא בפועל ואז היא בפועל ממש והנ' אם נעריך יחד כל הבחי' האלו יהיה י"ח כי לכן נק' חי העולמים כי הז"א היה ג' ו' וט' הרי חיי והנה פעם א' שמעתי ממורי זלה"ה התחלקות נה"י דא"א באופן אחר והוא כי הנה נת' כי עיקר ז"א בזמן העיבור אינו רק ג' מדות לבד מתגלים אמנם נגדלו ונעשו ו' מדות קטנות אשר כולם אינם רק ג' גדולות לבד והנה מנצח דא"א נעשו בז"א קו ימין שבו נצח וחסד ומהוד דא"א נעשה בז"א גבור' והוד ומיסוד דא"א נעש' בז"א ת"ת ויסוד ומשליש תחתון דת"ת דא"א נעשה בז"א ג' מוחין חב"ד וענין הדבר איך מזה השליש ת"ת לבדו נעשה ג' מוחין בז"א כי הנה נת' איך

שליש תחתון דת"ת דא"א עלה ומלביש ביש עליוני דת"ת דא"א עצמו ואח"כ על"גם היסוד דא"א והלביש את שלישי התחתון דת"ת דא"א ונכלל בכולו ונמצ' כי היסוד אעפ"י ששיעורו הוא קטן שאינו רק שלישי הת"ת כנ"ל עכ"ז מחמת שהלביש ונכלל בכל הת"ת דא"א כולו נגדל הארתו ונעשה בז"א ת"ת ויסוד שבו ושליש תחתון דת"ת דא"א היו בו הארות כפולות מאוד יותר מנו"ה כי הנו"ה כ"א מהם נכלל זה בחסד וזה בגבור' ומכח כללות ההוא נעשי' מהם בי מדות קטנו' בז"א כנו' אך שלישי הת"ת נכלל מיניה וביה בב"ש עליונות הרי כללו' א' גדול כי הוא מיני' ובי' משא"כ בנה"י שלוקחי' הארת' מהאחרי' אך זה הוא מיני' ובי' ולוקח הארה יותר מהם מאוד ונוסף על זה כי גם נכלל יסוד עצמו שלו בו וכבר נת"ל כי כמו שנכלל התחתון מהעליון כן נכלל העליון מהתחתון ונמצ' עתה כללות היסוד באותו שלישי ת"ת ונמצא כמה הארו' יתירו' יש באותו שלישי ת"ת התחתון דא"א לכן הספיק לעשו' ג' מוחין בז"א ונמצא כי מבחי' הכלי' דז"מ נתבררו ונעשו מהם בחי' ו"ק דז"א בבחי' כלים וכן בניצוצין וכן באורות כנ"ל ואלו הבחי' נעשה מהם גופא דז"א והלבישו את נה"י דא"א הוא ע"ד הנז' וכן נתבררו מהכלי' והניצוצו' והאורות של המלכי' לצורך ג"ר דז"א בסוד כלים וקרומי ומוחין ונעשו ג"ר דז"א ואלו הלבישו לשליש התחתון דת"ת דאריך והענין כי נת' כבר כי הת"ת נק' ו' וכן היסוד נק' ו' והנה הת"ת דא"א משמש לב' בחי' לאו"א חלק העליון ולז"א חלק התחתון ונמצא כי מחצית הו' שהם ג' בחלק התחתון.

דת"ת ומג' זו נעשו ג' מוחין לז"א וכעד"ז היסוד דעתיק גם הוא גנוז ומתלבש בת"ת דא"א גם הוא בחי' ו' ח' וגם היא נחלקת לב' ונמצא כי מחצית הו' שהם ג' הם בחלק דת"ת ומג' זו נעשים ג' מוחין לז"א כנו' וגם מן הנו"ה דעתיק אשר תוך נה"י דא"א נעשה נשמה גם לז"א וכל זה ית' לקמן היטב והרי נת' התלבשו' ז"א לא"א ולעתיק בעת העיבור היטב.

ודע כי פעם א' שמעתי באופן אחר בקצור ואינו יודע אם הוא בעת עיבור או ביניקה או בגדלות כי שמעתי סת' והוא זה כי משליש הת"ת נעשה כתר וגלגלתא דז"א ומנו"ה נעשו בו ג' מוחין ומהיסוד דא"א נתפשט שאר גופא בז"א כולו ואיני יודע לקשר כל סברת אלו אם לא שנאמר שהוא ע"ד הנז' בענין התלבשות ז"ת דעתיק בא"א שאמרנו כי הז' עצמם מתלבשים בכל גופא דא"א אמנם מהז' ענפים שלהם הנכללים בחסד דעתיק אשר בכתר דא"א הם נתפשטו גם הם בז' דגלגלתא דא"א וכעד"ז היא כאן כי כל הנה"י עצמם נתפשטו בכל גופא דז"א אמנם עיקר הארתם נשאר בג"ר מוחין דז"א כנלע"ד.

גם ראיתי שינוי אחר בענין הת"ת דא"א כיפעם א' שמעתי כי כל חציו התחתון ניתן אל הז"א ורוב פעמים שמעתי בדקדוק שאינו רק שלישי התחתון ואיני יודע אם לא שנאמר ע"ד ת"ת דאימא המתלבש בכתר דז"א כי בהיות לו מוחין דאימא לבד אינו לוקח רק שלישי א' ובהיות לו גם מוחין דאבא לוקח חציו וכן יהיה כאן נלע"ד.

וגם אפשר שיוכן בענין א' בענין שינוי ג' הבחי' שיש בז"א בעת העיבור כו' וכפי הבחי' משתנה ההתלבשות וזה ג"כ נכון לע"ד. גם כמ"ש סוף פ' בענין העליות דג' מדורות ית' גם זה הנלע"ד.

והנה ג"כ מהיכן נתהווה גרון דז"א בזמן העיבור והענין כי הנה נתבאר כי הפרקים ראשונים דנ"ה דא"א נתעלו במקום הדדים דבינה אך פרק עליון דיסוד נשאר למטה במקומו בתוך ב' היסודות דאז"א להזדווג שם ונמצא הרחק בין היסוד לב"פ עילאין דנז"ה כי שם הוא מקומו תמיד פרק עליון דיסוד באמצע ב"פ עילאין דנצח והוד ואותו מקום היסוד נשאר חלל ונודע כי כל דבר שבקדושה נשאר שם תמיד רושם שלה כי מכת אותה האור של היסוד שהיה שם מתחלה משם נתהווה הגרון דז"א.

ודע כי מגרון הזה הוא מתחיל לעשות מציאות ז"א בבחי' ג' כלילין בג' וזה סוד אשר ביארנו לעיל כי מן היסוד דא"א הנק' שופר יצא הז"א בבחי' הקול כלול באמ"ר שהם ג' ונודע כי גם השופר הוא בגרון ונמצא כי באותו בחינ' דרשימו דיסוד דאריך אנפין שם הוא בחי' השופר ומשם יצא ז"א בסוד קול כלול בג' אמ"ר בסוד קול דופק מגו שופר ושם היה כלול בג' הנזכר בגרון זה ומה שהיה במקום חלל ופנוי ואינו שם אלא בחי' אויר לבד לכן היה נקרא קול ואח"כ משם יצא קול זה מהגרון ההוא הנק' ג"כ שופר הנעשה מהארת רשימו יסוד דא"א ונתפשט למטה מהגרון ג"כ בסוד ג' כלילין שהם ו"ק דגופא דז"א כלולים ג' גו ג' ונמצא כי הגרון נעשה מבחי' מקום חלל ופנוי אשר ע"כ נק' הז"א בבחי' קול כנזכר וז"ש בסוטה מהיכן מודדין לו ממקום שנעשה חלל מצוארו שנאמר כי ימצא חלל באדמה כי הנה הצוואר מבחי' חלל נעשה ולכן נק' הצוואר ע"ש חלל: פרק יז הנה נת' בפרקים הקודמים ג' מיני עיבורים שהם ז' וט' וי"ב באנ"ך וכבר נת' ענין התלבשות א"א בז"א בעת העיבור והנה שמעתי ממורי זלה"ה בשתי הענינים הנזכרים ורציתי לכותבן כי לכאורה נראים חולקים קצת על מ"ש בפרקים הקודמים ואמנם לא ידענו אם מדבר בענין הכלים או הניצוצות או האורות ומה ששמעתי ממנו הוא שמדבר בעיבור הא' דבחי' חיצונים דז"א ולא בפנימי' וזה ענינו.

דע כי זה העיבור הא' דז"א דחיצונים יש בו ב' בחינות והם עיבור ז' חדשים למקוטעין ועיבור ט' חדשים ונבאר תחלה ענין העיבור בבחי' הב' כי הנה נת' כי עיקר הז"א בעת העיבור אינו רק ג' מדות גדולו' ונעשו ו' מדו' קטנות והענין כי הנה ז"א לוקח בא"א השליש התחתון דתית דא"א ונה"י שבו והנה מנצח דא"א נעשו ב' מדות חסד ונצח דז"א בקו ימיני ומהוד דאריך נעשו ב' מדות גבורה והוד והנה היסוד דא"א יש בו ג' שלישים שלישי התחתון הוא אל המלכות דז"א נמצא שנשאר לז"א ב"ש עליונים שהוא בחי' היסוד עצמו שאין בו רק ב"ש זולת העטרה שלוקחת המלכות והנה ג"פ אלו שהם שלישי התחתון דת"ת וב"ש עליונים דיסוד הם מדה א' נעשו מהם אל הז"א ב' מדות והם ת"ת ויסוד הרי עתה ו' מדות בז"א והז' היא בנוק' שמתחלה היתה שיעורה שלישי מדה לבד כשיעור העטרה דיסוד דאריך שהיא שלישי א' לבד ואח"כ הגדילה הנקבה גם היא דוגמת הז"א ונעש' ב"ש הרי בין כול' הם ז' פ"ש וז"ס משארז"ל כל היולד' לז' יולדת למקוטעין כי אינו רק ז' פ"ש וכנגדם היו ז' חדשי העיבור למקוטעין, והנה אם נעריך בחי' אלו באופן אחר יהיה ט' בחי' שלימו' ונמצא כי חשבון של ז' חדשים הוא עצמו חשבון של ט' חדשים והענין כי אעפ"י שבקיבוץ כולם יהיה ג' מדות ושלישי ובהכפלים לשניים יהיו ז' פ"ש הנה אין כולם מבחי' א' ואין לכולם בחי' הת"ת עם היסוד כי כ"א יש לו מציאות בפ"ע ולא ראש הת"ת בראש היסוד ונמצא כי ד' מיני ספי' הם ונכפלו ונעשו ח' בחי'

והעטרה הרי בחי' ט' ואעפ"י שהעטרה היא מעין ספירת היסוד עצמה כיון שממנו נעשה הנוק' ואינה מכלל הז"א לכן נמנה אותה בפ"א והרי הם ט' בחי' כנגד ט' חדשים.

ופעם אחר שמעתי באופן אחר כי הנה אעפ"י שאנו אומרים שלא היה בזמן עיבור הז"א רק ג' כלילין בג' עכ"ז וודאי שנשלמו י"ס גמורות אלא שהם נעלמים בו ואינם ניכרים רק בחי' ג' כלילין בג' ואמנם זמן העיבור היה מט' חדשים אמנם עיקרם אינם רק ח' חדשים לבד כנודע כי יום א' מחודש הט' נחשב ככל החודש ויכולה לילד אפי' ביום א' דחודש ט' ואפי' אותו יום שלוקחת מחודש ט' הוא לסיבת ימי הקליטה כנ"ל כי יש יולדת לרע"א ימים כמנין הריו"ן ונמצא כי עיקר העיבור אינו רק ח' חדשים וכבר נת' כי כל זמן המשך העיבור מתבררים חלקי הז"א שבז"מ ועול' שם בבטן אימא ומתברר שם שנית כנז' כבר.

והנה התחלת מה שמתברר הוא הספי' הראשונה שהיא כתר דז"א ונמצ' כי בהמשך ח' חדשי העיבור נתבררו ח"ס ראשונות כחב"ד חגת"נ ואמנם ג"ס תחתונים שהם הי"ס שלא יכלו להתברר היטב כשאר הספי' מרוב סיגים הנאחזים בהם להיותם סמוכים לקליפות כי הם תחתוני' לכן לא נתבררו היטב ע"י העיבור עד זמן היניקה כי אז נתבררו ונעשו חלב שיונק ונגדל בהם וית' לקמן.

והנני זוכר ששמעתי ממנו פעם אחרת כי גם הנצח אעפ"י שנתברר אינו עולה במנין העיבור. וטעם הדבר כמשרז"ל בהדי הוצא לקי כרבא יען היותו עם ההוד ב' פלגי דגופא ולכן כיון שההוד לא נתברר לא עלה למנין עיבור כן הנצח אע"פ שנתברר אינו עולה במנין העיבור.

ונלעד"ח כי לפי זה יהיה ג"כ בחי' ז' בעיבור זה והוא מענין הדרוש הנז' שבעיבור יש בו בחי' ז' חדשים וט' חדשים ושניהם א' ועם הנז' תבין למה הוצרך הז"א להיות כלילין ג' בג' כי לא היה צריך לכלול ולכפול ולהלביש את נה"י דא"א כי אעפ"י שלא היה נכלל ג' גו' ג' היה יכול להלביש ג"ת דא"א אך הענין לפי שג"ת שלו לא יכלו להשלים בירור' היטב ע"י העיבור ולכן הוצרכו ג"ת לכלול ולהתעל' תוך ג"א שהם חג"ת כי לא יכלו להתגלות ולהתפש' במקומם ונתגלו שם ונעשה ז"א בבחי' ו"ק שלימות: פרק יח הכלל היוצא בכל הפרקים שקדמו הז"א בע"ר אינו רק ג' כלילין בג' עם היות יש בו ו"ס כנודע מכל הפרקים הנזכרים ואע"פ שנת' פרטים רבים בענין ביאור ג' כלילין בג' עכ"ז דרך קיצור נבארהו עתה והענין כי הז"א מתחלת האצילות בעת האציל המלכים שמתו יצא בבחי' ז' נקודות זו ע"ג זו ולא יצא בו בחי' ג"ר אפילו בבחי' נקודים והו"ק יצאו אלא שהיה בבחי' נקודות לבד ולא בבחי' פרצוף אלא זע"ז והנה אלו ו' נקודות שהיו נכנסו כולם בעת העיבור כדי לתקן עצמם ואמנם כדי לתקן היה צריך שיתקשרו אלו עם אלו קשר אמיץ כדי שיתקיימו ולא ימותו ומה שהיה תחלה ו' נקודות זו ע"ג זו כדמות ו' ארוכה נעשה עתה בהתקשר' ג' גו' ג' ו' זעירא כי אין ארכם עתה רק ג' נקודות שהיא מחצית ו' ואמנם לעולם לא היה ראש לזו הו' אף בתחלה כי הרי ג"ר אין בו כי הנה אות הו' יש בה גוף וראש שהוא צורת היו"ד ע"ג ו' ואותו לא היה אף מתחלה מכ"ש עתה בזמן העיבור שלא היה די שאין בו ראש יען אין בו רק ו"ק אמנם אפי' גוף אות ו' היה חצי ארכו לבד ונק' ו' זעירא והיא בחי' ו' שבתוך צורת ה' שבשם הרומזת באימא כנודע.

והנה אות ה' נחלקת לד"ו והד' היא התבונה כנודע והו' היא ז"א שבתוכה בסוד עיבור בסוד ו' קטיעה בלי ראש בחי' חצי הגוף ונחלקת מגוף הד' כמשארז"ל אמאי כרעי דה' תלייה להורות שהוא בבחי' העובר שהוא בתוך אימא גוף נפרד ממנה נמצא כי הג"ר דז"א לא נתגלו כלל אפילו העובר כי הרי לא נכללו אלא נה"י שלו בחג"ת שלו ולא היה שם ג"ר שאפילו הו"ק לא יכלו לעמוד גלויים רק הג' לבד נתגלו שהם נה"י וחג"ת היו טמוני' ומלובשים תוך נה"י שלו וסיבת הדבר מפני שלא היה מלביש רק לנה"י דא"א ומשם היה השפע וכיון שלא היה רק ג' גם הוא לא נתגלה בו רק הג' אמנם כיון דנה"י דא"א נכלל בחג"ת א"כ גם נה"י דז"א קבלו הארה מחג"ת דא"א אלא שהוא ע"י התלבשותם וכללותם וכן בז"א החג"ת שלו קבלו הארתם בסוד הכללותם תוך נה"י שלו באופן שהחג"ת שלו הם בכח ולא בפועל ומכ"ש שהג"ר שבו כמעט אפי' בכח לא היה אלא בדקות ונמצא שיעור אורך ז"א לא היה רק שיעור ג' מדות שלימות שהם נה"י שבו אמנם להיות נכללים שם גם החג"ת היו אלו הג' מדות שלימות בסוד ו' מדות קטנות כי הנצח הוא מדה א' שלימה ושימש לשנים קטנים שהם חסד ונצח וכן ביסוד כי ארכן ושיעורן הם ג' מדות שלימות והם בחי' ו' מדות קטנות שהם ו' חצאי מדות וכ"ז היה בתחלה בג' ימי הקליטה ואח"כ היה הולך ומתגדל עד שהגדיל ע"י מה שהיה מברר מן המלכים בהמשך הזמן העיבור ונשלמו בו"ק ונעשה ו' גדולה אלא שהיתה בלתי ראש שהם הג"ר וכ"ז מכח הנה"י דא"א שהיו נכללים בחג"ת שלו ואז בהשתלם ז"א ונעשה ו' גדולה בו"ק אז יצא לחוץ ונולד וזו היא אות ו' שלאחר ב' אותיות י"ה שבשם הוי"ה.

וא"ת הרי הז"א מלביש שלישי תחתון דת"ת דא"א וגם נה"י שבו וא"כ איך אנו אומרים שהיה כלול ג' תוך ג' אך הענין כי כיון שבחי' הת"ת אינה מדה גמורה רק שלישי אי לבד לכן אינם עולים בשם ואין אנו מזכירים רק נה"י לבד שהם מדות שלימות שנכללו בחג"ת וזהו ג' כלילין בג' (גם צריך הקדמה א' שתדע שבחי' הת"ת אינה מדה גמורה רק ש"א לבד לכן אינה עולה בשם ואין אנו מזכירים רק נה"י לבד) גם:.

צריך שתדע הקדמה א' ועמה תבין היטיב ג' כלילין בג' והוא כי העובר ודאי שיש בו כל רמ"ח אברים ואין אברים ניתוספים בו. אח"כ כנ"ל בפ"ב אך הענין הוא שבתחלה היו אברים קטנים מחצית גדולים לבד ואח"כ נגדלו בשיעורם נמצא כי דוגמת מה שאנו קוראין לז"א כולו אות ו' דהוי"ה כוללת כל עולם האצילות כן הת"ת שבו עצמו הוא ו' דהוי"ה פרטיות שבי"ס שלו עצמן.

והנה גם הת"ת שלו היה עד"ז ו' בלי ראש כי היה גופו קטן מאוד דוגמת ו' בלי ראש ועיין בברכת אבות כי שם נת' היטב ענין זה. ופ"א שמעתי כי בהיותו בסוד עיבור היה בו ו"ק ג' כלילין בג' ולא היה לא בחי' ראש ולא בחי' זרועות אלא גוף א' פשוט לבד.

כנז' בסוד ציצית קטן והנה נת' איך נרמז ז"א בבחי' ו' דהוי"ה הכולל האצי' בין בזמן העיבור בין אח"כ שהם ו' זעירא שתוך הה' ו' גדולה שלאחר הה"א ובח"ג נשלים ביאור זה בעה"י. ונבאר דרך אחרת בענין שם הוי"ה הכוללת כל האצילות ועמו ית' ענין מציאות זו"נ שניתן יחד בסוד העיבור והענין כי אע"פ שתראה שלא הזכרנו בכל הפרקים אלו מה נתחדש בנוק' בענין העיבור בודאי שגם היא היתה עמו וגם היא נגדלה מדרגה אחר מדרגה דוגמת ז"א ממש ובכל בחינותיה נבארם בה ונבאר פה כללות הענין

איך היו שם זו"נ יחד בזמן העיבור הנה נודע משארז"ל ע"פ אשה כי תזריע אשה מזרעת תחלה יולדת זכר והענין כי הנה חו"ב הם זכר ונקבה והם אותיות י"ה דהוי"ה הכוללת כל האצילות ואות יו"ד במלואה יש בה ג' אותיות והם יו"ד ונודע מ"ש בזוהר ובתיקונים כי י' אבא ו' ברא ד' גנתא דאיהי ברתא והנה אבא הוא אות י' שהם י"ס דיליה וכשמזריע מ"ד להאציל ז"א כנזכר פ"ט צריך שתהיה טפה זו בהכרח כלולה לצורך זו"נ יחד כי גם בבחי' הנקבה ע"י כח האב נעשה כנודע והנה שניהם היו נרשמים בו אז והם ו"ד וז"א ד' נוקבא והענין כי ז"א היה נמשך מו' ראשונה דאבא ונוקבא מד"ת דאבא כנודע כי גם בהיות הנקבה עם ז"א בסוד (אב"א) [אבא] אין בה רק בחי' ד"ת שבו כנזכר לכן נרמזו ז"א באות ו' ונוקבא באות ד' ושניהם במלוי יו"ד של היו"ד והרי בהיותן תוך אבא היה הז"א קודם לנוקבא ו' אח"כ ד' כי שם עלמא דדכורא והז"א גובר וכאשר הזריע אבא באימא ונותן טפה זו כלולה מזו"נ הנה הנקבה בהיותה בסוף יצאה תחלה כנודע מסוד שפופרת כמו שאמר רז"ל ביעקב נמצא כשאיש מזריע תחלה הוליד נקבה תחלה ואחר כך הזכר ולכן נתהפכו במעי אימא ושם נתהוו ד' על ו' שהוא צורת אות ה' והענין יוכן ע"י שאלה אחרת והוא כי למה באות יו"ד לא נרמזו זו"נ רק באות יו"ד המלוי ובאימא שהיא אות ה' נרמזה באות ה' עצמה השרשית והענין כי כל בחי' זו שהיא תבונה לא נעשית אלא דעצמות הארת זו"נ שנתנו באימא שניהם ומהם נאצל עצמותה כנזכר בש"ד ח"ב נמצא כ בצאת תחלה בטפת אבא נעשית ממנה ד' ראשונה שבצורת ה' ואח"כ בצאת ז"א אחריה לא מצא מקום כי כבר יש בה שם הנוקבא וירד למטה בששה אחרונים שהם ו"ק שבה שהיא ו' צורת הו' העומדת תחת הד' של הה' וגם זה טעם כי להיותה עלמא דנוק' שלטא נוק' על דכורא וז"ס העוה"ב צדיקים יושבים ועטרותיהן בראשיהן כי העוה"ב היא תבונה כנזכר בש"ד ח"ב ושם במקומה שהיא ה' ראשונה שבשם הצדיק העליון שהוא ז"א יושב שם ועטרה שלו שהיא נוק' על ראשו לכן אות ד' על ו' היא ממש כעין עטרה המקפת ראשו שהוא ו' שתחת הד' ואחר כך כשהזריע הנקבה שהיא כשהולידם והוציאם לחוץ אחר העיבור בעת הלידה אז חזרו להתהפך כי ו' בתוך הה' הוא ה' אחרון ויצאה תחלה וישב לה תחת ה' ראשונה ואח"כ יצאה אות ד' שהיא הנוק' והיא ה' אחרונה שבשם שתחת אות ו' כנודע כי ה' ד' הוית בקדמיתא כנז' בזוהר משפטים אלא שמן ד' נעשית ה' ע"י הגדלה והתיקון כנז' בש"ו נמצא כי אשה מזרעת תחלה יולדת זכר ואח"כ יולדת נקיבה והרי ג' הפוכים בדבר תחלה היה זו"נ במלוי יו"ד ו' על ד' אח"כ בצורת ה' ראשונה ד' על ו' כי ז"ס אדה"ר דו פרצופים נברא ונודע כי הבריאה היא בבינה והבן זה כי כשנכנסו בבינה אשר שם היתה בחי' בריאת אדם וחווה אז היתה בסוד דו פרצופין אך בהיותם בסוד אצילות שהוא בהיותם באבא שהוא נק' עולם האצילות אשר שם היו ו"ד ואחרי שנולדו נתהפכו ונעשו ו"ה ב' אחרונים דשם הוי"ה הכולל כל האצילות.

ונבאר עתה ענין המזון איך היו ניזונים תוך בטן אימא כי נודע כי גם הולד יונק במעי אמו והענין כי כבר נת' לעיל פי"ג כי מוחין דז"א בזמן עיבור היו תוך נה"י דתבונה דבחי' כלים חיצונים שבה והנה בהיותה מלובשת בתוכו בסוד מוחין נמצא כי היסוד דתבונה הוא מסתיים בטיבור ז"א כמ"ש בח"ב בענין ג' נקודות שיש בז"א וו' הוא נקודות טיבור ז"א ששם הוא סיום יסוד דתבונה הנק' עוה"ב עלמא סתימאה ולכן נקודות

הטיבור הוא סתום ואמנם בהיות ז"א בעיבור תוך אימא אינה עלמא סתימאה בהיותה שם למעלה במקומה ואז ז"א טיבורו פתוח ויונק בכח יסוד אימא הגנוז בתוכו ובצאתו לחוץ אחר שנולד נסתם הטיבור שבו כי שם יסוד תבונה הנק' עלמא סתימאה.

ואמנם סוד מה שניזון הוא ממה שמבררת אימא מבחי' המלכים כנ"ל ובכל יום ויום מימי העיבור מבררת מעט מעט ומשם ניזון זו"נ עד שנגדלים מכח מה שמבררים ומכח המזון שניזונים עד שנשלם להתברר כל מה שיכול להתברר ואז מתברר ג"כ בחי' אחרת בסוד הלידה עצמה והדמים היוצאים ממנה ואח"כ מתברר יותר ע"י חלב שיונק בעת היניקה כמ"ש בח"ב ודע כי בהיות ז"א בסוד עיבור אז הוא בבחי' עשיה שבו כי כל בחי' ג' כליל בג' נק' עשיה כנזכר בדרוש אבי"ע וע"ש ואין שום בחי' דאצילות שלא תהיה כלולה מאבי"ע דבחי' האצילות: תם ונשלם חלק א'.

בעזרת השם יתברך: חלק ב' בלידה ויניקה ונחלק לח' פרקים: פרק א אחר שנת' בחלק א' ענין העיבור דז"א איך היתה ונת' שם כי היה מתברר מדרגה אחר מדרגה עד שנשלם להתברר החלקים שיוכלו להתברר בזמן עיבור נבאר עתה ענין הלידה איך ילדה אימא עלאה לזו"נ והנה נודע כי בבוא עת הלידה אזי נפתח מקור האשה ויש בה דם לידה כמאמר רז"ל א"א לפתיחת קבר בלי דם והטעם לזה כנודע כי הזכר מזריע הלובן ובג' ימים ראשונים דקליטה מתבררת הלובן של טפה ההוא כנ"ל בסוד ארזי ורבעי זרית והנה טפת הלובן הוא המקפיא את החלב כדי שיתגבן ליעשה גבינה וכן בכאן שהאודם שבנקבה נקפא ע"י טפת הלובן של הזכר ומהאודם ההוא מצטייר הולד כי לכן בבינה היא המציירת הולד והיא נקודות צירי כנודע.

וכל בחי' הבשר ודם שבולד נעשה מהאודם הזה והוא מן הברורים שמתבררים מזו' המלכים שמלכו בארץ אדום שהם בחי' דינים ואודם וכ"ז הוא נתברר בחדשי העיבור והנה נשארים בחי' שאינם מתבררים לרוב הסיגים שבהם ואותם הסיגים הם יוצאים לחוץ בעת הלידה בסוד דם לידה וז"ס ז"א הנק' רקיע אחר שנולד ואז נפרש ממנו עכירו דמיון עכירין כנז' ספ"ב והענין בביאור דע כי בחדשי עיבור נתבררו מזו' מלכים לצורך זו"נ מעט מעט מדריגה אחר מדריג' בהמשך זמן חדשי עיבור בין בבחי' כלים ובין בבחי' אורות וניצוצים כמבואר בח"א והתחיל בירור מבחי' כתר דז"א עד שבחודש הח' נברר נצח דז"א נשארו הי"ם שנתברר מהם קצת אך לא כל החלקים שיש בהם שהם מבחי' ז"א דעולם אצילות כי בהכרח הוא כשנולד ז"א יצא שלם ברמ"ח אבריו ובי"ס אמנם הענין הוא שכל בחי' שיש בז"א באותן הז"מ נתבררו מכתר עד נצח אך הבחי' שלו מהי"ס המעורבת שם באותן ז"מ לא נתבררו כולם כנודע כי ז"מ הם כוללים מזו"נ דאצילות עד סוף עולם העשיה וזכור כלל זה וכמ"ש בפ' זה מענין דם הלידה.

נמצא כי עדיין נשאר שם מבחי' הי"ם דז"א שלא נתברר לגמרי והטעם הוא מפני היותם סמוכים אל הקליפות להיותן תחתונים ובפרט כי נו"ה הם לבר מגופא והדינים נאחזים בהם ובפרט בהוד בסוד ירך יעקב וכמו שנודע בפסוק כל היום דוה כי מהוד נעשה דוה ולכן נחרב הבית באלף החמישי שהוא נגד הוד וכמ"ש אצלינו בענין שקר אין לו רגליים שהם הקליפות שאין להם אחיזה בב' רגליים רק ברגל ההוד שמאלי' שהוא רגל הק' האריך והוא רגל שמאל והוא עצמו הה' דהוד שנעשית ק' אח"כ ולכן ממנה ולמטה לא

הוברר כי יש בהם קליפות רבות והמבורר שבהם לקח ז"א ומזה נשלם ונתערב בו ביי"ס וברמ"ח אבריו והסיגים שיצאו מח' ספי' ראשונים דמכתר עד נצח אלו שכבר נתבררו לגמרי אלו יצאו בסוד דם צידה ואמנם מהסיגים שנתבררו מהי"ס שעדיין היה מעורב בהם חלקי בחי' ז"א עצמו דאצילות הנה אלו לא יצאו בסוד סיגים גמורים דדם הלידה אמנם אלו נשארים במעי האשה ונהפכים לחלב ויונק ז"א אחר שנולד וחוזרים ומתבררים בו ונגדל מהם וז"ס שהקטן בעת לידתו כל חולשתו הוא ברגליו שאינו יכול לעמוד ברגליו וע"י היניקה מתחזקים רגליו מעט ואח"כ עומד על רגליו.

ואמנם הסיגי' דח' ספי' ראשונים הם יוצאים בסוד דם לידה. והענין דע כי באלו ז"מ יש בהם כל בחי' אבי"ע ויש בהם חלקים הראוים להעשות מהן אצילות וחלקי' שאינם ראוים להיעשות מהם אצילות רק בריאה וכעד"ז יצירה ועשיה וכן עד"ז בפרטות כי יש חלקים ראוים לא"א ויש לאבא ויש לאימא ויש לז"א ויש לנוק' ובתחלה נתחברו החלקים שראוים לא"א בז"מ וכל השאר נק' סיגים אצלו כי אינם ערכו ואמנם כל מה שהיה לא"א בהם הכל נתבררו בעת אצילות ותיקון א"א ולקחו ומהסיגים הנשארים חזרו להתברר ואז מהחלקים שיש באו"א מהם נעשה בחי' או"א והשאר שלא היו בהם עוד חלקי או"א נשארו בהם בסוד סיגים ומהם חזרו להתברר במעי אימא ומהחלק אשר לזו"נ בהם נעשו זו"נ דאצילות ואז כל השאר נק' סיגים בערך עולם האצילות וכל בחי' אלו יצאו בסוד דם הלידה ואמנם עדיין יש בו סוד קדושה שהם בחי' עולמות דבי"ע לכן חוזרים ונתבררים בסוד עיבור תוך הנוק' דז"א ומהמובחר שבו נעשה א"א דבריאה וכל השאר יוצא מנוק' דז"א בסוד דם לידה ונק' סיגים בערך א"א דבריאה וכיוצא בזה עד תשלום עולם עשיה נמצא כי אע"פ שבכל פעם חוזרים ונתבררים סיגים אלו הנ"ל ויוצאים בסוד דם הלידה אע"פ שנק' סיגים ודם לידה אינם טמאים ח"ו אמנם הדם היוצא מנוק' תתאה דעשיה בעת הלידה אלו היו סיגים וקליפות גמורים אשר לא יצליחו לכל והם בחי' הקליפות שתחת עולם העשיה כי שם מקומם כנודע ואלו הם טמאים ודם הלידה שבאשה היא להיות בה בחי' עשיה ג"כ ובסוד עשיה לידתה טמא כנודע אך כל שאר המים של לידת עליונים הם טהורים.

אמנם הם נק' דמים ודינין בערך המקום שמשם יוצאים וזכור זה נמצא כי עתה מבחי' הז"א שמן כתר ער נצח כולם נתבררו לגמרי ולא נשאר מהם כלל שלא נתברר ולכן כל השאר מאותן ח' ספי' נק' סיגים גמורים שאין עוד דבר מהם שיוכל להתברר להיות ראוי לחלק זו"נ דאצילות ולכן סיגים אלו יוצאים בסוד דם לידה.

אמנם בספי' הי"ם היה בהם חלקים ראוים לעשות מהם הי"ם דז"א ולא נתבררו לגמרי לכן אלו הסיגים לא יצאו בסוד דם לידה כי עדיין ניצוצין חלקי ז"א מעורב בהם לכן אלו הסיגים שבהם נשארים תוך אימא להתברר בסוד החלב ומה שכבר הוברר מהם נעשה מהם הי"ס דז"א ויצא עמו כשנולד וע"י החל' נתפשטו אלו החלקים במקומם בז"א והיה בהם ו"ק גמורות כי תחלה בעיבור לא הובררו בו לגמרי רק הג' אמצעים והג"ת היו מבוררי' קצת בסוד ג' כלילין בג' כנ"ל בחלק א' וכשנשלמו ג"ת להתברר אז לא היו צריכין להכלל ונתפשטו במקומם ונשלם בו"ק גמורות וז"ס שנת' בפרק ז' שבזמן היניקה היו לו ו"ק והבן זה.

אמנם צריך להבין מה הם הבחי' שנתבררו ונעשו סיגים ויצאו בסוד לידה ומה הם הבחי' שנעשה חלב עיין בחלק ג' מה ענינ'. אמנם הדבר בקיצור כי הנה בימי העיבור אינם מתגלים בז"א רק היות לבושים של אימא שביסוד' המלבישים הה"ח והה"ג אשר שם בה והם י' שמות אהי"ה בריבוע שכל א' עולה מ"ד גי' ד"ם.

ואמנם הה' לבושים גבורות נתבררו ויצאו הסיגים בסוד דם גמור אך הה"ח נתבררו והסיגים שלהם הוא יותר ממותקים ונשארו בסוד דם טוהר וחזרו לחלב כמשארז"ל כי י' דמים הם ה' דם טוהר וה' דם טמא והבן זה היטב וכבר ידעת כי מהחוו"ג נעשו גוף הולד ומהם נצטייר ומה שנשאר אחר הבירור נק' סיגים כנ"ל.

סליק פ"א: פרק ב נבאר בו ענין הלידה איך ענינה הנה נת"ל בח"א ענין ג' מדורות שיש באשה ואיך בג' חדשים אחרונים כל הולד בג' בחינותיו שהם אנ"ך כולם עלו במדור עליון והנה בבואו עד הלידה כבר הולד גמור בג' בחי' הנ"ל ומתגלגל ויורד עד מדור התחתון ויוצא אח"כ אף ממדור התחתון ההוא ואז נולד ואמנם ראוי לידע מי הוא הגורם לולד שידחה למטה ויוצא והענין יובן עם פסוק וראיתם על האבנים וארז"ל כי האשה בעת לידתה ירכותיה מצטננות כאבנים וטעם צינון זה ית' עם מ"ש בחלק ג' איך המוחין ז"א באים מלבושים תוך כלים עצמן דנה"י דתבונה.

אמנם אין בתוכם שום אורות רק אלו המוחין דז"א ואין שם אורות דתבונה כלל. והנה צריכה התבונה עתה לסלק אורותיה מנה"י שלה לג' סיבות א' כדי לדחוק ולדחות הז"א שיולדו ויוצא לחוץ ב' בעבור החלב ג' בעבור המוחין דז"א.

ונבאר תחלה הבחי' הא' שהוא לדחות הז"א הוא כי הנה עתה יש אורות רבים בבטן המלאה שהיא התבונה עם אורות שלה עצמה ועם אורות זו"נ וכולם הם באותו הכלי שהוא מקום ההריון שהוא בבטן בשליש התחתון דת"ת דתבונה כנ"ל בח"א. והנה פי הרחם הוא צר ואין הולד יוצא משם אלא בדוחק גדול והוא כי כל האורות שיש לאימא בנה"י שלה הם מסתלקים מהם ועולים שם בבטן שלה ואז נמצא שהם אורות רבים מאוד ואין הכלי ההוא יכול לסובלם ונבקע הרחם דרך פיו כיון שיש בה בקיעה משם הוא נבקע ונרחב ואז האורות דתבונה שהם בעל הבית דוחין את הז"א לחוץ שהוא האורות ונולד.

סיבה הב' מפני החלב ית' בפ"ד. סיבה הג' שהוא מפני המוחין גם הוא נת' בפ"ג כי הנה"י דאימא צריכין להתרחק מהאורות שלה כדי שאחר הלידה תיכף יכנסו המוחין דז"א בתוכם ויתלבשו יחד כולם תוך הז"א כי גם בז"א יש מוחין בזמן היניקה כנ"ל ח"א פ"ב אשר ז"ס אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה כי התבונה נק' מ"י וע"י מי זה שממיתה עצמה מתקיים הז"א כי אין כל קיומו אלא ע"י מוחין כמ"ש כ"ז בפ"ג.

ואמנם סילוק אלו האורות מנה"י שלה בעת הלידה נק' מיתה ולכן הם מצטננים כמו המת בסילוק נשמתו ממנו מתקרר כי נר ה' נשמת אדם והוא אש חם ובהסתלקה נשאר יסוד העפר קר ויבש ולכן הנה"י בהסתלק האור מהם נקראו אבנים כי נשארו קרים ויבישים כמו האבנים. גם הטעם הב' כנודע כי חג"ת נק' אבות ונה"י נק' בנים ולכן הנה"י שלה נק' אבנים ע"ש בנים.

גם טעם הג' כי הנה"י שלה הם החוזרים להיעשות בחי' גוף עצמו אל הזו"נ שהם בני התבונה כאשר יתלבשו בתוכם עם המוחין כנז' ומעצמותם מתגדל ז"א בגדלות ב' כמבואר בחלק ג' וגם עתה מתגדל ע"י המוחין דיניקה ולכן נק' נה"י דילה אבנים ע"ש שנעשים מהם בחי' גוף הבנים עצמן וז"ס אין התורה מתקיימת אלא במי שהוא התבונה שממית עצמותה דנה"י שלה בעבור התורה לקיימו ולהתלבש בתוכו בחי' המוחין.

ועתה צריך לבאר ענין הז"א כשנולד הוא ונוק' לאיזה מקום נדחו בעת הלידה והנה נת"ל בכל השערים שקדמו כל ענין במקומו איך הא"א כשנולד ירד בתחלה אל מקום א' ואח"כ עלה מעט אל מקומו וכן באו"א כל א' וא' במקומו. אמנם נבאר עתה ענין זו"נ והוא כי הנה נת"ל בש"ג ח"א פ"א איך עתיק מתלבש באריך וב"פ תתאין דנה"י שלו נשארם מגולים למטה מרגלי א"א תחת עולם האצילות ואלו נכנסים בגבול שיהיה אח"כ עולם הבריאה והנה אחר לידת זו"נ נדחו וירדו למטה בבריאה תחת אותן בפ"ת דנה"י דעתיק ואותן ב"פ נעשו להם בחי' דדים וינקו משם בסוד דדי בהמה כנז' בענין א"א ואו"א ואח"כ ע"י יניקה זו הגדילו יותר ועלו והלבישו לאותן ב"פ דנ"ה דעתיק ואח"כ הגדילו יותר ועלו בעולם האצילות במקום הראוי להם והלבישו את א"א מטיבורו שלו ולמטה.

ודע כי באמצע גופא בא"א יש חד פרסא הנק' יותרת הכבד והוא מה שנזכר בפ' בראשית אמר ר"י באמצעית מעוי דבר נש אית חד קרומא דאיהו פסיק מעילא לתתא ודע כי פרסא זו ישנה בכל הפרצופים שבכל עולם ועולם וזכור ענין זה והנה למעלה מזו הפרסא הוא גבול או"א בכללות ד' פרצופים שבהם כנודע וארבעתן עומדים למעלה מזה הפרסא ומלבישים הגרון וחג"ת דא"א ומשם ולמטה הוא גבול ז"א המלביש א"א שיעור כשיעור העליון והוא שלישי ת"ת התחתון ונה"י דא"א שהוא למטה מזו הפרסא ואמנם פרסא זו אינה ביושר כי כשמתחיל דרך פנים הוא מתחלת מסיום החזה וכשמתפשטות דרך אחר הוא כנגד הטיבור.

והענין כי הנה או"א הם עומדים פב"פ בב' צדדי האריך וכשתציי' הענין בדעתך תמצא כי מקום הכרס והבטן דשניהם הוא רחב ונוגעים זה בזה בצד הפנים דאריך ושם הוא קצת פרסא מפסיק נגד החזה ששם הוא סיום ב' הכרסיים דאו"א. אמנם כי כשמתפשט הפרסא אחורי א"א שם הוא מקום ירכין דאו"א והם יותר ארוכים למטה מהכרס ונמשכין למטה ואינם נדבקים זה בזה כמו הכרס נמצא כי מקצת הפרסא ששם הוא למטה אצל טיבורו דא"א בסיום ירכין דאו"א והנה אופן התלבשות ז"א לא"א הוא באופן זה מתחת הקרום הנ"ל שהוא מטיבור א"א ולמטה כי כתר ז"א מלביש לת"ת דא"א מהטיבור ולמטה וזשארז"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ש"י עולמות והענין כי א"א הוא בחי' הכתר כללות האצילות כנודע הנה א"א יש בו תר"ך אורות כמנין כתר"ר והנה צדיק העליון הוא ז"א ולוקח מחצית הכתר שהוא מלביש לא"א מחציו ולמטה והנה מחצית הכתר הוא ש"י ואלו הם ש"י עלמין שלוקח הצדיק שהוא ז"א הנק' צדיק ועיין בפ' תרומה מ"ש והוא סוד פ' להנחיל אוהבי י"ש.

והנה קו ימין נצח דא"א יש בו ג"פ כנודע ומתלבשין בג"ס ימין דז"א שהם חח"נ והוד דא"א ג"פ מתלבשין בקו שמאל דז"א בג"ה ויסוד ועטרה דא"א קו אמצעי מתלבשים

בקו אמצעי דז"א דת"י וכמ"ש בח"ג כי שם עיקר הדרוש ואח"כ נוק' דז"א מלבשת לז"א מחזה שלו ולמטה עד סיום רגלי ז"א נמצא כי רגלי א"א ורגלי ז"א ורגלי נוקבא מסתיימים במקום א' ושם הוא גבול עולם האצילות ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה ושם בעולם הבריאה יש ב"פ תתאין דרגלי עתיק כנ"ל וכ"ז נתבאר היטב בש"ג ח"ב פ"ב.

ושמעתי ממורי זלה"ה באופן אחר והוא ממש ענין הבחי' הב' שנת"ל בח"א פ"ו שהז"א שהיה ו"ק בזמן היניקה מלבישים הב' פרקים הנשארים מנו"ה דא"א ושליש ת"ת ויסוד ע"ש אח"כ הגדילו זו"נ יותר ע"י היניקה הנ"ל ואז עלו והלבישו לנה"י בתבונה השלישית בבחי' הכלים החיצונים שלה כנודע שהם מבחינות הקטנות דיניקה ואז ינקו משם מג' אמצעים דתבונה ששם החזה מקום השדיים שלהאשה ואינם בסוד דדי בהמה כמו שהיו בתחלה אחר לידתם כנ"ל שינקו מב' פ"ת דעתיק שנשארו בבריאה והנה עדיין לא נכנס נצח הוד יסוד שלה תוך פנימותו בסוד מוחין כמו שהוא בגדלות אמנם עלה מבחוץ כדרך האם המגבהת בנה בין ירכותיה להניק מדדיה שבין ב' זרועותיה ואחר כך בבוא זמן הגדלות הנזכר בח"ג אז נכיסו נצח הוד יסוד דתבונה תוך פנימיות ראש זעיר אנפין בסוד מוחין דגדלות כמ"ש שם בעזרת האל.

ודע כי יש לי קצת ספק בזה כי נלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה בודאי הוא כי בזמן היניקה הוא מוכרח שזעיר אנפין יהיה ראשו בין זרועותיה, כדי שיגיע פיו לדדים אשר שם לינק מהם והוא עתה ראשו כמו במקום שתהיה ראשו אחר כך בזמן הגדלות דמוחין אלא שהחילוק הוא שבזמן היניקה האם רובצת על הבנים והיא משפלת עצמה ויורדת למטה להניקם כדי שיהיה ראשם כנגד זרועותיה והבנים יושבים למטה במקומם אך בגדלות זעיר אנפין עצמו עולה עד שם והיא אינה יורדת וזהו מה שכתב' נלע"ד ששמעתי בודאי אך יש לי קצת ספק שנלע"ד ששמעתי להיפך כי ביניקה אמו מגבהתו כדי שיניק מדדיה והיא עולה ואינה יורדת אך בגדלות אינו מגיע ראשו רק עד חצי התחתון שלה כנודע והרי תראה זה כי כמו שנתבררו כמה מדריגות בח"א בענין העיבור כך יש מדריגות ועליות רבות בזמן היניקה כי הולך וגדל מעט מעט מדריגה אחר מדריגה.

ודע והבן כי סתם יניקה שאנו מזכירין בחיבורינו זה שהוא זמן אמצעי בין עיבור שני הנזכר בח"ג ובין עיבור א' הנז' בחלק א' היא בחינות יניקה זו האחרונה שיונק זעיר אנפין מדדי אמו שהם דדי אשה כי זו היא יניקה האמיתי כי היניקה הא' שהיא בסוד דדי בהמה בעולם הבריאה וכן כל שאר המדריגות שאחר זה שנתברר בפ' זה כולם נכללים בזה וטפילות אליה וזו היניקה האמיתי שאנו מזכירין בחיבורינו זה וזכור ואל תשכח.

ודע כי עתה אחר הלידה נעשה זעיר אנפין רקיע כי עתה כבר נקרא ונקפא ונתחזק אחר צאתו לחוץ ואז נתברר הפסולת והעכירות ממנו בסוד דם הלידה כנזכר בפרק א' ונזכר בפרשה תרומה ד' קמ"ז והבן ותשלום ענין רקיע זה נקרא מדה כנ"ל ח"א פי"א וית' בח"ג: פרק ג נבאר עתה ענין היניקה בג' בחינות שיש בה א' מה הוא ענין הדדים שמהם יוצא החלב.

ב' החלב בעצמו מה ענינה. ג' איך הוא היניקה אשר על ידה מתגדל העובר.

והנה בענין דדים צריך לידע מהיכן נתהוו ולמה יש דדים באיש ובאשה אלא שאלו גדולים ואלו קטנים ולמה בדדי אשה יש חלב ובדדי איש אין בהם חלב ולמה היה ומה נשתנה מקום העיבור ממקום היניקה כי זה בבטן וזה בחזה ויהיו גם הדדים בבטן דומיא דדי בהמה. והענין הוא כמו שכתב' ח"א פ"י כי האשה תיכף בעת ביאה ראשונה שנתעברה בולד נפסקת דם ווסתה כנראה בחוש העין והנה אותו הדם שהיה יוצא בבחינות ווסת נסתלק משם ועלה למעלה בג' אמצעים דאבא ואימא והענין כי הנה ב"פ ראשוני' דנצח הוד דאריך אנפין נסתלקו למעלה במקום ג"א דאבא ואימא שהוא החזה שלהם ונשארו ו"פ שהם ב' תתאין דנצח וב' תתאין דהוד וב' פרקין דיסוד ועטרה כי היסוד אינו גדול בג' פרקין כמו הנצח והוד ואלו הו' פרקין מהם נעשה ו"ק לזעיר אנפין ואמנם אף על פי שאין ביסוד רק ב' פרקין על כל זה לא נאמר שעלה הפ"א דיסוד גם הוא עם ב' פרקין עליונים דנצח הוד כי זה נשאר למטה בין ב' פרקין אמצעים דנצח הוד דאריך אנפין כנ"ל ח"א פרק ט"ז.

נמצא כי אלו הב' פרקין עליונים דנצח הוד דאריך אנפין הם שעלו שם תיכף אחר הקליטה ומתוספ' הארתם שם בחזה דאבא ואימא בלטה הארתן שם ונעשה מהם ב' דדים א' מפרק נצח וא' מפרק הוד ואמנם היות ב' דדים בזכר וב' דדים בנקבה הוא עם מה שכתב' בחלק א' פרק ז' כי כשעלו ונכללו נצח הוד יסוד דאריך אנפין עם חסד גבורה ת"ת שבו נכללו נצח מהוד והוד מנצח גם כן וכנודע גם כן כי נצח הוד הם רעים האהובים תמיד כלולים זה בזה נמצא שפ"א דנצח אריך אנפין העומד בסוף חזה דאבא יש בו כללות פ"א דהוד ומהם נתהוו ב' דדים בחזה דאימא והנה אלו ב"פ הנ"ל הם נשארים תמיד לעולם אפי' שלא בזמן היניקה ולכן אין רושם הדדים מסתלק מאו"א לעולם כנראה בחוש הראות.

וצריך שתדע כי הנה האדם התחתון זכר או נקבה אינן נרמזים בצלמם ובדמותם אל בחי' פרטות כמו אל הת"ת לבדו או אל המלכות לבדה וכן כיוצא בזה אמנם כל אדם ואדם רומז אל כללות האצי' כולו מראש א"א עד סוף המלכות דאצילות כדמיון א"א עצמו אשר מתפשט בי"ס שלו בכל עולם האצילות כנ"ל וכאשר נעריך ארם התחתון בכללות זה ימצא כי כיון שנ"ה דא"א עלו בחג"ת דאו"א בחזה שלהם ולא בחג"ת שלו עצמו כנ"ל נמצא כי עיבור ז"א היה שם בחג"ת דאו"א דכללות פרצופים הכולל ד' פרצופים כנודע והוא במחצית' ממש והנה או"א מלבישים מגרון דא"א עד טיבורא דליבא דיליה כנזכר באדרא שלא אמרו בטיבורא דגופא אלא דליבא שהוא מחציתו ממש וכשנעריך מקום הדדי' שלהם ימצא שהם במחצית ועם זה שיש מן הגרון עד טיבורא דליבא דיליה לכן בחי' הדדים היה שם למעלה בחזה ולא למטה בבטן במקום הריון אמנם הבהמות והחיות אשר אינם כוללים כללות העולמות אמנם הם בחי' פרטי' לכן הידים הם למטה במקום הרחם והבטן ששם מקום ההריון והבן היטב טעם שינוי דדי האשה מדדי בהמה.

גם סיוע בזה ענין האורות הרבים ההם שהיו במקום ההוא כי שם היו אורות נה"י דא"א ואורות חג"ת דאו"א ואורות זו"נ כולם ולכן מרוב האורות אשר שם נתהוו הבקיעה ההיא לעשות שם הדדים אמנם עיקרם הוא מאותן ב"פ עילאין דנו"ה הנשארים

שמבקבע לעולם. גם סיוע בזה מ"ש בח"א פ"ז ענין זיווג א"א בסוד נשיקין להוציא הטפה לצורך זו"נ ומשם ירדה ונמשכה בסוד זיווג התחתון ביסוד שלו המתלבש תוך או"א ואז ברדת טפה שהוא באור גדול בנה"י שבו עצמו המתלבשין תוך חג"ת דאו"א ניתוסף שם אור גדול ובוקע ונתהוו שם בחי' הדדים.

ובזה נבין טעם למה בדדי הזכר לא יש חלב כי אם בדדי הנקבה והטעם כי טפה הנ"ל כאשר יצאה מיסוד א"א ונתנה באבא היה בו זמן מועט ונעשה בו רושם קטן כי דדי זכר קטנים מאוד ומלבד זה גם הטפה עצמה עדיין היתה צורת י' קטנה ולכן ג"כ לא היה חלב בדדי הזכר אמנם אח"כ האבא נתן הטפה שהוא באימא ונשארה שם ט' חדשים העיבור זמן ארוך וגם כי הטפה בעצמו נגדלה ושם בהמשך העיבור נעשה פרצוף גמור כנודע ואז מחמת האור הגדול נגדלה דדי האשה מאוד וגם ניתן בהם אור החלב שהוא ולא כן בזכר.

גם טעם אחר כי הנה בעת הלידה מתקבצין כל האורות הנה"י דאימא וכל אורות דזו"נ אשר עומדים שם בסוד העיבור ואז ריבוי האורות דנה"י דאימא הם סיבה כנ"ל בפ"ב לדחות העיבור לחוץ בסוד הלידה ואז ניתוסף הארה גדולה ועצומה מחזה דאימא ולמעלה כי עלה פנימית נה"י למעלה בחג"ת ששם הדדים והנה בלטו במ מחמת ב"פ דנ"ה דא"א כנ"ל ועדיין היו צומקים וקטנים בלי חלב ועתה נתמלאו הארה גדולה ובקעים ויצא מהם החלב כנראה בחוש הראוי שאחר הלידה מתחיל החלב לצאת מן הדדים משא"כ בזכר שאין בו בחי' לידה ועליות האורות בהם לכן דדיו קטנים ובלתי חלב.

גם טעם אחר למה נגדלין עתה בעת הלידה ומתרבה בהם החלב כמ"ש בע"ה וגם נת"ל פרק א' כי החלב הוא מאותן הסיגים של דם לידה שלא נתבררו על ידי העיבור ועולין בחזה ומתהפכים לחלב והנה אין עלייתן אלא בשעת הלידה ולכן אין שם חלב אלא עד עת הלידה כי אין החלב עצמו אלא מאותן הסיגים אמנם הדדים עצמן הם מב' פרקין עילאין דנ"ה דא"א כנ"ל ע"י הריבוי אורות שסייעם לזה נמצא כי הדדים בחי' א' והחלב בחי' א' וכמ"ש בפ"ד.

והנה ענין הדדים בעצמ' הם נמשכים משם אלקי' כי הנה הנקבה נקרא אלקי' ויש בה שם אלקי' בג"ר וכן בגיא וכן בג"ת והנה שם אלקי' שבג' אמצעים שבה מתפרשין לג' א"ל בימין בסוד חסד אל ומ"י בשמאל כי שם סוד בינה הנקרא מ"י ולכן סוד מ"י דאלהים הוא בגבורה וה' מאלהים באמצע ומאלו הג' בחי' מתפשט אל דדי האשה כי אל דאלהי' מתפשט בדד ימין ומ"י של אלהי' בדד השמאלי וה' דאלהי' בין ב' הדדי' באמצע ולכן הושמה אות ה' באמצע שם אלהי' אל מכאן ומ"י מכאן וה' באמצע וז"ס אותם ב' הנביאי' הנקראו אלדד ומידד היו יונקי' משני דדי של הנוק' תחתונה של הז"א וא"ל ד"ד הוא הראשון כי הוא דד הימין המצטרפות עם אל מאלהי' ונעשה אלדד ומידד הוא דד שמאלי המצטרפות עם מ"י דאלהים ונעשה מידד הנה חלב הנמשך לב' דדי' הוא דרך אות ה' מאלהי' שבאמצע שהוא נעשה צינור לחלב המיתוק לב' הדדים ומתפשט לכאן ולכאן בסוד ת"ת המכריע בין שניהם ונודע כי החלב אינו שוה בבחי' א' כי החלב הנמשך בדד ימין יהיה יותר מתוק מחלב הנמשך בדד השמאלי נמצא כי ב' מיני חלב יתפשט

דרך זה הצינור שהוא ה' מאלהי ושתייה' צריכי' להמצא רמוזים באות ה' והוא כי יש בחי' מלוי ובחי' ציור כי כשתמלא ה' זו בג' מיני מלואי' שסימנם יה"א גי' א"ל וג' כוללים הם ל"ד ואות ה' עצמה הם ל"ט וכללו' הכל ביחד עם כללות הה' הם מ' כמנין חל"ב.

גם יש בחי' אחרת כי כשתקח ג' המלואי' לבדם ר"ל שהם יה"א גי' י"ו וכשתצייר אות ה' בב' ציורים ד"ו ד"י גי' כ"ד עם י"ו דמלואי' הם מ' כמנין חל"ב הרי נתבאר ב' מיני חלב באות ה' דאלהי' שהוא החלב הנמשך לדד ימין והחלב הנמשך לדד השמאלי. גם נודע כי הדדי' נקרא ג"כ שדיים כמ"ש בין שדי ילין והענין דע כי יש שם שדי ברפה והם בדדים ויש שם שדי בדגש והוא שם קדוש והוא מלמטה ביסוד.

והענין הוא דע כי שם הוי"ה יש לה ד' מילואי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וכ"א הוא בחי' ע"ב כי שם ס"ג עם י' אותיות גי' ע"ב וכן שם מ"ה הוי"ה פשוט הוא כ"ו ועם מ"ה המלוי הוא ע"א וא' יתירה שיש בשם ס"ג שנעשה ע"ב כנודע הרי ע"ב ושם הוי"ה דבין בבחי' אחורי' שהם י' י"ה יה"ו יהו"ה הוא ע"ב והם ג"פ ע"ב בהתחברות' עם חשבונות אחר' כנ"ל אמנם ע"ב הראשון מכולם הוא מפורש יותר לכן אותו ע"ב נמנה לבדו והוא גי' חס"ד לכן מקומו בחסד וג' ע"ב אחרי' נעשו רי"ו שהה גי' גבורה הרי ע"ב רי"ו הנ"ל יוצאי' כנ"ל ש"ב ח"ג פ"ט ובזה תבין איך גם היניקה הוא בסוד עיבור שהם ע"ב רי"ו והנה ע"ב רי"ו הנ"ל יוצאי' משם הויה עצמה שורש שלה' שהם גי' כ"ו ושם זה הוא בת"ת וע"ב בחסד ורי"ו בגבו' וכללו' ג' בחי' אלו שהם כ"ו ע"ב רי"ו הם חג"ת גי' שדי וכמבואר בכוונת ויעבור ה' הרי כי נרמזו בחג"ת שם שד"י וכנגדם גם בנה"י יש שם ע"ב רי"ו כ"ו והוא שד"י ג"כ אלא שזה שד"י עליון שהוא יותר רחמי' יען הוא בג"א לכן הוא ברפה כמ"ש בין שד"י ילין הנה משם נעש' שדי' המריקי' לחלב הלבן ומתהפך בהם הדם לחלב שהוא רחמי' אך שד"י שהוא בדגש כמ"ש ואל שדי והוא מורה על דין הוא בג"ת נה"י נמצא כי בזמן היניקה יניק הז"א מאלו השדי' שהוא שדי העליון ברפה בחג"ת דאי' והגדילו ג"א דז"א ונעשה בו סוד ע"ב רי"ו כ"ו אחרי' התחוננים בנה"י שבו בסו' שם שד"י ברגש שהוא יותר דין והרי נת' בזה איך ע"י היניק' נעש' ז"א בסו' ו"ק גמורות כי מה שהיו בתחלה בעיבור ג' כלילין בג' עתה נתפשט לו"ק בסוד פרצוף א' קשור זב"ז היטב דרך קוים והרי זה תיקון נוסף על תיקון הנעשה ע"י עיבור וית' זה לקמן.

ונבאר ג"כ בחי' השדיים בבחי' אהי"ה ונבאר כמ"ש בפ"א איך יש ג' אהי"ה בבינה דיודין ודאלפין ודההי"ן והם בחג"ת שבה וזה התחתון שהוא דמלוי ההי"ן אין בו רק ט"ל אותיות כי הא' דיודין והב' דאלפין ובכ"א מ"א אותיות פ' מלא ומלא דמלא ושם נת' כי ב' אהיה התחונני' שבגרון הנה בשעת הזרעת הטפה דאודם עולים למעלה באהיה הא' דיודין אמנם עתה אינו כן כי כ"א הוא במקומו נמצא כי אהי"ה תחתון שהוא בג"ת שבה שם יורד ונמצא הדם במקור ויסוד אשה תמיד כי הוא בסוד אחורי' של ג"ת ועולין דם כזה א' א"ה אה"י אה"י ושם באחורי' הוא הדם וכמו כן האהי"ה הא' דיודין יורד ומתלבש באהי"ה ב' דאלפין שבג"א שמקומו בת"ת שבה במקום החזה ושם מתבררים שניהם ונעשים שדיים שלה לכן אלו הב' אהי"ה בב' מלואים שבהם ביודין ובאלפין גי' ש"ד לרמוז כי מהם נעשו השדיים ואז בעת הלידה חוזר הדם לעלות שהוא

ריבוע אהי"ה דההי"ן שבג"ת למעלה במקומם כנ"ל ועולין אורות נה"י שלה למעלה עד כנגד החזה ואז מתהפך מדם שהוא דין כי אהי"ה דההי"ן הוא דינים יותר להיותם בההי"ן ולהיותם תחתון הם למעלה מתהפך ונעשה חלב רחמים והרי נת' איך מטפת אודם שבנקבה נעשה הדם בולד כי הדם נעשה חלב ואחר שיונק זה הולד מתהפך בו לדם אח"כ כבתחלה אלא שעתה הוא מזוקק וברור כמ"ש בפ"ד והנה נת' בח"א פ"ז כי יש ג"כ טפת לובן מזכר והם שם יה"ו בההי"ן שבג"ת שבו שהם גי' מ"ב והנה ממנו נעשה סוד חלב לבן בוולד כי החלב סוד הלובן שבולד כנודע כשתחבר חלב וחלב ודם הנ"ל הם גי' ג"פ מ"ב כנ"ל בח"א פ"ז ועדיין חסרים מהם שנים והחסרון הוא בב' אהי"ה דנוק' שאין בכ"א רק מ"א אותיות אך היה"ו הוא שלם מ"ב אותיות והבן איך החלב והלובן דז"א נמשך מטפת הזכר והדם והחלב שהוא אודם שבו נמשך מטפת נקבה וז"ס להקריב לי חלב ודם כי חלב ודם קריבים לגבוה כי כל ז"א נבנה משניהם והם קריבים לגבוה גם תבין בב' אהי"ה ראשונים יש בכ"א כ"ז אתווין מלוי המלוי והם סוד כ"ז אותיות התורה כנודע כי האותיות הם מן הבינה אך באהי"ה האחרון אין בו רק כ"ה אתווין מלוי המלוי אשר משם יצירת ז"א בבחי' הדם ואח"כ בבחי' החלב שיונק וז"ש פ' שמות ויאמר כה תאמר אהי"ה שלחני שהוא אהי"ה הג' שבפסוקים ההם שיש בהם כ"ה אתווין ז"ש כה תאמר וכבר נת"ל בח"א פ"ז כי פסוקים אלו מדברים בענין יצירת ז"א: פרק ד נשלים בו לבאר ענין החלב עצמו עם שכבר נת"ל קצת ענינו הנה נת"ל כי אורות נה"י דבינה עצמ' שהיה בבחי' דם למטה ביסוד שלה עלו למעלה בעת הלידה וע"י עלייתן ממטה למעלה עד מקום החזה נתמתקו כי הנה נהפכו לחלב ומשם ניזון הולד גם אותם הב' פרקין עילאין דנ"ה דא"א אשר עלו בחזה דאימא ונשאר שם תמיד בסוד שדיים ודדים הנה הנה"י הם סוד דינים כי לכן הוא לבר מגופא כנודע וכשהם עלו למעלה בחג"ת נמתקי' ומתהפכים לחלב שהוא רחמים נמצא כי הד' פרקין תחתונים דנ"ה דא"א הם מתלבשין בז"א ונעשים נשמ' אליו אמנם מזונו נמשך ממקום יותר עליון שהוא מאותן ב"פ עילאין הנ"ל וע"י כן יש כח הזנה בחלב לזון ולפרנס ולגדל הולד כי ממוכח נשמתם ומבחי' עליונה הוא ניזון גם בעת עליות אורות נה"י דבינה למעלה כנ"ל גם הסיגים דג"ת דז"א עצמו שלא נתבררו לגמרי גם הם עלו עמהם עד החזה שלה במקום הדדים ולא יצאו עם ז"א כשנולד כנ"ל בפ"א.

ובזה תבין למה אין התינוק אוכל בעצמו רק יונק משדי אמו כי להיות סיגים אלו מג"ת שבו שהם דינים חזקים אין בו כח לצרפם ולבררם ע"י אכילתו כנודע כי האכילה הוא בחי' בירור וצריך שאמו תבררם תחלה ותנקה הפסולת שבהם ותניקיהו מה שכבר בררה היא כי גם שאר הבחי' כולם ברר' היא בעת העיבור וגם אלו הם מתבררים ע"י עתה אלא שבעת העיבור לא יכלו להשתלם ולהתברר ובהמשך ימי יניקה יתבררו כנז' בפ"ו וגם בירור זה לא יוכלו לעלות עד שעלו למקום השדיים שהם מקום העליון בג"א וע"י עילוי ההוא נתבררו שם ונמתקו ונעשה חלב ממה שנתברר מהם שהוא הטוב שהיה בתחלה מעורב בתוכם ואותו הטוב המעורב בהם הוא שנתברר ונהפך בסוד חלב כי בהיותו בתוך הסיגים הם מתרבים עליו ונהפך לדם ועתה שנתברר מהם נהפך ללובן שהו' שרשו והסיגים שבהם יוצאים בסוד דם טמא אחר תשלום ב' שנים דיניקה דוגמת הסיגים האחרים שלא יצאו עד תשלום זמן העיבור בסוד דם לידה כן אלו הסיגים יוצאים

ממנה אחר תשלום זמן יניקה שאין בהם עוד מה להתברר שהיה ראוי לעשות ממנו בחי' זו"נ שבאצילות כנז' פ"א ע"ש איך גם הם חוזרים להתברר לצורך עולם הבריאה וכו' נמצא כי ע"י היניקה נגמרים ג"ת שבו להתברר ויונק אותם ומקבלם סוד יניקה ואז גומרים בו להתתקן בג"ת שבו ולכן מה שהיה בעת העיבור ג"ת כלולים בג"א כי לא יכלו להתגלות מחמת היות בקטנותו בסוד עיבור כנ"ל ח"א פי"ז והיה אז בבחי' ו' זעירא שבתוך הה' ועוד היה בסוף הו' המל' בסוד פסיעה לבר ואחר שנולד ונעשה ו' של שם שאחר הה' כי כבר יצא עתה מתוכה ומה שהיה אז נה"י שבו מלבישים לחג"ת בהיותו בעיבור דיליה ויצא לחוץ ונעשה בן ו"ק שלימות אמנם עדיין אין בה ראש עד המוחין דגדלות ואז תהיה ו' של השם שיש לו ראש כנז' בח"ג ואז היה בבחי' ו' שבשם ומלכות נוק' בסוד פסיעה לבר קוץ תחתון של ד' זו ובזה ג"כ תבין למה אין התינוק הולך ברגליו אחר שנולד תיכף כי רגליו שהם נ"ה שבו אינם נתקנים עד תשלום זמן היניקה ע"י החלב והולכיון ומתחזקים ונתקנים רגליו לאט לאט עד שנגמרים לכן באמצע ב' שנים דיניקה מתחיל התינוק לעמוד על רגליו ולהתחזק מעט מעט ובהשתלם זמן היניקה הולך ברגליו היטב כא' האדם וזה ברוב התינוקות ולא דברנו אלא בהוה.

אמנם נראה שיש תינוק שהולך ברגליו פחות מב' שנים הוא כיון שנתקנו נ"ה שבו שהם הרגלים אפילו שלא נשלם להתברר גם הי"ם כבר הוא יכול לילך בכל רגליו כי ההליכה תלוי בהם וזה סברת מי שאומר שזמן היניקה אינו רק ח"י חדשים אמנם לסברת שאומר כ"ד חדשים הטעם הוא כי ג"כ צריכים להתברר הי"ם והנה כשתחלוק כ"ד לגמר בירור שלשתם יגיע ח' חדשים לכ"א מהם והנה נודע כי כל המזון שניזון בו האדם נוטלו בתחלה הכבד ומבררו ונותנו ללב ושם חוז' להתברר ומחלקו ומשלחו לכל האברי ומתחיל לשלחו לכת' שבו ואח"כ לחכמה וכו' נמצא כי עד שיורד אל ההו' שהו' המזון והחלב של ז"א עד מקומו האמיתי צריך זמן ח"ס כחב"ד חגת"נ וכנגד' ח' חדשים הראשונים ואז מתחיל התינוק לעמוד על רגליו וכנגד' ח"ס לספי' יסוד וח' חדשים לספי' המלכות שמתחילין מן הכתר ויורדים עד מקומם הרי ג"כ ח' הרי כ"ד חדשים דיניקה שבהם נתפשטו נה"י שם במקומם ונגמרו להתברר ונשלם בו ו"ק שלימות.

ודע כי פ"א שמעתי כי בתחלה בזמן העיבור היה עיקר ז"א בבחי' נה"י לבד כי הרי משורש נה"י דא"ק נתקן אז בימי העיבור ואז חג"ת שלו היה בכח ולא בפועל כי היה נה"י שלו שה' ג' מדות שלימות משמשות לו' מדות קטנים כנ"ל בח"א פי"ח ועתה ע"י שיונק מן השדיים שעומדים בחזה בג"א דא"א לכן נתגלו גם האמצעים שבו ונעשו גם הם ג' מדות שלימות ונגדלו גם הם והיה הז"א עתה מן ו"ק שלימות ומדות גמורות ודע כי עתה בזמן היניקה שנשלם ז"א בסוד ו"ק שלימות החיות שלו בזמן היניקה אינו רק כשיעור הנוגע למלכות שבו שהיא עשירתו וזה החלק היא של חיותו הוא מחיה עתה אל הז"א בהיותו ו"ק וזה חלק י' שהיא בחי' חיות המלכות שבו נק' בזוהר לך לך קיסטא דחיותא ר"ל מדות חיות הז"א ו"ק לבד בשרשו כנודע כי הוא שורש ו' שבשם ואינו רק ו"ק מדת חיותו נק' קסטא דחיות' אמנם אחר ביאת המוחין דגדלות אז ניתוסף בו ונגמר כל חיותו משלם.

ודע כי פ"א שמעתי כי שם זה של אהי"ה באחוריים שלו שהוא גי' דם אשר הוא ביסוד האשה ושם להיותו בסוד אחוריים ובפרט להיותו למטה הוא דין גמור ונעשה דם כנודע כי הדינין קשין בסופו ובראשיתם מתוקים בסוד היין שעושה בתחתיתו שמרים וכשמעלה למעלה בדדים נעשה חלב ונמתק כי אז הוא מתעלה שם בשם ע"ב דיודין שהוא גי' חסד ובכח המתקתו ע"י ד' יודין דמלוי ע"ב שהוא גי' מ' נמתק ונעשה חלב שהוא גי' מ' סליק פרק ד' בע"ה: פרק ה' אחר שנת' ענין החלב איך נהפך מדם לחלב ואז יונק אותו הז"א להתגדל בו וביארנו כי הדם ההוא הוא מאחוריים דאהי"ה גי' ד"ם אכתוב פה ענין הדם שבז"א מה ענינו עם שכפי דרוש זה נראה שהוא בזמן הגדלות עכ"ז אכתבנו פה עם שצ"ע ליישבו שלא יתחלק עם מש"ל ח"א פ"ט.

ודע כי הדם שכאשר מתחלה מתהפך לחלב ואח"כ יונק הז"א וחזר אותו החלב להתהפך לדם בקרבו ומתפשט בתוך הוורידין וקנוקנות ובכל גופו ואל תתמה איך חוזר שנית להתהפך לדם כי הנה מתחלה היה דם מעורב במותרות ובסיגים רבים כנ"ל ועתה מתברר ומזדכך ולכן יכול להתהפך לחלב ובהכנס תוך ז"א חוזר להיות כבתחלה דם אלא שעתה הוא דם זך ונקי וצלול ומבורר והוא חיותו ממש של התינוק נמצא כי בב' שנים דיניק' הוא הבלעת הדם בגופו של תינוק וכמ"ש ר' נתן הבבלי לאותה אשה המתינו לו עד שיבלע דמו בו כי הוא סוד החלב הנבלע ומתפשט בו בהמשך זמן היניקה והנה ענין הדם הזה הוא זה דע כי תינוק אף בזמן עיבור ובזמן יניקתו יש לו מוחין כנ"ל ח"א פי"א והם מלובשים תוך נה"י דאימא אלא שהם בחי' חיצוני' ואמנם בזמן העיבור כל המוחין מסתלקין ממנו ובפרט בחו"ג של הדעת ואינו מאירים בו רק לבושי אימא לבד בסוד חיצונותם וכבר ידעת כי יסוד דאימא בו מתלבש דעת ז"א הכולל חו"ג בסוד ה' דמים טהורים וה' דמים טמאים ויש פה ביסוד דאימא י' בחי' הלבושים להתלבש בו ה"ח וה"ג והלבושי' הם הגבורות בסוד אחוריים דאהי"ה בסוד ד"ם האדם בעת היות בה הז"א בסוד עיבור א' אשר שם אהי"ה מורה עליו כנז' בזוהר אחרי מות אהיה דאנא זמין לאולדא א"כ נמצא שיהיו י' שמות אהי"ה ביסוד אימא והן י' לבושין לה"ח וה"ג דגדלות אמנם בהיותו בסוד עיבור א' אינן מאירים בו רק האחוריים שלו לבד והם י' לבושי אהי"ה הנ"ל לבד' כנודע כי כשעליון מתפשט ומתלבש בתחתון אינו מתלבש רק האחוריי' שלו לבד כי הפנים נשארו למעלה במקומו וא"כ יהיו י' שמות א' א"ה אהי"ה שהוא גי' ד"ם וא"כ הם י"פ דים והנה אלו ה' דמים מתפשטים עם החו"ג שבתוכם כנ"ל לתוך גופא דז"א כמ"ש בח"ג ואז נבלע בו דמו והנה כל זה הוא מן אהי"ה שהוא הבינה כנ"ל ואלו ה' דמים הם סוד נ' שערי בינה הנפתחים ומתפשטים תוך ז"א כי הנה י' שמות אלו בפשוטן מ' אותיות וכללן י' שמות הרי נ' או בד ב' הנה יש בי' שמות אהי"ה בפשוטן מ' אותיות אמנם בכל שם מהם בסוד אחוריים הוא יו"ד אותיות תצרפן עם מי אחרים הרי נ'.

והדרך הא' יותר נכון והרי נת' ענין הדם בדרך פרטות בענין החו"ג דדע' המתפשטי' בו להגדילו כנודע והנה הדם הוא חיות המגדל האבר' גם בדרך כללות נבאר ענין הדם מה ענינו והוא כי הנה ז"א יש בו י"ס כנודע ונודע כי ז"א מ"ה דאלפין וא"כ הי"ס שבו יהיו כולם ממלוי אלפין והם יו"ד הויו"תדמ"ה ובתוך אלו י' הויו"ת דמ"ה מתלבשים י' שמות

דאהי"ה דאחוריים דאימא להחיותם בסוד דם שהם י' דמים כנודע איך נה"י דאימא מתפשטים תוך ז"א כולו בסוד צ' דצלם כנז' בח"ג.

ואמנם אופן התלבשות' אהי"ה בתוך הוי"ה דמ"ה נבאר עתה בדרך ג' והענין כי יש כללות אחר יותר כולל בענין הדם הנבלע תוך כללות ז"א והוא כי הנה ז"א הוא הוי"ה א' דמ"ה הכוללת כל הפרצופים די"ס שבו והנה אות א' שבתוך מלוי אות וא"ו דשם מ"ה שהיא אות אמצעית שבכל השם הוא רומז לשם אהי"ה דאחוריים דבינה שהוא גי' ד"ם המתפשט בתוכו להחיותו כנז' בתיקונים כי אות א' הוא שם אהי"ה ובהיות שם מ"ה בלתי א' זו שבמלוי הוא"ו הוא ג"כ גי' ד"ם ובהכנס אות א' לתוכו שהוא אחוריי' דאהי"ה שהוא דם בגי' ג"כ אז נשלם שם מ"ה והוא בגי' אד"ם ר"ל א' דם כנודע כי ז"א נק' אדם וזו א' הוא סוד הדם שבזה האד' כי ע"י דם זה נק' אדם ובהסתלקו משם ישאר ד"ם ונאמר בו שופך דם האדם באדם והבן זה ענין ש"ד מה ענינו שהוא הסתלקות הדם הזה מן האדם שהוא ז"א ואז מת האדם כי הדם הוא חיותו וזהו ג"כ ענין דמים בדמים נגעו כי גרמו שיסתלק דם של אהי"ה מדם של מ"ה הנ"ל שיהיה בו ב' דמים נפרדים זה מזה ועד שם נגע עונם.

אמנם כשמתלבש ונבלע דמו בתוכו נעשה דם א' ונק' אדם וז"ס רביעית הדם שהוא חיות הנפש כנודע והוא ענין רבע שם זה דאהי"ה העולה דם כי בחי' זו נק' שיר פשוט כפול משולש מרובע כזה א' א"ה אה"י אהי"ה וזה הריבוע נק' רביעית דם שהוא חיות הנפש נמצא כי כל דם זה הוא מיסוד אימא אשר עליה נאמר אמו מזרעת אודם וגם ז"ש בזוהר דבינה דינין מתערין מינה.

ונשלים לבאר ענין דם זה בפרטות ההוי"ה דשם מ"ה שבכללו' פרצוף י"ס דז"א והענין כי הנה ג' אלפין נמצא במלוי שם מ"ה דאלפין והטע' כי כ"א מורה על שם אהי"ה כנז' בתיקונים כי הוא בחי' אימא המתלבשות תוך ז"א להחיותם והנה צ"ל יוד בראש ז"א והא' ראשונה בגרון וא' שבמלוי ה"א זו היא בחי' יסוד אימא אשר מתפש' בגרון כנודע ואות א' זו היא אהי"ה העולה ד"ם וזה הדם שבגרון הוא דם חיות שנפש תלויה בו ולכן שם הוא מקום השחיט' להסיר אותו דם חיות משם כי הדעת שהם חו"ג שבתוך הא' זו שהוא יסוד דאימא הם המחיה את הז"א כי בהם חדרים ימלאון והנה העטרה דאימא מתפשט עד חזא דז"א בת"ת שבו ושם בת"ת שבו הוא וא"ו שבו כנודע והנה א' זו שבמלוי הוא"ו הוא ג"כ אהי"ה של הדם לרמוז לבחי' אימא המתגלית שם למטה מהחזה כנודע כי משם ולמטה מתפשטי' החסדים בגלוי גם הלבושים דיסוד אימא מתפשט עמהם כנז' בח"ג ועל הא' זו נאמר שופך דם האדם ואח"כ שנותנים לנוק' לעשות פרצוף מאלו החו"ג עם לבושיהם כנז' אז היא ה"א אחרונה של שם הוי"ה ואות הא' רומז אל שם אהי"ה של דם הניתן בנוקבא ג"כ ואז נעשה בה בחי' דם במקור שלה ומתחלקים ליו"ד דמים ה' טהורין וה' טמאים והענין כי נת"ל שהם ה"ח וה"ג וכנגדן יו"ד לבושין י' דמים של י' לבושין שמות אהי"ה ונדע כי ז"א לוקח כל י' אלו אמנם בהתקן נוק' נמשכין בה ה"ג עם ה' לבושין ואח"כ מתקבצין ביסוד שלה ושם נעשין בחי' ה' דמים שהם ה' לבושי גבורות והה"ח עם לבושיהם שהם ה' דמים אחרים נשארים ביסוד הזכר כנז' בח"ג.

ואמנם בעת הזיווג אזי נותן הזכר בנקבה גם אותן הה"ח בסוד טפת מ"ד ואז מתקבצין ביסודה כל הה"ח והה"ג עם לבושיהם שהם יו"ד דמים ואח"כ הם מתבררים שם ברחמה בהמשך ימי עיבורה ואז הולד הנוצר שם הוא נוצר מה"ח וה"ג ההם עצמן אשר שם ומהם נעשה הולד אמנם הלבושין שהן הדמי' הם מתבררים וחצים נעשה דם טוהר והם לבושי ה"ח שאין בהם כ"כ דינים אמנם להיותם אחוריים אעפ"י שהם לבושי ה"ח נקרא דם ויש בהם איזה פסולת וג"כ לפעמים הם מתבררים ונהפכים לחלב ואז הם מתבררי' והפסולת שנשאר מהם אחר שנתברר נעשה דם טוהר ר"ל דין אלא שהוא קדוש אך אינו נעשה ממנו קליפות אמנם ה' דמים של גבורות הפסולת שנשאר מהם אחר הבריור נעשה ממנו דם טמא שהוא הקליפות ממש וכבר נת"ל כי זהו בסיום תכלית כל הבריור עד לבסוף מל' דעשיה אמנם כיון שנעשה מהם לבסוף קליפות ממש לכן נקרא דם טמא ע"ש שהטומאה נמשכת משם וז"ס ה' דמי' שאמרו"ל שיש באשה שהם ה' טהורים וה' דמים שהם טמאים והנה ע"ז הסדר הם ג"כ דמים שביסוד הבינה שמהם נעשה החלב להניק הז"א וזה מובן.

סליק פרק ה' בעזרת האל יתברך פרק ו' אחר שנתי ענין היניקה בדרך כללות בענין התפשטות ו"ק בז"א ונעשה ו' גדולה ונבאר ענין המוחין שלו בזמן היניקה מה ענינם כנ"ל בח"א פרק י"ב איך בכל ג' זמני העיבור יש בו מוחין אלא שאינן מוחין ממש יען הם מצד דינים בין בעיבור בין ביניקה משא"כ במוחין דגדלות שהם מוחין עיקרים והם רחמים ושם נת' כי אעפ"י שמוחין דעיבור של יניקה הם דינים עכ"ז של יניקה הם קצת ממותקי יותר ואינ' כ"כ דיני' כמוחין דעיבור ושם בפ"ג נת' כי המוחי' דיניקה באים מלובשים תוך נה"י דתבונ' אמצעי' נמצא כי עתה בזמן היניקה חוזרין שנית או"א להזדווג בכחי' כלים אמצעים שלהם עם אורות אשר בהם הנק' רוח ומולדין בחי' מוחין אלו להז"א והם סיד רוח שבו ואלו המוחין מצטיירי' ונוצרי' בבטן אימ' עילאה בכלי' אמצעים שלה ונולדי' ויוצאים לחוץ ומתלבשים בתבונה בכלים אמצעים שלה ונעשי' בחי' צלם כנז' בח"א פי"ג בענין העיבור וע"ש איך נחלקים צלם זה בג' בחי' כי צ' דצלם הוא בג"ת נה"י דתבונה ובהם מתלבשי' מוחין דפנימי' דז"א והם כללות י"ס שלימות ומתלבשי' תוך ז"א בכחי' כלים אמצעים שלו ג"כ ול"מ דצל"ם הם ב' בחי' מקיפין דמוחין דז"א שנתלבשו בג"א ובד' ראשונו' דתבונה בבחי' כלים אמצעי' שלה והם מקיפי' מבחוץ וכלים אמצעי' דז"א ג"כ.

והנה בח"ג פ"ד נת' החילוק שיש למוחין בזמן עיבור אל המוחין שבזמן היניקה והוא כי במוחין של עיבור לא היה בו רק ב' מוחין חו"ב אמנם ביניק' יש בו ג' מוחין כי גם מוח הדעת התחיל להיות ניכר בו בכללות לבד והטעם כי הנה הדעת דגדלות נחלק לב' שהם חכמה וגבורה וה"ח הם הויות דמ"ה וה"ג הויות דב"ן אמנם בדעת דיניקה כיון שכולם הם שמות אלהים וכולם דיני' א"כ אפילו ה"ח שבו הם בחינות גבורות ודינים ואין שם רק גבורות ולא חסדי' נמצא כי המוחין דגדלות נחלקי' לד' מוחין שהם חכמה ובינה חו"ג אך המוחין דיניקה הם ג' לבד והם חו"ב וג' כדלקמן.

וזה החילוק שיש ג"כ בין זמן היניקה לזמן הגדלות כי הדעת דיניקה אינו ניכר בו רק דרך כללות לבד וטעם הדבר למה ניתוסף עתה בחי' הדעת בזמן היניקה מבזמן עיבור

כבר נת"ל ח"א פ"ד כי כבר יש אל מוח הדעת של כלי היסוד דתבונה להתלבש בו בחי' כלי אמצעי שלה משא"כ בעיבור וכבר בזה הכלי האמצעי דיסוד דתבונה אין יכולת לחיצוני' להתאחז בו לכן לא חסרה התבונה בחי' כלי אמצעי ליסוד שבה כמו בעיבור כנ"ל וכן בבחי' ז"א עצמו אפילו שעיקר אחיזת החיצוני' הוא בדעת להיות עתה בו ו"ק גמורות אין אל החיצוני' אחיזה בו עתה כ"כ כמו בזמן העיבור ולכן יכול הדעת שבו להתגלות עתה בדרך כללות לבד וזהו הטעם שאנו רואי' בחוש הטבע כי בהיות העובר במעי אמו הוא כאבן דומם בלי דעת ובצאתו מתחיל קצת להיות בו גלוי דעת למה שהוא צריך ובוכה כשרוצה לינק כדי שירחמו עליו וצועק ורומז רמיזות וכל מה שהוא הולך וגדל ע"י היניקה גם דעתו הולך וגדל מדריגה אחר מדריגה אך לא דעת שלימה כמו בגדלות יען הם עדיין שמות אלהי"ם ועדיין אין בהם הויו"ת כמ"ש וטעם הדבר כי עיקר מוח הדעת הוא לצורך זיווג להוליד כי בו תלוי ההולדה ובהיותו בן י"ג שנים אז ראוי להוליד ונשלם בו מוח הדעת כמ"ש בח"ג.

ועתה נבאר ג' מוחין אלו מה ענינם הנה ע"י יניקת החלב בב' שנים אלו מתמלאים המוחין שבו כנודע כי החלב נמשך ממה שחוזר אימא עילאה לברר בתוכה אותן הבחי' שלא יוכלו להתברר במעיה בסוד העיבור ועכשיו מתבררים ונעשים חלב כנ"ל ויונק ממנו ז"א ומתגדל ואז מתמלאין המוחין שבו כי הנה בזמן העיבור היו אותן המוחין בבחי' אלם מן אלהים והיו חסרים עיקר המוחין שהוא אותיות י"ה להיות אלהי"ם שלימים לכן היה אז התינוק בסוד אלם כמ"ש או מי ישום אלם והנה עתה המוחין נתמלאו מאותיות י"ה ונעשין אלהי"ם שלימי' ולכן אלהים יש בו אותיות מל"א י"ה להורות כי אינו מלא רק ע"י י"ה וזהו מל"א י"ה הם אותיות אלהי"ם ומה שהיה בתחלה אל"ם נעשה עתה מל"א ע"י אותיות י"ה שהם עיקר המוחין כנז' שם והטעם כי אותיות י"ה הם חו"ב כנודע כי הדעת הוא תולדה שלהם המכריע ביניהם וכיון שב' אותיות י"ה שהם מוחין על חו"ב נתגלו ודי בזה.

וגם הורה בזה על מ"ש בתחלה כי עיקר מה שנתגלה מבחי' המוחין בזמן היניקה הם חו"ב לבד כי הדעת לא נתגלה רק בדרך כללות לבד ונמצא כי עתה ביניקה נתחדש לו פה ודיבור משא"כ בעיבור שנתקיי' בו או מי ישום אלם אך ביניק' נתחדש בו מי שם פה לאדם והענין כי אדם שהוא ז"א יען שהוא בחי' הויו"ה דמלוי אלפין כנודע העולה גי' אד"ם ואדם בימי עיבורו נעשה אלם מבחי' שם הויו"ה שלו אשר במלואו הוא מ"ה ובפשוטו כ"ו ובהתחברות שניהם הם בגי' אלם ועתה ע"י היניקה אז ניתוספו ב' אותיות י"ה ונעשה אלהי"ם שהוא גי' פ"ה ע"ה וזה ע"י היניקה שמניקתו אמו הנק' מי כנודע וזהו מי שם פה לאדם וכמ"ש בחוש הטבע כי התינוק בב' שנים דיניק' מתמלאין מוחותיו ונשלם בו כח הדיבור אחר תשלום ב' שנים הללו.

והנה נת"ל בח"א פי"ג כי ג' בחי' יש בזמן עיבור לבדו אשר הם כנגד זמני' שיש אל הז"א שהם עיבור יניקה ומוחין ונודע כי גם ביניקה לבדו יהיה בו ג' בחי' אלו וכמ"ש בפרטות בע"ה. ועתה נבארם דרך כללות ושם נבארם ע"פ סדר זמני' כ"א וא' והנה הבחי' הנ"ל שיהי' בז"א ט"ס גמורו' ונת"ל בח"א פי"ו כי משליש התחתון דת"ת דא"א נעשה חכמה דז"א ומיסוד דא"א נעשה בינה דז"א ועיש והנה להיות כי הדעת עדיין אין

בו כתיקונו לפי שעדיין אין ראוי להוליד נמצא א"כ כי גם מוח החכמה אינו שלם ומתוקן לגמרי כיון שהדעת המזוג בין חכמה לבינה אין בו לא נשלם תיקון מוח חכמה לגמרי ואמנם מה שנתקן עתה ביניקה תיקון יותר שלם הוא מוח בינה לבדה ומאליו נתקנו גם חכמה כמ"ש.

ונלע"ד כי זה שאמרו בענין הדעת שלא ניכר אלא בכללות וכולו גבורות והענין כי ה"ג שבו להיות' נמשכין מבינה ונתקנה ונתגלה משא"כ בחסדים יען נמשכים ממוח חכמה שלא נתקן לגמרי. והענין כי הנה מוח בינה נתקן ונתפשט בכח יסוד דא"א שנעשה נשמה בו ומוח זה נתפשט בסוד ל"ב אלהי"ם שיש בבינה כנודע והוא כי הל"ב נתיבות הוא בחכמה להיות אלו הל"ב בבינה נעשה שם נמצא כי אלו הם ל"ב נתיבות החכמה בהיות' בבינה כי אז נקרא ל"ב אלהיים להיותן בבינה הנק' אלהי' כנודע וע"ז נק' ל"ב אלהי' דמעשה בראשית נמצא כי בהתקן מוח הבינה נתקן גם מוח החכמה בל"ב נתיבותיה בהיותן בבינה והוראות תיקון ליב אלו של מוח החכמה אחר היות' בבינה כנז' היא צמיחת ל"ב שיניי' בפה התינוק בהמשך זמן יניק' כנראה בחוש העין כי מתחילין לצמוח ובתשלו' ב' שנים של היניקה שהם כ"ד חדשים יתחלקו עד"זוהענין הוא כי הנה שלישי התחתון עלה למעלה ונדבק ונתחבר עם שארית הת"ת דא"א כנ"ל ואז עלו גם ב"פ עליוני' דנו"ה דא"א ובחג"ת דאימא בחזה שלהם ונעשה בהם בחי' דדים תיכף בהתחלת העיבור ובסיבת עליי' ההוא נמשך חלב בדדי' להניק את ז"א ואחר שנולד ונמשך החלב נתפשט א"א למט' במקומו ואז אותו שלישי ת"ת התחתון דא"א נעשה נשמה לחכמה דז"א ואז מכח אותו הת"ת יצאו ל"ב שיניי' הנמשכים מל"ב נתיבות החכמה והנה נת"ל איך הת"ת נק' ו' והנה בהתחלק הת"ת ההוא דא"א לב' חלקים חלק עליון שבו לגופא דא"א כנז' בש"ד וחלק תחתון לז"א נמצא שנעשה כל חלק מהם ו' אחת.

ונודע כי ו' דמלוי היא כפולה ו'ו הרי שיש בזה חלק התחתון דא"א ב' ווי"ן שהיא ו' א' במלואה כפולה וכנגדם ב' ווי"ן בחלק העליון והנה כל חלק מהם יש בו ב' ווי"ן שהם י"ב גבולי אלכסון דת"ת כנודע ונמצא שהם י"ב גבולי אלכסון למעלה בחלק עליון וי"ב אחרי' בחלק התחתון וכללותם הם כ"ד והבן זה היטב ענין י"ב גבולי אלכסון מה ענינם.

והנה כיון שת"ת דא"א נעשה נשמה בחכמה ז"א לכן נתגלו בחכמה זו ל"ב נתיבות ומשם נמשכו ל"ב שיניי' בפה הז"א ולהיו' שת"ת דא"א נחלק לב' חלקים לכן גם הל"ב שיניי' נתחלקו לשניי' חצים בחיך העליון וחצי' בחיך התחתון ולהיות' נמשכי' מכ"ד גבולי הנ"ל שבת"ת דא"א לכן גם הם לא נגמרו צמיחתן עד תום ב' שנים נגד ב' חלקי' הנ"ל ובהם כ"ד חדשים נגד כ"ד גבולים הנ"ל והבן זה.

והרי נת' סברת אומר דיניקה הם כ"ד חדשים אמנם לסברת האומר שהם י"ח חדשים הטעם הוא כי בשלמא חלק התחתון דא"א שנתלבשו לצורך ז"א אשר גם הוא נק' ו' בהוי"ה לכן נכפלה ונעשה החלק ההוא ב' ווי"ן שהם יב"ח אך החלק העליון שהוא ו' עליונה שלא נתלבש אלא באו"א לא הוכפלה ואינה רק ו' אחת הרי שב' אלקים אינן רק ג' ווי"ן שהם ח"י חדשי' של זמן היניק' והרי נת' איך ע"י החלב נתקן מוח חכמה בל"ב נתיבו' ולכן צמחו ל"ב שיניי' כנודע וגם נודע כי החניכין שבהם צמחו הל"ב שינייים הם בחי' החכמה כי כן אותיות חכמה הם ח"ך מ"ה ר"ל ח"ך ז"א הנק' מ"ה כנודע לכן ל"ב

שיניי' נמשכי' מל"ב נתיבות החכמה הם נשרשים בחניכים שהם בחי' חכמה וכמ"ש בע"ה.

והנה כמו שנתקן מוח חכמה ע"י חלב כן מוח הבינה ודעת אעפ"י שאינן אלא בכללות הנה נתקנו גם הם ונמצא כי ג' מוחין נתמלאו בהמשך יניקת החלב וזהו פ"ל ולבן שיניים מחלב כי לבנונית השיניי' להיות' לבני' הם מצד חלב היניקה אשר ע"י צמחו הל"ב שיניים הרמוזים בתיבת ולב"ן והוא כנגד מוח חכמה וכנגד מוח בינה הוא נ' של ולב"ן כנודע כי הדעת נקרא ו' כמו הת"ת וכמו היסוד כי שלשתן קו אמצעי צורת ו' ונמצא כי ב' מוחין דז"א הנרמזים במלת ולבן אשר הוראת תיקונ' הם צמיחת השיניים נעשה ע"י החלב וז"פ ולבן שיניים והנה אלו הל"ב נתיבות החכמה עתה הם ל"ב אלהים יען המוחין דיניקה הם שמות אלהי' כנ"ל אך הל"ב נתיבות דגדלות הם הויו"ת כמ"ש בח"ג והרי נתבאר כי המוחין דזמן יניקה הם ג' שמות אלהים פשוטים שיש בכ"א מהם ה' אותיות משא"כ בגדלות שאז הדעת נחלק לב' כנ"ל והנה כמו שהם ג' מוחין שהם ג' אלהי"ם בצלם אי' כן יש ג' מוחין דצלם אבא: פרק ז אחר שנתבאר בפ' הקודם דרך כלל ענין הג' מוחין שהם ג' אלהי' דאי' וכנגד' באבא נבא' עתה יותר בפרטו' דע כי כמו שנת' איך בעיבור עצמו יש ג' בחי' אשר הם נגד עיבור ויניקה מוחין דגדלות ויש בו הדרגות רבות ג' ימי קליטה ומ' יום וג' חדשים ראשוני' וט' חדשי עיבור וכעד"ז נת' בח"ג איך גם בגדלות יש הדרגו' רבות עונות פעוטו' ועונות בן ט' שני' שאז נק' ביאתו ביאה ועונות איש גמור בן י"ג שנה ועונות בן י"ח לחופה וכן כ' לרדוף כמבואר הנה גם זמן יניקה יש בה מדרגות רבות כי גם מוחין דיניקה הם ע"ד מוחין דגדלות ויש בהם צלם דאו"א ופנימיות ומקיפין אמנם כל אותן ההדרגות שבזמן העיבור הם התחלת תיקון לבד ואחריהם הדרגת יניקה והם תיקון נוסף על עיבור אמנם תיקון אחר אמיתי הוא במוחין דגדלות בסדר הדרגותיו והנה במוחין דעובר כבר נת' ח"א שתכלי' תיקונ' הוא היות בהם אל"ם מאלהים אמנם ביניקה היה בהם מדרגו' אחרים והם כי תחלה היו המוחין בבחי' שמות אלהים פשוטי' ומן אל"ם נעשה אלהי"ם ונמצא כי מוחין דאל' והם דעיבור ומוחין די"ה שבתוך אל' הם מוחין דיניקה שהם בפנימיות והבן זה היטב.

ואמנ' בהיות' עדיין שמות אלהי' פשוטי' אין היכר בין מוח זה למוח זה זולת בבחי' ציור של אות ה' דאלהי'. ונלע"ד הטעם כמ"ש כי מוח בינה לבדה נתקנה ביניקה לגמרי.

והנה היא רמוזה בה' דאלהי' לכן בה נשתנה הציור וההיכר בין בינה דבינה ובין בינה דחכמה ובין בינה דדעת והבן היטיב. והנה ה' דאלהי"ם דמוח חכמה צורתה ד"י והטעם כי נתבאר לעיל כי ו' שבתוך ה' מורה על ז"א שבבינה והנה בהיות ז"א בחכמה ר"ל באבא עדיין הוא בסוד טפת י' קטנה שהיא טפת ההזרעה דמ"ד וה' דאלהי"ם דבינ' ציורה ד"ו כי כבר בחי' ז"א שבתוך מוח הבינה נגדל בסוד העיבור ונעשה צורת ו' אלא שאין בו ראש והוא רמז להיותו כבר בן ו"ק אלא שהוא בבחי' ג' כליל בג' גם טעם אחר כי הנה זו"נ הם בעיבור תוך בינה ונרמזו בכ' אותיות ד"ו שמהם נעשה צורת ה' בבינה כנ"ל פ"ח לכן ה' זו צורת ד"ו וה' דאלהי' דדעת ציורה ג' ווי"ן והוא בחי' ז"א שבמוח זה כי כבר נולד ויצא ואז הבינה דדעת מתפשטות בתוכו בסוד ג' קוים שהם נה"י שבה כנודע לעשות בו מוחין בז"א אשר שם בדעת.

גם ט"א מסיבת הדעת בעצמו שצורתו ו' כנ"ל. גם ט"א לסיבת ז"א בעצמו שגם הוא נק' ו' הרי כי לג' בחי' יחד עם ו"ק דגדלות והטעם הוא כי מוכרח כי א"א שיכנסו המקיפים דקטנו' אלא א"כ כבר נעשו ונוצרו ו"ק דמוחין דגדלות והם רוצי' לכנוס ואז דוחין את המקיפי' דיניקה לכנוס תחלה ושיעשו פנימי' ואחריהן נכנסין גם הם והוא מעין מ"ש בכוונת ק"ש במלת אחד כי אז נכנסין יחד המקיפי' דיניקה עם המוחין דו"ק דגדלות אחר שעלה בסוד מ"נ להתעבר בבחי' עיבור ב' אחר שכבר היו לו מוחין פנימי' דיניקה נמצא כי מקיפים דיניקה ופנימים דו"ק דגדלות נכנסי' יחד זה אחר זה בהמשך ז' שנים של אחר ב' שנים דיניקה אז נשלם לט' שנים ואח"כ נכנסו בו ד' מוחין עצמן של ג"ר בד' שנים אחרי' שהוא מה שאנו עושין בברכת אבות וע"ש איך יש עיבור ג"כ בענין אלו המוחין של ג"ר דגדלות נוסף על עיבור ראשון שנעשה בק"ש להמשיך מקיפים דיניקה וו"ק דגדלות נמצא א"כ כי ז' שנים שיש בין היניקה לט' שני' ויום א' נחשבים לבחי' היניקה לפי שנכנסים בהם אז המקיפים דיניקה ונחשבים לגדלות כיון שגם נכנסין ו"ק דגדלות ויש עיבור ב' דמוחין תיכף אחר ב' שנים של יניקה לצורך ו"ק דגדלות ויש עיבור ב' אחרי ט' שנים ויום א' לצורך ג"ר דגדלות והכל אמת.

גם ית' עם זה כי מוחין הפשוטי' דאלהי' הם פנימי' בבחי' ו"ק ואח"כ מתפשטי' הפשוטי' למטה בו"ק דגופ' ואז נכנסי' ג"ר ממש דמוחין דיניקה והם בחי' אלהים במילואם כנלע"ד. סליק פרק ז' בע"ה: פרק ח הנה מצינו זמנים שונים אשר בהם עולה הז"א ממדריגה אל מדריגה ונרמז במשנת בן הא אומר וכולי אשר כל אלו הם בחי' הגדלות ז"א מיום הולדו עד סוף תכלית עליתו בכל האפשר ואין אנו עתה בפרטיו אמנם הנה התחלתם הם מיום הולדו עד תכלית עליתו כמ"ש בפרקים הבאים בעיה והנה קודם העיבור שהוא באצילות המלכי' קודם שבירתו זה נקרא זמן ראשון ואז היה הז"א בחי' ו' לבד הם ו' נקודו' שלו ומעשרה נקודו' שהם כללו' בנקוד' א' שלו לא יצאה רק ו' נקודו' נפרדו' זו מזו.

זמן הב' היה בעיבור א' כי אז נכללו ג' גו' וזה נקר' ו' זעיר' לפי שחצי הו' שהוא ג' נקודו' נכללו תוך חצי ו' האחר' שהם ג' נקודו' אחרו' נמצא שאין עתה היכר רק למחציו' ו' לכן הוא ו' זעיר' וזו ו' זעיר' שבתוך ה' ראשונ' של הוי"ה שצורתה ד' על ו' ומורה על אימא עילא' ועל ז"א בנה שהיה בתוכה בסוד העיבור כי הנה בעיבור נכלל כל נקודה מהששה מכל הו' נקודות וע"י הכללות הזו הגדילו לו"ק כ"א כלול כל הו' אלא שהיו נכללים זה בזה בסוד ו' זעירא ועתה ביניקה נתפשטו ונתגלו ו"ק שלימות וגדולים ואז הוא בסוד ו' של הוי"ה הכוללת האצילות כולו אך הוא לבדו נקרא שם יה"ו כי יהיו הם חו"ב שבו והו' הוא קו האמצעי שלו כולו בכללות אמנם עיקר פרטיותו הוא הת"ת שבו אשר הוא הגוף כי בו נאחזים הו"ק שהם כמנין ו' ואות ה' אחרונה היא מלכות העומדת שם אז בסוד נקודה אחורי הת"ת והנה אלו הו"ק בערך עצמם הם י"ס גמורות עם ג' מוחין והם פרצוף שלם כי ודאי שהקטן יש לו ראש ואחר שגדל ובאו לו ג"ר כמ"ש בע"ה אז אלו הו"ק אף על פי שבבחי' עצמם הם י"ס גמורות הנה עתה הם בחי' ו"ק לבד של הכללות כי הנה ג"ר הם פרצוף שלם ג"כ בי"ס נמצא כי זה הפרצוף השלם דיניקה יהיה אח"כ בחי' ו"ק לבד ואותו הפרצוף די"ס יהיה בחי' ג"ר וב' בחי' אלו נקרא פרצוף א' כולל י"ס דגדלות ז"א.

הזמן הג' הוא ביניקה בב' שנים ראשונים אחר שנולד והיה יונק אז משדי אמו ואז בהמשך זמן זה מתפשט מהכללות שנכלל בזמן העיבור ג' גו ג' והיה י' קטנה ועתה הי' הולך ומתפשט והנה ביניקה היה בו בקו ימין ב' ספיל שהם חסר נצח ובכ"א ג"פ הרי ו"פ וכן קו שמאל גבור' הוד ו"פ וכן בקו האמצעי ת"ת ויסוד ו"פ ועם הראש שלו שהם חב"ד הנקרא מוחין הן אז חצי ת"ת התחתון דא"א כנ"ל וכן בזמן העיבור היה גופו מו"ק ג' נו ג' ולא היה גופו ארוך כ"א מבחי' נה"י לבד כי חג"ת היו כלולים בתוכה ונקרא ו' זעירא כנ"ל וג"ר חב"ד שלו היו ג"כ מבחי' חצי ת"ת התחתון דא"א כנ"ל.

וכבר נת"ל ח"ב פ"ו איך המוחין דיניקה הם מלובשי' תוך נה"י דתבונה הכללי האמצעים ואותן הנה"י עם המוחין שבתוכ' נקרא צלם דיניקה של ו"ק. והנה בהיות הז"א בן ו"ק נקרא עדיין איש ולא אדם ועל צלם ההוא נאמר אך בצלם יתהלך איש אך הצלם של המוחין דגדלות נקרא צלם אדם וע"ש היטב ענין כמה שמות וכינוים יש אל הצלם כפי בחי' הזמן כ"א וא' נמצא כי בזמן היניקה לא נתגלו בו רק הו"ק אך המוחין היה בו בכח ולא בפועל כי אינן מוחין הראוין להוליד.

ודע כי בזמן העיבור נעשה התלבשות אל חצי הת"ת התחתון דאריך אנפין ואותו התלבשות נעשה ראש לזעיר אנפין בימי העיבור והם ג' ראשונות שבו ואז היה ג' מוחין שלו בחינות אלהים פשוטים בלי מלוי ולא היו שלימים לגמרי כי גם י"ה מאלהים היו נסתרים ולא נתגלה בהם רק ג' אותיות אל"ם מאלהי"ם כנ"ל ח"א ואח"כ בזמן היניקה כל אותן הג"ר שהיו בחי' רישא דזעיר אנפין בזמן העיבור נעשו עתה בחי' ג' חללי דגולגלתא שהם הכלים למוחין דיניק' ונכנסו מוחין דיניקה בתוכם ונעשו מוחין של אלהי"ם שלימים ונתגלה בהם י"ה מאלהים.

והנה פ"א שמעתי כי בזמן היניקה היו חג"ת עצמן דז"א בסוד ראש ומוחין שלו ונ"ה הם ב' זרועות והיסוד בחי' גופא ואח"כ בגדלות היה ראשו והמוחין שלו בחי' חב"ד וב' זרועותיו וגופו חג"ת וב' שוקיו והאמה נה"י נמצא במקום שהוא עתה בזמן הגדלות בחי' הת"ת שלו היה אז ביניקה בחי' ראשו אך בגדלות עלה ונגדל ראשו עד מחצית התחתון דת"ת דתבונה.

גם דע כי לא כל ימי העיבור ולא כל ימי היניקה ולא כל ימי הגדלות שוים ובכל זמן מהם נעתק ז"א ממדריגה למדריגה הולך וגדול לאט לאט. גמדע כי יש בחי' רבות בענין זמן עיבור וזמן היניקה וכולם ית' בח"ג בזמן הגדלות ומשם תקיש לזמן העיבור ויניקה כי הרי היה צריך לבאר ענין ההתפשטות חו"ג תוך גופ' דז"א בבחי' יריד' ועליה וגם בחי' כל האברי' שנעשו בז"א עתה בזמן עיבור ויניקה מכח המוחין דעיבור ויניקה כמו לשון גרון ושפה וזרועות וכו' וכן בחי' השערות שיש בו עתה בראשו וענין אורות ומקיפי' שיש בז"א בעיבור ויניקה וכיוצא בזה פרטים רבים וכול' נתבאר בענין הגדלות ומשם תלמדם בהיקש מזה לזה כי דוגמת הגדלות הוא בעיבור ויניקה עם היות שכבר נת' שם ג"כ קצת בחי' דזמן עיבור ויניקה וע"ש באורך ובפרטות במקומות מפוזרים.

סליק פ"ח ושער ה' בע"ה: שער הו' ונחלק לה' חלקים: חלק א שער כולל פרצוף הנוק': חלק ב שער לאה: חלק ג שער רחל: חלק ד שער יעקב: חלק ה שער דור המדבר: חלק א בענין נוק' דז"א ויתחלק לי' פרקים פרק א ענין כמה בחי' ומדריגות היה בתיקון הא'

נוק' דז"א דאצילות ובזה יובן משארז"ל האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו ותראה בהמשך דרוש זה כמה בחי' עולה נוק' דז"א עמו ונתקנת מעט מעט ואינה יורדת כי כל אותן המדריגות נשארים קבועים.

דע כי ד' זמנים היה לנוק' דז"א על שהיתה עמו פב"פ וראוי לזיווג ועוד יש בחי' אחרת ית' בע"ה ואלו הן בעת אצילות הראשון דנקודים קודם התיקון ואז נק' נקודה. והב' בזמן עיבור ראשון דתיקון זעיר אנפין ואז נקרא פסיעה לבר.

ג' בזמן היניקה דזעיר אנפין ואז כבר יש לה שם והוא שנקרא ה' אחרונה של הוי"ה גם נקרא צלע. ד' כל השנים האחרונים עד שתהיה בת י"ב שנים ויום א' ואז נקרא קטנה בהמשך זמן זה טרם שנשלמו בה גם עתה נק' חוה אשת אדם הראשון.

ה' הוא אחר שעברו עליה כל הי"ב שנים ויום א' נגמרו המוחין דגדלות שבה לכנוס ואז נקרא נער חסר הי. ו' בעת שנסרה מאחורי הזכר ואז נקראת נערה מלא בה'.

ז' כשחוזרת עמו פב"פ וראוי לזיווג ואז נקראת בוגרת והנה ז' זמנים אלו כללותם הם ד' לבד והם ה' אחרונה כי אז התחיל להיות בה בחי' שם כנ"ל בבחי' ג' וכן בחי' ה' וו' שניהם ענין א' ואח"כ הם ארבע מדריגות לבד והם ר"ת נקב"ה אעפ"י שאינן כסדר האותיות והם נ' נערה ק' קטנה ב' בוגרת ה' ה' של הוי"ה וזהו טעם שנקראת האשה נקבה על רמז ז' זמני אלו הרמוזי' באותיותי' באופן כי ד' זמני' האשה נרמז בנוטריקון של שמה אמנם השם עצמו ולמה היה כך הוא כמ"ש למטה בע"ה וגם ביארנו כי האור הנמשך אליה להגדילה לעשותה פרצוף יוצא מתוך גופא דז"א דרך החזה שלו ונוקב שם באחוריו ודרך הנקב שהוא נמשך לה כל אורותיה ובנינה וז"ש באדר' קמ"א ונקיב ואעביר מאחורי חדוי וע"כ נקר' נקבה כי כל בנינה נמשך דרך הנקב ההוא.

וטרם שנבאר ז' בחיני' אלו צריך שתדע כי האורות היוצאין למלכות הם באים כלולים תוך נה"י אימא מן המוחין דז"א עצמו והנה נ"ה דאימא מתלבשין ומתפשטין באורך ב' קוים ז"א ימיני ושמאלי ויסוד אימא מתלבשת בקו אמצעי דז"א עד החזה שבת"ת שבו כנודע ושם פי היסוד דאימא פתוח ויוצאין בגלוי האורות דזו"נ בתוך גופא דז"א ושם במקום פי היסוד דאימא שהוא במקום החזה של ז"א ששם מתגלין ג"כ אורות המלכות ובוקעים ממש שם באחור ז"א בחזה שלו ויוצאי' ומתקנים את הנקבה לכן בכל המדריגות והבחי' של המל' תתאה הוא נגד קו האמצעי דז"א ומשם מתחלת לבנות.

ונתחיל לבאר בחי' ראשונה הנקר' נקודה והוא קודם שנתקן האצילות כי היה אז ז"א בבחי' ו' נקודות לבד נפרדות זו מזו בלי תיקון כנודע והיה בבחי' ו' של השם ואז המלכות היתה ניקוד ז' אליו והית' בבחי' עטרה תחת היסוד שבו וגם מדתה היתה שיעור העטרה שביסוד והוא שיעור שלישי מדת היסוד וזהו ענין וכל בשליש עפר הארץ כי מדת הארץ שהיא המל' היתה שלישי יסוד שהוא מדת העטרה והית' אז נקר' עטרה ובזה תבין ענין כמה שמות וכינויים שיש במלכות וכולם אמת כי יש שרשים הרבה אלו כפי השתנות הזמני' ובזה ית' לך איך אמרו בזהר שהמלכו' היא בחי' עטרה שביסוד והרי היא פרצוף נוק' בפ"ע בת זוגו.

אך הענין הוא בהקדמה א' כי כל דבר הקדוש' אין שרשה נעקר משם אעפ"י שנסתלקה אח"כ משם לכן המלכות היתה בתחלה בחי' עטרה שביסוד הזכר ואח"כ נגדלה יותר והיתה נגדלת מעט מעט עד שחזרה פב"פ עמו אחרי כמה זמני' ולא מפני כן נעקרו השרשים הנ"ל ובכל קו האמצעי של ז"א הניחה שורש א' כפי מה שהיתה הולכת ונגדלת תחלה הניחה שרשה ביסוד שלו והיא בחי' העטרה שבו לא זזה משם לעולם אח"כ באחורי ספי' הת"ת שבו הניחה שורש א' ואינה נעקר' משם לעולם אפי' אחר שחזרה עמו פב"פ וכמ"ש בענין ויעבור שהוא הארה לבחי' הזאת שהניחה באחור הת"ת גם יש לה שורש אחר יותר למעלה באחור הדעת שבז"א ומשם יצאה בחי' לאה וזהו שורש יציאת לאה שם ולא עוד אלא שאפי' בכל ספי' מספי' ז"א יש לה בה שורש א' כי בעת העיבור הא' של ז"א נתעברה היא ונכללה בכל ספי' וספי' שבו והשרישה שרשה בכולם וז"ש בתיקונים דאיהו שלימא דכל ספי' ובר"מ פ' ויקרא ד"ט ושומר כלל זה בידך.

ונחזור לענין כי קודם התיקון ז"א היתה היא אצלו בבחי' העטרה ליסוד שבו לכן לא נמצא אז עדיין נקבה ובת זוג אל הזכר וגם מדתה היתהשליש מדת היסוד והיא מדת העטרה ואח"כ בחי' הב' היתה בזמן עיבור הא' של ז"א: פרק ב ביאור בחי' הב' והוא היה בזמן עיבור א' של ז"א שנתעבר במעי אמו כדי להתתקן ולהתחבר בבחי' ו' נקודותיו ולכללם זו בזו שיהיו בחי' רשות היחיד ולא רה"ר נפרדו' זו מזו כבראשונה וע"כ נעשה שם ע"י העיבור בבחי' ג' כלילין בג' שו' נקודות שבו נכללו זו בזו והג' נקודות נכללו בג' אחרות כי חג"ת נתלבשו תוך נה"י שלו נמצא חסד תוך נצח וגבורה תוך הוד ות"ת תוך יסוד ואז נקודות העטרה לא היה לה בן זוג להכלל בו דמיון הג' הנ"ל ואז עלתה נקודות המלכות שהיא העטרה והלבישה יסוד והרי קו אמצעי ג' בחי' זו תוך זו ובב' קוים האחרים לא יש רק ב' נקודות לבד זו בתוך זו בכל קו וקו נמצא כי עובי קו אמצעי הוא יותר עב משאר קוים וז"ש בזוהר פ' בלק אשורנו ולא קרוב כיון דהוי במעי אימא אשורנו אושיט פסיעה לבר ונגזר מן ותט אשורינו מני ארחיך ר"ל פסיעה.

והענין כי בזמן העיבור הא' היו זו"נ בבחי' ו' זעירה של ה' ראשונה שבשם ואותו הו' שבתוך הה' אין לו ראש כי עדיין לא היה ז"א רק בחי' ו"ק לבד בלתי ראש ולא עוד אלא שאינו ו' רברבא שהו"ק יהיו נגלים כ"א וא' אמנם נכללו ג' בג' כנ"ל כי זהו תכלית תיקון בזמן העיבור וע"כ הם ו' זעירא שהוא חצי שיעור אות ו' ונק' ו' זעירא ואז בסוף ו' זו בקו אמצעי שבה היתה המל' מלבשת סוף הקו ההוא ושם היתה בבחי' אותו קוץ תחתון היוצא מעט לחוץ מן סוף אות ו' זו וזו הנקודה נק' פסיעה לבר יען הוא בסוף רגל ו' זו ובולטו' מעט לחוץ להיות שם עובי ג' נקודות משא"כ בב' קוי' האחר' והנה כמו שעבור זה היה לצורך תיקון ז"א שנכללו נקודותיו ונתחברו יחד גם צריך שיהיה בו תיקון אל הנקבה והנה זה הי' תיקונה עתה בעיבור זה כי נכללה עתה בב' הנקודות של קו אמצעי שהם ת"ת ויסוד ואח"כ כמו שגם קו האמצעי נכלל עם ב' קוי' האחר' כנז' כי לכך היה עיבור יב"ח לכלול זה בזה ועי"כ נעשית רה"י ואז גם היא נכללה בנקודותיו כנ"ל ונדבקה עמו לגמרי בכל י"ס שבו ואז נגדלה ע"י עיבור זה והיתה שוה במדתה ונגדלה כמד' היסוד עצמו דז"א ולא כמדת שאר הספי' והענין כי היסוד אין שיעורו כשאר הספי' והוא קטן מהם ושיעורו הוא רביע הת"ת וכנז' פ' בלק על פסוק ומספר את רובע ישראל כי יסוד שהוא המוציא רביעותיהם וטפת הזרע של ז"א שהוא ישראל שיעורו

רובע גופא דילי' וכמ"ש שם שיעורא דגופא ד' ברית' הוי בשיעורא דילי' וברית רובע איהו בשיעורא דמדידו דגופא והנה עתה נקרא פסיע' לבר כנ"ל והיא גדולה כשיעור היסו' עצמו: פרק ג ביאור בחי' הג'.

והוא בזמן היניקה דז"א כי אז יצאו שניהם מתוך ה' עילאה בסוד הלידה ונתגלו לחוץ והוא נעשה ו' שבש' והוא נעשה ה' תתאה שבשם והיא דבוקה באחורי ו' והענין כי בסוד עיבור עלתה נקודתה והלבישה את היסוד המלביש גם הוא הת"ת וכאשר יצאו לחוץ לא ירד' היא עם היסוד כאשר ירד ונתפשט מעל הת"ת ונעשה בו ו' נקודות גלויות אמנם נשארה דבוקה שם למעלה באחורי הת"ת ומקיפתו מאחוריו וז"ס הנ"ל האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו כי בעלות היסוד ע"ג הת"ת להלבישו עלתה גם היא כנ"ל ועתה שהיסוד ירד למטה במקומו היא לא ירדה עמו ונשארה דבוקה למעלה באחורי הת"ת ואמנם שרשה הא' שהניחה בעטר' שבו לא זזה ממקומה ולא נעקרה משם לעולם ואיני צריך להקדימך הקדמה זו בכ"מ.

והנה אות ו' של הוי"ה הוא בחי' ז"א כשיצא לחוץ בבחי' ו"ק גלוי' ולא כלול' זו בזו וע"כ נק' אות ו' כמנין ו' נקודותיו אמנם עיקר אות זו מורה על קו אמצעי שדומה לאות ו' בפרט נקודו' ת"ת שהוא שלישי אמצעי של ו' אלא שהוא כולל עמו גם ב' הקוים האחרים ואז בקו זה האמצעי הנק' ו' שם מאחורי הת"ת שבו נשארה דבוקה שם בצאתה מעיבור א' ונק' ה' אחרונה שבשם והענין כי גם ע"י היניקה עתה שיונקת החלב האם צריך שיגדילו שניהם זו"נ והנה מה שגדל הנקבה הוא שהיתה כמדת ת"ת שהוא מדה שלימה גמורה ולא כבראשונה שהיתה רובע כמדת היסוד כנ"ל ולכן עתה ע"י היניקה נגדלה והיתה מדה שלימה כמדת ת"ת שבו וע"כ נק' ה' אחרונה שבשם שהיא אות בפ"ע ומדה שלימה משא"כ בזמן העיבור שז"א היה טפול ונכלל באות ו' זעירא שבתוך ה' ראשונה והיא טפילה לז"א בסוד פסיעה לבר של ו' זעירא ונודע כי ז"א אפי' בזמן יניקה יש לו מוחין דקטנות דיניקה והיא בחי' ו' של הוי"ה והמוחין שלו הם ב' אותיות י"ה הראשונים וגם הם בחי' י"ה בזמן היניקה וכן בנקבה יש לה עתה מוחין דיניקה לבד כמוהו והיא רמוזה וטפילה אליו בשם הוי"ה כי הוא עם בחי' מוחין שלו שהם י"ה כנ"ל נק' יה"ו י"ה על ו' והיא בבחי' ה' תתאה טפילה אליו וגם מוחין שלו רמוזים בשם ה' זו האחרונה.

ונודע כי האשה דעתה קלה כי אין בה דעת שלם רק עיטרא דגבורה לבד נמצא החכמה שבה הוא אלהי"ם דמלוי אלפין ומוח בינה שלה הוא אלהים דההי"ן כי כל ה' הוא בבינה ומוח דעת ק"ל שבה הוא אלהי"ם פשוט בלי מלוי לפי שאפי' בגדלותה היא ק"ל ומכ"ש עתה בקטנות לכן אין בו מלוי והנה אלהים דיודין לא נגלה החכמה שבו כי כך היה ראוי אלא שעדיין אין בה כח ולא נגלה בה אלא אלהיים דאלפין במקום דיודין.

ועתה נבאר איך נרמזו ג' מוחין אלו בה' אחרונה כנ"ל והוא כי אות ה' זו יש בה פשוט ומלוי וכנגדו (כנגד) ה' פשוטה הוא רומז אל הדעת שהוא אלהי"ם פשוט ויש בו ה' לבד כמספר ה' פשוטה וכנגד ה' במלוי אלפין נרמזו בה המוחין של חו"ב המלואים שבה שהם מלוי דאלהי"ן דההי"ן ואלפין וזה מלוי אותיות ה"א לכן נרמזו באותיות ה"א מליאה

ומן הראוי שתקדים א' לה' כי כן מוח החכמה קודם לבינה אלא של היותה היא נקבה גברה הבינה.

על החכמה וגברה ה' על א' ונק' ה"א במלוי אלפין וגם נצייר ענין ג' מוחין אלו בצירוף אות ה' אחרונה והוא כי אות ה' יש בה ג' קוים והם נגד ג' מוחין האלו שבה והרי נת' ענין המוחין שבה בהיותם בחי' ה' אחרונה טפילה לז"א אך בגדלות אינה טפילה לו ויש לה שם בפ"ע שהוא שם אדנ"י או שם אלהי"ם כפי שינוי בחי' הגדלות ואינה טפילה אליו באות ה' אחרונה כנז' בפ' בראשית ע"פ את שני מאורות הגדולי' והנה שם אלהים נרמזה בה' זו אם בפשוטה אם במלואה כנ"ל וכן במוחין עצמן והנה גם שם אדנ"י נרמז במוחין אלו אלא שאינו בעצם רק בבחי' חשבון ומספר והוא לפי שעדיין היא טפילה אליו ואין לה שם ממש בפ"ע והענין כי אלהים דאלפי"ן ודההי"ן הם גי' תוק"ף כי הם מוחין דנקבה ודקטנות שבה והם בחי' אלהי"ם לכן הם דינים תקיפים גמורים וזהו ענין תוק"ף ותחבר עמהם אלהים פשוט שבדעת שלה יהיו שלשתם גי' תרע"א כחשבון שם אדני במלואו וכבר נת' ענין מוחין דיניקה דז"א במקומם שהם ח"ב ואמרנו איך הם מלובשים תוך נה"י דאימא שהם ג' שמות אלהים הנ"ל ואהי"ה במלוי והנה גם אלו מוחין דיניקה יש בהם בחי' מוחין שהם ג' שמות אלהי"ם הנ"ל ויש בהם בחי' לבושין שהם נה"י דאימא אלא שאותן דז"א הם שמות דאהי"ה הנ"ל אמנם הארת נה"י דאימא במוחין דנוק' הם בחי' שם בוכ"ו שהוא חילוף אהי"ה והוא גי' ד"ל וע"כ הנוק' נק' דלה כי אינה לוקחת רק תמורת אהי"ה שהוא גי' ד"ל ונת' אצלינו בכונת ברכת אבות וע"ש.

ודע כי בה ג' מוחין דאבא המלובשין תוך נה"י דאבא ונה"י דאבא תוך נה"י דאימא ע"ד שביארנו במוחין דיניקה דז"א כי כל הארת בנין הנקבה אינה אלא מנה"י דאימא לבד כמ"ש למטה בבחי' הד' בענין המוחין דנוק' דגדלות וע"ש. והרי עתה בזמן היניקה היא בחי' ה' אחרונה שבשם ויש לה מדה שלימה של ספי' ת"ת דז"א ואין בה פרצוף שלם רק מדה א' שלימה וגדולה לכן אינה נקר' עדיין קטנה אלא ה' אחרונה כנ"ל גם יש לה שם אחר עתה והוא צלע וכמש"ה ויבן ה' אלהים את הצלע כי כשהיא מדה שלימה אחורי החזה דז"א נקר' צלע שלו ואח"כ נבנית ונעשית פרצוף גמור באחוריו ואז הוא בנין הצלע כמש"ה ויבן ה' אלהים את הצלע ואז נקר' קטנה כל המשך זמן בנינה.

סליק פרק ג' בע"ה: פרק ד בחי' ד' והיא נקר' קטנה כי תחלה היה בחי' צלע מדה שלימה אחורי חזה ז"א ואין בה עדיין פרצוף י"ס ואז א"ה לא טוב היות אדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו ואז לקח הצלע הזאת וכנאה פרצוף גמור מאחוריו כמ"ש בע"ה. ואמנם אינה נקר' בוגרת ואינה נגמרת להבנות אלא עד תשלום י"ב שנה ויום א' כמ"ש בגמרא וכל זמן זה נקר' קטנה ואח"כ נערה ו' חדשים אחרים ואח"כ נקר' בוגרת.

ואמנם הזכר אינו נגמר עד י"ג שנה ויום א' וכל זמן זה נק' קטן ואח"כ נקרא גדול והנה גדלות הזכר נעשה בתחלה בהמשך י"ג שנה ויום א' ואחר גדלות הזכר אז מתחיל יב"ש ויום א' דגדלות הנקבה והטעם מפני שכל גדלות הזכר הוא ע"י המוחין הנמשכין ואחר שכבר נגמרו להתפשט בו ונגדל אז הארת המוחין האלו דרך נקב חזה שבאחוריו מגדלת אותה נמצאת היא נבנית אחר בנין הזכר וז"ש לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו וכן אנו רואים בחוש הראות כי לעולם האדם גדול בשנים מן אשתו והנה עד עתה

היתה מדה אח' לבד בלי פרצוף אמנם היתה נכללת מי"ס נמצא שהיא ספי' א' לבד אלא שנחלקה לעשר נקודות ואינה ספי' גמורה שתהיה פרצוף אמנם הם י' נקודות קטנו' לבד ובין כולם אינם אלא ספי' א' באופן שהיא עתה חלק עשירית וכדי שתתגדל כמו ז"א צריך שתתחלק נקודה הזו ליו"ד נקודות ואז כל נקודה מהם יגדיל ט' נקודות אחרות ואז יהיה י"ס כ"א מהם כולל י' נקודו' והנה למעלה בבחי' ראשונה ביארנו איך האשה עולה עם בעלה ואינה יורדת ואיך הניחה שרשה בקביעות בקו אמצעי דז"א ואפי' למעלה בדעת שלו וכבר ביארנו כל השאר ועתה בבחי' זו הד' עלתה עד הדעת והשאר שם שרשה לעולם.

והענין כי הנה עתה כבר היה עיבור ב' דז"א לעשות לו מוחין כנודע כי מב"פ עליוני' דת"ת שבו נעשה בחי' הדעת שבו כמבואר נמצא כי בעלות בחי' הת"ת ונעשה דעת גם היא שהיתה באחורי הת"ת עלתה עמו נמצא עומדת באחורי דעת ואח"כ נעשה בה פרצוף גמור ומאותו השורש שבדעת נעשה פרצוף לאה ומן שורש שבת"ת נעשה פרצוף הנוק' עצמה דז"א הנק' רחל כמ"ש בע"ה.

והנה בתחלה נבאר דרך כללות גדלות הנקבה בהמשך י"ב שנים ויום א' ע"י ה"ח וה"ג שהם גורמים ההגדלה ואח"כ נחזור לבאר ענין זה דרך פרטיות בבחי' המוחין עצמן וגם בבחי' ה"ח ו"ג ואיך נגדלת כל נקודה ונקודה מן היו"ד נקודות ונעשי' ספי' א' כוללת יו"ד נקודות והענין הוא כמ"ש"ל כי אין פרצוף הנקב' מתחיל להבנו' אלא באחורי החז' דז"א בסיום שלישי א' דת"ת דז"א לפי ששם נסתיים התלבשות יסוד אימא תוך ז"א ומשם ולמטה מתגלים האורות בגילוי גמור בצאתם מפתח יסוד אימא לתוך ז"א ואז לא יש רק מסך א' לבד שהם אחוריים דז"א ויש יכולת באורות ההם לנקב אותן ולעבור לחוץ משא"כ למעלה שיש ב' מחיצות א' דאימא עצמה וא' דז"א וא"כ נמצא כי מקום התחלת ראש הכתר נוק' הוא בסוף סיום ש"א דתית דז"א ומשם עד סיום רגלי ז"א מתפשטות קומת פרצוף דנוק' בי"ס והנה הם ביש תחתונים דת"ת וכל נה"י שלמים וזה אופן התחלקותם בהם כי קו ימין שלה ג"פ שיש בנצח ז"א ונעשה בהחכמה חסד נצח ומג"פ דהוד דז"א נעשית קו שמאלי שבה בינה גבורה הוד ומב' שלישים ת"ת שבקו האמצעי שבו נעשה כתר שלה ומן יסוד ז"א נעשה כל שאר קו אמצעי שלה שהם דעת תפארת יסוד מלכות שבה וכמ"ש בע"ה.

ואמנם ענין הגדלה זו הנ"ל שנגדלו י"ס שלה כשיעור ב"ש ת"ת וכל נה"י דז"א אינו אלא ע"י הארת המוחין שבתוך ז"א. ודע כי אלו האורות היוצאין אליה מתוך ז"א אינן בוקעין כל מחיצת גופא דז"א מחזה ולמטה ויוצאין לחוץ ומאירים שם ובנין את הנוק' שא"כ ברגע א' היתה ניבנת ולא היתה צריכה להגדיל יב"ש ויום א' אך הענין כך הוא כי כל אורות האלו הצריכין לצאת לבנותה עולין תחלה כולם מתוך גופא דז"א מיסוד שבו עד מקום החזה ושם עיטרא דגבורה הנק' בוצינא דקרדינותא שהוא חלק אורות של המלכות ועושה נקב ובוקעת ויוצא לחוץ דרך הנקב שהוא לאקורי החזה ואז כל האורות הצריכין לנקבה יוצאין דרך שם בסוד עליה ממטה למעלה ואח"כ חוזרין ויורדין ונכנסין בגופא דנוק' דרך ירידה ממעלה למטה לאט לאט ע"ד שנכנסו המוחין תוך ז"א לאט לאט והם בבחי' צלם כנודע וכן בנוק' האורות שלה נעשים צלם א' ונכנסין בתוכה עד תשלום

י"ב שנים ויום א' ונשארו קצת בבחי' אור מקיף בבחי' ל"מ דצלם על ראשה דוגמת ז"א ממש ובהמשך עליות אורות אלו ויציאתן לחוץ וירידתן למטה בתוכה נמשך עד זמן יב"ש ויום א' כמ"ש בע"ה והרי האורות של הנקבה הם בבי בחי' כי תחלה עולין מתוך גופא דז"א ואח"כ נכפפין ויורדין תוך גופא דנוק' עד סיום גופה וזהו ענין בעיא בגמרא פרק הכונס על אש נכפפת שהזיקה והם בחי' אורות אלו של הנקבה אש גבורה והיא אש נכפפת כנ"ל והנה זכר שהוא ז"א יש בו ירידה ועליה שיורדים ה"ח בתוכו וחוזרין ועולין מתתא לעילא ומאירין אותו כנז' אך בנקבה כל אורות חסדים שלקחה מז"א אינם אלא דרך עליה לבד בסוד אור חוזר שהוא אור נוק' וזש"ה עלי באר ענו לה כי בנין הבאר שהיא המל' לא נעשה אלא בבחי' אורות דעליה שהם אורות דנקבה אפי' בבחי' חסדים והבן זה מאד.

והנה בז"א יש ב' מיני אורות היוצאים מפי יסוד דאמה בגלוי כי הארת ב' המוחין הם מכוסים בנ"ה דאימא ואינם מתגלים כלל אמנ' כל האר' שמאירין ומגדלין אינ' רק האר' ה"ח או ה"ג היוצאין מן הדעת שהוא בחי' הנעשה מהכרעת ב' מוחין ומשם יוצאין החו"ג ומאירין זו"נ אחר שהם מתגלין ויוצאין לחוץ מיסוד דאימ' והנה ב' מיני האורות ההם ניתנים לנוק' שהם חו"ג והם מבחי' אור החוזר דרך עלייה לבד והנה ה"ח נק' ה' אורות דיום א' והם אורות היום והשמש שהם זכרים וה"ג הם מאורי האש אורות הלילה שהיא נקבה וכבר נודע כי דעת דז"א יש בו ב' עטרין חו"ג וה"ח שבו נשאר שרשם בדעת והם יצאו ונתפשטו בתחלה בה"ס שהם חג"ת נ"ה ואח"כ מהארות כללות אלו הה"ח דהתפשטות ירדו עד היסוד ואח"כ גם ה"ג השאירו שרשם בדעת ז"א ובצאתן ירדו עד היסוד שבו כי מצאו הה"ח מתפשטין בגופא ולא היה להם מקום פנוי לכן ירדו עד היסוד דרך ישר מן הדעת עד היסוד ששניהם קו האמצעי ושם נתעכבו עד שהאירו ה"ח תחלה בנוק' כמ"ש ואח"כ יצאו משם וניתנו בדעת הנקבה כנ"ל כי דעת הנוק' נגד אחורי יסוד ז"א לפי שלעולם ה"ח יצאו תחלה לכן נתחיל ונבאר מלאכת ה"ח ונאמר כי הנה כל בחי' ה"ח המאירים בנוק' הם ב"ח שבנ"ה דז"א ועוד ב"ש ת"ת התחתונים דז"א כי אלו הם חסדים מגולים וגם שהם כנגד פרצוף הנוק' משא"כ באחרים שאיני כנגדה וגם שהם מכוסים ואינם מאירי' והנה ב"ש תחתונים של החסד המתפשט בת"ת דז"א כבר נת' כי ש"א הוא מהחזה עד הטיבור ושליש ב' הוא מן הטיבור עד סיום הגוף שהוא סיום הת"ת ושם נת' כיון שה"ח מגולים ומאירים הספיק ש"א מהם בלבד לצורך הת"ת עצמו בב' שלישי אלה התחתונים ושליש האחר חצי שלישי ניתן לכתר ז"א וחצי שלישי הוצרך להאיר בכתר הנוק' וזהו ענין ב' מלכים משמשים בכתר אחר כי מבחי' שלישי אחד דחסד נעשו ב' כתר' דזו"נ וא"כ נמצא כי בחי' האר' ה"ח במל' הם חצי שלישי חסד שבת"ת שנכפל ונעשה שלישי להיותו מגולה וב"ח נ"ה ובחי' ה"ג הם כל הה"ג והנה תחלה יצאו כל ה"ח הנ"ל ומהם ניבנת ונתקנה הנוק' באופן זה כי מחצי שלישי דחסד שבת"ת נגדל הכתר שלה ומחסד שבנצח דז"א שיש בו ג"פ שהם ג"ש נגדלו חכמה חסד נצח של קו ימין שלה כמבואר שלהיותו מגולה נכפל לב' וחסר א' נשאר לנצח ז"א וחסד א' נכנס בקו ימין דנוק' ועד"ז חסד שבהוד נכפל ונגדל לב' וחסד א' נשאר בהוד ז"א וחסד ב' נכנס בקו שמאלי דנוק' ונעשו בה בג"ה נמצא כי מב"ח וחצי שלישי נעשו ב' קוים ימין ושמאל וכתר דנוק'.

אמנם דע כי אע"פ שכך הוא האמת שחסד דנצח מתפשט בכל קו ימין שלה ועד"ז בשמאל עכ"ז אין כח בחסד דנצח דז"א להגדיל ולהאיר הארת הגדלה רק בפ"א דנצח ששם הוא בחי' מוח חכמה שבה וכן בחסד הוד דז"א אין בו כח להאיר בחי' הגדלה רק בפ"א דהוד ששם הוא בחי' מוח בינה שבה נמצא שהחסדים אינם מגדילים רק בחי' ג"ר שבה בלבד שהם כח"ב שלה וכל שאר הבחי' שיש מן הדעת ולמטה אפי' בקו ימין ושמאל אינן נגדלין אלא ע"י ה"ג המתפשטות בה והם דוגמת ה"ח שהם מים המגדילין האילן שהוא ז"א כך ה"ג הם בחי' מי גשמים וגבורות גשמים והם מגדילין כל שאר בחי' שיש מדעת ולמטה והם ה"ג עצמן המתפשטות בחו"ב והנה גם הכתר לא הספיק החסד להגדילה אלא עד שעלו שם הארת ה"ג החוזרת לעלות דרך עלייה מן היסוד שבה עד הכתר כדלקמן ואותן הארות היו שם בבחי' מוחין בכתר ונשאר עתה דתי"ם של הנוק' שאין כנגד' חסדים כלל לא להגדיל ולא להאיר בהם הארה לבד מועטת והנה אחרכלות ה"ח להתפשט בב' הקוים הנ"ל ובכתר שבה אח"כ נכנסת בה עיטרא דגבורות ואז נתקן קו אמצעי שלה מהדעת שלה ולמטה ותחלת חנייתה של עיטרא דגבורה זו הוא בדעת של הנוק' כי שם הוא מקומה העיקרי וכן היו הם תחלה בדעת ז"א ומשם נמשכו ביושר דרך קו אמצעי עד היסוד שבו כנ"ל ומשם יצאו ועברו דרך נקב החזה וחזרו לכנוס דרך קו אמצעי בדעת שלה שהוא מכוון ממש באחורי היסוד דז"א שהוא קו אמצעי ושם נכנסו עיטרא דגבורה הכוללת ה"ג.

סליק פ"ד: פרק ה טרם שנבא' עתה בחי' התפשטות ה"ג אלו בגופא דנוק' נבאר ענין א' והוא זה. דע כי כמ"ש בענין ז"א שה"ח שלו באין מכוסין בתוך נה"י דאימא והלבוש שלהם שהוא יסוד דאימא מסתיים עד החזה שלו ומשם ולמטה ה"ח מתגלים בתוכו נמצא שב"ח דח"ג וש"א דחסד דת"ת הם מכוסים וביש ת"ת התחתונים וב"ח דנ"ה הם מגולים ואלו הח' המגולים להיותן מגולין בלתי מחיצות המעכבות יורדין במרוצה תיכף בצאתם עד יסוד דז"א ומשם חוזרין לעלות ומתפשטין דרך הג' קוים ועולים עד הכתר שבו כנודע והנה גם בנוק' הוא כך כי כאש' יוצאין המוחין שלה שהם חב"ד שהם ה"ג דרך נקב החזה דז"א מאחוריו כדי להכנס בנוק' אינן יוצאין אלו המוחין וגם ה"ג שהם בחי' אורות ממש אלא בתוך לבושים וב' מיני לבושים הם א' הם בחי' הארת לבושי נה"י דאימא ולבוש הב' הוא מלביש את לבושי נה"י והוא מבחי' מחיצות ודופני גופא דנה"י דז"א עצמו ובהם מתלבשין אורות המוחין וה"ג נמצא כי כמו שאורות מוחין דז"א היו בלבושי נה"י דאימא בלבד תוך ז"א כן אורות המוחין וה"ג אלו דנוק' הם באים תוך לבושי מחיצות נה"י דאימא וגם הנה"י דז"א נמצא כי עד מקום שמסתיים סוף היסוד דז"א כשיעור הת"ת דנוק' העומדים אב"א כנודע שהוא עד סיום כל הת"ת לפי שיסוד ז"א הוא זכר וארוך ואינו כיסוד הנוק' דאימא שמסתיים בחזה ז"א כן השיעור הזה יש ללבוש של אלו ה"ג בהיותן בדעת דנוק' שהוא נמשך ומתפשט עם כל אורך ת"ת דנוק' בפנימיות נמצא שאין גילוי גבורות מגולות בנוק' אלא שתיים האחרונים בלבד והם נ"ה אך ג' גבורות דחג"ת שלשתן מכוסות.

ונבאר עתה ענין התפשטות ה"ג בגופא דנוק' והנה גם בדעת דנוק' זה היה כמ"ש בדעת ז"א כי שורש עיטרא דגבורה נשאר בדעת שלה ומהם נתפשטו ה' אורות של ה"ג שבדעת ואלו אורות שבגבורות יצאו מן הדעת וירדו דרך הלבוש שלהם הנמשך מיסוד ז"א

שבתוך דעת ות"ת דנוק' אשר סיומו הוא בסוף הת"ת דנוק' ושם נתגלה הגבורות והנה ב"ג של ה"ג אלו נשארים שם תוך היסוד דז"א והארות שלהם בלבד נמשכו דרך הסתום בח"ג דנוק' קו ימין ושמאל דרך הכיסוי של היסוד שלהם כנ"ל שהאור היוצא גם לבושו יוצא עמו ואותן הארות הם מתפשטים בב' הזרועות ע"ד שביארנו בז"א וגבורות הת"ת נשארה בת"ת שבה ואז נתקן גם הת"ת שבה ואח"כ נשארו ב' הגבורות אחרוננו' של נ"ה ואלו ירדו עד למטה בסיום הת"ת שלה ואלו הב' גבורות לבדם ירדו ביסוד שלה וגם הם לבדם מגולים לסיבה הנ"ל של אורך התפשטות היסוד שהוא זכר משא"כ בז"א שנתגלו ב"ח וב' שלישים ואמנם ודאי הוא שה"ג מתפשטות בחג"ת נ"ה שבה אמנם מן הארת ה"ג המתפשטו' נתקבצ' האר' א' מכולם יחד וזו הבחי' היא שירדה ביסוד ונשארה שם קבוע כדלקמן ועד"ז מהארת אלו גבורות ביסוד נתקבצה הארה א' מכולם ונכללה במל' שבה וכ"ז ע"ד התפשטות הה"ח בז"א אבל מש"ל כי ב"ג דנ"ה ירדו אותן של התפשטו' ה"ג עצמן לפי שהם לבד יצאו מגולו' כנ"ל [וצ"ע כי כאן אומר שב"ג אלו ירדו ביסוד וגם אח"כ נאמר כי בעלייתן עולין דרך קו אמצעי בלבד א"כ אימתי הם נכנסין בנ"ה ואית שאינן נכנסין הרי לעיל אמרנו היפך מזה וגם בדרוש אטב"ח באותיות ל"ע ומ"ס אמרי' להיפך].

ונבאר עתה סדר עלייתן מן היסוד הנה בענין הז"א נת' כי בעליות ה"ח מן היסוד דרך חזרת אור כדי להגדיל את הז"א עלו הג"ח וב"ש המגולין דרך הג' קוים ונתפשטו בכל הג' קוים עד כח"ב שלו ואמנם כאן בנקבה לא היה כך והטעם הוא לב' סיבות א' מפני ששם היסוד דאימא נסתיים בחזה שלו לכן גרם ב' בחי' א' הוא שנשארו מגולים ב"ח וב"ש כנ"ל והב' הוא שגרם שמקים הירידה הוא כפולה וירידה גדולה ממקום גבוה עד היסוד שבה והנה ה"ח הם בחי' מים כנ"ל והנה כאשר המים יורדין ממקום גבוה למקום נמוך יש יכולת בהם לעלות למעלה מאד מכח מרוצתם בחוזק דרך ירידה ולכן עלו והגדילו את הכתר שלו כפרט שהיו ה"ח יותר מרובים שם אבל כאן בנקבה ה"ג העולות אינן רק ב' כנ"ל וגם שאינם יורדים בכח ובחוזק כי המקו' שממנו יורדים הוא בת"ת שבה כנ"ל כי משם התחלת מרוצתן לירד ולהתגלות כי אין שם מחיצות מעכבות והנה תיכף בצאתם מן הת"ת נכנסים ביסוד וכמעט אין להם שום בחי' מרוצת ירידה וע"כ לב' סיבות אלו אם היו מתפשטין בחזירתן לעלות דרך ג' קוים לא היו יכולת לעלות רק חו"ב שבה לבד ולא עד הכתר וע"כ הוצרך שלא יתפשטו לעלות דרך קוים רק שיחזרו לעלות דרך קו האמצעי שהוא ת"ת כמו שירדו ג"כ משם ואז עלו עד הכתר והגדילו אותו וענין הגדלות הכתר הזה אף עפ"י שנת' לעיל הגדלתו מחצי שלישי חסד שבת"ת דז"א עכ"ז אינו מספיק.

וטעם הדבר הוא כי הלא אם הספיקו הח' דנ"ה דדכורא להגדיל את חו"ב שבה היא לפי שיש שם ג"כ ב' מוחין דילה שמאירין שם וגם הם מתפשטין ע"ס הב' קוים ימין ושמאל ע"ד שהוא בז"א אמנם בכתר שבה אין בה רק חצי שלישי חסד דת"ת דז"א והוא גרוע מבחי' חו"ב שיש בהם מוחין ממש לכן מוכרח שיעלו הארת אלו ה"ג עד הכתר שלה כדי שיהי' מבחי' המוחין בכתר שבה עצמו ע"ד בכתר ז"א ועיש והנה הגורם לדבר הנ"ל שלא יתפשטו דרך קוים אלא שיתחברו יחד ויעלו דרך קו אמצעי עד הכתר הוא הארי' יסוד אבא שבתוך ז"א והוא מכוין נגד ק"א של הנוק' ומאיר בקו הזה ובכח הארה ההוא

מקבץ את ה"ג המגולות האלו שיעלו דרך קו הזה האמצעי וכמ"ש פ' בהעלותך את הנרות וע"ש והנה זש"ה ה' בחכמה יסד ארץ כי על יסוד אבא הנק' חכמה נתקנה ונתיסדה הנקבה הנקרא ארץ עליונה כנודע.

וא"ת והרי עתה כשחורת אלו ה"ג לעלות דרך קו אמצעי הם מתלבשין תוך הלבושין הנ"ל שהם לבושי נה"י אימא ונה"י ז"א וא"כ הרי הם סתומים כבתחלה ומה הועילו בגלויים למטה אך הענין הוא ע"ד מ"ש בענין ז"א בתירוץ קושי' זו והענין כי בראשונה היו האורות מכונסי' במקום צר ולא היה בהם יכולת להתפשט ולהאיר אך אחר שכבר ירדו למטה ונתפשטו ונתרחבה הארה מאוד כבר נשאר בבחי' זו בכחם מגולה וכאשר חוזרים לעלות אדרבה היסוד ולבושין נפתחים מאוד יותר מבראשונה ומתגדלין הן בעצמן וגם כי חסדים אשר שם קונה עתה הארה גדולה במקום צר מלהחזיק כל אלו האורות ואז מתגדלין הבחי' ההם פרקו הנה עד עתה ביארנו בחי' אורות של החו"ג איך הגדילו אותה ועתה נבאר מקו' עמידת' כנגד אחורי החזה ונה"י שבז"א ובו ית' ג"כ ענין כתר שבה והענין כי הנה נת"ל כי מבחי' פנימיות ת"ת דז"א שהוא החסד של הדעת המתפשט בו נמשך ממנו הארה לכתר של נוק' להגדילו ולא לקחה ממנו רק חצי שלישי א' מן החסר שהוא והנה לקחה גם מבחי' החיצוניות הת"ת דז"א שהוא בחי' הגוף והכלי ממש של ת"ת דז"א וממנו עצמו נעשה בחי' גוף הכתר של הנקבה נמצא שמחיצוניות ופנימיות ת"ת דז"א ממנו נעשה פנימיו' וחיצוניות לכתר נוק' והנה מן הפנימיות שהוא חסד המתפשט בו לא לקחה הנוק' רק חצי שלישי ואמנם מן החיצוניות לקחה א' שלישי וחצי ואמנם חצי האחר נשאר לחיצוניות ב"ש ת"ת עצמו דז"א כי כמו שמן הפנימיות שבו לא נשאר בו רק חצי שלישי וחציו ניתן לכתר דנוק' וחצי שלישי עולה בכתר שלו כן בחיצוניות הספיק חצי שלישי גוף הת"ת באותו שיעור שמן החזה ולמטה והנוק' לקחה ש"א וחצי גוף וחיצוניו' הת"ת דז"א אעפ"י שמן החסד שבתוכו לא לקחה רק חצי שלישי והענין הוא כי אעפ"י שלוקחת ש"א וחצי אינה לוקחתם לצורך הכתר שלה בלבד אמנם חצי שלישי נעשה ממנה חיצוניות הכתר שלה וגם פנימיותו הוא חצי שלישי חסד ג"כ וחצי שלישי אחר דחיצוניות הת"ת ממנו נעשה הדעת שלה וחצי שלישי האח' ממנו נעשה הת"ת שבה לפי ששלשתן הם בקו אמצעי וטעם הדבר איך הספיק חצי שלישי גוף הת"ת לשיעור ב"ש שיש שם מן החזה ולמטה כנודע אך הענין הוא כי כיון שכבר מתחלה טרם תיקון הנקבה כבר היו בו ב"ש.

וגם כי יש אורות רבים של ה"ח המתגלי' שם בחזה ביציאתן מפתח היסוד דאימא ולכן הספיק לת"ת שבו חצי שלישי חיצוני' במקום שיעור ב"ש שהיו שם. ודע כי עכ"ז שהיא אינ' לוקחת רק חצי שלישי דפנימיו' וחצי שלישי דחיצוניו' עכ"ז שיעור קומת גובה כתרה הוא שיעור ב"ש אחרונים דז"א וכנגדם תופסת מקו' הכתר שבה גם דע כי ז"ס השתמשות ב' מלכים בכתר א' כי הרי נת"ל כי ש"א של החסד דתית ה' לצורך הת"ת עצמו ושלישי האחר נחלק לב' חציו עלה אל הכתר דז"א וחציו לכתר דנוק' נמצא כי מבחי' חסד דת"ת נעשו ב' הכתרי' כתר ז"א וכתר נוק' וזהו ענין ב' מלכים בכתר א' גם היתה בהם השוואה אחרת כי מן ש"א דחיצוניות דגוף הת"ת דז"א נעשה חצי שלישי גוף דת"ת דז"א ומחצי שלישי נעש' גוף הנוקבא ג"כ הרי שני כתריהן שוים שנעשו מפנימיו' אור ת"ת וגם ב' גופי הת"ת שבהם שנעשו מש"א של גוף הת"ת שבו עצמו כנ"ל וכ"ז היה כדי להשוותן

שניה' בהשוואה גמור' ובפרט בקו אמצעית שהוא עיקר הגוף שלהם והרי שנתפשט ת"ת שלו עד ת"ת שלה.

ועת' נבאר התחלקות בחי' אלו בהמשך זמן יב"ש ויום א' דבזמן הקטנות לכן תחלה נבאר סדר כניסת החו"ג והענין כמש"ל כי עד שיכנסו כל ה"ח שבה אין ה"ג נכנסין גם יש כלל אחר שאין הכתר יכול לגמור תיקונו עד שיושלם הגוף להתתקן והרי יש בכאן ב' הפכים כי הרי יש בו ג"כ בחי' חצי שלישי חסר דת"ת וצריך לגמור תחלה להיותו בחי' כתר צריך להמתין מלתקן עד לבסוף א"כ איך יתקיימו ב' הפכים אלו אך הענין כי אותו חצי שלישי חסד של כתר נחלק לד' בחי' ורביעי' ואז התחילו ה"ח לכנוס ונודע כי ה"ח הם בב' הקוים כולם וגם בכתר שלה ואז נכנסין תחלה ב"פ אחרונים א' דנצח וא' דהוד.

ואז ג"כ נכנס רביעית החסד דכתר וחזרו לכנוס ב"פ אמצעי' דנ"ה ואז נכנס רביע הב' של החסד דכתר ואז חזרו ב"פ עילאין דנ"ה וגם אז נכנס רביע ג' דחסד הכתר והרי נכנסו כל בחי' הח' בראשונה זולתי רביע ד' דחסד דכתר שזה צריך שימתין ויתעכב ויכנוס באחרונה לסיבה הנ"ל שאין הכתר נגמר עד שנשלם תיקון הגוף ולענין החסד בעצמו אינה מעל' ומוריד אם ישאר שם לפי שכבר בא ונעשה בבחי' א"א אור מקיף על הכתר והרי הוא כאלו נכנס כבר.

ועתה כבר ה"ג יכולין ליכנס ואז נכנסו תחל' בדעת שלה ואח"כ ירדו בת"ת שבה ואח"כ ביסוד שבה ואח"כ חוזרים ה"ג לעלות ג' מסעו' הא' עוללי' מיסוד לת"ת ואח"כ לדעת ואח"כ לכתר שבה ואחר כ"ז אז נכנס רביע אחרון מחצי שלישי החסר שבכת' כנ"ל ואז נגמר כניסתן ועתה נמנה מנין הי"ב שנים ויום א' והוא כי יריד' ו"פ שבנ"ה דז"א בב' קוין דיל' חג"ת ובג"ה הרי ו' שנים וכניסת ג' חלקי החסד בכתר שלו הרי שנה ז' וירידת ה"ג בדעת ת"ת הם ב' שנים הרי ט' שנים ואמנ' ירידת ה"ג ביסוד כיון שאין שם מחיצות המעכבות אותן מלירד תיכף המיורדים במרוצה ברגע לכן אין צריך זמן לזה ובפרט שפי היסוד דז"א שבתוך ת"ת שלה מסתיי' עד סיו' הת"ת ומקום ירידתן משם אל היסוד כמעט אינו נק' ירידה א' ג' עליות, א' לת"ת וא' לדעת וא' לכתר ג' שנים הרי י"ב שנים ואח"כ באחרונה מכולם יורד רביע אחרון דחצי שלישי החסד שבכתר שלה כנ"ל והוא דבר מועט וגם שכבר היה למעלה מראשה בבחי' או"מ וע"כ כ"ז נכנס ביו' א' והרי נשלמו יב"ש והאמת הוא כי גם כניסת זה הרביע החסד בכתר אינו אפיל' יום א' לסיב' הנ"ל אבל יש ג"כ ירידה אחרת לגבורו' בתוך היסוד בתחל' ובין ב' בחי' אלו יהי' יום א': פרק ז ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המל' איך היא נגדלת כי עד עתה לא ביארנו מי הוא הגורם הגדלה של הנוק' ועתה נבא'.

והענין כי הנה בזמן הקודם לזה בחי' הג' שהיה בזמן היניקה שאז היתה בבחי' צלע לבד ונת' כי עדיין אז לא היתה אלא מדה א' בלבד כנגד ת"ת דז"א מאחוריו מחזה ולמט' נמצ' שהיה בבחי' ספיל' א' הכולל י' נקודות קטנות ואינן ספיל' גמורות אלא נקוד' ובין כולם אינו רק ספיל' א' באופן שאין בה רק חלק א' מי' ממה שצ"ל בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות וכדי שתגדיל צריך שתחלק מדת נקודה זו בי' חלקים ויהיו י' נקודות קטנות ואחר כך ע"י חו"ג שבה נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשי' בה ט' נקודות אחרות ואז

יהי י"ס גמורות שבכל ספ"י וספ"י מהם יהיה בה כללות י' נקודות קטנות והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה ומהן נגדלת אלו הי' נקודות שבה ונעשין י"ס גמורות אך סיבת גרמת ההגדלה הם ה"ח וה"ג ושניהם נקראי' מי"ם כנ"ל גם ה"ג נקרא גבורות גשמים ומגדילין אותה כמו המים שגורמין הגדלת האילן אך הגדלה בעצמה אינה ממציאותן ממש ואין הם עצמן נעשים גוף האילן אלא גורמים ההגדלה בו והנה נמצא כי זולת הבחי' א' שהם הי' חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע זו כנ"ל עוד יש ד' בחי' אחרות שגורמי' ההגדלה באלו הי' נקודות קטנות והוא כי הנה נת"ל כי הגדלת הנקבה הזאת היא מחזה ולמטה דז"א ויש שם ד' בחי' א' הוא בחי' המוחין דז"א מבחי' חו"ב שלו ונודע כי הם מתפשטים עד סוף גופא שהוא עד נ"ה של ז"א הב' הם המוח הג' והם החו"ג המתפשטין למטה בז"ת הג' הוא בחי' הלבושים דנ"ה דאימא המלבישין את המוחין של חו"ב דז"א עד מקום התפשטותם הנ"ל שהוא סוף הקוים שהם נ"ה דז"א וכן הלבוש של יסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א בחי' ד' הם לבושים דז"א עצמו ע"ד הנ"ל בלבושי נה"י דאימא אלא שיש תוספות באלו והוא כי לבוש היסוד דז"א בקו האמצעי של הנקב' מתפש' יותר למט' מחזה שלה שהוא עד סוף הת"ת שבה וכבר ביארנו כי כאשר באין אלו המוחין דנוק' הם באים מלובשים בב' לבושים הנ"ל בנה"י דאימא ובנה"י דז"א והנה מאלו הד' בחי' הנ"ל נגדלת בחי' ראשונה שהם הי' נקודות קטנות שכבר היו בנקבה בהיות' נק' צלע כנ"ל ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחי' הגדלות כל בחי' ד' הנ"ל ביחד אלא כפי בחי' הנקודה וטעם הדבר ית' לך בע"ה מתוך דברינו אמנם הכלל הוא בחי' ההגדלה ע"י המוחין דז"א אינה אלא בחו"ב דנוק' בלבד ובחי' ההגדלה אינן אלא בנקודות הדעת דנוק' ובחי' ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודות הנצח דנוק' ובחי' הגדלה של לבוש דהוד אימא היא בכל קו שמאל דנוק' שהם נקודות בג"ה שבנוק' ובחי' ההגדלה של לבושי נה"י דז"א אינן אלא בג' נקודות נה"י של הנוק' אך בחי' ה"ח לעולם אינן נימנין בבחי' ההגדלה בשום מקום כי הם בחי' המים המגדילין האילן ואינן הם עצמן ההגדלה בעצמה וזש"ה והוכן בחסד כסאו כי הכנת תיקון הנוק' הנק' כסא הוא ע"י ה"ח וה"ג גם הם בחי' חסדים הנ"ל שגם הם בחי' מים בגופא בנקבה ונק' גבורות גשמים וע"כ גם הם אינן נזכרים בכלל ההגרלה עצמה אלא שגורמין ההגדלה זולת בנקודות הדעת והת"ת לפי ששם יש גבורות רבים כמ"ש שם והטעם של שאר הבחי' ית' בע"ה בהיות המשך הדברים בע"ה וטרם שנבאר כל מציאות ענין ההגדלת האלה צריך שתדע כי כל בחי' ההגדלה האלו של הנקודות של הנוק' הם נרמזות בא"ב דא"ט ב"ח כו' והם רומזים בי' נקודות האלו עד"ז.

א"ט בכתר ב"ח בחכמה ג"ז בבינה ד"ו בדעת י"ץ חסר כיף גבורה ל"ע ת"ת מ"ס נצח קץ הוד ר"ף יסוד ש"ן מלכות תם במלכות ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זיווג וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה ענינם כי הם ד' זוגות אחדים וכ"א כוללת י' אחדים וד' זוגות אחרים כ"א כוללת עשרה עשרה וד' זוגות אחרים כ"א כוללת י' מאות.

והענין כמה שנודע כי עד אות ט' הם אחדים ועד צ' כפופה הם עשירית ועד הצ' פשוטה הן מאות ע"ר אי"ק בכ"ר כו' שכל ג' אותיות מאלו היא ראשונה אחדים שניים עשירית שלישית מאות עד שנמצא כי תיבת דמ"ת הם ד' אחדים מ' עשירית ת' מאות וכן הנ"ך

ה' אחדים נו"ן עשירית ך' מאות ת"ק עד שנמצא כי ה' אותיות כמנפ"צ הם הפשוטות שהם בחי' מנצפ"ך הכפולות הם בחי' ת"ק ות"ר תיש ות"ת ותת"ק ואח"כ אות א' חוזר לענין אלפים והבן זה.

ונחזור לענין כי אלו זוגות דא"ט ב"ח הם בחי' י' הנקודות שבמלכות ע"ר הנ"ל נמצא כי ענין א"ט ר"ל שנקודות כתר היא נקודות א' וניתוסף בה ע"י הגדלה ט' נקודות אחרים ועד"ז כל הא"ב ביו"ד נקודות ונתחיל לבארם בפרטות א"ט הוא בנקודות כתר שהיא בחי' א' לבד וצריכין שיתוספו בה מחדש ט' נקודות ויושלמו ליו"ד נקודות שיש בספיר' הכתר זהו ע"י הגדלת המים שהוא חצי שלישי החסד שבת"ת דז"א שלוקחת הנקב' בכתר שלה כנ"ל וכבר נת' כי אין בת"ת דז"א שום בחי' אחרת מכלל הד' בחי' הנ"ל שגורמים הגדלה רק בחי' החסד שבו וזה כבר נת' לעיל שלעולם אינו נחשב בכלל ההגדל' עצמה ב"ח הוא בנקודות חכמה כי יש בה ב' בחי' א' הוא נקודה ראשונה בחכמה והב' היא שלוקחת הארה ממוח חכמה המתפשטים בנצח דז"א כנ"ל ונקודה זו שהיא חכמה דמלכות מכוונת נגד פ"א דנצח ז"א כנ"ל ואז אותו מוח חכמ' ז"א המתפשט בנצח שלו מאיר בנקודות חכמה דנוק' בחי' נקודה אחרת והרי יש בה עתה ב' נקודות וניתוספות בה ונגדלים ח' נקודות אחרים ע"י החסד שבנצח ז"א ומאיר בחכמה ינוק' וזהו ב"ח והרי עתה נעשי' מוח חכמה דנוק' ואעפ"י שהתפשטות המוחין דז"א בחו"ב שבו בב' הקוין ימין ושמאל שבו איום בחי' מוחין כמבואר שם שאין בה מוחין אלא למעלה ברישא דז"א וא"כ האיך יספיק הארת המוח ההוא אשר ברגלי ז"א שהם נ"ה שבו להעשו' מוחין גמורים בראש הנוק'.

והתשובה בזה כי ע"י הארת ה"ח שבז"א מוסיפין הארה באותן המוחין שבנ"ה דז"א המלוכשין תוך נ"ה דאימא שהם אור גדול ויש בהם יכולת לעשות מוחין ובפרט כנז' בזוהר דדינין דדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסיפא פי' כי אלו המוחין שבנה"י דז"א הם מכוסין בלבושין דאימא בהיותם למעלה בראש ולמטה שיש חסרים מגולים מתגל' הארתם והם נייחין בסיפא.

ועוד ט"א כי הארת ה"ח המגולים נכנסת עד מחוץ לנה"י דאבא המלוכשין תוך נה"י דאימא אז מאירין נה"י דאבא בנה"י דאימא ומוסיפים בהם הארה יתירה מאוד. ועוד ט"א כי היסוד דאבא הוא מתגלה למטה מהחזה דז"א שכבר נסתיים יסוד אימא לעילא והנה זה היסוד מאיר הארה נפלאה סביבותיו בנה"י דאימא וע"י כל אלו ההארות יש יכולת באותן המוחין שבנה"י דז"א לעשות מוחין בראש הנקבה בלבד אך לא שיתפשטו אל הקוים שלה כי אין בהם כ"כ הארה יתירה לכן מכאן ולמטה אין אנו מונין בחי' מוחין כלל כמ"ש בע"ה.

ודע כי אעפ"י שביארנו כי מנה"י דאבא נמשכת הארה יתירה אין הכוונה שמנה"י עצמן נעשין מוחין לנקבה רק שמוסיפים כח בנה"י דאבא שיתגלה הארת מוחין שבתוכם לחוץ ויעשו מוחין גמורים ברישא דנוק' אמנם אין בנין הנוק' נעשית רק ע"י נה"י דאימא לבד כמבואר אצלינו שמנה"י דאבא נעש' פרצוף יעקב וכ"מ שתמצא שהארת נה"י דאבא מוסיפין הארה במלכות כולם הם ע"ד הנ"ל ושומר כלל זה ג"ז הוא בנקודות בינה כי יש בה ג' נקודות וצריכה ז' של תוספת מן החסד שבהוד ז"א המאיר בה וג' נקודות

הנ"ל הא' היא נקודות בינה ראשונה של הנוק' בעצמה הב' היא נקודות א' שלוקחת ממוח בינה דז"א המתפשטים בהוד שבו ומשם לוקחת הנוק' בבינה שבה המכוונת נגד פ"א דהוד דז"א והג' היא נקודות א' שלוקחת מלבוש המוח הנ"ל מבחי' הוד דאימא עצמה המלביש מוח בינה דז"א כנ"ל ומה שלא נכנס בחי' זו בנקודת חכמה כי גם שם יש מלבוש דאימא הטעם הוא כמ"ש והוא כי נודע שכל בחי' נו"ה דאימא שיש בכ"א מהם ג"פ ומתלבשין בו"ס גמורות שיש בב' הקוין ימין ושמאל דז"א אינן אלא בחי' רגלים לבד בבחי' בינה עילאה עצמה אמנם כשנכנסין בז"א משתנה בחינתן וב"פ עילאין נעשו חו"ב דז"א ובפ"א נעשים חו"ג דז"א אמנם בפ"ת נשארים בבחי' ראשונה ששם היו בחי' רגלים שהם נ"ה דאימא וכאן ג"כ בז"א הם בחי' רגלים נ"ה דז"א והנה בהמשך האורות אלו אל הנקבה והנה הנקבה אינה לוקחת רק בפ"ת דנ"ה דאימא המתפשטין בכל נ"ה דז"א שבהם כל קומת המלכות ועת' הוא שינוי אחר' אפילו בחי' בפ"ת דנ"ה דאימא שלא נשתנו בז"א ונשארין בבחי' רגלים עצמן שהם נ"ה כנ"ל הנה עתה בנקבה משתנים שינוי אחר ונחלקים לג' חלקים אחרים כי מב' שלישים עליונים נעשו חו"ב דנקבה ומב' שלישים אמצעים נעשו חו"ג דנקבה ומב' שלישים תתאין לא נשתנו בחינת' ומהם נעשו נ"ה דנוק' וא"כ כיון שכל עצמה של לבושה נ"ה דאימא המאירין בנוק' אינם אלא הרגלים של נ"ה שכל בחינתן אינה אלא רגלים א"כ אין הארת לבושי' אלו מספיקים להגדיל בנוק' זולת כנ"ה שבה לבד כמ"ש בע"ה ושם יעלו בחשבון אך לא בחו"ב שבה כי הם בחי' מוחין שבה ולא בחי' רגלים וכן בחו"ב שבה אין הארת הרגלים שברגלים מאירין שם בבחי' ידיים אמנם אעפ"י שאמת כך הוא עכ"ז בכל קו שמאל של הנקבה אנו מכניסין בחשבון בחי' הלבושין דהוד אימא והטעם לפי שהנקבה לעולם נאחזת בשמאל שהם הדינים והגבורות והנה כל בחי' אימא עילאה הוא גבורות כי הדינים מתערין מינה כנז' בזוהר ובפרט בהוד שלה שהוא קו שמאלי שבה ששם הוא תכלית תוקף הדינין שזהו הטעם שהבינה עד הוד אתפשטות כנז' בזוהר וזו הוראה שהיא גבורות לכן הלבוש של הוד דאימא כולו נכנס בחשבון הגדלת כל ג' סעי' שבקו שמאל דנוק' משא"כ בקו ימין דלא שייך האי טעמא לכן אינו נכנס בחשבון הגרלה וכמ"ש במקומם בע"ה.

והנה הטעם הנ"ל בלבושי נ"ה דאימא הוא עצמו בלבושי נ"ה דז"א עצמו המאירין במלכות כי אין ראוי למנות בחשבון הגדלה רק כנ"ה של הנקבה ואינם כמו לבושי ההוד אימא שנכנסין בחשבון בכל קו שמאלי דנוק' כי שם כבר נת' הטעם לפי שהם גבורות משא"כ בז"א שהוא רחמים לפי שהוא זכר נמצא עתה כי בנקודות בינה של הנקבה יש ג' נקודות וצריך להגדיל ע"י החסד שבהוד ז"א ז' נקודות אחרות וזהו ג"ז.

ד"ו בנקודות הדעת וכאן הוא היפך שאר זוגות כי באחרו' היו האותיות ראשונות עיקריות והשניות היו בבחי' תוספ' וכאן הוא להיפוך השניות הוא עיקרית ואות ראשונה הוא תוספ' וזה הדבר עצמו הוא באותיות ק"ץ שבנקודות הוד ושם נת' טעם שינוי בזה בב' הנקודות האלו וע"ש נמצא כי בנקודות הדעת יש בה ו' נקודות עיקרית וצריכה ד' של תוספת והענין הוא כמ"ש"ל כי בנקודות הדעת נכנס עיטרא דגבורה הכולל ה"ג ושם נשארים שרשם ואח"כ הארתן מתפשטות בו"ק לנקבה וכשנצטרף נקודות דעת עצמה עם ה"ג יהיה ו' נקודות עיקרית והד' באין בתוספ' ואעפ"י שנת"ל שה"ג הם ג"כ בחי' המים דגבורות גשמים המגדילין האילן ואין נכנסין בחשבון גוף ההגדלה עצמה התשובה

לזה הוא לפי שבשאר ספי' אין בהם רק גבורות א' והלואי יספיק לגרום הגדלה אך כאן שיש ה"ג ביחד יש בהם כח להגדיל ולהשאיר שרשם שם ולהיות ההגדלה מהם עצמן.

וא"ת א"כ הגבורות א' היא צריכה להגדיל כשאר הגבורות שבשאר הספי' וא"כ נמצא שאין כאן רק ד' גבורות יתירות לבד והתשובה כמש"ה ורדפו מכם חמשה מאה וכו' וגם משארז"ל ברכת הבית מרובה וגם אמרז"ל אינו דומה מרובין העושין למועטין העושין וכן בכאן בהצטרפות ה"ג ביחד יספיקו לגרום הגדלה ולהיות הם עצמן כולם בחי' הגדלה.

י"ץ הוא בנקודות החסד כי יש נקודה א' וניתוספו בו ט' נקודות והוא ע"ד א"ט שבכתר אלא ששם הם אחדים וכאן הם עשירית וטעם הדבר לפי שהארת הגדלת הכתר היה ע"י שלישי החסד שבת"ת ז"א וכן הגדלת החכמה שבה ע"י שלישי החסד שבנצח ז"א וכן הגדלת בינה דידה ע"י שלישי החסד שבהוד ז"א אכן מכאן ולמטה יש גבורה א' שלימה בכל נקודה ונקודה ומכאן ואילך אין הגדלתם אלא מן הגבורה שבה כנ"ל.

עוד ט"א כי למעלה בג"ר כח"ב היתה הארה ע"י ה"ח אשר כל בחינתן אינן אלא בז"א לבד אלא שנמשכה הארתן לבד לכח"ב דנוק' אך מכאן ולמטה הם ה"ג בעצמן אשר עיקרם הם כאן בנוק' ובהתחבר ב' בחי' אלו יחד ששם הם שלישי הארת חסד א' וכאן הוא שורש גבורה א' שלימה א"כ הארתן וגדולתן הוא בסוד עשירית ולמעלה לא היה רק בחי' אחדים והלואי יספיקו ואמנם בחי' המוח אשר בנצח ז"א אינו מגדיל בנקודה זו של החסר ע"ד שהגדיל בנקודות חכמה מפני הטעם הנ"ל שאפי' שם בדוחק גדול הספיק לעשות בחי' מוח חכמה דנוק' כיון שאינו רק בחי' רגלים דז"א לבד ולא היה יכולת בהם להתפשט בכל קו ימין דנוק' וכן בענין זה הוא במוח בינה דנוק' שלא נתפשט בקו שמאל בגבורה כמו שית' בע"ה.

כ"ף הוא בנקודות גבורה כי יש ב' נקודו' א' נקודו' הגבורה עצמה וב' היא הארת לבוש הוד דאימא כנ"ל בנקודות בינה דבכל קו שמאל מאיר הוד דאימא וראוי להכניסן בחשבון ההגדלה עצמה וניתוספו בה ח' נקודות אחרות הרי כ"ף. ל"ע הוא בנקודות ת"ת פ"א כי יש בה ג' נקודות וניתוספו בה ז' אחרות הנה נת"ל כי הנקבה לוקחת מבחי' הכלי והגוף עצמו של ת"ת דז"א שמן החז' ולמט' א' שלי' וחצי והם מתחלקי' בקו אמצעי שבה חצי שלישי בכתר וחצי שלישי בדעת וחצי שלישי בת"ת.

וצ"ע למה לא מנינו חצי שלישי זה בכתר ובדעת ובת"ת והנה מזה החצי שלישי שלקחה מת"ת ז"א נעשה ת"ת שבה כנ"ל אמנם נקודות הת"ת שלה עצמה לא נשארה בכאן וירד למטה בסוד שלה כמ"ש בע"ה נמצא כי הג' נקודות שיש בת"ת אין נקודות עצמה בכללם אמנם הם בחי' ה"ג אשר שם והענין הוא כאשר מתפשטין ה"ג בה"ק אז גבורות החסד נוטה לימין ויורד הארתה לבד בחסד כנ"ל וגבורות הגבור' עד"ז בקו שמאל וג' גבורות האחרו' יורדת שלשתן דרך קו האמצעי דרך הת"ת ונשאיר שם הגבורה שלה ויוצאין ב' גבורות של נ"ה משם ומתחלקין זו בנצח וזו בהוד נמצא שכשירדו ג' גבורות דרך ת"ת הניחו ב"ג דנצח הוד הארתן שם ונתחברו עם גבורות ת"ת והיו ג' ומהם נעשו הת"ת שלה וניתוספו לה ז' נקודות אחרות ואעפ"י שה"ג הן עצמן המגדלים ואינן עצמות

ההגדלה עכ"ז כדמתרצים קושיא זו בדעת שלה שגם שם היה כך וביארנו שהטעם הוא לפי שיש שם גבורות הרבה ואז יש בה כח להגדיל וגם להשאיר שרשם.

ועוד טעם א' כי בכל הספי' היה בהם שורש נקודתם אשר משם נגדלו משא"כ בת"ת שירדה נקודתה למטה ואין לה מציאות לעשות בחי' הת"ת שבה אלא אם כן בגבורות אשר שם יגדילו הם בעצמן ויעשו רה הת"ת. והנה אני מסופק בזה כי נלע"ד ששמעתי באופן אחר והוא כי באמת היא וכלל זה מסור בידינו כי חסדים המתפשטין בזעיר אנפין וה' גבורות המתפשטין בנוקבא הם מתפשטין מדריגה אחר מדריגה מן חסד עד הוד כי תחל' יורדין כל הה' חסדים או הה' גבורות בחסד ואז נשאר שם בחינתה ויורדין הד' האחרי' למטה בגבורה ונשארה שם בחינתה ויורדין ג' גבורות בת"ת ונשארה שם בחינתה ויורדין ב' בנצח ונשארה שם ויורדת האחרונה בהוד ועתה יקשה לנו קושיא הנ"ל שאיך בגבורות אלו של נצח הוד נשארה שם בת"ת מה שאין כן בשאר הגבורות הואיל וכולן עוברים דרך כל הו"ק ומה נשתנה הת"ת מהם.

והתשובה היא מש"ל בחי' שניה כי לא יש שום בחי' נקודה בת"ת להגדילה ועי"כ הוכרח שאלו הגבורות התחתונים המעברו' בתוכ' ישאירו שם הארתן כדי שיתוקן הת"ת שאין לו מציאות אחר אלא זה משא"כ בשאר הנקודות שכ"א יש לה נקודה שלה עיקר' והיא נגדלת אח"כ. מ"ס בנצח כי הם ד' נקודות וניתוסף בהם ו' אחרות והם נקודות הנצח בעצמה ונקודה שלקחה מלבוש נצח דאימא ונקודות שלקחה מלבוש נצח דז"א כנ"ל לפי שכולם בחי' נצחים ומכולם הארתן בהם ויש בהם יכולת להגדילם כי הם ממינה וגם נקודות מגבורות הוד שעברה דרך שלה והניח הארתם שם בנצח ע"ד הנ"ל בת"ת הרי הם ד' נקודות עיקרית ואמנם הטעם למה לקחה גם הגבורות הוד הוא לפי שנ"ה הם תרי פלגא גופא אחים הם ולא יתפרדו לכן מנחת הארתה שם בעוכרה בנצח וגם ידעת כי בנ"ה הם זכר ונקיבה אשר ע"כ בשחרית דחול איהו בנצח ואיהי בהוד ונודע כי הזכר נוטל פישנים שהם עיטרא דחסר ועיטרא דגבורה ונשארה הארת עיטרא דגבורה והארה יוצאה אל הנקבה וכן כאן נצח שהוא זכר לוקח גבורתו והארת גבורות ההוד עמו.

ק"ץ בהוד פי' כי יש בו נקודה א' תוספת וט' עיקרית ע"ד הנ"ל א"ט בכתר אחדים וי"ץ בחסד עשירית וק"ץ בהוד מאות ואלו הט' נקודות שיש בה עיקרים והם נקודה א' שלה ונקודות לבוש הוד אימא ונקודות לבוש הוד דז"א אך הגבורה שבה אין נחשבין כי היא המגדלת אותן כנ"ל והנה הם ג' נקודות היות' בחי' דינים וגבורות שיש בכל שאר נקודות לפי שנ"ה הם לבר מגופא כנ"ל בזוהר שע"כ נאחז בהם ס"ם בסוד ותקע כף ירך יעקב ובפרט בהוד שהוא מקום שמאלי וגם שהוא בסיומו שהוא תכלי' דינין כנז' בזוהר ששם הוא היתוכא דדהבא וכל אלו הג' נקודות הם ג' קצוות התחתונים שבג' קוים השמאלי' דאימא ודז"א ודנוק' וכ"א לבדו הוא דין קשה מאוד וכ"ש בהתחברם יחד אשר ע"כ ע"י התחברותם יחד בנקודות זו הם מכים זה בזה ונכללין זה בזה ואז הדינין מתגברין וכ"א מנ' נקודות נכללה בשלשתן ונעשו ט' נקודות וגם שהיו מבחי' מאות ולא מבחי' עשירית כי הגבורות והדינים נתרבו במאוד מאוד במקום זה והגבורות המתפשטות בהוד מגדלות אותן וניתוסף בה נקודה א' ונשלמה לעשרה וזהו ק"ץ ונודע כי הה"ג הם ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות והצ' הפשוטה הארותה היא אחרונה שבכולם בסדר א"ב ואלו

מתפשטין מחסד עד הוד שבה נמצא הגבורה שבהוד היא ק' ארוכה דמנצפ"ך והיא היא אות צ' של ק"ץ והנקודה של תוספת היא קי ונעשה נקודה זו בבחי' ק"ץ וע"כ כל החיצונים הנק' קץ כל בשר נאחזין בהוד זה וכן ס"ם כשנגע בכף ירך יעקב היה בהוד זה.

גם בזה תבין ענין כל היום דוה ואמרו בזוהר שזה אלף יומין דחול דבהו אתמשיך גלותא כמ"ש כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול והענין כי היתוך זוהמא שבדהבא וסיגי' הם מבחי' ה"ג שבנקב' המתפשטות בתוכה והיתוכא דזוהמא בצאתה לחוץ נעשה ה' מיני דמים טמאים הנמשכים מסיגים של ה"ג הנ"ל ואמנם עיקר היתוכ' אינו אלא בסיומ' שהוא גבורת הוד שבה ושם נאחזים החיצונים כנ"ל ואז מן ההוד נעשית דוה בבחינות ה' דמים טמאים וז"ס והודי נהפך עלי למשחית והנה ו' אלפי שנין הוי עלמא שהם ו' סטרי דז"א וביום הה' שהוא אלף ה' שהוא הוד נחרב הבית ונמשך הגלות בסוד כי אלף שנים בעיניך ואלו הם ג"כ אלפא שנין דחול הנזכר בפסוק האלף לך שלמה שהוא חול הנזכר בזוהר והם הם אותיות ק"ץ הנ"ל שהם בהוד דנוק' כי ק' הוא מאה וצ' ט' מאות בא"ב דאי"ק בכ"ר והרי שניהם גי' אלף וסיבה זו הנ"ל נשתוו ב' נקודות שהם נקודות הדעת ונקודות ההוד כי כל שאר הנקודות האותיות ראשונים מורים על עיקרם והשניות מורים על תוספת שהוא טפל אל העיקר אבל באלו הב' היו הנקודים השרשיות יתירות על התוספת והטעם מפני שאין נקודה שיש בה כ"כ גבורות מרובות כמו אלו הב' ונודע כי הדינים הם כמו האש שכל מה שמתחברין גחלי האש השלהביות מתרבה מאוד משא"כ במים של ה"ח שהם נחים ושקטים אך עכ"ז ודאי שה"ג אשר בהוד הם יותר חזקות מאוד מאותן אשר בדעת לפי שכאן הוא מקום אחיזת הקליפות לכן מתרבים בה הדינים מאוד והיה בה בבחי' מאות ולמעלה בדעת בבחי' אחדים וזש"ה משפטי ה' אמת צדקו יחדיו כי אלו הב' נקודות של דעת והוד שהם גבורות ומשפטים נשתוו וצדקו יחדיו באותיותיה משא"כ בשאר הנקודות כנ"ל וגם רמז כי אותן ב' משפטים אלו הם רמוזו' במלת צדקו ד"ו בדעת קץ בהוד והם הם אותיות צדקו.

ר"ף ביסוד כי יש בו ב' נקודות עיקרי' וח' באות בתוספת והענין הוא כמש"ל בנקודות הת"ת שנקודות הת"ת בעצמה לא הוצרכה שם וירד' כאן ביסוד ונתחברה עם נקודות היסוד עצמה והרי הם ב' נקודות שרשיות ואמנם טעם למה הוא לפי שב' קוים דנוק' שהם קוי ימין ושמאל יש להם כנגדם בז"א על מה שיסמוכו והם נ"ה דז"א שארכ' בכל קומת הנקבה כנ"ל וכתר ודעת ות"ת שבקו אמצעי שלה יש להם על מה שיסמוכו והם הת"ת ויסוד ז"א המתפשט עד שיעור ת"ת של הנוק' כולו בלבד אמנם היסוד והמלכות דנוק' הם מגדל הפורח באויר ואין להם על מה שיסמוכו בז"א כלל וע"כ הוצרך שהנקודות של ת"ת שבה שכבר היה לה על מה שיסמוכו בז"א שתדך ותחבר בנקודות יסוד ובין שתיהם יגדל היסוד והלואי שיספיק וז"ש בזוהר דגוף וברית חשבינן חד כי הרי הברית דיסוד נתחבר עם נקורות הת"ת שהוא גופא ונעשו א'.

ש"ן בנקודות המלכות שבה והנה גם לנקודה זו אין לה על מה לסמוך בז"א אמנם כיון שכל פרצוף זה נק' מלכות וזו הנקודה היא מלכות שבמל' הזאת וע"כ א"צ בה אלא לבחי' חותם לכן אינה אלא הארה בעלמא דחותם ע"ג חות דיסוד כמ"ש ענינם לקמן

בע"ה בבחי' הה' הנק' נערה ע"ש לכן בהארה מועטת יספיק לה וענין הארה זו דחותם נמשך בה מהארת ג' שמות דאחי"ה דיודין ודאלפין ודההי"ן דבנה"י דאימא שהם גי' חות"ם שאינן רק האר' חותם בעלמא כמ"ש בדרו' נערה ונשאר לנו אותיות שהם ת"ם והם למטה בבחי' המלכות ולא קבלתי פירושם בפרטיות.

מ"כ בשם הרב הר"ר בנימין ישראל זלה"ה שפי' ואמר שבמל' יש למטה ב' צירין וב' דלתות ביסוד שלה כנודע שהם סוד כ"ב אתון באופן שיסוד של המל' יש לה ד' עיקרית שהם ת' ועוד הוסיפו וחדשו ו' אחרים שהם ת"ר הרי הם אלף כחושבן ת"ם ובזה תבין משארז"ל שבאשה יש לה רנ"ב אברים יתירים על הזכר וכמ"ש הרב בעמידה בברכת ראה נא בענינו ר"ת רנ"ב אברים שבה והם אברים שיש לה יתר על רמ"ח שבזכר שהם ב' צירין וב' דלתות ואותיות שין ת"ם רומזים לחותם תוך חותם לכך ש"ן ות"ם כ"א עולה אלף רמז לאלפי' תחום שבת שהם חותם עלל"ה מ"כ.

גם נשאר אותיות הנ"ך בא"ב זו דא"ט ב"ח שאין בהם זיווג והם אותיות כה"ן לכן הנושא אשה כהנת אין זיווג עילה יפה כמה שאמרו רז"ל ולא שמעתי פרטי אותיות אלו ומה ענינם ממורי זלה"ה. והנה עתה בזמן בחינות הד' הזאת נקרא חוה אשת אדה"ר והוא בבחינה זו שעדיין אינו גדולה ולא נזדווג עמה ואמנם גם אחר שגדלה נקרא ע"ש הזה שהוא חוה וטעם אל קריאתה חוה כמ"ש"ל כי לכתר שבה לקחה חצי שלישי אור של חסד דת"ת ז"א ואמנם אין נכנס רק בד' זמנים כנ"ל והנה אם נחלק זה החסד שבת"ת דז"א לג' שלישים נמצא שהיא אינה לוקחת רק חצי שלישי והוא שתות לבר וזהו נרמז באות ו' דחוה והנה הנוק' עתה בבחי' הג' היא בבחי' ה' תתאה של שם כנ"ל לכן ג"כ נרמזה בה עתה באות ה' דחו"ה אמנם אות ח' דחוה אני מסופק ונלע"ד ששמעתי א' מב' פירושים אלו שנבאר בע"ה א' כי הנה זה חסד שבת"ת מחוה ולמטה אינו רק ב' שלישים לבד כנודע שהם מגולים ומשם לוקחת הנוק' וא"כ נמצא שחצי שלישי שלוקחת היא בחי' רביע של ב"ש אלו והנה הוא מתחלק לד' חלקים ונכנס בד' זמנים ובכל פעם נכנס רביע דרביע הנ"ל נמצא שהם ב' רביעית שהם ח' דחוה.

ונלע"ד שמה ששמעתי באמת הוא זה הפי' הב' והוא שכבר נת' בדרושי ז"א איך ה"ח המגולין מאירין מאוד ונכפלין לב' נמצא כי אותן ב"ש החסד נכפלו ונעשו ד' שלישים וכאשר הנוק' לוקחתם אינו רק חצי שלישי שהוא חלק א' מח' חלקים שבד' שלישים הנ"ל ואעפ"י שאח"כ מתגדל בה ונעשה שלישי עכ"ז בשעה שלוקחתן אינו רק חצי שלישי שהוא חלק א' מח' בב"ש המגולין בת"ת ז"א וזהו ח' דחוה והנה נת' בכל מה שקרם הבחי' הד' שהיא המשך יב"ש ויום א' שעדיין היתה קטנה ועתה אחר שנשלמו יב"ש ויום א' מתחילין ז' חרשי נערות כנודע ואז היא בחי' הה' והו' והיא הנקרא נער ונערה.

פרק ח הבחי' הה' והו' והוא אחר יב"ש ויום א' שנגמר פרצופה ויצאתה מכלל קטנה ונכנסת בבחי' נער ונערה וענין ב' בחי' אלו בקיצור הוא כי הנה מלבד מה שאנו צריכין בתיקון פרצוף הנקבה עוד אנו צריכין לתקן בה בתחלה טרם שתזדווג עם בעלה בחי' כלי הרחם שיהא מתוקן וראוי לקבל טפת הזרע ולציירה בתוכה שיעשה ממנה ולד וגם שיהיה מוכני' בה בחי' מ"נ כנודע גם יש בכלי ההוא בחי' דלתות וצירין וכמשארז"ל ע"פ כי לא סגר דלתי בטני ופ' כי נהפכו עליה צירי' ונמצא כי יש ב' דלתות וב' צירין

וב' מיני מ"נ ובהיות מתוקן בה הצירין שהוא דלת א' וציר א' ומ"נ אי עדיין נק' נער וכנגדם בהדלת הב' וציר הב' ומ"נ הב' אז נק' נערה וע"כ צריכין אנו תחלה לבאר כל ענין זה ובזה יובן מציאותן איך הם וגם יובן זמנו אימתי הוא ואז תבין זמן הנקרא נער וזמן הנקרא נערה.

ונתחיל לבאר ענין דלתות וצירין ומ"נ אלו מה ענינם דע כי מצינו בזוהר ב' כינויים אלו במל' והם ציון וירושלים וביאורם הוא הנקודות יסוד של המל' נק' ציון וכמ"ש באד"ר כי ציון בנוק' כבית רחם לאיתתא ואמנם נקודות מלכות שבנוק' הוא ירושלים וענין ציור ב' בחי' אלו באשה הם כך דכמו שבזכר יש יסוד ומלכות והם אבר ראש הגויה הוא יסוד ובראשו העטרה כמין חומה בשר גבוה והוא בחי' המל' שבזכר כך באשה יש חדר א' לפני אשר בתוכה הוא הרחם וחדר זה נק' יסוד שלה ובתוך חדר זה יש חומת בשר גבוה נק' בשר שיפולי מעיים והוא בשר בולט באמצע בין ב' הירכיים בפתח היסוד וזהו המל' שבנוק' נמצא כי בחי' המל' שבנקבה אינה בחי' גמורה כשאר הטיס שבה שהם בחינה גמורה מן הכתר עד היסוד שבה כדמיון זכר ממש אבל המל' שבה אינה רק הארה מועט' כל שהוא כמו זה באותו הבשר העב הבולט ועומד שם כנ"ל.

והטעם הוא לפי שכל בחי' הנקבה נקי מל' אחר שכל עצמ' היא מל' אין צורך להיו' בה בחי' מלכות (לא היתה המל') שבה בחי' גמורה ואמנם מה שהוצרך להיות בה בחי' מל' אעפ"י שאינו רק דרך רמז כנ"ל הנה כ"ז היה לצורך גדול ונרמזו בדברי רז"ל באמרם כי ד' דברים צריכים חותם תוך חותם וסימנם חבי"ת והם חלב בשר יין תכלת ונבאר בחי' יין שהוא א' מהם ולמה צריך חותם בתוך חותם ומה ענין ב' חותמות אלו והענין כי היין הם בחי' ה"ג שביסוד נוק' כנודע והם הם המ"נ שבה והם נקרא מנצפ"ך ונודע כי כל חיצונים וקליפות חיותם משמרי יין העליון והנה הם עומדים תחת הנוק' כנודע בסו' רגליה יורדות מות ואינן נאחזין אלא בסיומה ובתחתיתה ובהיות אלו ה"ג הנק' יין המשומר תוך היסוד של הנוק' בב' חותמות חב"ת אז הם נקרא יין המשמח שהוא בחי' ה"ג בהיותן ממותקות ולפעמים אותן ה"ג מתהפכים מן יין לדם שהם דינין גמורים ואז נעשית דם נדות ובצאתם לחוץ יונקים מהם החיצונים הדם נדות זה ולמטה ית' כי ה"ג הם עצמן נעשים דם והחותם נק' נדות וזהו דם נדה והבן זה גם ית' למטה כי ב' מיני דמים הם אלו ה"ג וכ"א כלול מה' וה' מהם נק' ה' דמים טמאים וה' מהם נק' ה' דמים טהורים לכן ה"ג הנק' יין שלפעמים נעשים דם ויונקים ממנו החיצונים צריכין שימור חב"ת אך ה"ח הנק' מים אין אחיזה אל החיצונים בהן ולכן א"צ שימור ואמנם ענין ב' חותמות אלו הם בחי' יסוד ומל' שנמצאו בנוק' כי ה"ג שהם יין משומרים תוך היסוד הנק' חותם וע"ג היסוד יש חותם ב' והוא במל' וע"י ב' חותמות אלו אין שליטה לחיצונים לינק מן היין הפנימים ההוא והנה חותם אותיות חומת כי הם כדמיון חומת העיר המשמרת בני העיר מפחד האויבים הסובבים מחוץ לעיר נמצא שחותם ביסוד וחותם במלי שבנקבה נרמזו שניהן בפסוק חומת בת ציון וכו' וכתוב על חומותיך ירושלים שהם יסוד הנק' ציון ומלכות שבה והנקרא ירושלים גם חותם אותיות תחו"ם לומר ע"כ תחו' הקדושה ומשם והלאה הם הקליפות והם עצמן איסור יציאת חוץ לתחום בשבת שהוא מקום החיצונים שהם חוץ לתחום החיצון שהיא מלכות שבנוק' גם מלת חותם מל' דבר הנחתם במ"א ונשאר צורתו והוא כי הנה היסוד נקרא חותם לפי שכבר נת"ל כי שיעור

אורך יסוד ז"א נגד קו אמצעי דנוק' העומדת כנגדו מאחוריו הוא עד סיום הת"ת שבה וא"כ נמצא שכל שאר הספ' שבנקבה כולם מכוונת נגד נה"י דז"א ויש להם על מה שיסמוכו אמנם היסוד והמלכות שבה אין להם בז"א מקום על מה שיסמוכו ואמנם עיקר עשיל היסוד שבה לא נעשה כשאר ספ' שבה שנעשו מכח הארת ז"א בה אלא נעשה מכח הכאת ה"ג ברדתן מן הת"ת עד היסוד דרך ירידה והאירו שם ונחתם ואתגליפו הארתם שם ומכח הארתם נעשה היסוד בזה וע"כ נק' היסוד שלה חותם כי אינו אלא חותם הנחתם מן הגבורות שהאירו שם בהכאתם גם המל' שבה נק' חותם שהרי הארה שבה אינה אלא מהארת חותם היסוד וזה ענין אמרו חב"ח כי החותם החיצון שהוא המל' נמשכה ונעשית מהארת חותם פנימי שהוא יסוד שבה גם מלת חותם אותיות חמו"ת והענין כי הנוק' היא בת אימא עילאה והיא אשת ז"א הנק' חתן הכלה הזאת נמצא כי אימא עילאה היא חמות של ז"א ולפי שמן החמות נמשך ג' אהי"ה במל' שבנוק' נק' חותם אותיות חמות גם מלת חותם כמ"ש בע"ה איך חותם זה של המלכות נמשך מג' לבושי נה"י דאימא שהם ג' אהי"ה דיודין דאלפין דההי"ן שהם ג' חותם ע"ה והנה בהזדווג זו"נ נק' חתן וכלה והענין כי הנה חיבור הזכר והנוק' הוא התחברות יסוד שלו ביסוד שלה והנה יסוד שלה היא הארת ג' אהי"ה הנ"ל ועם כללות שלשתן ג' חת"ן להורות כי הוא התחבר ביסוד שלה כי זהו עיקר הנשואין שהוא לצורך זיווג ואז הנקבה נק' כלה יען היא מעלה ה"ג מ"ן שלה והן מנצפ"ך ה' אותיות והם אות ה' של כלה וכל גבור כלולה מ' הם נ' שהם אותיות כ"ל מן כלה והנה נת"ל שה"ג נק' יין המשומר בהיותן תוך החותם הזה משומרות וכשיש עוונות למטה ה"ג נעשים ד"ם והחותם נהפך לנדות שהם אלו הלבושין של ג' אהי"ה עצמן שהם ג' תנ"ד וזהו ענין הפסוק כימי נדת דותה תטמא.

ואחר שביארנו מי הם הנק' חב"ח וביארנו שהם יסוד ומלכות שבנוק' נבאר עתה מה ענין חותמות אלו שם ונתחיל לבאר החותם הא' הפנימיות שהוא היסוד הנה כמו שיש בחומת העיר דלתות וצירין לסגור פתח החומה כן בחומת הנקבה שהוא חותם הנק' יסוד יש בו דלתו וב' צירים לסגור לב' דלתו כי כל דלת יש לה ציר כמו שכת' לעיל כמו שאמרו רז"ל כשם שיש דלתות וכו' כך יש דלתות באשה שנאמר כי לא סגר דלתי בטני וכשם כו' כך יש דלתות באשה שנאמר כי נהפכו עליה צירים ונבאר עתה ענין דלת א' וציר א' וממנה יובן השנית הנה נודע שבעת הזיווג האיש מזריע טפת לובן בתוך יסוד הנקבה והיא מקבלת שם והיא ג"כ מזרעת טפת אודם שהם מ"נ והכל נשאר שם ברחם שלה ושם מצטיירת אותה הטפה בהמשך זמן העיבור ואח"כ נפתחין הדלתות והולד נוצר ויוצא לחוץ והנה צריך שיהיה באשה בחי' דלתות בה לסגרם ולעכב הולד בפנים שלא יצא לחוץ עד שיגמור להצטייר לגמרי וגם צריך שיהיה בה כח המצייר את צורת הולד והנה נודע הנז' בס"י כי האותיות דומות לאבנים וכמ"ש ג' אבנים בונות ששה בתים וכו' כי כל בנין גוף הולד אינו נעשה אלא ע"י כ"ב אותיות א"ב והם השאור של העיסה של הולד והנה בדכורא יש כ"ב אתווין וכולן נרשמו ונחתמו ביסוד שלו וכמ"ש בזוהר בפ' וישכב ויש כ"ב וכאשר הטפה יוצאה משם יוצאת כלולה מכ"ב שביסוד שלו וכן בכ"ב שבנוק' נרשמין ונחתמין ביסוד שלה וכאשר טפת הזכר נכנסה שם היא מתעכבת שם ומצטיירת בכח כ"ב אתווין שלו והנה מאלו כ"ב אתווין שביסוד דנוק'

נעשית דלת א' וציר א' והוא אות ד' א' אשר יש בו אותו העוקץ כמין יוד מאחוריו בין ב' הקוים והווין שלה כדמיון ציר בדלת כזה והי' שבין ב' הווין הוא הציר וב' ווי"ן הם הדלת וחיבור הכל נק' דלת א' שהוא גי' כ"ב י' אחד וב' ווי"ן הרי שכ"ב אתווין שביסוד שלה נצטיירו בבחי' דלת א' וציר שלה שהיא הי' שבאמצע ב' ווי"ן שעל הי' הזו הדומה לציר שעליה סובבין הב' ווי"ן שהם בחי' הדלת.

ואמנם נבאר טעם למה נק' ציר והענין כי ציר גי' ש' של שדי שהוא היסוד של הנקבה הנק' שדי ובש' זו יש בה ג' ווי"ן שהם בחי' חג"ת הנרשמים ביסוד ונמשכו אליה שם מן האורות העליונים חג"ת שהם ג' ווי"ן וז"ס באר חפרוה שרים כרוה נדיבי עם שהוא בחי' היסוד שבנוק' המעלה מ"נ והיא באר של מרים שנאמר עלי באר כי היסוד הוא איננו בולט כמו בזכר אמנם הוא שקוע בחפירה כמין באר המעלה מים מתתא לעילא וביאר ענינו ואמר כי היסוד באר חפרוה שרים כרוה נדיבי עם שהם האבות הנק' נדיבים והם חג"ת שחקקו חותמם והם חג"ת שביסוד והיא ש' של שד"י וזש"ה והיה שדי בצירך כי שם שדי נעשה מהצירים שביסוד שהן גי' ש' של שדי וזו הי' הוא הציר נמשך מן אותיות י"ד העליונים שהם חג"ת יד גדולה יד חזקה יד הרמה וזהו שד"י ש' י"ד וזהו פי' משארז"ל יצחק מיעך באצבע והבן זה גם זה שאמר הכתוב מקדש ה' כוננו ידיך ר"ל כי הידים העליונים שהם האבות כוננו ותקנו בחי' המקדש של אדני שהיא הנקבה ונודע כי ציון שהיא יסוד הנוק' נק' קיק וזש"ה שמרני מידי פ"ח יקשו לי כי הודעתך בפרשת בראשית כי מ"ד הוא שם מ"ב דכורא שהוא פשוט ומלא ומלא דמלא דהוי"ה שם מ"ב אתווין ואין לך טפה היורדת מלמעלה שאין ב' טיפין עולין מלמטה והם ב' שמות שהם גי' פ"ד והם בחי' המ"ן והם נתונים תוך הדלת הנ"ל והציר הנעשה מן הידי' העליוני' והנה פ"ד וד' הם פ"ח הנעשין מן הידים העליונים וכאשר אוחזים בהם הקליפה נק' ידי פ"ח וזהו שמרני מידי פ"ח והנה נת' ענין הדלת והציר שהם כ"ב אותיות הנרשמים ביסוד שלה ובתוך דלת וציר זה יש המ"נ עצמן והם ה' אותיות הכפולות מנצפ"ך שבא"ב שהם ה"ג שבנוק' שיורדת ביסוד שבה ונרשמות שם ואלו האותיות דמנצפ"ך הם המ"נ שהיא מעלה נגד המ"ד של הזכר שנמשכין לה מן הזכר ואח"כ כאשר מצטייר צורת הולד היא ע"י הכ"ב אתווין האחרים שהם הדלת והציר הנ"ל והרי נת' דלת א' וציר א' ומנצפ"ך א' שבחינתן הם כלי א' עם המ"נ שבו וכ"ז נמשך לה בתחלה שכאשר היא היתה נתקנה בה פרצופה ונמשכו בה בחי' המוחין שבה ונמשכו בה ה"ג וכ"ז היה נמשך אליה ע"י ז"א עצמו כי ע"כ היתה דבוקה עמו אב"א כדי לקבל מוחין דילה והאורותיה ע"י ואז היו האורות עוברת אליה דרך מחיצות ז"א וע"כ היו דינים ואותו הדלת והציר והמנצפ"ך שקבלה ע"י ביסוד שלה היה דינים והיא נק' בחי' ירושלים שהי' דינים אח"כ ננסרה והוא שנסתלקו נה"י דאימא והמוחין מן ז"א ויצאו מראשו ונכנסו בנה"י דאימא עם המוחין בראש הנקבה העומדת באחורי ז"א ואז אין האורות והמוחין שלה נמשכין דרך הז"א אלא מאימא עילאה עצמה וע"כ ננסרת ונפרדת מאחורי הז"א והנה עתה מקבלת מוחין שלה פעם ב' בהארה עצומה לאין קץ יותר מבראשונה כי בתחלה היה תמצית האור ועתה לוקחים המוחין עצמם, ואז נגמרה לתקן וחוזרת ליקח הכ"ב אותיות הב' ע"י אימא ונעשין ביסוד שלה ציר ב' ודלת ב' ומקבלת מנצפ"ך ב' שהם מ"נ שניים שכ"ז הם בחי' נמתקות מאוד ואלו הב' שלוקחים ע"י אימא נק' ציון שהם רחמים והרי

עתה נשלמו בה ב' דלתות וב' צירין וב' מנצפ"ך שהם כ"ז אותיות שקבלה ע"י ז"א וכ"ז אותיות שקבלה ע"י אימא עילא' והנה כאשר תחבר ב' דלתות כזה ם יהיה צורת ם סתומה של פסוק למרבה המשרה כי ע"י ב' דלתות אלו נסתם היסוד שלה ונעשים ם סתומה והולד בתוכה הנעשה מן המ"ד ומ"נ ואז נק' גן נעול מעיין חתום כי המ"נ סגורים וחתומים תוך דלתות אלו הנעשים ם סתומה ולפי שאלו דלתות הם כ"ב אתווין אשר שם אשר מה' מצטייר הולד לכן אין ציור צורת הולד נגמר עד מ' יום שמצטייר בכח ב' דלתות אלו שהם ם סתומה וכאשר בא זמן הלידה אלו ב' דלתות נפתחין ויוצא הולד מתוכם מצויר נמצא כי ב' הדלתות והצירין הם צורת ם סתומה ואמנם ענין ב' מנצפ"ך שהם המ"נ הם בחי' י' דמים שיש ביסוד דנוק' ה' טהורים וה' טמאים כנז' בגמרא והמנצפ"ך הא' שלקח' ע"י ז"א שהיה דינים מהן נעשו ה' דמים טמאים ע"ד הנ"ל והמנצפ"ך ב' שלקחה מאימא הם גבורות ממותקות והם דמי' טהורים והם בחי' ציון וירושלים כנ"ל והנה אלו המנצפ"ך הם גבורות שלקחם מבינה כנודע שמשם נמשכין והיא נק' חמות ז"ס חותם כנ"ל והנה נודע כי נה"י דבינה שבה נתוני' המוחין דז"א הם ג' אהי"ה דיודי"ן בנצח דההין בהוד דאלפין ביסוד ושלשתן גי' תנ"ה והוא גי' חותם וזהו בחי' המל' שבנוק' שהוא החותם החיצון שכל עיקרו הוא מלבושי נה"י דאימא והנה בתחלה כאשר עדיין לא נעשה ביסוד שלה רק דלת א' וציר א' ומנצפ"ך א' ע"י הז"א אז הנקבה נק' נער חסר ה' כי נער גי' ש"ך דינים וזה מנצפ"ך הא' הם דינים כנ"ל ועתה שלקחה אלו המנצפ"ך הב' שהוא אחר שננסרה אז ניתוסף ה' דנערה בה וה' זו רומזת על האותיות מנצפ"ך הב' שהם יותר רחמים וגבורות ממותקות והנה מה שלקחה עתה בזמן הנעירות שהוא זמן הנסיר' הם דלת א' והם ה' אותיות מנצפ"ך הרי הם ו' אותיות ואלו הם ו' חדשים של זמן הנעירות הבחי' הז' היא אחר שננסרה ולקחה ו' בחי' הנ"ל שהם דלת א' וה' אותיות מנצפ"ך אחרים בו' חדשי נעירות ואח"כ חוזרת עמו פכ"פ ואז ראוי לזיווג גמור ואז היא תורה שבע"פ שמתחברת עם הז"א פכ"פ הנק' תורה שבכתב ואז היא נקראת בוגרת גי' תורה להורות על מה שכתבתי.

מ"ק הנה לעיל ביארנו סוד החותם ונבאר עוד כי החותם הוא בדדים ושאר הצירופים כמו חתום תחום הוא בסוד וחותם הוא בדדים דז"א שהם בת"ת שלו הנק' אמת וחותם של הקב"ה הוא אמת שהוא המכריע בין חו"ב ובין חו"ג ובין נו"ה לכן נק' חותם שבו נחתמים כל שאר המדות והוא המבריח מן הקצה אל הקצה א' ראשונה לאותיות מ' אמצעי ת' אחרונה כי הוא חותם שלם הרי חותם בדדים שלו דהיינו שלישי הת"ת ואימא נק' חמות כנז' בזוהר שממנה יוצאים הה"ג שהם ה' נקודין דפיתוחי חותם של עולם נוק' הוי משם שהיא נחתמת מהזכר והיא שוקעת כעין חותם כי הזכר בולט וא"כ יסוד אימא הוא חותם והמל' חומת כי היא חומת החיצונה וגם היא תחום שהיא סוף התחום הרי חותם בדדים שלו ועוד יש לאימא ביסוד שלה דדים דבהמה כי משם יונקים הבנים כשהיא למטה וכשעולה בחג"ת דאימא אז יונקים משדיים עליונים אבל כשאין עולים יונקים מאלו הרי חותם במקום דדי בהמה ועוד אפשר דבכתר רחל היא תחום כי בכאן איין ואנ"י כי אי"ן בכתר' ואנ"י ביסודה כי שם היא במקום שהו' ניכר מזכ' לנק' שתוכ' לומר אני הוא ולא הזכ' הרי החותם במקום דדים ועוד אפשר שברחל עצמה בדדים שלה הוא חותם דשם הוי סיום יסוד שלו כנגד שדיים שלה והיא חותם אות ברית כנודע הרי

חותם בדדים דרחל ושאר הצירופים הם ביסוד רחל עצמה הכל ברחל: פרק ט דע דנוק' דז"א היא אחורי ז"א מכנגד חזה ולמעה והת"ת דז"א נחלק לג' שלישים שליש העליון עד החזהוב"ש מן החזה עד סוף הת"ת נמצא כי שיעור כתר הנוק' העומדת אחורי ת"ת שלו היא ב"ש דת"ת דז"א ואלו הב"ש לוקחתם מגוף ת"ת דז"א והנה החסד המתפשט בת"ת דז"א כנודע הנה הוא נחלק לג' שלישים וחסד גי' ע"ב וכשתחלקהו לג' חלקים יהיה כל חלק כ"ד ואלו ב' חלקים תחתונים הם גי' כ"ד וזהו ושמתי כדכד שמשותיך כי בעת החורבן ניטלה ממנה ב' אורות הללו כי כל חסד הוא אור דיום ראשון כנודע וב"פ או"ר גי' בי"ת ע"ה וזשארז"ל משחרב בהמ"ק אסור לשחוק כי בי"ת הם ב' אורות אלו וגם שחוק גי' ב' אור אלו ולעתיד יחזירם לה וזהו ושמתי כ"ד כ"ד ונודע כי הת"ת נק' שמש וכן כללות ז"א כולו נק' שמש נמצא כי ב"ש ת"ת דז"א שלוקחם לכתר שלה הם ב"ש השמש וז"ש שמשותיך ר"ל ב"ש שמש וזהו הכ"ד הם כ"ד ספרי אורייתא וזש"ה ברבקה ותמלא כדה ותעל כ"ד ה' כי הנקבה נק' ה' וזהו כד"ה שהוא הכתר שלה וז"ס ענין כ"ד אותיות דבשכמל"ו כנז' בזוהר ולפי שאינה לוקחה בכתר שלה רק ב' כ"ד אלו חסר ממנה כ"ד הג' העליון לכן נק' ד"ך ועניה והנה כ"ד הוא מגוף הת"ת עצמו דז"א אמנם מהאור עצמו שהוא חסד המתפשט בתוכה אינה לוקחה רק חצי שליש אור לבד נמצא כי הכתר שלה גדול והאור שבתוכ' מועט מאוד ואף גם זו דהאור אינו עצמות האור רק הארתו בעבר' דרך מחיצות גופו דז"א אמנם כתר ז"א אינו כן כי גופו הוא ש"א אחרון דת"ת בינה ואורו ג"כ הוא כל האור אשר שם כמו שהוא וכמ"ש במקומו וכיון שכן ג"כ היה הפרש אחר בין ז"א לנוק' בענין מוח הג' הנק' דעת כי הנה הנקבה דעתה קלה ואין בה בראשה אלא ב' מוחין שהם חו"ב אך מוח הג' שהוא דעת אין בה רק עיטרא דגבורה בלבד ואף זו העיטרא אינה בראשי תחת חו"ב שבה כאשר הוא בז"א אלא הם בגופא בו"ק שלה והם באמצע במקום הב' כתיפות שלה באמצען תחת הגרון בשליש העליון דת"ת שבה בין הכתפיים שהוא למעלה מחז' שלה וז"ס קשר יוד דתפילין דיד כמ"ש במקומו וזו העיטרא דגבורה שהוא שם בשליש העליון דת"ת שבו זו הי' בחי' מוח הדעת שלה ואינו למעלה בראש אצל חו"ב שהם ב' מוחין האחרים וטעם הדבר הוא לפי כי כל המוחין בין מוחין דזכר בין מוחין דנוק' כולם הן באי' מזיווג או"א שממשיכין ממוחין שלהם בחי' טפות מג' מוחי אבא ומג' מוחי אימא ואמנם הטפות של המוחין דחו"ב הם נמשכין מן המוחין עצמן דאו"א שהם חו"ב שלהם אמנם טפת מוח הדעת אין ממשיכין אותו ממוח הדעת העליון שבין חו"ב שלהם רק מן החו"ג המתפשטין בו"ק דאו"א ע"ד שמתפשטין בגופי זו"נ לכן כיון שהדעת זה של הנקבה אינו נמשך אלא מבחי' הג' המתפשטות בו"ק דאימא לכן ג"כ בנוק' דז"א מוח הדעת שלה שנמשך משם ירד למטה בשליש עליון דת"ת שלה ואלו הכתר שלה היה בה אור גדול אע"פ שהדעת שלה היא מגבורות דו"ק דאימא היה נשאר למעלה בראש שלה תחת חו"ב שלה אמנם כיון שאורו מועט מאוד בערך גוף של כתר כנ"ל שהגוף ב"ש והאור חצי שליש לכן אין כח בכתר שלה להעלות הדעת העומד למטה כנגדו בקו אמצעי ולהעלותו עד הראש תחת הכתר סמוך לו משא"כ בז"א שאור של כתר שלו גדול לכן יש כח בו להעלות הדעת שלו למעלה תחת חו"ב שבו והרי נת' ההפרש שיש בין כתר דז"א לכתר דנוק' וההפרש שיש בין דעת ז"א לדעת דנוקי והא' גורם לחבירו כנ"ל אמנם טעם למה כתר המלכות

אינו מתחיל אלא מחזה דז"א הוא לפי ששם הוא סיום היסוד דאימא שבתוך ת"ת דז"א ושם יוצאין החו"ג מגולין באורות ונודע כי פרצוף המל' אינו יוצאת רק מהארת דגבורות דאימא ובהיותן מכוסות למעלה בתוך ב' מחיצות א' יסוד אימא וא' ת"ת דז"א אינה יכולה לקבל אורות ה"ג הפנימים ולא היתה נבנית כלל אך עתה שאין שם רק מחיצה א' לבד שהוא ת"ת דז"א כבר יכולין ה"ג להאיר בחוץ ולבנות פרצוף נוק'.

ודע כי כאשר חטא אדה"ר אז גרם שיסוד אימ' שבתוך ת"ת דז"א אשר בתוכו מוח הדעת ימשוך למטה כמו הדעת של הנקבה והתיש כחו כנקב' וירד מדה א' ומה שהיה מתחלה מסתיים יסוד אימא בשליש עליון דת"ת דז"א הוא מסתיים עתה בסוף שלישי עליון של היסוד שבו ונמצא שדעת הזכר המלוכש בראשית בתחלה יסוד אימא הוא עתה בשליש עליון ת"ת דז"א כמו דעת הנקבה כנ"ל ועתה רחל שהיא נוק' דז"א אין הדעת שלה מתחיל אלא למטה מן השליש עליון דיסוד ז"א כי שם כולה יסוד אימא וע"כ אין יכולת לבנות פרצוף דרחל שהוא הנוק' כלל ועיקר כי אין לה שום מקום להתפשט ואינה נבנית כלל כנז' בדרוש חטא אדה"ר והנה כיון שאין מקום באצילות לסבול אורך התפשטות גופא לכן יורדים רגליה בבריאה וזהו ענין רגליה יורדות מות שגרם אדה"ר בחטאו ואמנם כאשר חזרו זו"נ רחל להזדווג אחר חטא אדה"ר היה באופן זה ושרחל הוצרכה לעלות במקום לאה העומדת עתה אחר חטא למטה בשליש א' דת"ת ז"א שהוא מן החזה עד סיום שלישי עליון דיסוד שבו ולהיות כי לאה אף אחר החטא אף ע"פ שירדה ממקומה עכ"ז נשארה באצילות וע"כ לקחה בחי' המ"נ הצריכין לה אמנם רחל שירדה בבריאה לא היה בה מ"נ ועתה בעלותה אל מקום לאה הוא בהכרח שתקח המ"נ של לאה ותזדווג עם ז"א.

ודע שכאשר ירד דעת דז"א למטה בשליש עליון דת"ת אז המקום הוא שם רחב כנודע ואז ה"ג מתחלת ויוצאת קודם ה"ח וכן מתפשטות בו"ק ז"א וכיון שזה התיקון לא היה בז"א שיתפשטו ה"ח בו"ק לכן גם ה"ג שנתנו בלאה לא נתפשטו בו"ק אמנם תיכף ירדו ביסוד שלה והיו שם בבחי' מ"נ שבה וה"ח שלקחם הם מתפשטים בו"ק משא"כ לאה ורחל בהיותן במקומן האמיתי קודם החטא שאז ה"ג שלהם מתפשטות בו"ק ע"ד התפשטות ה"ח בזכר בו"ק ואלו ה"ג הם שלוקחים רחל בהלוואה מן בחי' לאה כנ"ל ועליהן מזדווגת עם ז"א בעלה ומעלה מזל כנגדו והז"א נותן בה בחי' בי גבורות וביש המגולים בבחי' מ"ד ויצא משם בחי' קין ואח"כ ירדו שאר ה"ג במקום שהיו הראשונים בז"א ואז גם ה"ח שהיו מתפשטות בו"ק לאה ירדו למטה ביסוד שלה ואז לוקחת רחל בהלוואה וחזרו והעלום בבחי' מ"נ ויצא משם הבל כלול ממ"נ ומ"ד כנ"ל ואח"כ חזרו ונזדווגו ואז ה"ח נתפשטו בז"א ומהם בחי' מ"ד ואז לא יש לא ברחל ולא בלאה מ"נ אמנם המ"נ שהיא מעלה היא הרשימו של ה"ח הראשונים שהעליתה בראשונה בבחי' מ"נ והטעם לפי שהחסדים יש להם אור גדול ומניחים רשימו משא"כ ה"ג שאינן מניחין רשימו ומזה הרשימו והמ"ד נעשה ש"ת ועי' בדרוש קין והבל ושת כי שם נת' כל זה בפרטיות: פרק י נבאר הגבורות איך יש בהם זכרים ונקבות גם ענין כל שאר האורות איך יש בהם זכרים ונקבות והענין דע כי האור העליון כאשר הוא נמשך ומתפשט למטה כאשר יגיע למקום שנחלש כוחו שם אז נק' נקבה ובעודו למעלה נק' זכר כי כן הבנות נקבות ממוח האב הם באים ושם הם כח זכר והענין כי ברדת האור מלמעלה אינו עובר

דרך מחיצות כנודע כי אימ' נכנסת תוך ז"א ובתוכו נפתח פי היסוד שלה ומאיר בתוכו האורות עצמן כמו בשעה שיצאו ממוח האב ואין בהם שינוי כמו שביארנו על פסוק כולם בחכמה עשית בדרוש אבי"ע ולכן בהיות הגבורות והאורות שם הם נק' זכרים אמנם הנוק' אינה מקבלת המוח שלה רק דרך מחיצות ז"א מהאחוריים שלו כנודע ואז מתמעטים אותן האורות הנכנסין בה ואז נק' נקבות וזהו שורש אמיתי בענין דרוש זה כי חלישת האור ממה שהיה נק' נקבה וזשארז"ל תשש כחו כנקבה ואמנם טעם היות נק' נקבה הוא כי עיקרה של רחל לא יצאת אלא ע"י עיטרא דגבורה הנק' בוצינא דקרדנותא ועבר ונקב נקב א' בחזה דז"א במקום החזה שלו ויצא לחוץ דרך אחוריו ושם נעשית רחל הנק' ה' תתאה ולהיות כי כל האור שלה נמשך דרך הנקב ההוא לכן נק' נקבה נקב ה' והנה נמצא שה"ג עצמן יש בהם זכרים ויש בהם נקבות והענין הוא שאע"פ שעיטרא דגבורה נתנה לרחל ועיטר' דחסדים הנשארים בזעיר אנפין על כל זה צריך שתדע כי שורש עיטרא דגבורה נשארת בדעת זעיר אנפין עם עיטרא דחסדים בהכרח דאם לא כן גם הזעיר אנפין לא נשארו בו רק ה"ח היה דעתו קל כמו שנוק' שאין בה אלא ה"ג נק' דעתה קלה אמנם בהכרח הוא ששם בדעת זיא נשארינן שרשי עיטרא דחסדים ועיטרא דגבורות ולא די זה אלא אפ"י בו"ק למטה מתפשטין גבורות וחסדי' והנה בעוד' אלו גבורי מתפשטין בזכר נק' גבורות זכרים וכאשר יצאו בבחי' זיווג דמים זכרים הנה הם זכרים גמורים ולכן קין והבל היו נשמות זכרים והיו מבחי' גבורות כנ"ל אמנם הגבורות העוברין אל הנקבה בבחי' מ"נ אלו הם גבורות הנקבות ומהן נשמות נקבות נמצא כי כאשר הדעת דז"א למעלה במקומו בראש אז יש שרשי חו"ג נשארים שם ועוד יש שם חו"ג מתפשטין בו"ק ושניהם נשמות זכרים ואינן נק' גבורות נקבות אלא אותן שנכנסו בנקבה ונתפשטו בגופה והיא מעלה בבחי' מ"נ כנ"ל.

גם יש ט"א ובו ית' הטעם הא' והנה כי הדעת הזו דחו"ג הם ב' דרועין דא"א כנודע ושם ודאי שהם בבחי' זכרים וע"כ ברדתם בזכר ומתפשטין נק' זכרים ובהתפשטם בנקבה שנחלש כחם אז נק' נוקבין ובדרוש מ"נ ית' בחי' נשמות זכרים שבאים מגבורות נקבות: פרק יא שם בין הוא בנוק' דז"א והטעם למה במלוי שם ע"ב ס"ג מ"ה יש י' אותיות ובשם ב"ן אין בו רק ט' אותיות הוא כי חסר ממנה בחי' היסוד שכבר הודעתך שהנקבה מתחיל שיעור קומתה מנה"י של זכר והנה נ"ה שבו הם ארוכים ויסוד הוא קצר לכן נ"ה שהיו ארוכים מגיעין עד סיום קומתה אמנם יסוד של זכר שהוא קצר לא הגיע עד היסוד שבה ונשארו חסר ממנו וזה הטעם שהמל' נק' נקבה כי לא נבראת בסוד היסוד לטעם הנ"ל משא"כ בבינה וע"כ נק' דכורא כנז' בזוהר וגם זהו הטעם שהמל' נק' נקבה ולא היה בה רק ב' מוחין בלבד שהם מן הנו"ה שלו אבל מן היסוד לא היה בה מוח הג' לפי שמן היסוד שלו נברא קומתה גופה בכל ו"ק כי גם היסוד יש בו ו' זעירא כנודע וממנו נעשה גוף המל' שיש בו ו"ק אבל בחי' היסוד שלה אין בה ו' שניה כי ו' שניה דז"א נעשה במל' ו' ראשונה וחסר לה ו' שניה לכן כל תאות הנקבה אל ו' השניה שהוא היסוד להשלים חסרונה.

תם ונשלם בע"ה פי"א: פרק א דע כי העולמות הם כדמות אדם א' בלב' והנה האדם יש בו תחלת בחי' הגוף ונחל' לג' בחי' מוח לב כבד ג' מלכ' שבו וכל א' מהם יש לו בשר גידין ועצמות עם מוח שבתוכם ובתוך הכבד עם ג' חלקי' שבו כנודע באדם שורה הנפש

ומתחלק בשלשתם ותוך הלב שהוא יותר עליון וגם יש בו ג' חלקי האברי' כנגדו שורה הרוח ובתוך המוח עם ג' חלקי האברים שבו כנגדו שורה הנשמה ואח"כ יש בו בחי' נשמה לנשמה הנק' חיה ויש בו ד' בחי' שהם כללותם וכללות ג' תחתונים שהם נר"נ הפנימי' אך זו מקפת על הראש האדם ועל ג' הנ"ל ואח"כ יותר למעלה מקיף עליון והוא יחידה שבאדם ובה ה' בחי' כללותה וכללות ח"י נר"נ וכולם מקיפים למעלה על המקיף הא' של ח"י הנכלל מד' בחי' הנ"ל ואמנם אלו המקיפי' הם מקיפים על האדם סביבותיו ע"ד מלבוש ממש אבל עיקרם הם למעלה על הראש אלא שגם הם יורדין ומקיפים סביב האדם בבחי' המלבושים בלבושי האדם ובאותן הכלים מלובשין האורות סביב האדם נמצא כי לבושי האדם הם כלים של הכלים והבן זה.

והנה עד"ז ממש הוא בכללות העולמות ואח"כ נבארם בפרטות ונתחיל מלמעלה למטה כי הנה א"ק הכתר הוא יחידה שבו והחכמה חיה והבינה נשמה והת"ת רוח והמלכות נפש וחמשתם הם יחידה ובתוך היחידה של היחידה הזאת שם מתלבש הא"ס עצמו ובעצמותו מאיר בכלי של א"ק ולכן כל הא"ק נק' כתר ונק' יחידה של כל העולמות ונק' קוצו של יו"ד ויש בחי' עצמו' וכלים של אור דק מאוד מאוד אלא שבערך העצמות הוא אור עב והעצמו' הוא היחידה אשר בתוכו מתלבש אור א"ס וגם יש בחי' כלים ואלו כלים אינן כלים של גוף אלא בחי' אור דק שלערך העצמות נק' כלי כנודע כי גם נשמת אדם יש לו לבוש רוחני.

אח"כ עולם האצי' היא חיה והוא י' של הוי"ה והיא חכמה של כל העולמות והוא מקיף ב' היושב על כל העולמות וגם מקיף סביבותם כנ"ל ואין בו רק ד' בחי' שהם ח'י שבו ונר"נ שבו וארבעתן נק' חיה וחסר ממנו בחי' אור יחידה אבל עכ"ז יש בחי' אחרת בחי' יחידה שבו אלא שאינה נזכרת בשם יחידה ואלו הה' בחי' שבה שאינה רק ד' בחי' כנ"ל הם ה' פרצופים שבה ולסיבה זו כל האצי' נק' ע"ש חכמה לבד ולהיות שהוא מן החיה לכן אין לו אחיזה בא"ק רק מן החיה שלו ולמטה בלבד והבן זה וז"ס מ"ש בדרושי' שנתלבש אור א"ס תוך החכמה דא"ק ומתפשט באצי' ולכן נק' חכמה בסוד כולם בחכמה עשית.

והענין לפי שכיון שהוא חיה אינה יכולה לקבל אלא מן חיה דא"ק לבד. אמנם ודאי שיש בו ה' בחי' וכולם נק' חיה.

אח"כ בחי' נר"נ של כל העולמות כולם הם תוך גוף האדם שהוא גוף גמור והם ג' חלקי הכלים שיש בבריאה וכולם כלים גמורים וגוף גמור ממש ושלשתן בחי' מוח גולגלת ראש דאדם וגם היא נחלקת לה' חלקים נרנח"י וכולם נק' נשמה והם בה' פרצופים עולם הברי' אמנם שלשת' אינו רק בחי' נשמה ולכן אור א"ס המתלבש בכתר א"ק מתלבש בחכמה דא"ק המלובש בבינה דא"ק המלובש בג"ר דאצי' הוא נגלה בלבד בעולם הבריאה שאין לו אחיזה רק בנשמות א"ק אלא שהוא באמצעות התלבשות דאצילות ולכן הבריאה נק' נשמה ונק' בינה ונק' ה': דרוש ב אח"כ הרוח של כל העולמות הוא היצירה בג' חלקי הכלים שלו והוא סוד הלב והוא כלים גמורים וגוף גמור והוא ע"ד הנ"ל בנשמה ממש שיש בו ה' חלקים אבל כללותם אין רק ב' חלקים שהם ר"נ וע"כ

אינו מקבל אלא מההוא רוח דא"ק שהוא יחידה מלובש ברוח דיצי' דאצי' שהוא חיה ומלובש ברוח דברי' שהוא נשמה וע"כ יצירה נק' רוח ונקרא ו' שבשם.

אח"כ עד"ז הוא בנפש דעשי' בג' חלקי הכלים שבה וכולם נק' כבד והם גוף גמור ויש בו ה' חלקים וכולם בחי' נפש ויניקתה מנפש יחידה דא"ק מלובש בנפש חי"ה דאצי' מלובש בנפש נשמה שהיא דברי' מלובשת בנפש דרוח שהוא יצירה וע"כ נק' ה' אחרונה ונק' נפש אמנם הכלים של בי"ע הם גוף גמור והעצמות שבתוכן הם נר"נ דכללות העולם ועתה צריך שתדע כי הנה ע"ד שיש כלים אל יחידה שהוא א"ק וכלים אל החיה הוא אצילות ונת' לעיל שלהיותה כלים של יחידה וחיה אינם גוף גמור רק הם אורות כן בנר"נ של העולמות בהכרח שיש להם כלים דקים זולת הגופנים כי היחידה וחיה אין בהם רק כלים דקים ורוחניים וכלים גופנים אין בהם אמנם נר"נ יש להם ב' בחי' שהוא כלים דקים רוחניים וניתוסף בהם כלים גופנים שהם גוף ממש וכעד"ז בבי"ע כי הנשמה עצמה שהוא כללות הברי' נחלקת לה' חלקים בה' פרצופים שהם נרנח"י של הנשמה ויש להם כלים דקים בבחי' כלים דקים שהם רוח ונפש אבל ודאי שאינו ר"נ ממש כי חלק הרוח של נשמה בבריאה היא נשמת ז"א ממש וחלק הנפש של הנשמה דבריאה הוא נשמת המל' דברי' והבן זה היטב.

וכן ר"נ של יצירה הם ב' כלים דקים של הרוח כולל כל היצירה ונחלק לנר"נ חיי בה' פרצופי יצירה ושם הם בחי' נשמה ממש של היצירה ואיננו בסוד רוח דיצי' אלא בסוד רוח בערך כל העילמות וכן נפש דעשיה הוא בערך כל העולמות נפש אבל היא עצמה נק' נשמות עשיה הנחלקת בה' חלקים ג"כ אבל ר"נ דעשיה אינה ממשיכין אלא כלים דקים של הנפש דכללות העולמות אשר היא נשמה דעשיה.

ובזה תבין כי העצמות וכלים של י"ח הם כולם אלהות גמור והעצמות של נר"נ דבי"ע הם אלהות גמור אבל הכלים דקים שבבי"ע הנק' שם רוחין ונפשין ומכ"ש הכלים הגופנים אשר שם הם עולם הפירוד ואינם אלהות אבל ודאי שהכלים דקים שלהם נקרא ר"נ בערך הכלים הגופנים שבבי"ע ודע כלל זה כי כל מה שנת' עד עתה הוא בחי' הי"ס שבכל עולם אבל משם ואילך יש נבראים בכל הג' עולמות ואינו מכלל הי"ס שבכל עולם ועולם והבן זה מאוד.

ואחר שנת' ענין הפנימיות נבאר ענין המקיף כי נודע שהמקיף מקיף על הראש הגוף כנ"ל שהוא אור מקיף בתוך כלי רוחני וכלי רוחני בתוך לבוש של הגוף והנה היחידה וחיה שהם א"ק ואצילות העומדים בבחי' מקיף אל הג' עולמות בי"ע למעלה גם הם מקיפים סביבותם ולכן ביארנו במקומו שיש ג' כלים ג"כ אל אור המקיפים והם כלים דקים ומתלבשים בכלים של העולמות הנקרא לבושים שלהם ושם נעשו מקיפים ונבאר ענינם בפרטות אחר שנת' בכללות ושלא נאריך נבאר ענין ז"א וענין נוק' וענין אימא דאצילות כי הם מוכרחים וכל שאר העולמות ילמדו מהם.

דע כי אימא דאצי' הוא בחי' נשמה דחיה כנ"ל וגם נשמה זו כוללת ה' חלקים אחרים כי אין דבר שאין נחלק לה' חלקים אשר הם כללות י"ס כנודע והנה אימא זו יש בה ה' פרצופים כ"א כלול י"ס ולא די בזה אלא שכל א' מה' פרצופים שבה כולל כל הה' וכבר נתבאר הענין בכללות שאינן כלים רק לג' הבחי' לבד ולכן אלו הה' של הבינה אין בכל

פרצוף מהם רק ג' כלים לבד כי ב' חלקים העליונים הם ערך י"ח שלו ואין כנגדו כלי וכל כלי מאלו כולל י"ס ונמצא כי הכתר של אימא הוא פרצוף י"ס יחידה שבה ויש בו ג' כלים שכ"א כולל י"ס וג"ר שבו נעשו פרצוף א' בלבד כולל ג' כלים לכל א' מג"ר ויש בו י"ס כי בחכמה שבה יש בו ג"פ ונעשה קו ימין כולל חח"נ של הפרצוף ובינה שבו נעשה ג"פ והם קו שמאל שכולל בג"ה של הפרצוף ודעת שבה יש בו ג"פ ונעשה קו אמצעי כולל דת"י של הפרצוף והרי נשלמו י"ס בפרצוף הזה ויש בו ג' כלים כ"א מהם כולל י"ס וג"א שבו נעשה פרצוף א' ע"ד הנ"ל בג"ר וגם יש בו ג' כלים כ"א מהם כולל י"ס וג' אחרונים שבו נעשה פרצוף א' כולל ג' כלים שכ"א כלול מי"ס והמל' שבו פרצוף ה' כולל ג' כלים.

וטעם הדבר כי הכתר שבו לבר נעשו פרצוף א' לפי שהוא כולל כל הי"ס שלמטה ממנה וכן המל' שבה כולל כל הי"ס שבה ונעשה היא לבדה פרצוף גמור משא"כ בג"ר שאין פרצוף נעשה בפחות מג"ס כנודע מן ז"א שבעיבור א' הי' בחי' ג' וטעם הדבר לפי שבתחלה היא היתה נפרד' הספי' כ"א לבדו וע"כ היה ר"ה ולא יכלו לסבול האור.

אך עתה שנתחברו יש בהם כח ואיש את אחיו יעזורו כי אינן דומין מועטין למרובין המסייעין לקבל האור ואין חיבור בפחות מג' והבן זה. כלל העולה כי אי' דאצי' לבדה כוללת ה' פרצופים וכל פרצוף כולל ג' פרצופים שבי שהם נק' אחור אמצע ופנים ונבא יותר בפרטות כי הנה אל תחשוב שבפרצוף הג"ת הם למטה ופרצוף אמצעי הם על גביה' ופרצוף הג"ר הם על גביה' שאם הי' כן למה נקר' כולם פרצוף א'.

אך הענין הוא כן והבן טעם זה מאוד כי הנה ג' פרצופים אלו של הפרצוף הה' של אי' שהי' המל' שבה יש בה אחור אמצעי ופנים והם בחי' נה"י חג"ת חב"ד וכולם מלובשים זה בתוך זה ועליון ממנו ע"ד התלבשות הנ"ל בעתיק ואריך שנשארים ג"ר דעתיק מגולים והז' שבו מתלבשין בכל י"ס דאריך כן הענין כאן כי הנה הנה"י דמלכות דאימא כלולים מי"ס שכ"א אין בה רק נה"י לבד הנ"ל שבכל ספי' ואלו הייס באופן זה נעשים ונק' אחור שבו.

אח"כ בחג"ת שבה הם י"ס שכ"א מהם מחג"ת נה"י המלכות שבו ואלו הי"ס נעשין פרצוף א' ונק' אמצעי ולפי שמתלבש חציו מן החזה ולמטה בכל קומת הפרצוף האחור וחציה העליון נשאר מגולה כי הרי כל ספי' שבו כלולה מחג"ת נה"י דמלכות שבה אך הפרצוף האחור כל ספי' שבה אין בה רק נה"י דמלכות שבה וזה פרצוף האמצעי גבוה כפליים וכאשר מתלבש תוך פרצוף דאחור נק' ע"ש חג"ת והפרצוף דאחור נק' ע"ש נה"י לב' סיבות א' לפי שזה הפרצוף האמצעי עודף וגבוה קומתו על פרצוף האחור והם כעין חג"ת על נה"י.

ועוד כי כל ספי' שבו יש בו חג"ת ונה"י כנ"ל ומה שיש יותר על חברו נק' ע"ש ועד"ז פרצוף ג' הפנימי' כולל י"ס וכל ספי' מהם כולל חב"ד חג"ת נה"י של המלכות שבו וגם זו מתלבש תוך פרצוף אמצעי ונק' פרצוף הפנימי ונק' חב"ד בלבד לב' סיבות הנ"ל כי היא עודפת על פרצוף חג"ת ונעשה אליו בחי' חב"ד.

ועוד שכל ספ"י ממנו כוללת חב"ד שבו ג"כ וזה ביארנו פרצוף מלכות דאימא ועד"ז הוא כל הפרצופי' שלה ונדבר עתה בז"א כי הנה אין בו בחי' מלכות כי המלכות שבו היא נוק' וא"כ אין בו רק בחי' ד' פרצופים וכ"א כלול מג' הא' הוא בחי' נה"י שבו ויש בו י"ס ג' פרצופים אחר ורצופים לפי שהם ט' פרקים וג"פ פהראשונים הם חב"ד וג"א חג"ת וג"ת נה"י ואלו הנה"י שבפרצוף האחרון הנה"י הזה יש בו י"ס כ"א כלול מנה"י שבו לבד ונעשים פרצוף א' ונק' אחר וכעד"ז בחג"ת.

ועד"ז בחב"ד ומתלבשין זה תוך זה ע"ד הנ"ל בפרצוף מלכות דאימא וכל ג' אלו הם פרצוף א' דנה"י דז"א ועד"ז בפרצוף ב' בחג"ת דז"א הכולל ג' אחר אמצעי ופנים ועד"ז פרצוף ג' בחב"ד כולל ג' אחר אמצעי ופנים ועד"ז פרצוף ד' בכתר שלו כולל אחר אמצעי ופנים ואלו הד' פרצופים גם הם מתלבשין זה תוך זה זה עודף ע"ז ונמצא האחרון בבחי' נה"י דכללות כל ז"א ועליו כל פרצוף הנק' חג"ת ועליו כל פרצוף הנק' חב"ד ועליו פרצוף הנק' כתר נמצא כי יש ד' פרצופים שבו שכ"א מהם כולל ג' פרצופים שהם נק' אחר אמצעי ופנים.

ונחזור לבאר בנוק' ע"ד הנ"ל במלכות באימא והנה בנוק' דז"א היא ממש כדמות אימא עילאה שיש בה ה' פרצופים כ"א כולל ג' אחר אמצעי ופנים. ונחזור לבאר מה הוא התלבשות זה תוך זה וצריך שנקדים לך הקדמה א' כי כל בחי' ג"ר שבכל פרצוף מן הה' פרצופים שהם הפנים שבכל פרצוף מהם הם אחוריים של הבינה עצמה הנעשה בכאן פני' ממש אלא שניתוסף נה"י דאימא לבדם והבן זה מאוד וכן הענין ז"א ונוק' ובכל העולמות כי האחוריים העליונים נעשים פנים של התחתונים שהם עצמן המוחין שבכל פרצוף ופרצוף נמצא כי ג' לבושי התבונה שהוא פרצוף התחתון של הה' פרצופים נעשים פנים ומוחין לג' פרצופים דז"א.

ע"כ מצאתי הדרוש זה מהרח"ו זלה"ה ממהדורא בתרא: שער הקליפות חלק ב' ונחלק לו' פרקים: פרק א' ענין הקליפות מהיכן נתהוו הנה ביארנו בדרוש א' ח"ג פ"ז ופ"ח ענין ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום כי הם בחי' הדין אשר ממנו נעשה הכלים כי לעולם מדה"ד מגביל את החסד שלא יתרבה כמו הכלי המגביל את המים שלא יתפשטו חוצה וזהו עיקר פי' מלת הכלים ובתוכו העצמות מתלבש ואלו הכלים התחילו להתגלות מעולם הנקודים כנודע בח"ג והם הם המלכים דמתו הנז' בכ"מ כי מתחלת עולם הנקודים עד סוף עולם העשיה מתפשטים המלכים האלה בכל המקומות ותוך המלכים והכלים האלו אחר רדתם למטה בחזרתם נשאר בתוכם הבל דגרמי קצת ניצוצות אור להחיותם והם רפ"ח ניצוצין הנז' ח"ד פי"ד כי אלו המלכים כולם סוד נוק' מלכות גבורות שם ב"ן והם המ"נ שנתבאר בח"ד פ"ז איך ענין המ"נ הוא לברר וללבן כל הז' מלכים אלו שנפזרו עצמותם בכל עולם עד סוף העשיה.

ואמנם קיצור הענין דע כי אלו המלכים שרשם הוא בין הא' שיצא מהארת עינים דא"ק הנק' עולם הנקודות כנז' בח"ד וכל בחי' המלכות שיש בכל העולמות מזה שם בין נעשה כי יש מלכות בא"א ובאו"א ובזו"נ וכולם נתבררו ע"י שם מ"ה שיצא ממצח א"ק שהוא בחי' הזכר. וכבר ידעת כי אין לך ספ"י דלא אתכלילת מי"ס וג"כ בכל ספ"י וספ"י שבכל העולמות הוא מוכרח שיש בחי' מלכות הנעשים ממלכים הנ"ל וכשהאצילות העליון

התחיל לברוא עולם האצילות וברא ויצר ועשה ד' עולמות אבי"ע והתחיל לברר המלכים הנ"ל דמתו ומה שהוברר ממנו עלה בקדושות העולמות הנ"ל ומה שלא הוברר נשאר קליפות וסיג'י ואמנם עיקר כל הסיגים מאלו המלכים שרשם הוא שם ב"ן כנ"ל והוא פרצוף אדם א' מראשו ועד רגליו ויש כנגדו קליפות מראשו ועד רגליו ואע"פ כי הם ז' מלכים הם עשרה דוגמת מה שאנו אומרים כי ז' היכלין הם והם י' כי היכל א' כלול מג"ס ונק' ק"ק וכן היכל האחרון כלול י"ס יסוד ומלכות לבנת הספיר כן הוא כאן כי י"ס הם ונק' ז' מלכים והענין יותר מבואר הוא כי הוא נק' כח"ב לפי שמלכים האלו נתבררו בבחי' הראוים לעתיק לא"א ולאיימא דאצילות ואמנם מהאחוריים היה קצת שבירה בהם אך לא מיתה ממש שהיא קליפו' זולת המעטות האור ועי"כ אותן האחוריים נפלו למטה ממקומם בקדושה עצמה ואין בהם סיגים ממש שהם המיתה אכן בחלק זו"נ דאצילות אעפ"י שכל בחי' המלכות שבכל ספי' נתברר ומאלו המלכים של שם ב"ן הנ"ל הנה נשאר בהם קצת ניצוצין שלא נתבררו והן מעורבין תוך הקליפות והסוגים ולכן באלו שייך מיתה ממש נמצא כי כל הקליפות אינן נאחזות אלא בזו"נ בלבד ולא מאיימא ולמעלה והנה ידעת כי שרשי של ז"א אינם רק ו' ספי' אלא שאח"כ נתגדלו ונעשו לו י"ס וכן המלכות שרשה נקודה א' ונעשי' אח"כ בת י"ס כנ"ל הרי כי שרשם בתחלה אינם רק ז' מלכים לבד ו' בז"א וא' במלכות ואלו הם נאחזים באותיות אחרונים של השם שהם ו"ה וב' אותיות אלו גי' י"א והענין כי אעפ"י ששרשם א' עכ"ז נתחלקו לי"ס בחי' או"פ וי"ס של או"מ כי אין לך בעול' זולתי פנימי ומקיף והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי"ס אך המקיף שאינו מצומצם נק' אור א' ואלו הם י"א סממני הקטורת י"ס פנימים וא' מקיף אעפ"י שהוא כולל ג"כ י"ס נק' א' וביאור הדבר איך היו ז' ונעשו י"א כי ד' אחוריים נשברו והם חו"ב וי"ס ותבונה ונתחברו למעלה מז' מלכים אלו והם י"א ואל תתמה איך מחו"ב היו קליפות כי זהו מבחי' שמתלבש' בזו"נ להיות להם מוחין ובאותו בחי' נחשבת כזו"נ ממש וכמו שנעשו ראש לז"א כן נעשו סיגיה' ראש לז"מ והיו י"א סממני הקטורת כיון שירדו למקום זו"נ בעת שבירתם א"כ יחשבו כזו"נ ממש כמבואר בסוד הקדיש ועיין בפרק שאחר זה פ"א אחר וכבר ידעת כי באלו המלכים יש בחי' כלים ובחיי אורות שהם רפ"ח ניצוצין הנק' הבל דגרמי המחי' אותה ומכל אלו הבחי' יש ברורין הן מכלים הן מהאורות ובהיות אלו המלכים למטה בלתי ברור אין להם זולתי חיות מעט בצמצום שלא יאבדו לגמרי ונק' הבל דגרמי אך אין להם מזון כלל עד שיעלו באו"א להתברר ושם ניזונין מזון גמור כמבואר במשנה שתיים שהן ארבע והנה אלו המלכים שמתו יש בהם בחי' כל אבי"ע כנ"ל ואין לך דבר בעולם בכל העולמות כולם וכן בכל חלקי עשיה כמו הדומה והצומח וחי ומדבר שאין בכל אלו הניצוצין קדושה הניתנית תוך הקליפות וצריכין להתברר וכאשר יכלו להתברר כל הקדושה שבתוכם ולא נשארו רק הסיגים הם הקליפות בלתי תערובות קדושה כלל לגמרי אפי' כמו כחוט השערה אזי כתיב בלע המות לנצח והרשעה כלה בעשן תכלה כי אז הסיגים הנשארים תוך הכלים הנשברים הם ישאירו בלתי שום חיות וימותו לגמרי ויתבטלו משא"כ עכשיו שהניצוצין של קדושה הנתונים בתוכם מחיה אותם וזהו סוד נמרץ אל תאות וחשק הקליפות להטעות את האדם מה הוא לגרום חיות להם והבן זה נמצא כי בכל ד' עולמות אבי"ע יש בהם ברור מלכים אלו רק שבאצילות הוברר בו

אותו החלק שבמלכים הראוי' להיות אצילות והחלק שאינו ראוי להיות אצילות ירד
בבריאה לפי שבערך אצילות יקראו סיגים בערך בריאה וירד ליצירה וכיוצא בזה עד
שירד לנוק' תתאה דעשיה ושם נגמר להתברר ומה שאינו מתברר שם הוא סיגים גמורים
וקליפות גמורות הנודעת שהם תחת מלכות דעשיה שהם הקליפות הקשות ואמיתיות
וכשאלו יגמורו להתברר אזי כתיב בלע המות לנצח כי נתקן שיעור אדם בכל קומתו עד
סיום הרגלים עיין ח"ש פי"ד כי עיקר אלו המלכים הוא ראשון בלע בן בעור וכולל בו
ז"מ שהם חו"ג והדעת מכריע ביניהם וג' בחי' אלו נק' דעת ובכאן הם ג' עלמין שהם
שורש כל הדינים וע"ש היטב כי אלו הג' אתבסמו יותר מש"כ בד' מלכים אחרים.

סליק פרק א' בע"ה. פרק ב' אחר שנת' בפרק הקודם שורש הקליפות מהיכן נתהוו שהם
שארית בירורי המלכים הנ"ל שלא נתבררו עדיין הנתונים תוך הקליפות שהם הסיגים
גמורים צריך שנדע בקיצור שורש אלו הסיגים בקדושה איך הם והוא כי הנה נת' בח"ג
כי יש ג' בחי' בז"א עיבור יניקה ומוחין ובכל זמן מאלו יש בו כללות ופרצוף אלא שזה
בסוד קטנות וזה בסוד גדלות וכו' גם נת' כי הבחי' של הקטנות נעשים כלים לבחי'
הגדלות נמצא א"כ כי הקטנות הם בחי' כלים של המלכים עם היות שהפרצופן עצמו
יש בו כלים ועצמות הוא כולו בחי' כלים אלא שזה לפנים מזה וכולם כלים נמצא כי
עיקר כלים של המלכים הן ז' מלכים של זו"נ גם נת' שם כי בזמן העיבור לא יש לז"א
זולת ב' מוחין בלתי הדעת כמבואר בענין הערלה של המלכים מה ענינה נמצא כי יש לו
ב' מוחין חו"ב מצד אבא ושנים כאלו מצד אימא וכל מוח מהם נק' אלהי"ם ד"פ אלהים
ב"פ עקב עקבותא דמשיחא וז"ס ואתה תשופנו עקב שבו כל אחיזת החיצוני' ובחי'
קטנות ועיבור הזה הוא בחי' הבל דגרמי של המלכים שהם רפ"ח ניצוצין כנ"ל וזה ההבל
דגרמי יונק מקטנות העיבור דז"א ע"ד הנ"ל ושם מתאחזין כל הקליפות ומהם יונקים
כי מה שנתברר עלה למעלה בסוד עיבור הנ"ל ומה שלא נתברר נק' הבל דגרמי ונשאר
למטה בסוד הקליפות עם הקדושה שבתוכם שהם רפ"ח ניצוצין והבן זה היטב.

ודע כי אלו המלכים דקטנות הנ"ל הם מתפשטין בזו"נ ובבי"ע כולם בכל בחינותיהן
ברישא ובגרון ובדרועין וביסוד כמבואר במ"א היטב ואמנם גם בזמן יניקה הם בחי'
אלהי"ם אלא שאז הם ג' מוחין חב"ד מצד אבא וג' מצד אימא וכיון שיש לו דעת אעפ"י
שהוא בחי' אלהי"ם אין בו קליפות אלא שהם דינים קשים אך במוחין דעיבור שהם ב'
מוחין לבד שם נאחזים הקליפות ממש ונמצא לפי זה כשנחבר המוחין דקטנות דיניקה
ודעיבור הם ה' מוחין מצד אימא וה' מצד אבא והם ב' שמות אלקים ונחלקים כל ה'
אותיות לה' מוחין וב' אלו נק' עקב וכבר נת' במקומו והנה האלהים של היניקה אפשר
להורידן עד ראש הבריא' ולפעמים נשארין למעלה במקומם אך מן בריאה ואילך אין
להם יותר ירידה משא"כ באלהים דעיבור כנז' ששם אחיזת הקליפות והנה אלו אלהים
דיניק' הם קדושה אלא שהם דין קשה והם אחוריים של הקדושה וכ' אחוריים דזו"נ
דבריאה ונ' אחוריים דה' פרצופים דיצירה ונ' אחוריים דעשי' הרי ק"ך אלהי"ם כי מן
ז"א דבריאה מתחילין ולא למעלה ממנו כמ"ש במקומו ואלו הם ק"ך צירופים אלהי"ם
דקדושה ומשם ואילך נק' הקליפות אלהים אחרים והבן זה והנה יניקת הקליפות הוא
משם אלהי"ם דעיבור ויכולין לינק מאלהים דיניקה ג"כ אלא שהוא באמצעי אחוריים
היותר חיצוניות שהם אלהיים דעיבור ששם עיקר אחיזת' ומזה תבין כי כל יניקת

החיצוני מאחוריים שהוא חיצונית הכלים דזו"נ שהם אלהים דעיבור רק שאפי' בחיצוני זה עיקר אחיזתם הוא באחורי החיצונים הזה לבד מצד האחור ולא מצד הפנים.

גם דע כי אלהים מלובשים תוך נה"י דאימא ג"כ בבחי' חיצוני וכל יניקתם של החיצוני הוא דרך אותם נה"י דאימא החיצוני וכן בהתחברם הם מתבררים דרך נה"י דאימא שהוא היתר הממזר שהם רפ"ח ניצוצין ע"י שפחה גי' שצ"ג גי' ג' מלואים אהי"ה בלא אותיות השרשים שהם בנה"י דאימא.

גם ידעת כי שם אהי"ה בריבוע הוא גי' ד"ם ומה שנשאר ממנו אחר הבירור נק' דם טמא ולהיות שורש זה הקטנות שורש הקליפה לכן גם הוא נק' נחש בסוד התנין העליון בסוד נחש הנושך ברח' האיל' כנז' במקומו כי הוא שד"י שהוא יסוד דקטנות ודם דאהי"ה כנ"ל והרי גי' נחש א' וזה נחש העליון משם יונק הנחש הטמא והבן זה וז"ס הנחש שבא על חוה והענין כי התחתון מתחבר עם מה שלמעלה ממנו ואותו שלמעלה עלה עד העליון שבכלל' וינק מזה הנחש עליון דקטנות ואז הוא סוד יניק' החיצוני שח"ו החיצוני עצמן יונקים מן הקדושה ממש ח"ו ולא גם דע כי אלו הק"ך צירופי אלהים הם בסוד מות זו"נ צל דכורא מות נוק' הוא ק"ך צירופי אלהים שנאחזים באחוריהם ולפעמים עולים לינק עד הכתר כנז' באד"ר והוא ע"י התכללותו זה בזה.

גם צריך שתדע כי מכל הה' פרצופים יש אחוריים דקליפות ואין כאן מקום ביאורו. והנה נמצא כי הקליפה אינה יונקת כ"א מאחוריים ובהיות זמן החורבן צריך שיהיו זו"נ אב"א דבוקים היטב ורוח לא יעבור ביניהם וכשאינן פחד להם אז חוזרים פב"פ ונודע שכל אחוריים כלולים מי"ס דז"א וי"ס דנוק' והאור המקיף לכולם הרי י"א סמני הקטורת אחר הנסירה כנודע וכל האחוריים הן של ז"א הן של נוק' כולם באחוריים דנוק' לכן נק' תמיד בחי' אחוריים כפולים: פרק ג אחר שנת' שורש הראשון דקליפה מהיכן יצאו והשרשים בקדושה ג"כ מהיכן יונקים ונמשכים נבאר עתה מקום מעמד דע כי הנה נת' דמבינה ולמעלה אין שום אחיזה לקליפה כי הרי עיקר המלכים הם זו"נ והנה נת' במקומו איך כל העולמות מתלבשים זה בתוך זה עתיק תוך א"א וכו' ונמצא כי הבינה מתלבשת תוך ז"א והנה נת' כי ז"א יש לו ג' בחי' עי"מ ולכן יש לו ג' מיני כלים זה תוך זה וג' מיני עצמות זה תוך זה גם נת' איך העצמות שהם בחי' המוחין המתלבשים תוך ז"א ומתפשטים בתוכו הם מתלבשים תחלה כלים ולבושי נה"י דאימא שגם בה יש ג' בחי' פנימי אמצעי וחיצון והנה לבושים דמוחין דגדלות הם נמשכין מג' אהיה גי' ד"ם כנז' בדרוש פסח אכן המוחין דקטנות לבושיהם של נה"י דאימא גם הם בחי' אלהים כי גם אימא נק' אלהים ונמצא כי אימא הלבושים של נה"י שלהם אלהים ג"כ אותם של קטנות גם הם בחי' אהי"ה ואין כאן מקום ביאורו.

והנה המלבוש החיצון דנה"י דאימא היותר חיצון מכולם אינו נכנס תוך הז"א כמו הלבושים האחרים המלבישים את המוחין דז"א אמנם נכנס בחוץ ומלביש לזו"נ וז"ס כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף ולבוש זה מקיף ולבוש לזו"נ העומדים זה כנגד זה פב"פ או אב"א ומלבישים סביבותיהם לגמרי אפי' תחת רגליהם והבחי' שבצדדים ובסביבותיהם נק' מלבוש גי' חשמ"ל ומה שלמטה מהרגלים נק' נעל כמנין אהי"ה דההי"ן שהוא בג"ת דאימא כנודע והנה זה החשמ"ל מלביש לזו"נ בכל סביביו וכבר

ידעת כי עתיק תוך א"א וכו' וז"א תוך נוק' וכו' בבחי' או"פ ועל או"פ הזה שהוא בחי' עצמות וכלים ביחד הנה עליו סובב זה המלבוש של חשמ"ל על הנוק' דז"א שהיא נגד החזה דז"א ומשם ולמטה ומן החזה ולמעלה החשמ"ל עצמו מלביש לז"א ונמצא כי בו מלבוש זו"נ ועל חשמ"ל ולבוש זה יש שם מקום פנוי ושם מקום מעמד הקליפות מכל עולם ועולם ועל הקליפה אור מקיף של כל הבחי' כיצד אור מקיף של הנקבה מקיף על הז"א ומקיף דז"א וכו' עד מקיף דא"א כנודע והנה אחורי הקליפות נגד אור המקיף לפי שאין יכולת בחיצוני' להתאחז כלל באוה"מ אלא באור הפנים כנודע ואין יכולים להחזיר פניהם נגד המקיף אלא נגד הפנימי והנה הגם שזה החשמ"ל הוא לבוש והוא יותר עב מן הכלים דז"א עכ"ז להיותו מבחי' אימא אין הקליפות יכולים להתאחז בקדושה ע"י זה המלבוש דחשמ"ל וגם כי כל לבוש יש לו או"מ ואותו אור מונע החיצונים להתאחז להיות שהיא בחי' או"מ.

והנה קליפת נוגה היא הסובבת את החשמ"ל כנזכר ביחזקאל ונוגה לו סביב ומתוכה כעין החשמ"ל ותוך החשמ"ל הם חיות הקודש שהם ג' אבות ומל' וזה הנוגה הוא קליפה של טו"ר וע"י קליפה זו יונקים החיצונים מן הקדושה דרך החשמ"ל אך החיצונים הם רע גמור הנק' צלמות זו"ן אשת זנונים נחש וסמא"ל הוא הנז' בפ' ויקהל דבהאי נוגה מפתי נחש לאיתתא וכו' כי הוא טו"ר וע"י יונק נחש מהנוק' קדושה ואלו החיצונים הם ג' קליפות דאגוז רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת והם סביב קליפות נוגה וקליפות נוגה סביב לחשמ"ל וכשמסתלקת אימא מעל בנין אז זה החשמ"ל נסתלק ונשארו זו"נ ערומים אדם ואשתו ואז רע של ו"ה שהם י"א סמני הקטורת י"א ארורים שהם חיצונים ויניקת' מהנוקבא עליונה ממש ואלו הם סוד עריות כולם והבן זה וז"ס ויתנצלו בני ישראל את עדים ואז הטיל זוהמא בחוה בסוד בצע אמרתו בזע פירפירא דיליה: פרק ד אחר שנתן מקום מעמדם נבאר מקומ' בד' עולמות אבי"ע בפרטות דע כי כמו שיש בקדושה ד' עולמות אבי"ע כן יש בקליפ' ד' עולמות אבי"ע והם היפך הקדוש' כי בקדושי העליון גדול מתחתון והקליפות להיפך וביאור הענין כי הקדושה כל מה שהוא עליון הוא יותר קדוש מאוד וכל מה שיורד מתמעט קדושתו עד סיום העשייה אך בקליפה הוא להיפך כי קליפה עליונה שבסוף אצילות הוא חלש ואינו כ"כ רע וכל מה שיורד מתחזק טומאתו והנה נודע כי יש כמה מיני טומאה בעולם והגדול שבכולם הוא המת אבי אבות הטומאה וכבר ביארנו כי הם סוד המלכים דמתו וגרמו מיתה לכל ד' מדריגות א' בעשייה ושם תוקף הקליפות הב' קליפות דיצירה המטמאות היצירה הנקרא חולין שנעשה על טהרת הקדש הג' הוא קליפות בריאה המטמאות הבריאה הנק' תרומה הד' פוסל ואינו מטמא הוא קליפות האצילות שנק' קדוש.

ואמנם דע כי עולם האצי' כולו טוב ויש בו מעט קליפות ואותו המיעוט אינו מעורב עם הקדושה ובבריאה הוא ג"כ רובו טוב ומיעוטו רע והם מעורבים טוב ברע אך ביצירה הם שקולים טוב ברע וגם שהם מעורבים ובעשייה רובו רע ומיעוטו טוב וגם הם מעורבים ואין שום דבר בעולם שלא יהיה מורכב מטו"ר קדושה וטומאה מעורבים יחד, ואמנם להבין ענין זה יותר והוא כי אע"פ שבכל ד' עולמות אבי"ע יש בהם חלוקים א' היותם נבדלים זה מזה כי זה מרובה רעתו משל חבירו גם כי נדבק הרע בו יותר מחבירו והענין כי הנה נודע כי בכל עולם מאבי"ע יש בו ה' פרצופים א"א או"א וזו"נ.

והנה באצילות הקליפה לא יש קליפה נגד כל הה' פרצופים וכן בבריאה לכן רובו טוב ומיעוטו רע אכן ביצירה הם שוים כל הה' פרצופים בקדושה וכן בטומאה ובעשיה היותר דין הם בחי' עתיק וכן הענין הדיבוק הוא זה כי באצי' אין הקליפה דבוקה ממש נגד הקדושה אלא נמוכי' קצת ואין מכוונין בשוה כל היכלי הקליפה נגד היכלי הקדושה וכ"ז ית לפנינו דע כי קודם שנברא אדה"ר ולא נתקן עדיין א"א בעולם אצילות והיו אותן הט' היכלין דלאו אינון היכלין וכו' שהם הט"ס דא"א בלי שום תיקון ואח"כ נתקן עולם אצילות כל הה' פרצופים גמורים ואפי' זו"נ ששרשם הוא ו"ס לבד ונוק' חדא לבדה כולם נשלמו מאורות שלימים והבירורים שלא יכלו להתברר ירדו למטה בג"ע בי"ע כנודע ואע"פ שביום ד' נתמעטה הלבנה עכ"ז כשנברא אדה"ר חזרה להשתלם בי"ס גמורות ואז הקליפה של אצילות שהם זו"מ שכנגד האצילות שהם בחי' זו"נ לבד הנה הם לא נתקנו והיו אז כמו שהיו זו"נ דאצילות בקדושה קודם שנתקנו והיו ג"ס אלו דקליפה בלי תיקון והיה זו"א דקליפה בחי' ו' אורות דקדושה שהם סוד נהירו דאית גו מסאבותא ונקודות אור א' לבד בנו והם ז' אורות זו"מ וכשחטא אדה"ר גרם להחריב עולם העליון הקדוש ולבנות עולם הטמא כי הנה חטא דאדה"ר הגיע עד א"א דאצילות בסוד ישת חשך סתרו ואז נגע [נגה] אור א"א הקדושה תוך או"א ואו"א מאירים לשאר האצילות אך אריך אנפין מאיר בסתר מבפנים גנוז תוך אבא ואימא וכאשר נגזו אור זה דא"א הוסר האור ונסתלק לנוק' דז"א ואז נסתלקו מהנוק' ט"ס עליו שבאו לה מחדש להשלימה וירדה לקליפות ונמצא כי כיון שמה שפגם אדה"ר באצי' הוא ששם חושך בא"א לבד שיתעלם ואינו מאיר זולתי אבא וז"ס כולם בחכמה עשית ולכן גרם ג"כ פגם גמור בנוקבא דאצילות שירדו ט"ס דאצילות העליונים אל הקליפה ונשארה היא נקודה הי' התחתונה הוא מל' שבמל' לבד וא"כ נמצא מחורבנה של ירושלים דאצי' נתמלאה נור הרשעה לילית זוגו דסמא"ל ואז אותו הנהירו דקיק דילה ירדה במל' שבה וט"ס עליונות דנוק' דקדושה נתלבשו בט"ס לילית העליונה ונשלמה בי"ס גמורות ונגד גופה וקומתה וז"ס אמלאה החריבה ואמנם הזכר סמא"ל דילה לא נתרבה האורות כי אין לו מאין לבוא אמנם מה שהרויח עמי חטא אדה"ר הוא שו"ס דילה נתפשטו לי"ס גמורות אך אין בהם הארה כי אם מן ו' אורות לבד וז"ס יותרת על הכבד שלילית יתירה על הכבד בעלה ס"ס כי היא בת י' אורות והוא בן ו' לבד.

אמנם בענין הכלים כ"א מהם הוא י"ס גמורות כי כיון שלילית נות יש י"ס גמורות ואורותיה אין ניתנין לה אלא ע"י שהם עוברים דרך בעלה ודאי שגם בעלה גדול קומ' כמוהו ולא גרוע ממנה לכן ע"י חטא אדה"ר גרם פגם גם בבריאה והוא כי גרם חושך והעלה גם באבא דבריאה ואריך ואבא ישת חושך סחרים ואור אימא לבד נגלית בבריאה וז"ש בתיקונים אימא מקנא בכורסייא כי א"א ואבא דבריאה מתעלמים תוך אימא דבריאה והיא המאירה לכן נק' הבריאה על שמה א"כ כ"ש שאור התחתונים מאירים ממנה אך הכל נק' ע"ש הגדול ועתה בקליפות הבריאה נתקנה גם או"א אשר שם כ"א בי"ס ונמשך להם אור מאו"א דקדושה כמ"ש לקמן וכן גרם גם ביצירה שגם אימא דיצירה נגזו אורה וכנגדם בקליפות דיצירה נתקן א"א שבו ונמשך לו אור מא"א דיצי' דקדושה וכן גרם פגם בעשיה שנגזו אור זו"א דעשיה ואין מאיר שם זולת נוק' דעשיה

לבד שהוא אור קטן כדי שלא יהנו החיצונים מהאורות העליונים הגדולים וז"ס מלכות מקנא באופן וכנגדם נתקן בעשיה בחי' עתיק אשר שם ג"כ.

אמנם ענין חסרון הקדושה דעולמות בי"ע בפרצופיהם נכתב במקום אחר. ודע כי ביצירה ועשיה מעורב טו"ר הוא בבחי' עולמות עצמן ולא בבחי' הי"ס המקננו' בהם ח"ו וזכור זה היטב כי כל הפגם והחסרון הוא בהם ולא בעצמות שבתוכ' והנה כ"ז שנח' הוא מה שנעשה ע"י חטא אדה"ר אך לא כל הזמנים שוים ולא כל הפגמים שוים כי בגלות מצרים היה באופן א' ובחורבן ראשון באופן א' ובגלות ב' באופן אחר ואינו דומה זמן התפלה בשאר היום וכן בחול אינו דומה לשבת וכ"ז ית' במקומו בע"ה: פרק ה אחר שנת' ענין התפשטות הקליפות בד"ע נב' עתה פרטן בכל עולם ועולם מהם.

כבר ביארנו בפ' שעבר כי בקליפות דאצילות לא נתקנו זולת זו"נ נמצא שאין קליפה נגד אצילות אלא נגד זו"נ בלבד אך מבינה ולמעלה אין אחיזה לקליפות ונודע כי כמו שיש בקדושה הזכר נחלק בז' היכלות כי ג"ר שלו הם בהיכל ק"ק והשאר בו' היכלין תתאין וב' תחתונים בהיכל תחתון וכן הנוק' בז' היכלות ע"ד הנז' כן בקליפו' עד"ה ז' היכלין לזכר סמא"ל וז' היכלין לנוק' לילית וכמו שז' היכלין נוק' דקדושה מתחילין מן החזה של הזכר ולמטה כן בנוקבא דקליפה שזה לעומת זה עשה אלהים וענין זה הוא בכל פרטי אבי"ע היכלין בהיכלין ז' בז' בא"א ובאו"א ובזו"נ שבכל עולם ואמנם יש חילוק א' כי אין כל העולמות שוים והוא כי הנה באצי' לא היה קליפה אלא כנגד זו"נ לבד והם ז' היכלין בז' היכלין אך צריך שתדע ענין א' כי אע"פ שאנו אומרים כי ז' היכלין דקליפה הם נגד ז' דקדושה יש שם שינוי א' והוא כי כיון שבכ"מ שהיא הקליפה אינה נאחזת בג"ר של אותו מקום הנה מוכרח היא שגם הז' היכלין שיש לקליפה הנה מקומם ושיעורם הוא בו' היכלין תתאין דקדושה לבד וזה הענין הוא בכל עולם ועולם בכל פרצוף ופרצוף וזכור כלל זה.

אמנם עכ"ז אע"פ שאלו היכלין ז' דקליפה אינם יכולים לעלות נגד היכל הז' אכן אלו הז' היכלין עילאין דקליפה הם יכולין להאיר ולהשליט ממקומם עד למטה נגד היכל הז' האחר העליון שלמטה ממני כיצד הרי כי ז' היכלין דקליפה דאצי' כבר נת' כי אינם יכולים לעלות רק נגד ו' היכלין לבד דקדושה דאצילות וכן ז' היכלין דקליפה דבריאה הם נגד ו' היכלין דקדושה דבריאה אמנם הז' היכלין דקליפה דאצילות יכולים להאיר ולשלוט ממקומם עד למטה נגד היכל ק"ק דבריאה ועד"ז בכל העולמות ובכל פרצוף ופרצוף שבכל עולם ועולם ודע כי ודאי יש קליפה נגד כל הבחי' גם באצילות אמנם לא נתקנו רק בחי' זו"נ של הקליפה לבד וכל הבחי' אחרות עליונות לא נתקנו ולא נתגלו כלל וכבר נת' ענין ד' תיקוני חיוורתא דרישא דא"א המגיעים עד רישא דז"א והם בסוד ת' שקל כסף ומחפין על או"א ונשאר יעקב שהוא ז"א איש חלק בלתי שערות כי כבר נתקן כל האצילות ע"כ כל אותן השערות הם למטה ברישא דז"א דקליפה שהיא עשו וז"ס אדמוני כולו כאדרת שער ושם הם אדומים היפך מן הקדושה שהם כתלג חיוור וז"ס והנה עשו בא וארבע מאות איש עמו והבן זה.

ואמנם הקליפה רוצה להדמות כקוף בפני אדם דקדושה להתקן גם הוא בחי' א"א ואו"א דיליה ולהתקן ע"י השערות שיצאו משם כמו שיש בקדוש' שערות הנז' תיקוני רישא

והמאציל העליון אין מניחן לתקן וז"ס אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים וכו'. ר"ל אם היה נתקן הקליפה במקום גבוה גם כן שהוא א"א ואו"א דיליה היה ח"ו נחרב העולם.

וצריך שתדע כי ז"א דקדושה נחלק לשנים מחצי עליון שכנגד החזה ששם סיום יסוד בינה המתלבשת בו ונק' ישראל ומן החזה ולמטה נק' יעקב והם ב' פרצופים וכולו נק' ז"א וכנגדו יש לו בי נשים פנימים לאה ורחל לאה למעלה ורחל למטה ויש להם ב' פלגשים בלהה וזלפה שהם אחוריים דלאה ורחל וכן הוא עצמו יש לו אחוריים נחלקים לב' שהם עוג מלך הבשן ונק' א' ונחלק לב' ג"כ ויש לו ב' נשים וב' פלגשים בסוד הנה ערשו ערש ברז"ל ר"ת בלהה רחל זלפה לאה והוא סוד אליעזר שהוא עבד ברוך ולא ארור כי הוא בקדושה אך שאר עבדים ארורים הם קליפות בסוד ארור כנען אך זה העבד הוא אחורי ז"א דאצילות הוא ברוך וקדוש גם ידעת ענין הי"ח נשים של המלך שהם כולם בחי' לאה דעי"מ שיושב' כולם זו לפנים מזו וכול' קדושה אלא שהחיצונים שהם מצד הקטנות הם דינים קשים מאוד וכל אלו הי"ח נק' בחי' לאה ולא רחל בכללם כי היא עקרת הבית אמיתת נקודה של הי"ס כנודע והיא פנימית עצמות ולא הארה לבד כמו האחרות.

ואחר שידעת כל הנ"ל לא נאריך עתה בכל הפרטים זולתי בענין הכללות כי זלפה היא באחוריים דלאה ובלהה אחוריים דרחל. ונבאר ענין ב' פלגשים אלו דע כי כבר נת' בענין הג' מלכין קדמאין של הז' לבד הם לבדם נתבסמו ונת' לעיל כי אלו כוללים כל הז' כי הם ג' חלקי הדעת כי בדעת חדרים ימלאון וכל הפרצוף ממנה נבנה וביארנו כי הם ג' עלמין שהתחילו להתקן בתיקונא קדמא דא"א דדיקנא הנק' א"ל אח"כ משם נתפשטו יותר התפשטות בג' עלמין בי"ע והוא בגבו' דבריאה וגבורה דיצירה וגבורה דעשיה והשאר שלא יכול להתברר הם בקליפות כמ"ש.

והנה נבאר עתה התפשטות באצילות כי העולם הא' מתפשט באחורי הבינה במלכות שבה שהיא לאה כנודע ובאחורי לאה הוציא העולם הזה את זלפה שפחת לאה נגד נה"י דבינה המתפשטת תוך ז"א נגד הדעת דז"א כנודע והעולם הב' נחפש' אחורי ז"א והוציא בחי' הדעת והת"ת שלו ב' אנשים מרגלים שנבאר לקמן ועולם הג' נתפשט אחורי רחל והוציא בלהה שפחתה וכ"ז באצילות ואח"כ נתפשטו בבי"ע וכ"ז הוא בבחי' קדושה ונאמר עתה בחי' התפשטות אחר שנתפשטו מג' עלמין הנז' בקליפות והוא כי הנה העולם הא' נתפשט אחורי זלפה שפחת לאה העומדת באחורי נה"י דבינה המתלבש תוך ז"א עד מקום הדעת ושם מקום זלפה כנ"ל וכן אותה זלפה הוציא בחי' א' ונק' חד צפור ועולם הב' הוציא נגד נה"י דז"א ששם כנגדם רחל ובלהה עצמה בסופה ובאחוריים הוציא את בחי' אחוריים ונק' צפור ב'.

ועולם הג' נתפשט באחורי נה"י דרחל ובלהה עצמה ובסופם מאחוריהם הוציא בחי' א' ונק' חוה ראשונה לילית ונת' ג' בחי' שהם כנגד ג' בחי' מלכות דאצילות שבקדושה נוקבין שהוציאו ג' עלמין כנ"ל. ועתה נבאר בחי' הדכורין ג"כ שיצאו מג' עלמין אלו והוא כמו שנבאר שיש ג' מיני נוק' בקדושה נגד דעת ת"ת מלכות בקו האמצעים שלו והם לאה נגד הדעת ורחל נגד הת"ת ורחל שהיא נגד המל' שבו כן יש ג' בחי' דכורין א' נגד הדעת וא' נגד הת"ת ואלו הב' נק' ב' אנשים מרגלים שהוציא ב' עלמין הנ"ל ועוד

הוציא העולם הג' אדם ג' נגד היסוד שבו והרי הם ג' אנשים דקליפה ונגדם ג' מיני נשים דקליפ' ונבאר עתה ג' אנשים וג' נשים הללו הנה נתבאר כי הקליפה דאצילות אינה נוגעת בבניה אלא מז"א ולמטה וא"כ כי עולם הא' הוציא חד צפור נגד לאה לאחוז שם אמנם זה הצפור יורד למטה עם הצפור הב' שיצא מעולם הב' ושניהם נעשים פרצוף א' לבד ונמצא כי ב' צפרין הנז' נעשו בחי' א' וצפור הא' שהוא נגד החסדים נעשו ממנו מוח החכמה דזה הפרצוף והצפור הב' שהוא בחי' גבורות שהוא עולם הב' נעשה ממנו מוח ב' דזה הפרצוף ונמצא כי בקרושה יש ב' גבורות לאה ורחל ודקליפה א' למטה נגד רחל אלא שנכללו שניהם יחד בסוף ג' מוחין וקליפה זו (ס"א מזיווג') יצאה מלכה אשת נחור כמבואר אצלינו ואלו הב' צפרין הם ב' צפרין הנז' בפ' ויחי.

ואלו הב' הם סוד נעמה ואגרת ר"ת נ"א אל תאכלו ממנו נ"א כי נעמה היא צפור העליון בינה נעם ה' בהיפך עמון בקליפה ומשם נעמה העמונית ג"כ ואגרת צפור תחתון מלכו' לכן אלו ב' נשים נעמה ואגרת בת מחלת הנז' בזוהר בראשית הם הנק' רוח הטומאה בי מוחין דנוק' דאצילות דקליפה אך לילית למטה מהם האשה הג' ואפשר כי נעמה ואגרת הם סוד עמון ומואב כמבואר בס"ה פ' וירא.

וכמו שיש בקדושה ב' שפחות זלפה ובלהה כן בקליפה יש שפחה א' בכללות ב' המוחין אחורי מלכה הנז' ונק' ראומה כמבואר במקומו ואמנם חוה וילית שיצאו מעולם הג' שהוא המלך הדע' המכריע בין חו"ג הוא למטה מהג' הנז' שהוא הב' צפרין הנ"ל והוא נגד המל' רחל והוא בנוק' דברי' שהוא בהיכל ז' דבריא' העליון דקליפ' שהוא בחי' בינה דקליפ' דבריא'.

ונבאר ג' אנשים דקליפה שגם הם נעשים ע"ד הנ"ל כי הב' אנשים שיצאו מדעת ות"ת דז"א שניהם נתחברו כ"א בת"ת דז"א כי בדעת שם הבינה וא"א להיו' שם ונעשו שניה' פרצוף א' נגד הח"ת דז"א אחוריו וזהו ז"א דקליפ' דאצילו' ונעשו אלו הב' אנשי' המשכי' מן ב' עלמין קדמאין בחי' ב' מוחין של זה הפרצוף וז"ס וישלח יהושע בן נון שני אנשי' מרגלי' חרש לאמר הנז' בפ' אמור בסוד וללכן שתי בנות והענין כי הב' צפרים הם נקבות כמו כל צפור טהורה תאכלו ולא אמר טהור לשון זכר כי הם בנות אך מוחין דדכורא נקרא בנים ואנשים מרגלים והנה האיש שהוציא איש הג' נק' אדם קדמאה בעלה דלילית הנז' ואמנם הטעם לזה הוא כי אחורי הנוק' הם דינים חלשים וגם האור שלה מועט לכן אחוריים שלה כמו מבוססים ומתוקנים ונעשה מהם בחי' זלפה ובלהה, אך אחורי הזכר הם דינים קשים מאוד לכן לא נעשה מהם דבר קדושה רק אלו הג' אנשים דקליפה הנז' כי האור דדכורא גדול ואינם יכולים לקבלו וגם שהם דינים קשים לכן נעשה בחי' ג' אנשים כנז' וזה ששמעתי ממורי זלה"ה עתה אמנם פעם אחר שמעתי ממנו דרוש עוג מלך הבשן כנ"ל ואפשר לומר הכי כי הנה אמרנו לעיל כי עוג יש לו ד' נשים אחרות ברז"ל ונמצא כי הנשים הוכפלו אך הזכר לא הוכפל מאחוריו רק פ"א שהוא ז"א ועוג רק הנשים הוכפלו ד' רחל ולא בלהה וזלפה: פרק ו' ונחזור לענין כי בחי' הקליפות דאצילות הם זו"נ לבד ואין בהם רק ב' מוחין לבד והטעם נת"ל כי אחיז' החיצונים הוא במוחין דעיבור ואז לא היה בו רק ב' מוחין חו"ב לבד כי בגדלות נמשך לו הדעת ג"כ לצורך הזיווג בסוד וידע אדם את חוה אשתו משא"כ בקטנות ולכן כל הקליפות בין

הזכר בין הנקבה אין בהם רק ב' מוחין בלתי דעת וז"ס גם בלא דעת נפש לא טוב ונת' בפ' משפטים אל אחר אסתריס ולא עביד פירין והבן זה כדי שלא יטשטשו העולמות וז"ס סירס את הזכר וצינן הנקיבה כי אין בהם כח לפרות ולרבות כי אין בהם מוח הדעת המשתתף ומחבר חו"ב יחד לעשות פרי.

והנה בג"ע בי"ע יש בהם קליפות יתירות כ"א כפי מציאותו כי בעשיה נתקן גם העתיק וביצירה מא"א ולמטה ובבריאה מאו"א ולמטה בלבד ודע כי מאלו הג' עלמין שהוציא הג' נשים כנ"ל וג' אנשים הנז' נתפשטו יותר והוציאו קליפות אחרות בג"ע בי"ע מן ג' אנשים עילאין לדכורא דבי"ע וג' נשים עילאין לנוק' דבי"ע כי עולם הא' הוציא אשה ראשונה מנהי"ם דבריאה דקדושה מאחוריהן ועולם הב' בנהי"ם דיצירה מאחוריהם ועולם הג' מנהי"ם דעשיה מאחוריהם.

ודע כי כל הקליפות דבי"ע ג"כ אין בהם רק ב' מוחין בין בדכורין בין בנוק' אך הענין הוא כי הב' מוחין דאצילות הזכרים נק' שנים אנשים מרגלים והנוק' דאצילות נק' ב' צפרין אך הב' מוחין שבכל קליפות בי"ע הן זכרים הן נקבות נק' ב' נשים זונות הנז' פ' אחרי שכבר ידעת כי ג"ע בי"ע הן עולמות הנקב' ואף הזכרים הם בחי' נקבות בין באבא בין באימא בין בז"א בין בנוק' כולם נק' ב' נשים זונות אך דע כי למעלה באצילות אין העולם הא' יכול להוציא כנגדו קליפה ולכן הצפור העליון ירד עם הב' והיו פרצוף א' אמנם בג"ע בי"ע אפי' בעולם הא' אשר מתפשט בבריאה שהיא הגבורה שבה יש שם אחיזה לקליפה ויש בהם לאה ורחל וכיוצא בזה כל החלוקים.

גם דע כי חילוק א' בעולם האצילות לג"ע בי"ע כי הנה בכל עולם ועולם מאלו הג' יש בכיא מהם ב' נקבות נגד בינה ונגד רחל וכן בבריאה וכן ביצירה וכן בעשיה. ודע כי כל אלו הנקבות נק' בזוהר נוק' דתהומא סתום אך הנוק' העליונה דבריאה שהיא בהיכל הז' דקליפה נק' נוק' דתהומא רבא היא אכן שאר הנקבות אפי' בחי' בינה דיצירה ועשיה נק' נוק' דתהומא סתום וכבר נת' כי ז' היכלין של כל עולם מאלו הג' דבי"ע דקליפה הם מכוונין נגד ו' היכלין תתאין בלבד דקדושה של עולם ההוא תמיד אך קליפות אצילות אינו כן אמנם זו"נ דקליפות דאצילות שהם בחי' ב' אנשים מרגלים והג' למטה הם נגד אחוריים של היכל קודש הקדשים דבריאה לבד וקליפות הבריאה הם נגד ו' היכלין דברי' לבד וכן ביצ' ועשי' והטעם מפני שעולם האצי' נעלם מאוד וא"א לקליפות שלהם לשבת שם אלא למטה באחורי היכל ק"ק דברי' אך בלילה הם עולים הב' צפרים גם באצי' עד נגד היסוד נוק' דאצי' וזה כדי לינק משם וחוזרים לירד למטה וכן ביום עולים הם הב' אנשים מרגלים לינק משם ויורדים ג"כ למקומן והטעם כי ביום שליט דכורא אך לפי שביום אין הדינים מתגברים לכן יונקת בחשאי וז"ס וישלח יהושע בן נון שהוא נוק' דקדושה שניה אנשים מרגלים חרש כו' ר"ל בחשאי לכו וראו את הארץ ואת יריחו לרגל אותה ולינק ממנה כי הקליפה צורך גבוה הוא כמ"ש והנה טוב מאוד זה מלאך המות ובלילה דינים של הנוק' שולטים ואז עולים ב' צפרין.

וכן הענין בקליפות בי"ע כי הזכרים שלהם יונקים ביום מן הנוק' דקדושה של אותו עולם ונקבות יונקים בלילה גם דע כי אלו הב' צפרין הנ"ל אע"פ שהם מתחברים למטה נגד רחל עכ"ז עיקרם הם נק' לאה הקליפה אלו שמקומ' נגד רחל וכן כשהם עולות לינק

מן הקדושה יונקים מן לאה העליונה כי היא השולטת בלילה ועמה היה זיווג יעקב בלילה וע"כ כשיורדת למטה הם ירדו נגד היכל ק"ק דבריאה שהוא עד בינה (שהיא) אמנם האשה הג' שהיא לילית חוה ראשונה היא מבחי' רח מל' שלה לכן זו ירדה למטה מב' צפרים שהם בחי' לאה דקליפה העומדת תוך היכל ק"ק דברי' וזו לילית ירדה עם בעלה א"ק למטה בהיכל הז' של ז' היכלין דקליפה דברי' הנק' נוק' דתהומא רבא ונתלבש' בתוכה היא ובעלה כי גם בנוק' דתהומא רבא יש לה זכר אבל כנודע דוגמת מל' רחל בקדושה היורדת ומתלבשת בהיכל ק"ק דברי' דקדושה וכל הברי' נק' אימא בלבד כמ"ש בתקונים אי' מקננא בכורסייא וכן בקליפה כי הקליפות דברי' נוק' ואז הנוק' לילית מתלבשה בנוק' דתהומא רבא ובעלה א"ק באבא דבריאה דקליפה.

וד כי זה שאנו אומרים כי השני צפרין הם בהיכל דברי' הוא בהיכל ששם עומד ישראל עם לאה שהם ז' ולאה דברי' אנו מדברים כי בהם יש ז' היכלין בז' היכלין כנודע ונמצא כי בכל בחי' קליפין בין באב בין בז"א בין בנוק' בין בברי' ובין יציר' ובין עשיה בכל בחי' ובחי' מהם יש ז' היכלין גמורי' והבן זה ע"כ מצאתי מכתיבת יד הרח"ו זלה"ה: תם ונשלם הספר מבוא שערים.

בעזרת האל כגבורים.